"TEHLİKE AĞIR VE YAKIN"

KURT KAPANI

ERDAL SARIZEYBEK

pozi+if

ERDAL
SARIZEYBEK

"TEHLİKE AĞIR VE YAKIN"

KURT KAPANI

pozitif

© Pozitif Yayınları / Erdal Sarızeybek
Yazarla iletişim adresi:
e-mail: erdalsarizeybek@gmail.com
web: www.erdalsarizeybek.com.tr

ISBN: 978-605-5514-09-9

Sayfa Tasarımı: Serap Bertay
Kapak Tasarımı: Yunus Karaaslan

Ekim 2010
Kültür Bakanlığı Yayıncılık Sertifikası No: 1206-34-004355

Baskı: Kitap Matbaası Ltd. Şti.
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1
Topkapı-İstanbul Tel: (0212) 482 99 10

GENEL DAĞITIM: ARTI YAYIN DAĞITIM
Alemdar Mah. Çatalçeşme Sok. Çatalçeşme Han
No: 25/2 34110 Cağaloğlu-İstanbul
Tel: (0212) 514 57 87 • Faks: (0212) 512 09 14
info@artidağıtım.com.tr
www.artidagitim.com.tr

POZİTİF YAYINLARI
Alemdar Mah. Çatalçeşme Sok. Çatalçeşme Han
No: 25/2 34110 Cağaloğlu-İstanbul
Tel: (0212) 514 57 87 • Faks: (0212) 512 09 14
Tel: (0212) 512 48 84 • Faks: (0212) 512 09 14
www.pozitifkitap.com

ERDAL
SARIZEYBEK

"TEHLİKE AĞIR VE YAKIN"

KURT KAPANI

pozi+if

ERDAL SARIZEYBEK

Aslen Adana ili nüfusuna kayıtlı olan Erdal Sarızeybek, 1956 yılında Kırşehir- Kaman'da doğdu. Kuleli Askeri Lisesi ve Kara Harp Okulu'ndaki eğitim ve öğrenimini müteakip, 1976 yılında Jandarma Teğmen olarak mezun oldu. 1978-1996 yılları arasında jandarma teşkilatının sınır, eğitim ve iç güvenlik birliklerinde komutanlık yaptı.

1990 yılında Fransız'da İç Güvenlik stajını yapan Sarızeybek, 1992'de Şemdinli Hudut Tabur Komutanlığı görevine atandı. Terörle mücadelede gösterdiği başarıdan dolayı, Türk Silahlı Kuvvetleri Birinci Derece Gümüş Liyakat Madalyası ile taltif edildi. 1996-98 yılında Paris Askeri Ataşe Yardımcısı olarak diplomatik görev yapan Sarızeybek, 2002'de, Türkiye'de Adli Kolluk konusunda yüksek lisans eğitimini tamamladı.

1999-2004 yılları arasında Van, Manisa ve Şanlıurfa'da İl Jandarma Komutanlığı görevlerinde bulunan Sarızeybek, 2005 yılında Ankara Uzman Jandarma Öğrenci Alay Komutanlığı'na atandı. Bu görevinde iken, albay rütbesinde ve kendi isteğiyle emekliye ayrıldı. Erdal Sarızeybek evli ve iki çocuk babası olup Fransızca bilmektedir.

Halen araştırmacı yazar olarak terörle mücadelesini sürdüren Sarızeybek, Terör ve Siyaset, Kaçakçılık ve Karakol Baskınları üzerine yedi kitap yazdı. Bunlar;

Şemdinli'de Sınırı Aşmak, Hesaplaşma, Ya Gazi Paşa Duyarsa, İhaneti Gördüm, Son Harekat Kod Adı Yahuda, Ergenekon Gölgesinde İhaneti Yaşamak ve *Kurt Kapanı.*

Bu ülke terörden çok acı çekti, hem de yıllardır.

Bu ülke terörle mücadeleye katılmış çok insan gördü ve dinledi.

Elbette, bu ülke asla unutmayacak şehitlerini, gazilerini ve terörle mücadelede can pahasına görev yapanları. Her daim minnet ve şükranla anacaktır.

Peki, ya onların aileleri?

Peki, ya bu zorlu sürecin isimsiz ve sessiz kahramanları?

Bu kitabı onlara ithaf ediyorum, yaptıkları fedakârlıklara bir şükran borcu olarak...

İÇİNDEKİLER

Okurlar İçin / 11

GİRİŞ: TERÖR ve SİYASET
GÖRÜLECEK BİR HESABIMIZ VAR

İmralı'nın Kasası İsviçre'de / 23
PKK'nın Arşivleri Suriye'de / 30
Teröristler Irak'ta / 36
Erdoğan Teröristlerle Birlikte / 40
Çok Canımız Yandı Çok / 47
İmralı ve PKK Gökten İnmedi (1978-1984) / 52
PKK'nın Yol Arkadaşları; Barzani ve Talabani / 61

BİRİNCİ BÖLÜM: ABD-AB-İSRAİL
KÜRESEL SİYASETİN KURT KAPANI

Şemdinli; Babil'e Açılan Kapı / 71
Orta Doğu'ya Şemdinli'den Çıkış / 77
Kilit Ülke; İsrail / 81
İsrail Müslüman Coğrafyayı Parçalamak İstiyor / 85
ABD'nin Hedefi Türkiye / 96
Asıl Tehdit; Bizans'ın Çocukları / 105
PKK bir Ermeni İttifakıdır / 110
Hükümetimiz Bu Tehdidin Neresinde / 116

İKİNCİ BÖLÜM: ÖZAL DÖNEMİ
KURT KAPAN'INDA İÇ SİYASET

Şemdinli Baskını, Ortadoğu'ya Girişi Kapadı (1984) / 123
Halepçe Katliamı, Kürt Sorununu Yarattı (1988) / 128
1. Körfez Krizi, Barzani ve PKK'yı Güç Yaptı (1990) / 132
1. Körfez Savaşında ABD, Türkiye'yi Hedef Aldı (1991) / 136
Özal, Bu Gerçeği Şemdinli'de Gördü (Eylül 92) / 140
PKK Bitecekti Ama ABD Engel Oldu (Ekim 92) / 145
Mumcu, Bitlis ve Ersever'in Ortak Noktaları / 150
Neden Uğur Mumcu (Ocak 93) / 154
Eşref Bitlis'in Kuşkulu Ölümü (Şubat 93) / 160
Binbaşı Cem Ersever Gerçeği (Mart 93) / 164
Özal'ın Ölümünde ABD Siyaseti Var (Nisan 93) / 170

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: ÇİLLER DÖNEMİ
KURT KAPANI'NDA ARA DÖNEM

Ateşkes Tuzağıyla PKK'yı Toparladılar (Mart 93) / 175
33 Askerimizi Şehit Ederek Çatışmayı İçimize Çektiler (Mayıs 93) / 178
Çiller Siyasetiyle Teröre Halk Tabanı Hazırladılar (Haziran 93) / 184
Vurduğumuz Teröristlerin Kemikleri, Toplu Mezar Oldu / 190
Polise Verdiğimiz Mühimmat, Örgüt Cephaneliği Oldu / 194
Çiller'in Susurluk'u Bucak Aşireti Değil, Topal'dır (1996) / 196

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: ERDOĞAN DÖNEMİ
KURT KAPANI'NDA SON SİYASET

2. Körfez Krizi ve Ecevit Siyaseti (2002) / 209
2. Körfez Savaşı ve Erdoğan Siyaseti (2003) / 216
Dağlıca Baskını Göz Göre Yapıldı (2007) / 221
ABD'nin Anlık İstihbaratı;PKK'yı Barzanileştirmek (2007) / 226

Erdoğan'ın Açılımı; PKK'yı Siyasallaştırmak (2009) / 232
Habur Olayı; PKK'yı Siyasallaştırmak / 237
12 Eylül Referandumu; Devletin Üniter Yapısını Değiştirmek (2010) / 239
Erdoğan Siyaseti Cumhuriyet'i Tasfiye Ediyor / 241
Arınç Doğru Söylemiyor / 244
Ersöz ve Uğur'u Hedef Seçtiler / 249
Albay Temizöz'ü Kurban Ettiler / 252
Artık Terörist İtirafçı, Komutan Terörist Oluyor / 257
Şimdi de Bize Saldırıyorlar / 260

SON BÖLÜM: ÇARESİZ DEĞİLİZ TÜRKİYE'NİN ÇÖZÜMÜ VAR

Siyaset, Ordu ve Yargı, Kendimizle Yüzleşmek Zorundayız / 269
PKK, Bekamızı Tehdit Ediyor / 274
Önce Güvenliği Sağlamak / 280
Terörün Yaralarını Sarmak / 285
Ulusal (Milli) Bir Dış Politika İzlemek / 288
Son Sözlerimiz / 292

EKLER:
RESİMLERLE KURT KAPANI

Okurlar İçin

Biz Türkler kimseye benzemeyiz, yüreğimiz sevgi doludur bizim. Yaşamdan fazla beklentilerimiz de olmaz, bir lokma ekmek yeter bize; özgür olsun, bağımsız olsun. Kin tutmayız. Yunan'ın yakıp yıktığı köylerimiz kalbimizin bir köşesinde kalmış olsa da, küllenmiştir. Konuşmayız pek Ermenilerin yaptığı katliamları, Fransız'ın zulümlerini. İngiliz'in sinsi tuzakları da çoktan unutulup gitmiştir, tarihin tozlu sayfaları içinde. Biz Yahudileri de severiz Hıristiyanları da. Onlar gâvurdur, sözleri geçmişte kalmıştır. Baksanıza çocuklarımızın adına; ya İbrahim'dir, ya Yusuf, ya Davut ya Süleyman ya da İsa, hepsi peygamberler. Dileğimiz birlikte özgürce yaşamaktır. Biz kardeşlerimizi çok severiz, Cumhuriyet'e karşı isyanları da pek dile getirmeyiz. Kürtler isyan etti demeyiz hiç. Tarih sayfalarıdır bunlar, okunur gider ve unutulur bizde. Önemli olan yaşamaktır bizim için; birlikte, kardeşçe, bir vatanda, bir bayrakta, bir devlette. Bir vatanımız vardır sınırları belli, bir bayrağımız vardır rengi belli, hepsi bizimdir ve hepimizindir.

Biz Türkleri, diğerlerinden ayıran bir özelliğimiz varsa eğer, o da şudur: söz konusu vatanımız olduğunda değişiriz birden, uysallık gider yerini öfke alır ve bu noktada kimseyi tanımayız, kimseye de benzemeyiz. Vatan namustur bizim için, namus ise yaşam nedenimiz. Önce vatan deriz, çünkü biliriz vatansız yaşanmayacağını, din iman olmayacağını, ezan sesinin duyulmayacağını. Kimseye benzemeyiz bu noktada, çünkü bize göre toprak uğrunda can verdiğimizdir, kan

döktüğümüzdür. Her karışına bedel ödenmiştir ve bu bedel para değil candır. Tarihimizde toprağın para ile satın alınıp vatan olduğu görülmemiştir hiç. Dünya tarihinde bizim gibi, böylesi ağır bedel ödeyip de toprağı vatan yapan da hiç görülmemiştir. Bakınız Yahudilere, onlar toprağı parayla satın alarak bir devlet kurmuştur. Bakın Tevrat'a ve Tevrat'ta geçen Hz. İbrahim olayına... Hz. İbrahim, ölen eşi Sarah için Hebron'da, eski Kudüs'ün güneyinde toprak satın almış ve burası Yahudilerin ilk kutsal toprağı olmuştur. Bedeli ise para ile ödenmiştir: 400 şekellik bir gümüş. Bundan önceki devletleri Yahuda'dır. Üç bin yıl önce kurulduğu söylenmektedir. Bir yüz yıl yaşamış, sonrasında ise yok olup gitmiştir. İsrail'in tek başına kazandığı bir savaş yoktur, tarihi yenilgilerle doludur. Yaptığı her savaşı kaybetmiştir; önce Asur vurmuş, ardından Babil, sonra Roma, Bizans ve Osmanlı, galibiyetle çıkan taraf olmuştur. Bugüne gelinceye kadar, binlerce yıllık tarihi içinde İsrail bir devlet dahi kuramamıştır. Çünkü toprak, onlar için paradır. Toprağı para ile almak bir Yahudi stratejisidir. Yahudiler, yüz yıllar boyu Filistin'de toprak satın almış ve 1948'de bu topraklara gelip İsrail devletini kurmuştur.

Şimdi ise bakınız Filistinlilere yaptıklarına, Gazze'de olanlara... İki devlet arasında savaş mı bunun adı? Hayır. Toprağı vatan yapmak için ödenen bedel midir bu? Hayır, bir katliam. Bunun adı, ABD'nin üstün silahlarıyla, masum ve çaresiz insanları resmen öldürmektir, vatan için bedel ödemek değil. Amerika böyle Amerika olmuştu, okla, yayla çatışan Kızılderilileri topla tüfekle katletmişti. Aradan çok zaman geçti, şimdi Irak'ta aynısını yapıyor. Aynı şekilde Afganistan'da katlediyor insanları, adına da terörle mücadele diyor. Terör bu değil, buna karşı yaptıkları da mücadele değil. Bağımsız yaşamak için bedel ödemek bu değildir. Peki, ya biz Türkler?

Biz Türkler, toprağa vatan diyebilmek için hep savaşmışızdır. Parayla alınmış bir vatan yoktur bizde, aman dileyene

el kaldırıp toprak almak da yoktur bizde. Kimseyi katletmedik biz, bakın girdiğimiz savaşlara. Bin yıl öncesinde Anadolu'ya gelmişiz, Malazgirt'te Doğu Roma'yla, yani Bizans imparatorlarıyla savaşmışız ve dört yüz yıl boyunca hep savaşarak toprak kazanmışız. Savaş yaptıklarımız çaresiz ülkeler değil, çaresiz insanlar değil; kimi Kral, kimi İmparator, hepsi ayrı bir güç. Karlofça'ya geldiğimizde elimizde üç Anadolu vardır, üç kıtaya yayılmış... Üç Anadolu'nun ikisini ilk burada kaybetmeye başladık. İki yüz yıl savaştık, kaybettik ama olsun, hâlâ elimizde bir "Anadolu" vardır ve bu vatanımızdır... Son vatanımız. Bedeli milyonlarca canımızın kanıyla ödenmiştir. Bu yüzden bu toprak bir başka kutsaldır bizim için ve kimsenin toprağına da benzemez, her zaman uğrunda öleni, can vereni, kan dökeni vardır. Kana susuz bir toprak gibidir bizim Anadolu, binlerce yıldır kan içmiş ama hâlâ doymamıştır. Olsun, bizimdir. Biz Anadolu'ya benzeriz, yapımızda zaten bu var bizim; bizim olana sahip çıkmak için gereğinde kan dökeriz, can verir can alırız biz.

Şimdi de kan içiyor Anadolu, ama eskisi değil, susuzluğu bir başka. Yemen gibi değil, Çanakkale gibi değil, anlamı bir başka. Cudi Dağı'nda bugün kanımız akıyorsa, anlamı bir başkadır bunun. 32 yıldır sürüyor bu can almalar, kan dökmeler, adına da terör deniliyor. Bu savaş, geçmişte yaptıklarımıza hiç benzemiyor; can verip toprağı vatan yapan bizler, şimdi vatanda kan döküyoruz, toprakta değil. Eskiden düşmanla savaşırdık, şimdi ise kendimizle. Nerdeyse birbirimizi öldürür hale geldik. Peki, ne uğruna? Yıllarca kan döktük vatan için ama bugün, nerdeyse vatanımızı bile koruyamaz hale düştük, neden? Vardığımız yere bir bakın; ülkemiz kardeş kavgasının eşiğinde. Bu nasıl iştir? Onca kan boşa mı döküldü? Onca can boşa mı gitti? Neden? Biz nerede yanlış yaptık? Can veren insan bizim, kan döken insan bizim, üzerinde savaştığımız toprak bizim, peki ne için? Birbirimizle konuşmamız gerek, çünkü bu işte bir yanlışlık var. İnsanları-

mızı dağa çıkaranlar, ardından askerimizi de dağa çıkarıyor. Başlıyor amansız bir mücadele ve hiç bitmiyor. Bu doğru değil, bu insanlar bizim, arada görüntü farkı da olsa, bizim. Nasıl mı? Anlatalım...

Anadolu'daki mücadele iki kişi arasında görünüyor: biri asker, diğeri terörist. Peki, kışladaki asker ile dağdaki terörist arasında ne fark var, bunu hiç düşündünüz mü?

Biri yiğit diğeri korkaktır, ilk fark budur. Askerin yüreği vardır, sağlam ve inançlıdır, güçlü çarpar, güç verir. Peki ya teröristte? Onda da bir yürek vardır, şeklen ve cismen. Doğrudur ama sağlam değildir; atar ama güç vermez, içinde inanç olmadığı için boşadır çarpması.

— Peki, başka fark var mıdır, asker ile terörist arasında?

Elbet vardır. Biri zeki diğeri aptaldır. Askerde akıl vardır, düşünür. Zekâ vardır, düşünür, sorgular, analiz eder ve buradan bir sonuca ulaşır ve karar verir. Belki de yaşamının anlamı budur. Peki ya teröristte? O da bir insandır, doğrudur. Her insanda olduğu gibi onun da bir başı ve içinde bir beyni vardır. Bu da doğrudur ama işlemez, çalışmaz, düşünmez, sorgulamaz, karar veremez. Terörist şeklen insan, aklen bir robottur, kumanda ile çalışır. Kumanda edilmezse ya da bozulursa kaçar, gizlenir, panikler ve etkisiz hale gelir. Bu nedenle teröristin varlığı aklen anlamsızdır.

— Daha başka?

Biri sever diğeri sevmez. Asker sever. En başta anasını sever, ailesini sever, eşini, çocuklarını, yakınlarını sever, bağlanır ve onlarla yaşar. Asker ocağını sever, asker arkadaşlarını sever, hatıraları bir ömürdür asker için, unutmaz ve onlarla yaşar. Ama ya terörist? Sevgi nedir bilmez o, ya hiç sevmemiştir ya da sevmeyi unutmuştur. Sevmesine, sevgi nedir bilmesine zaten izin verilmez, yasaktır bu. Geçmişi hatırlatan ne varsa alınmıştır üzerinden, yaşamı silinmiştir. Bu nedenle teröristin geçmişi olmaz, anıları silinmiş ruhsuz bir ruhtur o.

— Hepsi bu mudur?

Hayır. Başka farklar da vardır. Örneğin, biri umut dolu, diğeri ise umutsuzdur. Asker umut doludur, çünkü hayalleri vardır. Teröristin ise hayali olmaz, yasaktır bu. Umut askeri yaşatır, umutsuz terörist ise ölür. Geleceğin hayali askere güç verir, umut verir ama terörist hayal edemediği için zayıftır, güçsüzdür. Umut nedir bilmez, zaten bilmesi de istenmez.

— Başka?

Asker, her yönüyle sağlamdır; sağlam vücut, sağlam inanç, sağlam bilek ve cesur yürek. Teröriste gelince, sağlam kalan bir şeyi varsa eğer, o da el ve ayak bileğidir. Ayak yürümekten, tırmanmaktan, sürünmekten ve taşımaktan sağlamdır, çünkü bir işe yaramayan vücudu hep taşır. El ise parmaklarıyla güçlüdür, dağları tırmanmaktan bir sürüngen gibi, daldaki cevizi koparmaktan bir sincap gibi.

Asker güçlüdür, çünkü ardında önce anası, ailesi, sonra milleti ve ordusu, derken silah arkadaşı vardır. Terörist ise hep çürük ve zayıftır, çünkü ardında kimsesi yoktur. Onu kumanda ile yöneten kadro hep geridedir, teröristin alayı ölsün, umurlarında değildir. Zaten teröristin ölüsü canlısından daha kıymetlidir, en azından cenaze törenlerinde halkı kışkırtmaya yarar.

— Daha başka?

Askerin kabri vardır, ölü teröristin yattığı yer ise dağlardır. Asker vatan uğruna öldüğünde şehit olur, tören yapılır, kabre gömülür. Türk bayrağı kabrinde ilelebet yükselir ve her bayram da ziyaret edilir, hatırı sorulur. Ama ya terörist? Kabri yoktur, mezarı da yoktur, terörist öldüğünde cesedi dağlarda kalır. Çoğu zaman kimsenin haberi olmaz ölümünden, ölse de tören yapılmaz, kimse de gelmez cesedini ziyarete. Bakmayın şimdilere, bazıları çıkıp dağlara terörist ölüsü arıyor, buldu mu tören yapıp gömüyor. Eskiden yoktu bunlar, dağda ölen dağda kalırdı, kimse de sormazdı kim ölmüş diye.

— Peki, asker ile terörist arasında daha başka bir fark var mıdır?

Şüphesiz vardır. Gittikleri yol farklıdır. Askerin amacı yasalarla belirlenmiş vazifesini can pahasına yapmaktır. Yasalar belli, vazife bellidir. Askerin vazifesi teröristle mücadele etmektir, terörle değil. Terörle mücadele siyasetin işidir. Bu yüzden dağlardadır Mehmetçik, ülkesini huzur ve güvenliğe kavuşturabilmek için gerektiğinde can verir. Ama ya terörist, yönetici kadrosu değil dağdaki terörist? Beynindeki program öldürmeye ayarlanmıştır; öldürmeye, yakmaya, yıkmaya, saldırmaya, başka bir amacı yoktur. Olamaz da, çünkü yüklenen program dışına çıkamaz. "Öldürmek için ölmek" bir amaç değildir terörist için. Aldığı komut budur, aldığı şart budur, güdü budur. Ölürse eğer, inanın ne için öldüğünü de bilmez, bilemez, çünkü düşünemez.

— Peki, askerle teröristin hiç ortak bir yanı var mıdır?

Evet, bir tane vardır. Can verdiklerinde biri vatan için diğeri boşuna ölmüştür. Her ikisinin de anası ağlar, ananın gözyaşı askerle teröristin ortak yönüdür. Nedeni farklı olsa da her iki ana da ağlar hem de yürek yakarcasına...

Evet, şehit törenlerinde ağlıyoruz biz, içimiz yanıyor. Belki bir teselli, asker çıkıyor, "Mücadelemiz başarıyla sürüyor" diyor. Buna karşın terörün sözcüleri de çıkıyor meydanlara, "Kazandık biz" diyor, yani boşuna ölmedik diyor. Bunlar doğru değil, ikisi de doğru değil. Aslında hepimiz kaybediyoruz, teröristin kazandığı yok, askerin kazandığı da yok, giden can bizim, kaybeden ülke bizim. Nasıl mı? Anlatalım...

Şehit düşen kim? Bizim evlatlarımız.

Ölen terörist kim? Bizim insanlarımız.

Bunu önlemesi gereken kim? Bizim Hükümet'imiz, yani siyasetimiz.

Peki, bu nasıl bizim siyasettir ki, bu nasıl bizim yönetimdir ki, bu nasıl bizim anlayıştır ki, bir yandan insanlarımız dağa çıkarılıyor ve can veriyor, öte yanda dağa çıkarılanları indirmek için evlatlarımız askere gidiyor ve can veriyor? Bu trajediye en sade mantıkla baktığınızda, *"Madem ki dağa çık-*

madan önce terörist bir insandır, öyleyse durdurun dağa çıkışı, insan kalsın insanlar robot olmasın" diyeceksiniz ama boşuna, diyeceğinizle kalacaksınız, çünkü dağa çıkışı durduracak bir siyasi irade yoktur ülkemizde. Bu yüzden dağlardaki mücadele bitmiyor, şehit bitmiyor. Hiç olmazsa, *"Robotların kumanda aletini yok edin"* diyorsunuz, çalışamasın, yönetemesin, ama bu da olmuyor. 32 yılda 34 bin robot bozulmuş ama kumandayı tutanlardan ölen yok, Karayılanlar hep sahnede, çünkü engelleyen yok. Kumandayı elde tutanlar olunca, terörün yöneticileri için robot yapmak da kolay oluyor, yönetmek de, bu yüzden robotlar da hiç bitmiyor. En azından, *"İnsanı robot yapan bu mekanizmayı durdurun, parayı kesin. Kesin ki, silah cephane alamasınlar"* diyorsunuz, ama sizi dinleyen kim. Bırakın parayı kesmeyi, nerdeyse para aktarıyor bu ülkeyi yönetenler ve siz dediğinizle kalıyorsunuz. Eliniz kolunuz bağlı bu trajediyi seyretmekten yoruluyor, bıkıyor ve çektiğiniz acılarla yaşıyorsunuz, tıpkı bizim gibi. Irak'tan geliyor teröristler, bizi şehit edip Irak'a dönüyor, *"Bari gidin Irak'ta bu hesabı sorun, bitsin artık bu iş"* diyorsunuz, ama boşuna nefes tüketiyorsunuz. Emir veren yok, yetki veren yok, giden yok! Görüyorsunuz, yanıyorsunuz ama yazıklar olsun demekten başka iş gelmiyor elinizden.

Bizler iyi insanlarız, kimseye kötülük gelmez bizden. Yüreğimiz sevgi doludur, kin tutmaz, çabuk unuturuz biz. Seçtiklerimizin bize ihanet edebileceğini yüreğimiz düşünmez, inanırız biz bizi yönetenlere. Ülkemizi yönetenlerin hain olabileceği aklımıza gelmez bizim, çünkü hainlik nedir bilmeyiz biz. Ama şimdi işler başka. Bizi sırtımızdan vuruyorlar, canlarımız gidiyor, geri gelen olmuyor. Bu acıya yürek dayanmıyor, akıl da dayanmıyor artık, acılar boğuyor bizi. Biz bir köşede yanarken, vatan ayrı bir tehlikede, haritalar çiziliyor masada, vatan bölük bölük bölünüyor. Öyleyse düşüneceğiz artık. Düşünmek zorundayız ve sormalıyız şimdi; bizim seçtiklerimiz kime hizmet ediyor?

Bu amaçla çıktık yola, bu amaçla yazıyoruz, kimin kime hizmet ettiğini artık bilmek için. Bize hizmet etmeyen siyaset var ise eğer, hesap sormak için. Amacımız budur; bizi aldatanlara, bizi sırtımızdan vuranlara, dost görünüp düşmana hizmet edenlere, yazdıklarımızla hesap sormaktır. Bize hizmet etmeyenler bir yana, terörle de bir hesabımız var bizim, kimse görmezden gelemez bunu. Terörü yöneten, bu terör senaryolarını çizenlerle de bir hesabımız var bizim. Bu hesabı görmek için yazıldı bu kitap, içinde tarih var, roman değil. Terörü yöneten siyasetin kirli yüzünü, yakın tarihimizin söylenmeyenleriyle aydınlatan bir kitap. Çok kitap yazıldı bu konuda, doğrudur. Ancak bu mücadelenin iç ve dış siyasetle olan bağı hiç gündeme getirilmemiştir. Yazılmış olanlar da, "Bütünün küçük bir parçası" olmaktan öteye gidemediği için yakın tarihimize güçlü bir ışık tutulamamıştır. Kitabımız bu konuda iddialıdır. Alanında bir İlk'tir. Bir roman değil, bir kaynaktır. Bu süreçte yaşananların altında saklanan gerçeği çocuklarımız bilsin istiyoruz. Sanmasınlar ki mücadele etmedik biz! Gelecek nesiller bu hallere nasıl düştüğümüzü hem bilsin, hem ders alsın, düşünmesinler ki boşa yaşadık biz!

Kitabın giriş bölümünde, ülkemizin terör siyasetiyle olan hesabı masaya yatırılmıştır. Bir yanda terör örgütünün bilinmeyenleri açığa çıkarılırken, öte yanda buna karşı izlenen siyasetin görmezden geldikleri sorgulanmıştır. Amaç; hesap bilinsin ve unutulmasındır. Birinci bölüm, terörü yöneten küresel siyasetin adı ve stratejisini ortaya koyan özel bir çalışmadır. Bugüne kadar gündeme taşınmamış olan "küresel iki plan" ele alınmış, bugün yaşadıklarımızla yan yana getirilmiştir. İkinci bölümde, Özal ve Çiller siyasetinin terörle mücadeledeki rolü incelenmiş, iç siyasetin gizli kalmış kodları çözülmüştür. Üçüncü bölümde ise Erdoğan siyaseti vardır. Bu siyaset, Özal ve Çiller'in devamıdır ve sonucudur. Bu sonucun ortaya çıkardığı tehlike yakın ve ağırdır. Kitabın son bölümünde ise, bu tehlikeden çıkış yolumuz ele alınmıştır.

Yazdıklarımız için kanıt istenirse eğer, kitapta var. Belgeler var, kayda geçmiş açıklamalar var, izlenen siyasetlerin katlandığımız sonuçları ve bize yaşatılanlar var. Bu yetmezse, biz varız, yaşıyoruz, üstelik açık tanığız biz, gizli değil.

Tehlikeye düştüğümüz doğrudur. Bize bizimle bir kapan kurulmuş olduğu da doğrudur.

Ama bu tuzaktan kurtulmak için şansımız var, gücümüz de vardır. Yeter ki umudumuzu yitirmeyelim. Mücadeleden asla vazgeçmeyelim. Bu devranın böyle gitmeyeceğine inanalım. Bu devran geçmişte de döndü, şimdi de dönüyor, dönecek ve bu dünya kimseye kalmayacak, bunu bilelim. Şimdi bir düşününüz; geride ne bırakacağız çocuklarımız için, ülkemiz için. Bizden ne kalacak geride adımızdan başka, yaptığımızdan başka? Unutmayınız ki bugün söz konusu vatandır. Tehlike ağır ve yakındır...

GİRİŞ: TERÖR VE SİYASET

GÖRÜLECEK BİR HESABIMIZ VAR

İmralı'nın Kasası İsviçre'de

"Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Cemil Çiçek, Emekli Albay Erdal Sarızeybek'in dile getirdiği, "Bakanın danışmanı aracılığıyla kendisinden PKK'nın İsviçre bankalarındaki hesap numarasını istediği" yönündeki iddiasını doğruladı. Çiçek, MHP Hatay Milletvekili Süleyman Turan Çirkin'in soru önergesine verdiği yanıtta, "Anılan şahsın bir televizyon kanalındaki konuşmasının ertesi günü kendisiyle irtibata geçilmiş ve konu kısaca belirtilerek görüşme talebinde bulunulmuştur," dedi.

Tüm Gazeteler, 9 Ocak 2010

Anadolu'yu kan çekiyor. Canımız yanıyor, kan veriyoruz Anadolu toprağına. Evlatlarımız şehit oluyor, artık şehit haberinden geçilmez oldu ülkemiz. Her gün şehit, her gün mayın, her gün bir eylemi var teröristin. Her eylem sonrasında ekranlar dolup taşıyor, herkes birbirine soruyor, "Bu terör nasıl bitecek?" diye. Çok konuşuldu bu konu, ama ülkemiz bir arpa boyu dahi yol alamadı. Terör hâlâ can alıyor. Terörün her cephesi masaya yatırıldı, küresel projeler ele alındı, sonuç yine de değişmedi. Son günlerde yeni bir açılım yapıldı terörle mücadele için. "Ekonomik, kültürel, sosyal boyutları" dile getirildi, ne yazık ki bu da çare olamadı. İnsanı karamsarlığa düşürüyor bu sonuçsuz girişimler. Sanıyor ki insan, terör bu ülkede artık bitmeyecek! Bu doğru değil. Doğru değil,çünkü gerçekten çok uzağız biz, bir hayal dünyasında yaşatıyorlar

bizi. Sorunun adını kendileri koyuyor, sorunun çözümünü de kendileri açıklıyor, bir akıntıya sürüklüyorlar bizi. Bu doğru değil. En başta, terör bitmiyorsa eğer, bu güçsüzlüğümüzden değil, gücümüzü yönetemeyişimizdendir. Nasıl mı? Anlatalım...

Her gün şehit oluyoruz ama biri ortaya çıkıp da, "Bu terörist bu mermiyi hangi parayla alıyor" diye soruyor mu? Hayır. Neden? Bunca terörist, bunca silah cephaneyi hangi parayla alıyor? Bu para nereden geliyor, nerede saklanıyor ve aklanıyor? Nasıl silah ve cephaneye dönüşüyor, bunu sormak ve bilmek hakkımız değil mi bizim? PKK terör örgütünün parası var, hem de çok. İşte kanıtı:

> *"...Bu doğrultuda beyanda bulunan onlarca örgüt mensubu bulunmaktadır. Bizzat sanık Abdullah ÖCALAN duruşmada örgütün yıllık gelirinin asgari 250.000.000 Dolar olduğunu belirtmiştir. Bu kadar büyük bir meblağın sadece örgüt üyeleri ve sempatizanların yardımı, dergi vs. satımı, haraç alma gibi yollardan sağlanması düşünülemez. Bu gelirin büyük bir bölümünün uyuşturucu kaçakçılığından sağlandığı kanaatine varılmıştır.[1]"*

Para nereden geliyor? Başta uyuşturucu kaçakçılığından. Daha geçenlerde Genelkurmay Başkanlığı bir açıklama yaptı ve uyuşturucu kaçakçılığından bu örgütün, yılda 500 milyon Euro finans sağladığını söyledi. Öcalan da açıkladı bu kaçakçılığı, hem de resmen. Savcılara vermiş olduğu ifadede, Şemdinli üçgeninde uyuşturucu kaçakçılığı yapıldığını ve örgütün bundan önemli gelir elde ettiğini söyledi. İşte dava tutanakları:

> *"... Başlangıçta da ifade ettim; bizim Zağros Bölgesi dediğimiz, Van ve Hakkari bölgesinin normal ticareti uyuşturucu ticaretidir. Oradaki bölge sorumlularımız buradaki uyuşturucu ticaretinden pay almışlardır. (Kls: 1/Dizi:43-78/Cumhuriyet Savcılığı Sorgu Zaptı Sayfa 21-22)."*

1 Ankara DGM Cumhuriyet Başsavcılığı'nın Öcalan Davası İddianamesi.

İmralı'da yatan Öcalan açık açık anlatıyor, örgütün Doğu ve Güneydoğu'da nasıl haraç topladığını:

"1991-1993 yılları arasında bölgedeki müteahhitlerden yüzde itibariyle miktar örgüte gelir adıyla paralar alınmıştır. Müteahhit firmalar, örgütün gücünü kullanarak ihale aldıklarında biz de onun üzerinden bir gelir temin etmekteyiz. Bunlardan Halis Toprak, fabrika yapımına başlayınca, bizimkiler ondan eğer burada fabrika yapacaksan, çalıştıracaksan bir ücret vermek zorundasın. Yeni örgüte bir bedel vereceksin demişler ve ondan ücret almışlardır. Miktarını bilemiyorum.

Bölgelerdeki elemanlarımız tahsil etmişlerdir. Ali Rıza Septioğlu'nun ailece işlettiği taş ocakları vardır. Keza bundan da bölgesel örgütümüz örgüt adına ücret almıştır. Miktarını bilemiyorum. Keza Ceylan Holding Şirketinden bölgesel birimlerimiz para tahsil etmişlerdir. Miktarını bilemiyorum. Bu para alma usulü bölgemizde yaygındır. ...Bunun dışında ismini bilemediğim çok sayıda iş adamından da para temin edilmektedir... Ayrıca sınır boylarında örgüte ait Gümrük Birimleri adı altında oluşumlar vardır. Paraları bunlar tahsil etmektedir..." şeklinde beyanlarda bulunmuştur. (Kls:1 / Dizi:43-78/ Cumhuriyet Savcılığı Sorgu Zaptı, Sayfa 18)."

Hepsi bu değil dahası var: kara paranın tüm kaynakları Öcalan davası tutanaklarına geçmiş ve gerek yurt içi gerekse yurt dışında, örgütün ne şekilde gelir elde ettiği bir bir sayılmıştır:

"Örgütün yurt içi gelirleri; Aidatlar, para ve mal bağışları, vergilendirme, cezalandırma, gasp ve soygun faaliyetleri, fidye almak için adam kaçırmalar, firmalar, müteahhitler ve şahıslardan, seyahat acentelerinden vergilendirme adı altında alınan paralar, silah ve uyuşturucu kaçakçılığından elde edilen gelirler, metropollerdeki doğu kökenli sanayici ve işadamlarından tehditle alınan paralardır.

"Örgütün yurt dışı gelirleri; Yardım kampanyaları ve bağış-

lar, üye aidatları, tehdit, şantaj, gasp yoluyla elde edilen gelirler, kara para aklama faaliyetleri (gayri meşru elde edilen paraların Türkiye'ye sokulması), örgüt adına çalıştırılan işyerleri, (Örneğin. Bükreş'te 200'e yakın dükkan çalıştırılması) adam kaçırma ve fidye alma faaliyetleri, insan ticareti, işçi simsarlığı ve ilticacılardan alman paralar (illegal yoldan Avrupa'ya gidenlerden mülteci statüsü kazanları için sahte pasaport ve ikamet sağlama işlemlerinden alınan paralar), yabancı kurum ve kuruluşların maddi destekleri, sınır ticareti ve mültecilerden elde edilen gelirler (Kuzey Irak Mülteci Kampı'ndan sağlanan gelirler) ve örgüt yayınlarının fahiş fiyatla satılmasından elde edilen gelirler vb. olarak özetlenebilir."

Peki, bu para nerede? Öyle ya, milyonlarca dolar tutarındaki parayı evde saklayamazsınız, elbet bir kasası olmalı bunun. Kasayı da her yerde tutamazsınız, elbet güvenilir bir yer olması lazım. Bir de bu para kara, kaçağın parası olduğu için kirli, öyleyse aklanması lazım. Siz de böyle düşünüyorsanız eğer, haklısınız. Örgütün bir kasası var, bir de bankası. Kasa ve banka İsviçre'de. Evet, İmralı'nın parası ve kasası İsviçre'de. Bizi şehit eden merminin parası Avrupa'dan geliyor, İsviçre'den. PKK terör örgütü İsviçre bankalarında posta hesabı açmış, Kürt ve Dayanışma Vakfı adına. Bu vakfa yatırılan paralar, İsviçre'deki bu hesaplarda aklanıyor, silah ve mermi olup bizi şehit ediyor. Olay bu, açık ve net. Kanıtı da var. Ülkeyi yönetenler açsın, Öcalan Davası'ndaki İmralı'nın verdiği ifadeyi okusun, orada yazıyor;

"MED TV'yi desteklemek ve finans ihtiyacını karşılamak için kurulan vakıf para aklamak içindir. Para, bağış toplamayı yasal hale getirmek içindir. Birçok ülkeden para bağış olarak geliyor. En büyük vakıf İsviçre'dedir."

Teröristler silahı cephaneyi, işte topladıkları bu paralarla alıyor. Bu kara paranın örgütün lojistiğine, silah ve cephanesine dönüştüğüne dair Emniyet Genel Müdürlüğü'nün de tespitleri var:

"1982 yılında İsrail, Lübnan'ı işgal edince, FKÖ elemanlarının bırakarak kaçtıkları silahlar başlangıçtaki örgütün silah ihtiyacının büyük bir bölümünü karşılamıştır. En önemli silah kaynakları Saddam tehdidinden kaçarak Türkiye ve İran'a sığınan peşmergelerin bıraktıkları silahlardır. Bu şekilde mayın, top, havan, füze ve roketatar gibi ağır silahlara sahip olmuşlardır. Ayrıca füzelerin bir kısmı da Yunanistan'ın gerek maddi, gerekse temin yönündeki yardımıyla Yugoslavya'dan alınmış, füze kullanımı ile ilgili eğitim de Yunanistan'ın yardımıyla PKK örgüt üyelerine Yugoslavya'da verilmiştir. Ayrıca Ermenistan, İran ve Kıbrıs Rum Kesimi'nden de silah tedarik edildiği, tedarike yardım ettikleri, sanığın ifadeleri ve keza yakalanan örgüt üyelerinin beyanlarından anlaşılmıştır. Sovyet Rusya ve Doğu Bloğu ülkelerinin dağılması sonucunda doğan otorite boşluğundan da yararlanılarak silahlar temin edilmiştir."

Aynı dosyada yer alan Emniyet Genel Müdürlüğü kayıtlarına göre, 15.08.1984 ile 22.02.1999 tarihleri arasında PKK terör örgütünden ele geçen silah ve mühimmat miktarı şöyledir:

"Lav silahı 114, Havan 88, Roketatar 898, Makinalı Tüfek 470, Geri Tepmesiz Top 4, Uçaksavar33, Sam-7 Füzesi 12, uzun namlulu silah 21.039, tabanca 5.436, bomba 20.471, mermi 2.622.210 adet."

Şimdi soru şudur: ülkeyi yöneten hükümet, örgütün para kaynaklarını kesmek için ne yapmıştır? Terör örgütlerinin finansman kaynaklarının dondurulması için BM'lerde alınmış karar var. AB'de yine aynı konuda verilmiş kararlar var. ABD ve AB diyor ki; PKK bir terör örgütüdür, bu da tamam. Yani uluslar arası hukuk Türkiye'den yanadır bu konuda ve Türkiye'deki siyasi iradenin de harekete geçerek, bu kara parayı dondurması gerekmektedir. Doğal olanı budur, bizim düşüncemiz de budur. Üstelik paranın geliş adresleri bellidir, gidiş adresleri bellidir. Çıksın söylesinler, bu konuda ne yaptıklarını!

Peki, bu kasada ne var?

İmralı'da yatan Öcalan'ın ifadesiyle örgüt, kara parayı aklamak için büyük bir vakıf kurmuştur. Adı Kürt ve Dayanışma olan bu vakıf İsviçre'de bir banka hesabı açmış ve çeşitli kaynaklardan gelen kara parayı aklamaktadır. Bu aşamada vakıf yöneticileriyle bu hesaba yıllar içerinde aktarılan paranın kaynağını bulmak mümkündür, çünkü para hareketi silinmez. Örgütün bir yıllık gelirinin bir milyar doları aştığına göre, örgütün en az 1984 Şemdinli baskınından günümüze, kaçaktan ve haraçtan gelen parayı 26 yıldır bu tür hesaplara aktardığına göre, karşımıza toplamda yaklaşık 26 milyar dolarlık bir hesap çıkacaktır. Bu hesaba para yatıranlar, çekenler ve adlarına para aktarılanlar çıkacaktır. Bu para hareketini çözmek demek; örgütü felç etmek demektir. En sade bakışla, bunu durdurmak demek; evlatlarımıza atılan kurşunu durdurmak demektir. Peki, bunu Erdoğan siyaseti bilmiyor mu? Biliyor. Peki, ne yaptı ya da ne yapıyor? Peki, bu konuda gerekli önlemleri almış mıdır? Hayır. Çünkü hâlâ teröristler elde silah, elde cephane bizi şehit ettiğine göre, bizim terörün parası var demektir, yani kesilmemiştir bu kaynaklar. Peki, kim yapacak bunu, kim harekete geçecek?

Terörle mücadele kararlılığının sonsuza dek sürdüreceğini açıklayan Erdoğan siyaseti, istese bu mücadeleyi etkin kılabilir. Nasıl mı? Bir diplomat ordusu gönderecek AB'ye. Diplomatlar BM'nin ve AB'nin yetkili kurullarına Türkiye'nin bu konudaki taleplerini iletecek. Peki, bu girişimleri yapmış mıdır bu Erdoğan siyaseti? Elbette. Baksanıza, Başbakan şehit törenlerinde ağlıyor, Devlet Bakanı Cemil Çiçek ağlıyor, ikisi kol kola, oradan AB toplantısına gidiyorlar ve bizim terörü AB'ye şikâyet ediyorlar. Hepsi bu. Ne oluyor sonunda derseniz? Hiçbir şey olmuyor, dostlar alış verişte görsün meselesidir bu. Erdoğan da biliyor, bizim teröre destek verdiğini AB'nin, Çiçek de. AB, buna karşın bir şey yapmıyor, bizim siyaset de ses çıkarmıyor. Bu suçtur. Evet, yasalarımıza göre,

Erdoğan siyasetinin izlemiş olduğu bu tavır suçtur. Neden mi?

Devleti hükümet adıyla yöneten bir siyaset, evlatlarımızı şehit eden merminin parasının AB'den geldiğini biliyor ve bunu engellemiyorsa, şehitlerimizin katili bu siyaset demektir. Bu suçtur. Görevli ve yetkili olduğu halde bu paraya engel olmamak ve bu paranın terör tarafından kullanılmasına izin vermek demek; örgütle işbirliği yapmak demektir. "Biz AB'ye yazdık", "Biz BM'ye yazdık" demek, sonuç almamış oldukları için, mazeret değildir. Bu Erdoğan siyasetini suçtan kurtarmaz. Çünkü sorarlar adama, yazdın da ne oldu? Bu para akışını durdurmak için nota mı verdin, ilişkileri gözden geçireceğiz mi dedin? Bunları size neden anlatıyoruz? Sizin bilmeniz için yoksa Erdoğan siyaseti hepsi biliyor zaten, bile bile yapıyor. Bu hesap sorulmaz belki, diye düşünüyor olabilir ama bu hesap sorulur, kimse evlat katillerini affetmez. Cumhuriyet Savcılarının da bu cinayetleri görmezden gelmeye hakları yoktur. Erdoğan siyasetin hakkında "terör cinayetlerine ortak olmak" suçundan dosya hazırlanmalı ve bir fezleke ile TBMM'ne gönderilmelidir. Yapılan kötülükler, kimsenin yanına kar kalmamalıdır. İşte söylediklerimizin bir başka kanıtı;

2008'de, Shov TV Siyaset Meydanı programında Ali Kırca'nın konuğu olmuş ve bu kara para önlenir umuduyla, üstelik tahtaya el yazımızla örgüt hesabını ve yerini açık açık yazarak, örgütün kasasını açıklamıştık. Amacımız, evlatlarımıza kurşun olarak gelen bu paranın akışının durdurulması idi. Amacımız bu kasanın ortaya çıkarılarak bu örgüte kim para veriyor, kim para çekiyor ortaya çıksın, ardındaki silah tüccarları açığa çıksındı. Biz umutla bu kasanın bulunmasını ve açılmasını beklerken, Devlet Bakanı Cemil Çiçek'in danışmanı aradı bizi. Şaşırdık, Erdoğan siyasetinin bizi arayabileceği açıkçası hiç aklımıza gelmemişti ama aradılar. Arayan Cemil Çiçek'in danışmanıydı:

— Erdal Sarızeybek ile mi görüşüyorum?

— Evet benim.

— Albayım. Sizi televizyonda dinledik, PKK'nın para kasasını İsviçre'de aradık, bulamadık. Eğer siz banka hesap numarasını biliyorsanız...

— ?

Şaşkınlığımız bu konuşmayla birlikte gerçek bir öfkeye dönüştü, çünkü alay ediyorlardı bizle. Hepsi biliyordu bu kasayı, yerini, adresini, bankasını... Bizi aldatıyorlardı. Daha geçenlerde Başbakan Erdoğan halkın karşısına çıkmış ve şöyle diyordu: "Bu terörden kim kazandı, biz kazanmadık ama silah tüccarları kazandı!"

Bunu söyleyen Başbakan, bu silah tüccarlarının parayı kimden ve nereden aldığını neden söylemedi? PKK'nın parası olduğunu Erdoğan siyaseti bilmiyor mu? Biliyor.

Kim engel olacak bu kara paraya? Bu parayla alınan silah ve cephaneye, bizi şehit eden mermiye kim engel olacak? Erdoğan'ın terörle mücadele eden siyaseti, yani hükümet. Engel oluyor mu? Hayır.

Peki, sizce bizi şehit eden kimdir?

Peki, bu hesap sorulmayacak mıdır?

PKK'nın Arşivleri Suriye'de

Örgüte ait kasanın bulunması ve açığa çıkarılması ne kadar önemli ise, örgüte ait arşivlerin de deşifre edilmesi, bir o kadar önemlidir. Bu örgüt bir şirkettir, kasası var. Bu örgüt bir katiller şirketidir; kayıtları var, defterleri var, tutanakları var, saldırı planları var, programları var ve hepsi arşivde. Peki, nerede bu arşiv? Suriye'de. Peki kimde? Kod adı Delil olan teröristte. İşte kanıtı, anlatan Abdullah Öcalan, PKK te-

rör örgütü başı[2]:

> *"Ben Suriye'den ayrıldıktan sonra arşivlerin evlere dağıtıldığını **Delil (K)** bana söyledi.*

PKK'nın arşivleri Suriye'de, son olarak İmralı'nın sağ kolu Delil kod adlı teröristin elindeydi ama şimdi yok. Evet, arşiv yok, kayıp. Delil kod adlı terörist kayıp. Delil Kod'un karısı olan Tuncelili kod adı Mizgit, o da kayıp. Kayıp derken hayattalar ama kendileri yok, bahseden yok, arayan yok. Bu yüzden bize göre kayıp. Oysa ki bu terörist sıradan biri değil, İmralı'nın Suriye'deki sağ kolu ve şoförü, Kod Delil bu. Şam' dan çıkarken İmralı'ya sahte pasaport hazırlayan da o. Bu Kod'un ne denli önemli bir kişi olduğunu bilmek için, İmralı'nın Ankara'da hem savcılara hem de mahkemede verdiği ifadeleri iyi okumak gerekiyor. Bakın ne diyor İmralı, Delil Kod için:

> *"Hüsnü Mübarek Suriye ile görüşünce Ağa (K) Mervan Zirki (Suriye El Muhaberat Servisi) ve **Delil** ile birlikte geldi. Oradan ayrılmamı istediler. Lübnan'a da gidemeyeceğimi belirttiler. Bu konu Şam'daki evimde gerçekleşti. Zorla misafirlik olmaz diye **Delil'e** hazırlıkların yapılmasını ve pasaport ayarlamasını söyledim. **Delil** Abdullah Sarıkurt adına bir pasaport getirdi. Sahte pasaportları Suriye, Lübnan ve Avrupa'da kendimiz yapmaktayız."*

Bu öyle bir terörist ki, Irak istihbarat servisini tanıyor. İstihbarat şefi Mervan Zirki ile de tanışık, hem de yakından. İmralı'nın 1999'da Şam'dan ayrılış hazırlıklarını yapan yine bu. Öcalan'ın bu konuda savcılara verdiği ifadeler, her şeyi açıkça ortaya koyar niteliktedir:

> *"Şam'dan normal tarifeli uçak ile Atina'ya gittim. Evden ayrılıp uçağa gidene kadar El Muhaberat beni izledi. Benim yanımda uçağa gidene kadar **Delil**, Rozalin ve El Muhaberat'tan*

2 Öcalan Davası İddianamesi ve tutanakları.

*Ağa vardı. Havaalanına kadar bizim kullandığımız araç ile gittik. **Delil** orada kaldı. **Delil'e** ilişkilerimizi götürüp evleri boşaltırsınız dedim. Irak'a doğru gitmelerini söyledim. Şam'dan ayrılışımızı **Delil** ve evde kalan bazı gençler biliyordu."*

İmralı arşivler için, "Suriye'deki Kürt evlerine kod Delil dağıttı, sakladı" diyor. Öcalan ifadesindeki sadece bu cümle dahi, bu Delil Kod'un örgüt içinde ne denli önemli bir konuma sahip olduğunu da gösteriyor. Çünkü arşiv bu, can damarı örgütün. Öyle her kişiye verilmez, her kişiye söylenmez ve her yerde de saklanmaz, tıpkı örgütün kasası gibi. MİT bu arşivi biliyor, Genelkurmay da biliyor. MOSSAD ajanları da bu arşivin peşinde, CIA ajanları da. İngiliz muhaberatı, Fransızlar, sanırım dünyanın en ünlü istihbarat örgütleri bu arşivin peşinde. Böylesine ünlü bir arşiv yok olsun, yok olmaktan öte kimse bu arşivden ve öneminden bahsetmesin, garip değil mi sizce de? Bu noktada tek isim var: Delil kod, Öcalan'ın sağ kolu. O bulunsa her şey çözülür gibi ama çözmeye niyeti olan var mı, bilemiyoruz. Delil kod İmralı için önemli bir adam, bu açık. 78'de Türkiye'den kaçıp Şam'da özel bir yaşam sürmeye başladığında ve 1999'da Şam'dan kaçtığında, bu Delil hep yanında. Bu 20 yıllık süreçte, gerek Şam'da, gerekse Bekaa terör kamplarında, gerek Suriye ve diğer istihbarat örgütleriyle olan ilişkilerde hep Öcalan ile birlikte. Özel yaşantısını da biliyor Öcalan'ın, çünkü aynı evde yaşamış ve özel şoförü. Alt alta sıralayacağımız Öcalan'ın diğer açıklamaları da bu durumu bize gösterir kanıt durumunda. İmralı, Erbakan'a yazdığı mektubu Delil Kod adlı terörist kanalıyla göndermiş. İşte İmralı'nın açık ifadesi:

*"Eskiden Refah Partisi ve diğer sol partiler ile de görüşmeler olmuştu. Erbakan hükümeti zamanında Ankara ile mektuplaşmalarım olmuştu. **Ağa (K) Mervan Zirki** ve **Delil kanalıyla** Suriye'den Erbakan'a mektup gönderdim. Bana cevap geldi. Karşılıklı olumlu yazışmalarımız oldu."*

İmralı Şam'dan ayrılırken endişeli, örgütün mirasına Şam'ın oturmasından korkuyor. Talabani'den de endişeli, kendini satar diye korkuyor. Duyguları ifadesine yansımış;

"Ben Suriye'den ayrıldıktan sonra arşivlerin evlere dağıtıldığını Delil (K) bana söyledi. Suriye'de El Vatan Partisi Mervan sorumluğunda son 4-5 aylık gelişme sonucunda kuruldu. Mervan'ı 1992'de tanıdım. Bu Suriye El Muhaberat'ın adamıdır. Suriye'yi biz boşaltınca bizim mirasımız üzerine oturdu. Suriye'de bizim 3 adet okulumuz vardı. Ayrıca Şam merkezinde 10 katlı bir binada evimiz vardı. Bunlardan başka biri çelik 2 adet arabam vardı. Evleri sattırmadılar. Mervan bunların üzerine konacaktır. Ayrıca ben Suriye'den ayrıldıktan sonra hemen Talabani'yi görüşmeye çağırdılar. Talabani İngiliz güdümündedir. İngiltere'nin en sistemli yönetebileceği bir kişidir. 1992 yılında Talabani Türkiye'ye ne kadar zarar verdiyse bana da o kadar zarar vermiştir."

PKK arşivleri neden bu kadar önemli?

Bir, şirket için muhasebe ve defter kayıtları ne ise, örgüt için arşivler de odur. Muhasebe şirketin can damarıdır, arşiv de örgütün. Hesap ve kitap var örgütün bu kayıtlarında. Geliri var, gideri var, yeri var, defteri var, girişi var, çıkışı var.

PKK arşivine baktığınızda, arşivi ele geçirmek demek; bu örgüte kim para veriyor, bu örgütten kim para alıyor, bilmek ve hesap sormak demektir. Örgütün gelir giderini kontrol etmek demek; örgütün kaynaklarını deşifre etmek demektir. Örgüte kaynak sağlayanları bilmek ise hem içeride hem de dışarıda uluslar arası terörün finansman kaynaklarını çözmek demektir. Bu bilgiler sizi nereye götürür bilir misiniz?

Nereye isterseniz oraya. Örgüte destek veren yabancı istihbarat kuruluşlarını çözebilirsiniz. Örgüte kaynak sağlayan iş adamı, sanatçı, aklınıza ne gelirse, bunları tespit edebilirsiniz. Kara para aktaranları, bu kara parayla ak iş yapanları, bu kaynaktan beslenen silah tüccarlarını, bu tüccarların ak işlerini, ak şirketlerini, daha neler neler. Can damarıdır bu örgütün; keserseniz, nefes alamaz, ölür. Hangi milletvekilinin oğlu,

hangisinin kızı örgütte yani terörist, arşivde var, hepsi kayıtlı.

— Başka?

Bize müttefik gibi gözüken ve, "PKK terör örgütü müşterek düşman" diyerek sempati toplamaya çalışan bu ABD'nin hangi ajanlarının örgütle doğrudan bağlantısı var, arşivde bu da yazılı, hepsi tutanak altında. Bunun yanına diğer istihbarat örgütlerini de koyun, MOSSAD'ı koyun, hepsi var.

— Başka?

Erdoğan siyaseti diyor ki; terörden rant sağlayanların biri de silah tüccarlarıdır, ama kim bu tüccarlar, kimse bilmiyor. Bulun arşivleri o zaman, o tüccarlar kayıtlı arşivde. Örgüt kimden silah ve cephane alıyorsa hepsi kayıtlı, birim fiyatı ile adedi ile hatta yapılmış olan iskonto ile... Bulun o zaman arşivi!

— Başka neler var bu ünlü arşivde?

Şehitlerimizin katilleri var, açık kimliği ve künyesiyle. Bugün evlatlarımızı şehit eden katillerin kim olduğunu bilen var mı bu ülkede? Yok. Neden? Çünkü teröristin adı yok, kimliği yok, kod adı var. Teröristin kimliği Zerdeş, Yılan, Çıyan gibi kodlar ama bunlar kim, bilen yok. Kod adı bunlar, açık kimlik değil. Peki, kimlikleri nerede bu teröristlerin? Arşivde. Hangi karakola kimler saldırdı, saldırı planları ve sonuçları, hepsi arşivde. Nereden geldiler, nasıl saldırdılar, kimler işbirlikçi, hepsi var, açık ve arşivde kayıtlı. Arşiv nerede? Bilen yok. Ama bir iki gazete de olsa, yazmışlar bu arşivi, bizim açıklamalarımız temelinde arşive dumanlı bir hava da vermişler. İşte o haber:

"PKK arşivinin, Öcalan'ın Suriye'den kaçmasıyla birlikte sağ kolu olan Delil kod adlı terörist tarafından bir müddet Suriye'de muhafaza edildiği biliniyor. Öcalan, yargılanması sırasında PKK'ya ait bir arşivin var olduğunu ve yapılan her şeyi kayıt altına aldıklarını söyledi. Ankara, Dışişleri aracılığıyla arşivleri Suriye'den istedi. Ancak Şam'daki yönetim o dönemde ellerinde PKK'ya ait bir arşiv bulunmadığını bildir-

di. Aynı bilgiyi PKK'da ikinci adamlığa kadar yükselen, şu anda Diyarbakır Cezaevi'nde tutuklu bulunan terörist Şemin Sakik da dile getirdi. O da verdiği ifadede söz konusu belgelerde örgütün yurtiçi, yurtdışı bağlantıları yanı sıra para kaynaklarına dair önemli belgelerin olduğunu söyledi. Bir diğer iddia ise arşivin bir kısmının MOSSAD'ın elinde olduğu yönünde. İsrail istihbaratının bu arşivleri 1982'de ele geçirdiği belirtiliyor. İsrail'in bu tarihte Filistin Kurtuluş Örgütü'ne yönelik Bekaa Vadisi'ne yaptığı operasyonda PKK'nın da zarar gördüğü ve bu sırada örgüte ait bazı dokümanları MOSSAD'ın ele geçirdiği belirtiliyor[3]. "

Arşivin önemini ortaya çıkarabilmek için, aslında Erdoğan siyasetinin tavırlarına bir bakmak gerek. Bakın Erdoğan siyasetine, kendine karşı çıkan olduğu zaman, ne yapıyor? Hemen maliye müfettişlerini gönderiyor. Ne için? Muhasebe kayıtlarını inceleyip, varsa bir açık yakalansın ve hesap sorulsun diye. Normal maliye denetimi değil bunlar, bu siyasete karşı çıkanlara gönderilen özel denetimlerdir. Neden yapıyorlar bunu? İntikam almak için. Çünkü Erdoğan siyasetinin mantığı bu: karşı çıkana yaşamı zehir etmek, maliye üzerinden, hesap kitap üzerinden, alım satım üzerinden, gelir gider üzerinden hesap sorarız deyip korkutmak, sindirmeye çalışmak. Peki, mademki terörle mücadele ettiklerini söylüyor bunlar, bulsunlar o zaman arşivi ve kasayı. Hesap sorsunlar bu örgüte, nasıl olsa böylesi işlere alışıklar. Yok. İş PKK'ya gelince yok, ama bize gelince var. Yazık!

Sizce, Erdoğan siyaseti bu arşivleri bulur mu dersiniz? Kim bilir, Erdoğan'ın Ak Siyaseti "KARA" değilse bulması gerek ama...

3 Tevhid Haber, 27 Mayıs 2008.

Teröristler Irak'ta

"Eski ABD Başkanı George Bush'un danışmanı Türk-ABD Konseyi Başkanı General Brent Scowcroft, Akşam gazetesine "terör örgütü PKK'ya göz yumduklarını ve PKK'yı İran'a karşı cesaretlendirdiklerini" açıkladı.

"Artık ihtiyaç kalmadı. Çünkü İran'ı yanımızda istiyoruz" diyen Scowcroft, güçlerini PKK için harcamadıklarının da altını çizdi.

Akşam gazetesine konuşan ABD'li danışman Brent Scowcroft, "PKK'nın İran kolu olan PJAK'ın rolü bizim için önemliydi. Destekledik, cesaret verdik. Ama durum değişti. Artık İran'ı yanımızda istiyoruz" dedi.

Akşam Gazetesi, 3 Nisan 2009.

Kasası ve arşivi bilinmeyen teröristlerin, nereden geldiği ise biliniyor, çünkü açıktan geliyorlar. Irak'tan geliyorlar, Barzani bölgesinden. Beş ana kampları var Hakkari'nin güneyinde. Şemdinli'nin hemen yanı başında Kandil, Hakurk, Basyan, Avaşin ve Zap. Resmi yukarıda. Teröristler orada, şimdi de orada. İsterseniz binin otobüse, gidin Van'a, oradan Şemdinli'ye geçin. Durak Köyü'nde inip, Konur minibüsüne binin. Tırmanın Aktütün'e doğru, bakın batıya, orası Basyan'dır, terör kampı. Teröristler oradadır, diğerlerinde olduğu gibi. İşin acısı, Barzani ve Talabani peşmergeleri de oradadır. ABD ve İsrail orada, Avrupalı ajanlar orada ve bizim Hükümetimizin temsilcisi de oradadır. Erdoğan siyaseti daha geçenlerde Barzani'nin Erbil'ine "Konsolos" atadı, yani devlet temsilcisi. Bunların hepsi iç içe ve teröristler bunların içinden çıkıp geliyor, bizi şehit edip geri inlerine geri dönüyorlar. Türkiye'de televizyonlara çıkıp çok konuşanlar, bize terörü ve teröristi anlatanlar, bu mücadelede Türkiye'ye yol haritası çizenler, ortaya çıkıp da bu katillerin, açık açık Barzani'den geldiğini bize söylemiyor. Oysa ki bu teröristlerin nereden geldikleri belli, nereye gittikleri belli.

Irak kuzeyinde bulunan bu terör inleri aslında bir kamp değildir, çünkü terörist kamp kurmaz. Teröristin barındığı yer bir ev değildir, bina değildir. Sadece ve sadece bildiğimiz arazidir, arazinin doğal yapısıdır, yani mağaralar, oyuklar, arazinin doğallığı içine gizlenmiş sığınaklar, kayalar, taşlar, çataklardır. Irak kuzeyinde çok yer var, teröristlere inlik eden. Bu yerler değişik isimlerle anıldı ülkemizde ve medyada yer aldı. Belki de en çok duyduğumuz isimler Sinat, Haftanin, Zap, Avaşin, Basyan, Hakurk ve Kandil oldu. Özellikle Kandil son dönemlerde adı sıkça telaffuz edilen ve örgütün Büyükanıt deyimiyle "kalpgâhı" bir kamp olarak anlatıldı ama bunlar doğru değil. Çünkü teröristin "kalpgâhı" olmaz! Terörist sürekli yer değiştirir, aynı arazide uzun süreli kalmaz. Ama seçtiği her yerin mutlak bir nedeni vardır, öyle her yerde terörist olmaz, terör de kendine sıradan ve gelişi güzel yer seçmez.

Şimdi yıl 2010.

— Bugün terörist nerede?

Şırnak-Şemdinli hattında ve güneyinde.

— Başka?

Irak kuzeyinde ve üçlü sınırda.

— Neden, ne yapıyor teröristler orada? Neden başka yerde değil?

Birlikte inceleyelim...

Teröristin arazide aradığı iki özellik vardır: biri, kaçağı kontrol edebilmeye, diğeri ise operasyondan kısa sürede kaçıp kurtulmaya elverişli yer olması. Kaçak örgüte finans sağlar, bu nedenle önemlidir. Asker sürekli peşinde olduğundan, kaçabilmek de bir o kadar önemlidir terörist için. Terörist kaçakçılığı kontrol ve denetim altına almak zorundadır, çünkü para kazanacaktır. Bu parayla ekmek alacak, silah alacak, mermi alacaktır. Dolayıyla bir yerde kaçakçılık varsa eğer,

dikkatli olmak gerekir, çünkü her an bir terörist karşınıza çıkabilir. Arazide aranan ikinci özellik, kaçmak, kaçabilmek meselesidir. Yurt içinde kaçabilmek o kadar kolay değildir, bakmayın siz bunlara operasyonlardan kaçıp kurtulduğunu, sayıları azdır, az kişi kolay kaçar, kolay saklanır.

Bizim anlatmaya çalıştığımız yurt dışından gelip, sınırlarımızı açıp, eylem yapıp, sonrasında kaçmayı planlayan teröristlerin nerelerde olabileceğidir. Bu durumda eğer ki terörist arıyorsanız bizim ülkemizde, önce hudutlara bakacaksınız, çünkü bizde hudut demek; kaçak demektir, kaçak ise hudutlardadır[4]. Terörist sınır aşıp geldiğine göre, bunlar hep huduttadır, dün de oradaydı bunlar, bugün de oradadır. Neden mi?

Eskiden kaçakçılık denildiğinde aklımıza Suriye hududu gelirdi ama şimdi bitti. Çünkü sonradan alınan fiziki güvenlik önlemleri buradan yapılan kaçaklığı nerdeyse yok etti.

Bu nedenle şimdi kaçakçılık Irak ve İran sınırlarından yapılıyor. Üstelik arazinin sert yapısı ve fiziki önlemin bulunmayışı kaçakçılığı kolaylaştırıyor. Irak'ta kaçakçılığın çekim merkezi Zaho, Diana ve Erbil, İran'da ise Urumiye olduğuna göre, önce buralara yakın yerlere bakmalısınız. Van'ı merkez alıp Zaho'ya ve Urumiye'ye birer çizgi çekin, bir üçgen göreceksiniz. Biraz dikkatli bakılacak olursa bu üçgenin, kaçağın ve terörün asıl bölgesi olduğunu da göreceksiniz. İsterseniz gidin bu bölgeye, gidin Türkiye-İran-Irak sınırlarının birleştiği yere ve bu bölgenin Irak-İran uzantısı olan Zagros Dağlarına, teröristler oradadır.

Zagros ya da Dalamper dağları denilen bu bölge, üçlü sınırdadır. Çünkü bu coğrafik konum teröriste, hem Irak hem de İran'ın hududuna yakın arazileri kullanma imkânı verir, bu hem kaçmayı kolaylaştırır, hem de kaçağı kontrolünü sağlar. Bakın yerlerine; Hakurk, Avaşin, Basyan ve Zap kamplarına, hepsi Şırnak-Hakkari sınır hattında ve hepsi İran sınırına doğru kademeli olarak dizilmiş. İşte denklem budur. Terö-

4 Hesaplaşma, Erdal Sarızeybek, 2006, Pozitif Yayıncılık.

rist bu stratejik üçgende kendisine öyle bir yer bulmuştur ki, hem kaçak giriş ve çıkış patikalarını kontrol etmekte, hem kolay lojistik destek sağlamakta, hem ülkemiz sınır boylarında varlığını göstermekte, hem de yapılan operasyonlardan kolayca kaçabilmektedir.

Söylediklerimize Erdoğan siyaseti inanmıyorsa eğer, gitsinler ABD'li ağabeylerinin seslerine kulak versinler. ABD ne dedi? PKK müşterek düşman dedi ve Erdoğan siyaseti de buna çok sevindi. Yine bu ABD, Erdoğan siyasetine istihbarat verdi ve biz de bu istihbaratla Irak kuzeyini bombaladık. Nereleri bombaladık? Bakın Genelkurmay internet sitesine, bakın hava harekâtı sonuç raporlarına, bakın bomba atılan yerlere, hepsi aynı: Hakurk, Basyan, Avaşin, Zap ve Kandil. Demek teröristler burada. Burada ki ABD tespit etmiş, BBG evi gibi izlemiş ve bize bildirmiş ki, biz de bomba atmışız. Yani teröristlerin burada olduğunu Başbakan Erdoğan biliyor, ABD biliyor, Barzani-Talabani biliyor, biz biliyoruz, siz biliyorsunuz, herkes biliyor.

— Peki, mademki teröristler buradadır, neden dağlarda çile çekiyoruz biz? Teröristin yeri belli, neden yurt içini karış karış arıyoruz biz? Neden bu kamplara bir kara harekâtı yapamıyoruz ve teröristleri inlerinde vuramıyoruz. Neden?

— Çünkü hükümet izin vermiyor! Neden izin vermiyor? ABD ile Dubai'de anlaşma yapmışlar: Türk Ordusu Irak'a harekât yapmayacak demişler. Doğru değilse bu sözlerimiz, çıksın söylesinler. ABD ile ne anlaşma imzalamışlar bize anlatsınlar.

Şimdi yeniden soruyoruz. Bizi şehit eden kimdir?

Erdoğan Teröristlerle Birlikte

"Türkiye Cumhuriyeti terörle mücadeleden asla vazgeçmeyecektir. Hatta bu noktada en küçük bir hız kesmeye dahi müsaade etmeyeceğiz. Türkiye Cumhuriyeti hükümeti olarak terör örgütlerini, onun liderlerini, illegal yapılanmalarını bugüne kadar muhatap almadık. Böyle bir zillete de düşmeyiz. Bölünme, parçalanma, ihanet, hıyanet gibi ithamlar Türkiye'nin bütünleşme projesine, Milli Birlik ve Kardeşlik Projesi'ne çamur atmaya dönük, engellemeye dönük son derece çirkin ifadelerdir. Bu sorunların çözülmesini istemeyenler bu sorunlardan nemalananlardır."

Recep Tayyip Erdoğan, Başbakan, 6 Şubat 2010.

Mezargediği, Türkiye-İran-Irak sınır hattının kesişme noktasıdır. Türkiye'nin Doğu'daki uç noktasıdır. Önemli bir noktadır; güneyi Hakurk terör kampına, doğusu İran'a açılır, kaçak ve terörün de buluşma noktasıdır. Önemli bir noktadır, çünkü güneye yapılması planlanan bir askeri harekâtta da başlangıç yeridir. Bu bölgeyi asker, kaçakçı ve terörist çok iyi bilir, bir bakıma askerin yok edeceği terörist ve yakalayacağı kaçakçıyla, kaçakçının ise haraç vereceği teröristle buluşma ya da hesaplaşma yeridir. Bu bölge aynı zamanda, teröristlerin Türkiye'ye en önemli giriş noktasıdır. Arazi geniştir, kalabalık gurupları barındırır. Bir yanı İran'a açıldığı için, teröristlerin kaçmasını kolaylaştırır. İran'dan gelen kaçakçıların da Türkiye'ye geçtiği önemli kaçak noktalarından biridir. Bölge tam hudut hattındadır, yani sıfır hudut noktası. Bu bölgeye en yakın terör kampı hemen güneydedir, Barzani bölgesinde, Irak kuzeyindeki Hakurk.

Teröristlerin Hakurk'tan çıkıp Şemdinli- Mezargediği'ne gitmesi için, Türkiye'ye giriş yapabileceği iki nokta mevcuttur: biri üçlü sınır dediğimiz Mezargediği, diğeri ise Karakoç köyümüzün bir mezrası olan Gasto. Diğer geçiş noktaları daha batıda kaldığı için uzaktır, bu nedenle tercih edilmez. Mezar-

gediği'ne eylem amaçlı gelecek bir terörist için, Gasto ötesi bir önem taşımaz. Hakurk'un Türkiye'ye bakan cephesinde bulunan Ari gediği, teröristler için ileri bir kontrol noktasıdır ve her zaman burada gözetleyicileri bulunur. Ari gediği aynı zamanda, teröristlerin Türkiye'ye giriş için ilk adımı attıkları yerdir. Buradan çıkar, buradan yola koyulur, Hacıbey Çayı'nı üzerine kurduğu ilkel bir sal düzeneğiyle geçer ve topraklarımıza gizlice girer. Girer ama Gasto'dan giriş yapan teröristin, Mezargediği'ne açılan yolu yoktur, arazi geçit vermez. Epey yürümesi lazım kuzeye doğru, sonra doğuya dönüp Mezargediği'ne ulaşması lazım. Terörist iki nedenle bu yolu kullanmaz: biri, uzaktır, görülme riski vardır. Diğeri ise, bu bölge alçaktır, çukurda kalır, tırmanmanız gerekir. Tırmanışta askere yakalanan bir terörist ise, her zaman ölü bir teröristtir, çatışmayı başaramaz. Bu durumda, Mezargediği' ne saldırı planlayacak bir terörist gurup için tek çıkış noktası kalır: üçlü sınır, yani Zagros ya da bizdeki adıyla Dalamper Dağı.

Zagros Türkiye-Irak-İran sınırlarının birleştiği yerden başlar, güneye doğru İran-Irak sınırı takip eder, 150 kilometre kadar uzanarak Kandil kampına ulaşır. Arazinin bu özelliğinden dolayı, Hakurk'ta yerleşik PKK'nın Mezargediği'ne geçmesi çok kolaydır; önce İran sınırına doğru yaklaşmak, sınır boyunca kuzeye doğru ilerlemek, ardından askeri üs bölgesine yaklaşıp eylem yapmak ve sonrasında aynı yoldan Hakurk'a geri dönmek. İşte 19 Haziran 2010'da Şemdinli ilçemiz Mezargediği'nde yapılmış olan terörist eylem budur, bu şekilde yapılmıştır. Arazi bu yapısı nedeniyle başka türlüsünün olmasına da imkân yoktur.

19 Haziran cumartesi günü, Şemdinli Mezargediği askeri üs bölgesine, Hakurk'tan gelen teröristler saldırdı. 11 şehidimiz var. 16 askerimiz ise yaralandı. Nereden geldi teröristler? Hakurk'tan. Yani üs bölgesinin hemen güneyindeki terör kampından. Bu terör ini ile üs bölgesi arasındaki mesafe yaya yürüyüşle üç saat, yani teröristler yanı başımızda. Bu ne de-

mektir biliyor musunuz; biz göz göre göre şehit edildik demektir. Neden mi? Teröristlerin burada olduğunu Erdoğan siyaseti biliyor ve askerin müdahale etmesini engelliyor. Bu yönüyle suçtur. Ülkeyi yöneten siyaset de olsanız, askerimizi ateşe atamazsınız. Atarsanız, doğan can kayıplardan sorumlu olur ve yargılanırsınız. Öte taraftan, Erdoğan siyaseti de olsanız, ülkemizin bölünmez bütünlüğünü tehdit eden bir terörist varlığını görmezden gelemezsiniz. Bu bir suçtur. Tehdide göz yummak demek, tehditle işbirliği yapmak demektir. Bu suçtur. Açık açık yazıyoruz, anlatıyoruz teröristlerin yerini. Mezargediği olmaz ise, ülkemizin başka bir yerinde, gün gelip eylem yapacağını söylüyoruz işte. Bugün için de geçerlidir söylediklerimiz. Bu tehdit yok edilmez ise gün gelecek, buradan çıkan teröristler yine bizi vuracaktır. Askerlerimizin katledilmesine seyirci kalamazsınız. Siyaset de olsanız, yapamazsınız. Hükümet de olsanız, teröristlerin Hakurk'ta olduğunu bildiğiniz halde ve bu teröristlerin eylem yapacağını da bildiğiniz halde, bu tehditle işbirliği yapamazsınız. Beni siz seçtiniz yaparım, derseniz, gün gelir yargılanırsınız. Bu sözlerimiz Cumhuriyet savcıları için de geçerlidir. Onlar da bu duruma seyirsi kalamaz, siyasetin ihanetine göz yumamaz. Ne demek istediğimizi daha açık anlatalım ve bunun için de 19 Haziran saldırısını, medya üzerinden bir mercek altına alalım.

Olayın hemen ardından basında yer alan haber şudur:

"Türkiye'nin, İran ve Irak'a sınırında bulunan Şemdinli İlçesi'ne 15 kilometre uzaklıktaki Günyazı Köyü'nün Tanyolu Mezrası Mezargediği Bölgesi'nde bulunan Tekeli Jandarma Sınır Taburuna bağlı sınır bölüğünün üs bölgesi, PKK'lı teröristlerin saldırısına uğradı. Yapılan açıklamalarda havanın yağışlı ve sisli olmasından yararlanarak sınır bölüğünün üs bölgesine yaklaşan teröristler saat 02.00'de üç koldan saldırı başlattı. Bölgeye hemen çevredeki birliklerden takviye gönderilirken, Tekeli Jandarma Taburu'ndan obüslerle tespit edilen teröristlerin bulunduğu noktalar top ateşi altına alındı.

Şemdinli'de bulunan 3'üncü Dağ Komando Tabur Komutanlığı'ndan peş peşe kalkan helikopterler bölgeye özel eğitimli komandoları indirdi. Çatışmanın başladığı ilk anlarda sis nedeniyle helikopter desteği sınırlı kalırken, sisin dağılmasıyla birlikte yoğun olarak devam etti. PKK'lı teröristlerle askerler arasındaki çatışma saat 07.00'ye kadar sürdü".

Haberdeki bu anlatım tarzına bakmayınız, bunların hepsi aklımızı karıştırmak içindir. Bu haberi okuyunca aklınıza erişilmeyecek bir terörist, üç koldan saldırı yapabilecek güçlü bir terörist, bombalar, roketler, Kobralar, uçaklar gelecek ve akıl da olsa karışacaktır. Bu medyanın amacı da budur zaten, akıllarımızı karıştırıp gerçeği göremez hale getirmek. Aslında karışık olan bir şey yoktur. Terörist bizim yanı başımıza kamp kurmuş, saldırı için eğitim yapmaktadır. Asker ise mevzisinde, gelsin terörist saldırsın diye beklemektedir. Olay da budur: bir gece terörist gelmiş, saldırmış ve dönmüştür. Biz şehit olmuşuz, birkaç terörist de ölmüştür, olay bu kadar sade ve açıktır. Alıştık bu haberlere artık, biri diğerinin aynı; hain terörist kahraman asker, gizlice gelen teröristler, karanlıktan, yağıştan, sisten faydalanan teröristler, roketatar ve makineli tüfeklerle saldırı, ilk açılan ateşte şehit, topçu ateşleriyle verilen destek, sabaha kadar süren çatışmalar ve kaçan teröristler, şehit olan askerler;

"Üç noktada birden 5 saat süren çatışmada 12 PKK'lı terörist öldürüldü. Çatışmada 9 asker şehit olurken, 14 asker de yaralandı. Bölgede operasyonlar devam ederken, öğle saatlerinde teröristlerin önceden döşediği mayının infilak etmesi sonucu 2 asker daha şehit oldu, 2 asker de yaralandı. Bu olayla birlikte Şemdinli'de bir günde şehit olan asker sayısı 11'e, yaralı sayısı da 16'ya yükseldi. Saldırıda yaralanan askerler hastanelerde tedavi altına alındı. Yaralılara ilk müdahale Şemdinli Devlet Hastanesi'ne, ardından da durumu ağır olanlar helikopterle Hakkari Asker Hastanesi'ne sevk edildi. Hain saldırı sonrası amansız bir takip başlatıldı. Hâlâ çatışma

seslerinin yükseldiği bölgeye komandolar ve askeri helikopterler sevk edildi. Takip Irak'ın kuzeyine doğru ilerliyor. Hava Kuvvetlerine bağlı F 16'lar Irak'ın Kuzeyi'nde tespit edilen hedeflere bomba yağdırıyor."

Peki, teröristlerin nereden geldiğini söyleyen, yazan, anlatan var mı? Peki, bu teröristlerin ellerindeki roketi, cephaneyi, silahı hangi parayla aldığını yazan, çizen, anlatan var mı? Bu teröristleri himaye eden kim? Koruyan kim? Irak'a harekât yapılamasını engelleyen kim? Bunları bize anlatan var mı? Yok. Ama Başbakan saldırı bölgesine gitmiş, herkes yazıyor, Mehmetçiğe moral vermiş, herkes anlatıyor:

> *"Hainlerin saldırısı sonucu şehit düşen 11 askerimiz gözyaşlarıyla uğurlandı. Van'da düzenlenen törende şehitlere son görevi yerine getiren Başbakan Erdoğan, Genelkurmay Başkanı Orgeneral Başbuğ, bakanlar ve kuvvet komutanları, daha sonra çatışmanın yaşandığı mevziiye çıkıp askerlere moral verdi."*

Bu haberlere katlanmak çok zor, bölgeyi bilen, askeri bilen, teröristi bilen biz gibi insanlar için inanın çok zor. Sanki bizimle dalga geçiyorlar, sanki şehitlerimize gülüp geçiyorlar gibi geliyor insana. Hele ki Başbakan Erdoğan, acısını Avrupalı Büyükelçilerle de paylaşmış ya, bunu duymak daha da ağır oldu:

> *"Bazı bakanlar, kuvvet komutanları ve Avrupa Birliği ülkelerinden 15 büyükelçinin de hazır bulunduğu törende konuşan Erdoğan, "Şüphesiz ki acımız çok büyük, hüznümüz dağlar kadar büyük ama boynumuzu bükmüyoruz, bükmeyeceğiz. Kor ateş de olsa hüznümüzü yüreğimize gömecek, gözyaşımızı içimize akıtacak, bugün hainleri sevindirmeyeceğiz" dedi. Bu vatanın alelade bir toprak parçası olmadığını belirten Erdoğan şöyle konuştu: "Kazanamayacaklar. Kendi kanlarında boğulacaklar. Yılgınlığa düşmedik, düşmeyeceğiz. Hiçbir zaman ümitsiz olmayacağız. Şiddet sarmalına teslim olmadık, olmayacağız. Kahramanca bu toprakları savunacağız. Düşmana inat, teröre inat, fesat odakla-*

rına inat direnecek, onlara inat kardeşliğimiz, birliğimizi, bütünlüğümüzü daha da yücelteceğiz."

Yani Başbakan Erdoğan, bizim teröristleri besleyen bizim AB'ye şikâyette bulunmuş, yazık, O'na çok yazık ama bize de yazık. Örgütün parası nerede? Avrupa'da.

Örgütün siyasi cephesi, lider kadrosu nerede? Avrupa'da. Bizim başbakanımız da bizim acımızı Avrupalı dostlarıyla paylaşmış, öyle mi? Kimi kandırıyor bunlar!

Şehidi şehit yapan merminin, mayının parasına göz yuman kim? Bir Başbakan.

Şehidi şehit yapan teröristlere göz yuman kim? Bir Başbakan! Irak'ın işgali sırasında, "Amerikalılar ölmeden ülkelerine dönsün" diye dua eden bu Başbakan! Şemdinli'de de şehit analarımıza seslenmiş gözü yaşlı, tıpkı Meclis'te ağladığı gibi, vay bize, yazıklar olsun bize!

Teröristlere destek veren Barzani'ye "ABİ" diyen kim? Bir Başbakan'ın bir Dışişleri Bakanı. Şehidimizi şehit yapan teröristleri topraklarında barındıran, bu teröristler istenildiğinde, "Türklere bir Kürt kedisi bile vermem" diyen Talabani'nin dizi dibinde oturan ve "Kürdistan" laflarına kulak tıkayan Devlet Bakanı bir Cemil Çiçek'in Başbakanı. Teröristler Avrupa'da cirit atıyor diyen bu Cemil Çiçek, bu teröristleri besleyen, koruyan, büyüten AB'ye tavır alacağı yerde, çıkmış şehit törenlerinde ağlamış, tıpkı Bülent Arınç gibi:

"Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın konuşmasının ardından Van Müftüsü Mehmet Emin Arvas, şehitler için dua ettirdi. Müftü Arvas duayı okurken Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Cemil Çiçek gözyaşlarına hakim olamadı..."

Burada anlatmak istediğimiz şudur: bizim Başbakanımız teröristlerin yerini biliyor, hükümet de biliyor, asker de biliyor. Elimizde kanıt var, Başbakan'ın teröristlerle nerdeyse göz göze geldiğine ve hiçbir şey yapmadığına dair görsel bir kanıt. Hepiniz gördünüz, Başbakan Şemdinli'ye gitti. Me-

zargediği'ne çıktı. Hakurk'un karşısına geçip eğildi. Gördük işte resimleri, Başbakan ve Genelkurmay Başkanı mevzide, eğilmiş. Doğru yapmışlar, eğilecekler. Çünkü karşılarında terörist var. Terörist ateş açar endişesiyle eğildiler. Buna ait resimler medyada yer aldı ve hepimiz gördük. Bu ne demektir biliyor musunuz? Başbakan Hakurk'da terörist olduğunu biliyor, Genelkurmay Başkanı da biliyor ve üstelik ikisi de yan yana. Peki, bu teröristleri kim yok edecek?

— Türk Ordusu.
— Peki, Türk Ordusu'na Hakurk'a kara harekâtı yapması için kim emir verecek?
— Başbakan, yani Hükümet.
— İşte sorun da burada, vermiyor. Başbakan elindeki yetkiyi siyasi bir hedefe dönüştürüp Ordumuza vermiyor ve harekâtı yaptırmıyor.
— Neden?
— İki nedeni var bildiğimiz: birincisi, Başbakan ABD ile anlaşmış, Irak'a harekât yapılmayacağı konusunda söz vermiş, hem de yazılı olarak. İkincisi ise, Başbakan hem PKK'dan hem de Ordumuzdan korkuyor. Nasıl mı? Harekât yapılırsa PKK hemen geri çekilip Barzani bölgesine girecek, Barzani peşmergeleri içine saklanacak, bundan korkuyor. Ordumuz harekâta devam ederse, dayanamayıp bir PKK'ya vuracak, bir Barzani'ye. Barzani vurulur, peşmerge ölür diye endişe ediyor. Üstelik Barzani ile PKK savaşırsa Kürdistan projesi yatar, endişesi de var.

Artık teröristleri neden dağda arıyoruz ki, neden askerimiz günlerce arazide onca zorluğa katlanıyor ki! PKK'nın yeri belli Hakurk'ta, Başbakan da biliyor bunu.

Harekâtı yapmaktan, teröristi yok etmekten bizi engelleyen kim? Bizi şehit eden kim? Kim şehit ediyor bizi kim?

Çok Canımız Yandı Çok

"20 yaşında gencecik askerlerimiz hayatlarını kaybettiği için orada harcanan trilyonlar kimsenin aklına gelmiyor. 26 yıldır o bölgede harcanan milyar dolarları kimse hesaplamıyor. Terörün ekonomik kaybı olsa olsa ne olur şeklinde bir hesap çıkartıldığında sonuç görülüyor. Terörün ekonomik kaybı sonucu orada 426 milyar doları toprağa gömdük. Hem kan kaybettik, hem de ekonomik kayıp yaşadık. Terörü bu ülkeden ve topraklardan def etmedikçe kimse bugünüyle ve geleceğiyle ilgili huzur beklemesin."

Osman Pamukoğlu, HEPAR Gen. Bşk, Cihan HA, 4 Temmuz 2010.

Gerçekten canımızı yaktı bu terör, yıllardır sürüyor ve bitmiyor. Biz yaştakiler 15 Ağustos 1984'te duydu bu PKK adını, bu örgütü, bu terörü ve teröristi. İki ilçemize saldırdılar, Eruh ve Şemdinli'ye. Bu eylemle sözde Kürdistan Kurtuluş Güçleri'nin kurulduğunu ilan ettiler. Bu dönemde örgütün silahlı dağ kadrosu 300 kişi civarındaydı. Küçücük bir örgüt! O zamanki adı "Üç buçuk eşkıya"ydı, hepsi üç buçuk! Ama değilmiş, geç anladık bunu. Bu "üç buçuk"a hesap sormak için gittik Şemdinli'ye yıllar önce. Yüreğimiz öfke doluydu. Çok hesap sorduk ama bitmedi, hep kişisel düzeyde kaldığı için hesaplaşmalar, bu defter bir türlü kapanmadı. Kişilerin özverileri yetmedi, tek yürekler bu ağır sorumluluğu taşıyamadı. Devlet'i yöneten siyaset ise bu sorumluluğu üzerine almadı, üstelik terörü kirli emelleri için bir araç olarak kullandı. İşte bu yüzden de terör bitmedi ve günümüze kadar geldi. Çok kayıp verdik çok, ne anlatan oldu ne de soran.

1978'den günümüze ne kayıp verdiğimizi dile getiren hiç olmadı. Terörle mücadeleden sorumlu makamlar bile kamuoyuna kesin rakamları açıklamaktan hep kaçındı. Şimdi içimizden bir his, bu yetkili makamların elinde gerçek bir hesap özeti olmadığını söylüyor bize, yani bilmiyorlar kayıplarımı-

zı. Düşününüz bir Başbakan çıkıyor ekranlara, geçmişte bir yıl içinde beş binden fazla şehit verdiğimizi söylüyor ama doğru değil. Terörle mücadele tarihimizde bir yıl içinde böylesi bir kayıp vermedik biz. Öyleyse ya bilmiyor ya da önemsemiyor kayıplarımızı. Öte yandan can kayıplarımız nedense yaklaşık olarak söyleniyor, onda da kesin bir hesap yok. Kimi *"Binlerce şehit verdik"* diyor, kimi *"On binden fazla şehit verdik"* diyor, kimi de *"Terör elli binden fazla can aldı"* diyor. Yani kaç şehidimiz olduğunu ya bilen yok ya da biliyorlar ama bize söylemiyorlar. Şehit düşen Mehmetçik olunca saymıyorlar giden canımızı ama ölen Irak'taki Amerikalı asker olunca hepsi tek tek sayılıyor, ekranlarda söyleniyor. Bu ne vicdansızlıktır, bu nasıl bir sorumsuzluktur! Bu nasıl bir anlayıştır ki, giden can bizim olunca görmezden gelinebiliyor! Oysa ki Uğur Mumcu'yu hiç dinlememiş, can kaybı nasıl anlatılır hiç öğrenmemiş bunlar. Bakın Uğur Mumcu'ya, terörle ilgili kayıplarımızın dökümünü verirken bakın nasıl sayıyor canlarımızı, hem de tek tek:

> *"Güneydoğu'da çatışmalar sürüyor...*
>
> *Önceki gün Mardin'deki çatışmalarla öldürülen PKK' lılarla birlikte 15 Ağustos 1984 gününden bu yana bölgede öldürülen PKK'lı terörist sayısı 760'a ulaştı.*
>
> *Aynı süre içinde bölgedeki sivil halktan 645 yurttaş PKK tarafından düzenlene baskınlarda öldürüldü. 15 Ağustos 1984 tarihinden 2 Ağustos 1990 tarihine kadar bölgedeki çatışmalarda 30 subay, 24 astsubay, 279 erbaş ve er, 31 polis, 14 muhtar, 17 öğretmen, 1 imam ve 82 köy korucusu da şehit oldu"*[5].

İşte mesele bu; verilen her kaybın bir can olduğunu bilmek ve bu canları tek tek saymak, yaklaşık olarak değil, yakın olarak değil, aşkın olarak değil. Tek tek saymamız gerek şehitlerimizi, hesap sorma günü geldiğinde de tek tek sormamız gerek bu hesabı. Öyle ya ortada kesin bir hesap olmaz ise

5 Uğur Mumcu, 3 Ağustos 1990, Cumhuriyet.

nasıl sorulacak bu hesap, yaklaşık olarak mı ya da yakın olarak mı, yoksa aşkın olarak mı? Bu hesap başkasına benzemez, can hesabı can! Dirhem dirhem sormazsak giden canlarımızı, Allah'ın huzuruna nasıl çıkacağız biz? Allah kutsal kitabında ne diyor? Kul hakkı yemiş olarak karşıma gelmeyiniz...

Terörün kaç yıldır sürdüğü konusunda da bir fikir birliği yok bu yetkili makamlarda, kimi 25 yıl diyor, kimi ise 30. Kimi örgütün kurulduğu yıl 1978'i başlangıç alıp hesap yapıyor, kimi ise 1984 Şemdinli-Eruh saldırılarını esas alıp hesap yapıyor. Örgütün cinayetleri ise 78'den günümüze sürüyor. Doğru tarih 1978, eylemlerin başladığı yıl, Devlet'e karşı silahlı mücadelenin fiilen başladığı yıldır. Hesap yaparken bu tarihten yola çıkmak gerek. Dolayısıyla ülkemizi yönetenlerin de artık bir karara varması gerek. 20 yıl, 30 yıl gibi tartışmaları bir kenara bırakıp, "1978'den beri mücadelemiz sürüyor" şeklinde bir açıklama ile bu gereksiz çelişkileri ortadan kaldırması gerek.

Teröre verdiğimiz kayıplar sadece can değil. Kaynaklar var, değerler var, yaşarken ölen insanlar var, kaybımız çok. Güvenlik gerekçesiyle köylerimiz boşaltıldı, insanlarımız göç etti ama bu konuda konuşan yok. Kaç insanımız göç etti yerinden yurdundan bilen yok, gündeme taşıyan yok. Kaç köy ve mezra boşaldı, bunu da yazan yok, çizen yok. 3.225 köy ve mezra boşaltıldı bu ülkede güvenlik gerekçesiyle. Bu görmezden gelinebilir mi? Bu ülkede 1.5 milyon insan yerinden yurdundan göç etti. Bu yok sayılabilir mi? Kolay mı göç etmek, yeri, yurdu bırakmak? Sefalete düştüler, çocuklarının yarısı PKK'da, kalanı mafyada. Daha nasıl bir sosyal sorun olmalı ki, bu ülkeyi yönetenler çıkıp bize anlatmalı?

Ulusal bütçeden ne kadar para harcandı bu hesaplaşma için, bu hesabı yapan yok. 300 milyar dolar olduğu söyleniyor terörle mücadele adında yok olan. Böylesi ağır kaynak kaybı kimseyi hareketlendirmiyor. Derin bir sessizlik var ülkede. Bu bizim paramız. Bu bir hesap değil mi? Hesap değil mi ki

yazan yok, anlatan yok! Peki ya örgütün yakıp yıktığı mal, araç, gereç, okul, cami, karakola ne demeli? Hesabı olmaz mı bunun? Var mı sayısını bilen, değeri nedir söyleyen? Peki ya şehitlerimiz? Kimi diyor beş binden fazla şehit verdik, kimi diyor yaklaşık 6.500, nasıl olur bu? Giden canlarımız bizim canımız değil mi? Tek tek sayılmaz mı canlar bu ülkede? Ya örgütün öldürdüğü vatandaşlarımız? Kimi diyor 10 bin, kimi diyor binlerce, giden can bizim değil mi Allah aşkına?

Bu satırları yazarken size, bu konuda yazılmış bir tek haber gördük, terörün bilançosunu veriyor, okuduk ve şaşırdık. Tek tek vermiş sayıları, gerçekten şaşırdık, çünkü bizim ülkemizde kamuoyuna açıklanan ilk rakamlardır bunlar. Doğru mu derseniz, bilemem ama bildiğimiz şu ki, kaybımız açıklanandan çok daha fazladır, az değil. Gazete hesabımızı 1984'ten başlatmış ve bugüne kadar giden canımızı 6.653 olarak hesaplamış. Hiç yoktan bu da iyi, en azından hesaplar yavaş yavaş ortaya çıkıyor demek ki. Erdoğan siyasetinin açılım projesi sonucu verdiğimiz şehit sayısı ise 134. PKK'nın katlettiği insanımız ise 5.687. Şöyle diyor bu haber:

> *"Türkiye, PKK'nın ilk eyleme başladığı 1984'ten 22 Haziran 2010'daki Halkalı saldırısına kadar 6 bin 653 şehit verdi. Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün Mart 2009'da İran'a giderken, "Kürt sorununda güzel şeyler olacak" diyerek ilk sinyalini verdiği "demokratik açılım"ın başlangıcından bu yana terörle mücadelede verilen şehit sayısı 134'e ulaştı. Bu dönem içinde 5 bin 687 vatandaş da hayatını kaybetti[6]".*

Bu hesap Genelkurmay Başkanlığı, Jandarma Genel Komutanlığı ve Emniyet Genel Müdürlüğü'nün verilerine göre çıkarılmış. Giden canlarımız karşılığında 24.639 terörist robot etkisiz hale getirilmiş. Giden paramız da açıklanmış ama yakılan yıkılan köy yok, karakol yok, cami yok gazetenin yazdıklarında:

6 23 Haziran 2010 günlü Vatan Gazetesi.

"PKK'nın ilk eylemine başladığı 1984 ile Mart 2009 arasında toplam 29 bin 639 terörist ölü, 4 bin 937 terörist de yaralı ele geçirildi. PKK terörü, şehit, hayatını kaybeden vatandaş ve ölü ele geçirilen terörist olarak toplam 41 bin 828 insanın hayatına mal oldu. 26 yıl boyunca toplam 21 bin 615 kişi de yaralandı. Böylece PKK ile mücadele sırasında 63 bin 443 kişi ölü veya yaralı olarak doğrudan zarar gördü. 2009 yılı Mart ayından beri gerçekleştirilen saldırılarda verilen şehitler ve ölü ele geçirilen teröristler de dahil edildiğinde bu rakam 63 bin 500'ü geçmiş durumda. PKK terörü binlerce ailenin acılar içinde yaşamasına sebep olurken, bazı analistlere göre ekonomik maliyeti 300 milyar dolar olarak tahmin ediliyor".

Erdoğan'a, son iki ayda elliden fazla şehit verdik demişler ve nedir bu iş diye sormuşlar. O da cevap vermiş, olur böyle şeyler demiş ve gazeteci söylediği her sözü yazmış:

> *"Türkiye'de ne zaman iyi bir şeyler oluyor, ekonomik atılımlar yapılıyor, Türkiye ne zaman bölgesinde güçleniyor o zaman taşeron örgüt devreye sokuluyor."*

Bakınız şu Başbakan'a, teröristler bize ülkemize ekonomisi bozulsun diye saldırıyormuş. Çünkü işler iyi gidiyormuş bugünlerde Türkiye'de, terörist de bu işi bozmak için canımızı alıyormuş. İnanmıyorsunuz değil mi bu sözlere, bu açıklamalara? Terör saldırılarının gerçek amacının bu olduğunu düşünmüyorsunuz değil mi? 78'den günümüze saldıran terör, can alan terörün başka amaçları olması gerek, bu kadar basit olamaz, bu kadar basite indirgenemez örgütün eylemleri.

Haberi yazan muhabir de inanmamış bizim Başbakan'a ve incelemiş. Bakmış ki terör eylemlerinin istatistikleriyle Türkiye ekonomisinin büyüme rakamları yan yana getirildiğinde, Başbakan'ın söylediği sonuç ortaya çıkmıyor. Çünkü ekonomik krizin en ağır olduğu dönemler, aynı zamanda en fazla şehit verdiğimiz dönemlere denk geliyor, yani 90'lı yıllara. Ekonominin en istikrarsız olduğu ve kriz yaşandığı 1994 yılında şehit sayımız 1.145. Buna karşılık yine krizin en ağır

olduğu 2001'de, bu kez şehit sayımız 20. Ekonominin yüzde 8.4 büyüme gösterdiği 2004 yılında ise şehit sayımız 105. Demek ki ekonomi ile terör eylemleri arasında bir bağ yok, daha doğrusu eylemlere anlam kazandıracak bir ilişki yok. Terör uzmanı Ercan Çitlioğlu'na da sorulmuş bu soru, bakın ne cevap vermiş: "Terörün kendi mantığı ve stratejisi vardır. Her zaman ekonomik gelişmelerle bağlantılı değildir."

— Peki, bu gerçeği Başbakan bilmez mi? Bilir.
— Peki, neden konuyu saptırıyor? Gerçeği göremeyelim diye, başka nedeni yok.

Gazete haberi ile verilmiş olan bu terör bilançosu, yani terör ve siyasetle olan hesabımız çok ağırdır. Büyük Taarruz'da bu kadar kayıp vermedik biz. Öncelikle giden canımız açısından ağır bir kayıptır, 54 bin can. Ulusal kaynak açısından ağır bir kayıptır, 300 milyar dolar. Yıl açısından ağır bir kayıptır, 32 yıl. Yaşam açısından ağır bir kayıtır, binler köy, yüz binlerce göç. Bunca kayba karşın terör hâlâ devam ediyor, dağlarda hâlâ terörist var, hâlâ şehit oluyoruz ve hâlâ yıllarımızı ve kaynaklarımızı tüketiyoruz. Bu tartışma bitmeli artık, güvenlikten sorumlu İçişleri Bakanlığı bugüne kadar verdiğimiz kayıpların bir bilançosunu çıkarıp Türk milletine açıklamalıdır. Açıklamalıdır ki biz de bilelim hesabımızı, zamanı geldiğinde de görelim bu hesabı.

Peki, bu hesabı kim ödeyecek, bu hesap kime sorulacak? Biz nerede yanlış yaptık?

İmralı ve PKK Gökten İnmedi

Binbaşı Cem Ersever diyor ki, bunlar gökten inmedi:

"Sene 1984. Bu adamlar gökten zembille gelmediler. Bu saldırılar gökten zembille yapılmadı. Gerilla faaliyetinin geçmişi

vardı. Yıllarca bu bölgede çalıştılar. Kuzey Irak'tan geldiler, Suriye'den geçtiler. Keşiflerini yaptılar. Üs bölgelerini tesis ettiler.[7]!"

Özal'ın Başbakan olduğu bir hükümetle başladık terörle tanışmaya. Hiç unutmadık o yılı, o ayı ve günü. 15 Ağustos'uydu 1984'ün. Teröristlerin Şemdinli ve Eruh ilçelerimize baskın yaptığı duyuruldu televizyonlardan. Haberi ilk aldığımızda yer gök sarsılır, yıldırımlar, şimşekler çakar ve o hainlere ve de destekçilerine devletimiz hesap sorar, diye umutlanmıştık ama nafile. Ne yer yarıldı ne gök, ne yıldırım düştü ne de şimşek, hiçbir şey olmamış gibi yaşam gündeliğini sürdürdü. Aslında biraz da şaşırmıştık bu eylemi duyunca. Öyle ya, nerden çıkmıştı bu teröristler?

İki ilçe teröristlerin saldırısına uğramış, buna karşılık elde kimse yoktu. Vuranlar karanlıkta gelmiş ve karanlıklarda yok olup gitmişti. Başbakan Özal, "Üç buçuk eşkıya işidir bu" dedi ve yıllar bu üç buçuk lafı ile geçip gitti. O yıllarda biz üsteğmen rütbesinde genç bir subaydık ve haberi duyduğumuzda biz de şaşırmıştık. Nasıl olur da iki ilçeye baskın yapılabilirdi ve kim buna cüret edebilirdi! Sanırım o yıllarda biz "PKK'yı tanımıyorduk", anlatmamışlardı bize ne olduğunu ve ne yapmak istediğini...

Aramızda olsaydı bu soruyu Binbaşı Cem Ersever'e sormak isterdik. Çünkü sanırım bu binbaşımız bütün gençliğini PKK terör örgütü ile mücadeleyle, bu mücadele için ortaya konulan siyasi ve askeri yanlışlıkları dile getirmeyle ve bu yanlışlıktan dönülmesi için çaba harcamayla geçirdi. Bakmayın siz o derin devlet hikâyelerine, bu ülke de derin devlet yok, çıkarı peşinde koşanlar var ve bunların adı derin devlet değil "çakal"dır. Şimdi aramızda yok kendisi ama olsaydı "Nerden çıktı bu PKK" diye sorsaydık eğer, biliyoruz vereceği cevabı: "PKK Şemdinli'ye gökten inmedi" der ve anlatırdı:

"1984 yılı 15 Ağustos'unda Eruh ve Şemdinli baskınlarıyla

7 Binbaşı Ersver'in İtirafları, Soner Yalçın, 2003, Doğan Kitapçılık.

organize gücünü sergileyerek varlığını ortaya koyan PKK, günümüzde de iktidar aracı olarak kullandığı "Devrimci Şiddet" ilkesiyle Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ne var gücüyle saldırmaya devam ediyor...

Nasıl geldiğini hepimiz çok iyi biliyoruz. Yavaş yavaş ve adım adım gelmiştir[8]."

İmralı'nın neden Irak kuzeyine yerleştiğini anlamak kolay bizim için, çünkü yol aynı, hedef aynı İmralı ile Irak kuzeyindekilerin. Beraber yürüyorlar aynı yollardan, yani Barzani ve Talabani'yle yolları aynı. Bakın isimlerine bunların, kurduklara partilere bir bakın: PKK terör örgütünün açılımı nedir?

— "Partiya Karkeren Kürdistan" yani Kürdistan İşçi Partisi.
— Barzani'nin Partisi'nin adı nedir?
— Irak Kürdistan Demokrat Partisi (KDP)!
— Peki, ya Talabani'nin Partisi'nin adı?
— Kürdistan Yurtseverler Birliği (KYB)!
— Demek ki bunların bir Kürdistan meselesi var. Bunların bir "Kürdistan" hayali var. Geçmişten gelen bu hayal ile hep birlikte yola çıktılar...

Yıl 1978. Önce adı PKK olan bir örgüt kurdular.

"27 Kasım 1978 tarihindeki PKK'nın Kuruluş Kongresine örgüt lideri Abdullah Öcalan'ın yanı sıra toplam 19 kişi katılmıştır[9]. Kuruluş kongresinde Abdullah Öcalan Genel Sekreter, Cemil Bayık ise Genel Sekreter Yardımcısı olarak seçilmiştir. Kuruluş Kongresi'nde alınan temel kararlardan birisi de PKK'nın alt örgüt-

8 Kürtler, PKK ve Abdullah Öcalan, Ahmet Cem Ersever, 2007 Milenyum Yayınları.

9 Kuruluş toplantısına katılanlar: Cemil Bayık, Şahin Dönmez, Mehmet Hayri Durmuş, Baki Karer, Mehmet Turan, Mehmet Cahit Şener, Ferzende Tağaç, Ali Haydar Kaytan, Mazlum Doğan, Hüseyin Topgüder. Ali Gündüz, Sekine Cansız, Kesire Yıldırım, Duran Kalkan, Ali Çetiner, Faruk Özdemir, Abbas Göktaş, Abdullah Kumral.

leri oluşturduktan sonra partinin kamuoyuna ilan edilmesi olmuştur. Bölge Hazırlık Komiteleri, teşkili planlanan iller ve bu illerde görevlendirilecek olan üst düzey kadroların isimleri tespit edilerek görevlendirmeler yapılmıştır[10].

Yıl 1979. Lübnan'da adı PKK olan örgütü konuşlandırdılar.

PKK yöneticilerinden Şahin Dönmez'in 79'da yakalanması ve itiraflarda bulunup örgütü deşifre etmesi üzerine Öcalan Suriye'ye geçti. Suriye istihbaratının desteği ile Lübnan'daki El Fetih kamplarına yerleşti[11]. Suriye devletinden önemli destek aldı:

"Sayıları o yıllarda 50-60 kişiyi bulan örgüt mensupları Suriye üzerinden Lübnan'a geçmişlerdir. Bu dönemde örgüte en büyük destek Suriye tarafından verilmiştir. Lübnan kontrolsüz bir alan haline getirilmiş bir bölgedir. Suriye bu bölgede İsrail'e karşı mücadele veren Filistinlileri barındırıyor ve bu yolla Arap ülkelerinde önemli maddi destek sağlıyordu. Lübnan'a gönderilen PKK militanları Filistin Kurtuluş Örgütü içinde yer alan ve Sovyetler Birliği güdümünde güdümünde, ancak pratik ilişkileri daha çok Bulgaristan'la olan Filistin Demokratik Halk Cephesi kamplarına beşer onar kişilik guruplar halinde dağıtıldılar. Lübnan'daki kamplarda yerleşik hale gelen PKK'nın 1981 itibariyle sayıları yaklaşık 150 kişiydi."[12]

Yıl 1979. Adı PKK olan örgüte ilk yapısal toplantısını

10 Buna göre, 1979 yılı itibariyle Gaziantep Bölge Temsilciliğine Ali Çetiner, Şanlıurfa Bölge Temsilciliğine Mehmet Hayri Durmuş, Adıyaman Bölge Temsilciliğine Ali Haydar Kaytan, Mardin Bölge Temsilciliğine Baki Karer, Siirt Bölge Temsilciliğine Mehmet Cahit Şener, Tunceli-Erzincan Bölge Temsilciliğine Yıldırım Merkit, Elazığ-Malatya Bölge Temsilciliğine Hüseyin Topgüder, Bingöl-Muş-Erzurum Bölge Temsilciliğine Resul Altınok, Van-Hakkari Bölge Temsilciliğine Çetin Gungör, Kars Bölge Temsilciliğine Abbas Göktaş, Ağrı Bölge Temsilciliğine Mehmet Turan isimli üst düzey örgüt militanları gönderilmişlerdir.

11 Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi, Öcalan Davası İddianamesi.

12 Kürtler, PKK ve Abdullah Öcalan, Ahmet Cem Erser, 2007, Milenyum Yayınları.

yaptırdılar.

"79-81 arası geçen iki yılda örgüt Bekaa'da eğitim yaptı, terör eylemlerinin hazırlanması ve icrasındaki incelikleri öğrendi, silahlı olarak eğitildi, Marks ve Lenin öğretildi ve PKK'nın sözde birinci konferansını gerçekleştirdi. "Şam bağlantılı olarak Beyrut'a ulaşan örgüt elemanları Lübnan'da ağırlıklı olarak FHKC (Filistin Halk Kurtuluş Cephesi) ve FDHC (Filistin Demokratik Halk Cephesi)'nin İsrail-Lübnan sınır boylarındaki kamplarına beşer onar kişilik gruplar halinde yerleştirilmişlerdir. Örgütün yurtdışına çıkış işlemlerinin tamamlanmasından hemen sonra 15-25.07.1981 tarihleri arasında Lübnan Helvi Kampında 11 gün süren PKK I. Konferansı gerçekleştirilmiştir[13]."

Tilki Kod Ali Ozansoy anlatıyor;

"...Halep'in Kobani ilçesinden 1 Ocak 1981 tarihinde Lübnan El Bekaa Vadisi'ndeki El Havuş Kampı'na geldik. Kamp Filistinlilere aitti. Türkiye'den APO'cular olarak yalnız biz gelmiştik. Kampa daha sonra Cemil BAYIK geldi... Nisan ayından sonra Hırbitruha Kampı'na gönderildim. Kampta diğer sol örgütler de vardı (DEV-YOL, Rızgari gibi)... Ben, Şahin KILAVUZ. Solmaz ÖMÜRCAN, Suriye-Lübnan hududundaki Helvi Kampı'na çağrıldık. Kampta PKK'nın I. Konferansı'nın yapılacağı ve bu konferansa katılacağımız söylendi"...

"...Kampın çevresinde Suriye'nin Sam-6 Füze Bataryaları vardı... Kampa Abdullah ÖCALAN da geldi. I. Konferansa katılacak gruplar grup grup geliyordu. Abdullah ÖCALAN, toplantılar tertip ediyor ve kendisinin hazırladığı Politik Rapor şeklindeki teksir halindeki notları gruplara dağıtıyor ve okumamızı istiyordu...[14]"

13 Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi Cumhuriyet Başsavcılığı'nın Öcalan Davası İddianamesi.

14 PKK terör örgütü üyesi. Örgütün kurulduğu 1978'den beri örgütsel faaliyetler içinde. Gaziantepli, 80'li yıllarda güvenlik güçleri tarafından yakalanmış ve dönemin Diyarbakır 1 No'lu sıkıyönetim mahkemesinde yargılanmış. Mahkemenin 1985/257 sayılı dava dosyasında eylemlerine ilişkin bilgiler var. http://www.belgenet.com/dava/dava20_1.html.

Yıl 1981. PKK'yı Türkiye'ye gönderdiler.

Bekaa'da eğitilen ve yapacakları eylemler öğretilen teröristler 1981'den itibaren yavaş yavaş Türkiye'ye gelmeye ve Doğu'da örgütün alt yapısını kurmaya, kırsal alanlarda geçici üs bölgeleri oluşturmaya ve halk içinde yapılanmaya başladı;

> *"Yurtdışında eğitime tabi tutulan ve peyderpey yurtiçine gönderilen gruplar Adıyaman, Tunceli ve Sason merkez olmak üzere üç kırsal bölgede sözde gerilla üssü oluşturmaya çalışmışlardır. Özellikle PKK tutuklularının yoğun olarak bulunduğu Diyarbakır, Elazığ ve Adana Cezaevlerinde eğitim çalışmalarının başlamasıyla örgüt, tutukluları kontrol altına almıştır. Öte yandan örgütün etkinlik kurduğu Siverek, Hilvan, Batman, Ceylanpınar, Suruç, Nizip, Kızıltepe, Derik ve benzeri yerlerde halka büyük baskı uygulanmış ve "Halk büyük şehirlere doğru göçe" zorlanmıştır."*

Yıl 1982. PKK'yı Suriye, Irak ve İran'da örgütlediler.

1982 yılı bir dönüm noktası oldu PKK terör örgütü için; İsrail'in Lübnan'daki terör kamplarına bir saldırı düzenlemesi donucu PKK önce Suriye'de örgüt evleri kurarak yerleşti. Ardından İran'a geçip Zagros Dağları ile Urumiye bölgesinde örgüt hücreleri oluşturdu ve ardından Irak kuzeyine gelerek Barzani ile anlaşma yaptı ve bildiğimiz ünlü PKK kamplarına yerleşti. Ersever'in deyimiyle adım adım ilerliyordu örgüt;

> *"1982'de İsrail Güney Lübnan'da bulunan kamplara bir harekât başlattı. Bu harekât sonucunda Filistinliler önce Batı Beyrut kesimine hapsedildiler, ardından da Lübnan'dan sürüldüler. PKK militanları ise Helve kampında 20 kişilik bir güç bırakıp topluca Suriye'ye geçtiler. Sayıları 300'e ulaşan militanlar Şam, Kamışlı ve Halep'te onlarca örgüt evine yerleştirildiler. PKK bu arada bir gurup adamını da İran ve Kuzey Irak'a yerleştirmişti. İran'dakiler, İran istihbarat teşkilatının bilgisi dahilinde Kuzey Irak ve sınıra yakın Urumiye şehrine yerleştirildiler. Oradan hem Türkiye'ye hem de Kuzey Irak'a geçiş yapabiliyorlardı."*

1982 gerçekten bir dönüm noktasıdır örgüt için. Bu dö-

nüm noktası Barzani ile kurduğu ittifaka dayanmaktadır. Bu ittifak Uğur Mumcu'nun dikkatinden kaçamamış ve o daha yıllarda kamuoyunu ve yetkilileri uyarmış ancak dinleyen olmamıştır:

> *"Kuzey Irak'ta bugün Talabani ve Mesud Barzani peşmergeleri ile PKK gerillaları savaşıyor. Kürt Kürt'ü öldürüyor. Barzani ve Talabani, ABD ve Batı desteği ile kurdukları 'Kürt Federe Devleti'nde iktidarı PKK ile paylaşmak istemiyorlar. Oysa 1982 yılında Barzani ile PKK arasında anlaşma yapılmış, 'Irak Kürdistan Demokrat Partisi' o tarihten 1989 yılına kadar bu ayrımcı terör örgütünü desteklemiştir*[15]*."*

Olayların ayrıntıları ise Cem Ersever'in anlatımlarında gizlidir: "1982 yılı itibariyle Irak Hükümeti, İran savaşı nedeniyle kuzey bölgesini tamamen kontrolsüz bırakmış ve bu bölge Mesud Barzani'nin Kürdistan Demokrat Partisi (KDP) nin denetiminde tampon bir bölge olmuştu. Celal Talabani'nin Kürdistan Yurtseverler Birliği (KYB) de oradaydı ama kontrol Barzani'nin elindeydi. İran-Irak savaşı sırasında İran, topraklarını Barzani'ye açtı ve yüz bine yakın peşmergeyi Saddam'a karşı silahlandırdı."

Kod Tilki anlatıyor;

> *"....20-25 Ağustos 1982 tarihinde PKK'nın II. Kongresi Suriye toprakları üzerindeki bir kampta yapıldı. Halep bölgesinden 8 kişi olarak katıldık. Abdullah ÖCALAN'ın açılış konuşmasıyla başladı, toplam 60 kişi kadardı... PKK Merkez Komitesi çalışma raporu kongreye sunuldu ve kararlar alındı. Merkez Komite üyelerini bizzat Abdullah ÖCALAN seçiyordu..."*

Yıl 1983. PKK Türkiye'de ses getirecek bir eylem hazırlığına girişti.

1983 yılında PKK'nın mevcudu 350-400 kişiye ulaşmıştı. Yaklaşık 50 kişilik bir savaşçı gurubu parçalar halinde öncü

15 Uğur Mumcu, Cumhuriyet, 13 Ekim 1992.

olarak Hakkari, Siirt, Şırnak, Batman, Mardin, Diyarbakır, Bingöl ve Tunceli'nin dağlık kesimlerine sızıp üslenmişlerdi. Aynı dönemde doğrudan Suriye'den Mardin, Şanlıurfa, Gaziantep ve Adıyaman illerine de 15 kişilik bir gurup öncü olarak giriş yapmışlardı[16].

Ankara DGM Cumhuriyet Başsavcılığı yazıyor;

> *"...Türkiye'ye girme aşamasına gelindiğini, bunun için de elverişli zeminlere doğru kayış hazırlığına başlanacağını, kongreden sonraki asgari bir yıl içerisinde örgütün askeri faaliyetini yürütecek olan silahlı propaganda birliklerinin kadro, silah, üst ve donanım bakımından hazırlanmasının gerektiği, Avrupa'daki faaliyetlerin yeniden ele alınarak amaca uygun bir şekilde düzenlenmesinin gerektiği yolunda kararlar alınmış ve gruplar bölgelerine faaliyet için dağılmıştır[17]. (Kls: 18/Dizi:2)"*

PKK terör örgütü ile mücadelenin önemli isimlerinden biri olan Ahmet Cem Ersever, PKK tehdidin ortaya çıkmadan çok öncesinde örgütün yaptığı hazırlıklar, kurduğu ittifaklar, yerleştirildiği kamplar ve yapılan hazırlıklarla ilgili çok önemli bilgilere sahiptir. 1991'de "Ahmet Aydın" mahlas adıyla yazdığı kitabında anlattıkları, yetkililerin göz ardı edebileceği türden sıradan konular değildir. Bir ihanet belgeseli hazırlamak isteyenler için Uğur Mumcu ve Cem Ersever'in yazdıkları kaynak olarak yeterlidir, hatta birden fazla belgesele konu olabilecek kadar da kanıt vardır. Ersever, 78'den 91'e geçen yıllarda yetkilileri çok ağır bir dille suçlamaktadır.

Binbaşı Ersever'in yapmış olduğu bu analizler, aynı zamanda PKK terör örgütünü ve teröristleri nasıl dikkatlice izlediğinin de bir göstergesidir. Şüphesiz ki Ersever bu bilgileri kendine saklamamış ya da kendisi için toplamamıştır. Şüphesiz ki bu bilgiler üst makamlara ulaştırılmıştır, çünkü Ersever'in görevi buydu zaten; bilgi toplamak ve yukarıya zama-

16 Kürtler, PKK ve Abdullah Öcalan, Ahmet Cem Ersever, 2007, Milenyum Yayınları.

17 Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi Öcalan Davası İddianamesi.

nında ulaştırmak. Demek ki ülkemizin bir istihbarat zafiyeti yoktur. Bu zafiyet zaten olmadı hiç, ama elde edilen istihbarata karşı ne işlem yapıldı, diye soracak olursanız, cevabı yine bir hiçtir! Türkiye PKK terör örgütüne yönelik ne Lübnan'da ne de Şam'da bir operasyon düzenlemiştir. Düzenledik diyenlerin iddiası ise Şam dolaylarında düzenlendiği iddia edilen bir patlamadan öteye geçmemiştir.

Ersever 1993 yılı Mart'ında kendiliğinden istifa etti. Gerekçesi ise örgüte karşı yapılan mücadelenin yanlışlığıydı. Çünkü o örgütü tanıyordu, lider kadroyu tanıyordu, imkân ve kabiliyetlerini biliyordu ve böylesi çapsız bir örgütün Türkiye Cumhuriyeti'ne kafa tutmasını hazmedemiyordu. Sanırım bütün öfkesi buydu; kişiliksiz bir İmralı, robotlaştırılmış bir terörist ve güçsüz bir örgüt, devlet yönetiminin yanlışları sonucunda güçlenmiş ve devlete kafa tutar bir hale gelmişti! Okuduğumuz Cem Ersever'den anladığımız budur. Ersever öfkelenmesin de kim öfkelensin!

Kitaplarında anlattığı olaylar şunu açıkça gösteriyor ki, Ersever bu örgütü adım adım takip ediyordu. Açıklamalarında hissedilen özgüven zaten bunu açıkça gösteriyor.

Ersever'in dedikleri doğruydu:

> *"Sağır Sultan bütün bunları dinlemiş ve duymuştur. Ama öyle görülüyor ki, ilgililer bu konuda bilgisiz oldukları için ilgilenmemişler ve yerinde bir tanımla Kürt Milli Demokratik Devrimi içinde bulunduğumuz aşamaya gelivermiştir. Nasıl geldiğini hepimiz çok iyi biliyoruz. Yavaş yavaş ve adım adım gelmiştir*[18].

Aslında Ersever öfkelidir. Biz anlıyoruz nedenini, siz de okuyunca göreceksiniz;

"Bu noktaya nasıl geldiğini hepimiz çok iyi biliyoruz. Yavaş yavaş ve adım adım gelmiştir. Tedbirler alınmış ya da alınmamıştır. Kürt Sorunu ve PKK adı hâlâ beraber anılıyorsa, asker-sivil, günahlı-günahsız hâlâ insanlar öldürülüyorsa

18 Kürtler, PKK ve Abdullah Öcalan, Ahmet Cem Ersever, 2007 Milenyum Yayınları.

tedbirler üzerinde biraz düşünmenin zamanı geldi de geçiyor demektir. Güneydoğu'da bir telefon ile esnaf dükkanlarını kapatıyor veya açıyorsa, bir slogan etrafında on binlerce insan toplanıp yürüyüş yapabiliyor ve kahrolsun Türkiye! Yaşasın Başkan Apo!" diye bağırabiliyorsa, ilçeler saatler ve hatta günler süren silahlı çatışmalar çıkabiliyorsa ve bütün bunlara İnsan Hakları adına ses çıkarılamıyorsa, değişmesi gereken bir şeyler var demektir."

PKK terör örgütü yurt dışında uygun çalışma koşullarına sahip oldu, örgütlendi. 1984'te ilk olarak Şemdinli'de bizi vurdu. 1988 Halepçe katliamı ile örgüte katılımlar arttı. 1991 Körfez savaşıyla örgüt, silahlı bir güç haline geldi. 1993 Bingöl katliamı ile çatışmaları ülkemize taşıdı, köylerimize ve karakollarımıza saldırdı. Ersever haklıydı. PKK gökten inmemişti, yerdeydi ve adım adım bugünlere doğru ilerliyordu. 1984'e kaldığımız yerden devam edeceğiz ama önce şu PKK'nın yol arkadaşlarına bir bakalım...

PKK'nın Yol Arkadaşları: Barzani ve Talabani

"Celal Talabani ve Mesud Barzani'nin temsilcisi hangi sıfat ile Türkiye'ye çağrılıyor? Dışişleri sözcüsünün "gayri resmi nitelik" taşıdığı ileri sürdüğü bu gizli görüşme "devlet" adına nasıl yapılabiliyor? Devlet adına kim, nasıl yetki kullanıyor? Bu ülkede Dışişleri Bakanlığı yok mu? TBMM yok mu? Hükümet yok mu? Genelkurmay yok mu? Bu gibi konuların görüşüldüğü MGK yok mu? Yetkili kurumlar ve kurullar yok mu?

Uğur Mumcu, 14 Mart 1991, Cumhuriyet.

Doğru, adım adım geldi bu örgüt ve adım adım ilerliyor Kürdistan'a doğru. Üstelik bu örgüt yalnız değil, kendisi ile aynı yolda yürüyen ve ülkemizi hedef alan bir Barzani'si var,

bir de Talabani'si. Barzani ve Talabani'yi daha çok 1991 Körfez savaşı öncesi ve sonrasında duyduk biz. Halepçe katliamı ve bu katliamdan kaçan 500 bin peşmergenin Türkiye'ye sığınması Iraklı peşmerge Barzani ve Talabani'yi tanımaya yetti bize. Ardından Çekiç Güç'ün Irak kuzeyine gelişi ve 36. paralel kuzeyine uçuş ve müdahale yasağı konulmasıyla önce bu ikili, ardında da PKK Irak kuzeyinde güç kazandı. Daha sonra yapılan sınır ötesi harekât, çatışmalar ve şehitler PKK'yla birlikte Barzani ve Talabani isimlerini gündemden hiç düşürmedi. Önce Barzani'den başlayalım. Kimdir bu Barzani?

Adını Barzan aşiretinden ve Barzan köyünden alıyor. Barzan Irak'ın kuzeyinde bir dağ köyü; idari olarak Musul vilayeti sınırları içinde ve Osmanlı belgelerine göre 1909'da üçüncü sınıf kaza olan Zibar nahiyesinin merkezi[19]. Barzan aynı zamanda Kürtlerin yoğun olarak yaşadığı üç ülke, Türkiye-İran-Irak sınırların tam kesişme noktasında yer alıyor. Kasabanın üç ülkeyle olan bu coğrafi yakınlığı gerek Barzan aşiretinin, gerekse geçmişte burada yaşamış Yahudi Barzan ailesinin ön plana çıkmasında önmli bir faktördür. Aşiret 200 yıllık tarihi boyunca bu üç ülkede önemli faaliyetlerde bulunur ve Barzan, Nakşibendi şeyhlerinin uğrak yeri, ardından da Barzan aşiretinin karargahı haline gelir. Kısa öyküsü budur Barzan'ın.

Molla Mustafa Barzani 14 Mart 1903'de Barzan'da doğdu. Osmanlı'nın güç kaybettiği isyan yıllarıydı. Yunanlılar, Bulgarlar ve Ermenilerin başlattığı bu isyanlar kervanına Kürtlerin de katılması gecikmedi. Barzani o yılları daha sonraları şu sözlerle anlatmıştır:

> *"Dünyaya gözlerimi açtığımda bir mahkûmdum. Bütün ailemin Türkler tarafından esir alındığını hatırlıyorum. Büyüdüğümde, ailemle birlikte Irak'ın güneyindeki bölgeye sürgüne gönderildim. Talih yardım etti ve sürgünden kaçmayı başardım. Sesimin ulaştığı bütün Kürt halkına isyan çağrısı yaptım."*

19 İsyanın Sıfır Noktası Barzan, Eşref Günaydın, 2008, Kara Kutu Yayınları.

Abisi Şeyh Ahmed Barzani'nin 1931'de Irak yönetimine karşı başlattığı ayaklanmada da rol alan Molla Mustafa, Barzan aşiret kuvvetlerine komutanlık eder. Türkiye, başarısız bu isyanın ardından Irak'tan kaçmak zorunda kalan Barzani ve peşmergelerine kucak açar, tıpkı yıllar sonra Mesud Barzani'ye açtığı gibi. 1932'den 1943'e kadar Irak'ın farklı şehirlerine sürgün edilir. 1945'te bu kez İngilizlerin desteğini alarak Irak merkezi yönetimine karşı yine ayaklanır. 1946'da İran'daki iç karışıklığı fırsat bilen Kürtler Urumiye Gölü'nün güneyindeki Mehabad'da ilk Kürt Devleti'ni kurar. Ancak Ruslarla anlaşan İran bu devleti ortadan kaldırır. 1947'de İran'dan kaçan Molla Mustafa Barzani önce Irak'a, oradan da Sovyetlere geçer. 11 yıl sürgünde kalan Molla Mustafa 1958'de yeniden Irak'a döner ve Kürdistan siyasetini yeniden sürdürür.

1958'de Irak'ta devrim olur ve Abdulkerim Kasım başa geçer. Kasım'ın iktidara gelmesinin ardından 1958'de Irak Anayasası ilan edilir. Bu anayasanın 3. maddesine göre; "Kürtler ve Araplar bu ata yurtlarında da ortaktırlar" hükmü vardır. Bu maddenin uygulanmadığını ileri süren ve Rusların desteğini alan Molla Mustafa Barzani, 1961 Kasım'ında yeniden ayaklanır. 3 yıl süren çatışmalar sonunda "Kasım" iktidarı devrilir, yerine Abdülselim Arif gelir. 1964'te Barzani, Arif yönetimi ile anlaşır. Ardından gelen Saddam yönetimiyle, 1966'da ateşkes anlaşması imzalar ve bu anlaşma ile ilk kez Kürtler kısmi özerklik kazanır. Kürtlerin ayrı bir etnik ulusal kimlikleri olduğu kabul edilir ve Kürtçe tanınır. Anlaşmanın uygulaması için dört yıllık bir geçiş dönemi kabul edilir. Ancak bu anlaşmaya uyulmadığı gerekçesiyle Molla Mustafa Barzani 1974'de yeniden ayaklanır.

Bu dönemde ABD ve İran Barzani'yi desteklemektedir. Saddam, 1975'de İran'la anlaşma yaparak bu desteği keser. İran Barzani'ye desteğini kesince, ABD'nin de Barzani'ye desteği azalır. Molla Mustafa bu kez İran'a kaçar ve orada yaşamanı yitirir.

Sonraki yıllarda Saddam, Barzani aşiretini hedef alır ve

1989'a kadar aşiretin tüm güçlerini kırar ve etkisiz hale getirir. 1990'da Kuveyt'in işgaliyle önce Körfez Krizi, ardından 1991'de 1. Körfez Savaşı başlar. Bu savaş sonucunda Kürdistan'ı kurmayı amaçlayan Molla Mustafa Barzani'nin oğlu Mesud Barzani Irak kuzeyinde Federe Kürt Yönetimi'nin başına getirilir. Talabani ise Irak Cumhurbaşkanı olur. Yıl 2010' dur.

İşte Barzani'nin de kısa öyküsü budur. Barzani'nin geçmişi bellidir, ne yaptığı bellidir ve Kürt siyasetindeki rolü de bellidir. Bu Barzani'nin amacı bağımsız bir Kürt devleti kurmaktır, yani Kürdistan. Peki ya Talabani? Talabani kimdir?

Gazeteci yazar Uğur Mumcu'nun "Talabani" hakkındaki görüşleri ile Binbaşı Cem Ersever'in tanımlamaları tıpa tıp aynıdır. Hatırlarsanız eğer, Ersever Talabani'nin ne olduğu anlatmak için "siyasi fahişe", "şarlatan", "cambaz", "işportacı" gibi tanımlar kullanıyordu. Bakın Uğur Mumcu ne diyor Talabani için. Yıl 1992, 6 Eylül, yani Şemdinli-Alan karakol baskını sonrası Cumhurbaşkanı Özal'ın Şemdinli'ye geldiği günler:

> *"Cumhurbaşkanı Özal, Kürt Siyasetini, Kürdistan Yurtseverler Birliği lideri Celal Talabani'yi ön plana çıkararak yürütüyor. Bu siyaset ABD'nin Ortadoğu siyasetine de denk düşüyor. Kim bu Talabani? Talabani siyasi geçmişinde nasıl bir güven sağlamıştır ki Türkiye Cumhuriyeti, Ortadoğu'nun karanlık kuyularına bu Kürt liderinin ipiyle iniyor?"*[20]

Ve başlıyor Talabani'nin geçmişini anlatmaya:

"Talabani, bir Kürt ağasının oğlu. 1933 yılında Süleymaniye'de doğdu. Mesleği avukatlık. Adı, 50'li yılların son dönemlerinde duyulmaya başladı. Talabani, 1957 yılında Moskova'da toplanan Uluslar arası Öğrenci ve Gençlik Kongre'sinde Güney Kürdistan temsilcisiydi. Aynı yıllarda Birleşik Kürdistan Demokrat Partisi'nde politbüro üyesi olarak da adını duyurdu. Bu işbilir avukat kısa sürede Barzani'nin de güvenini kazandı. 1958 yılında Irak'ta darbe yapılmış, Moskova'da yaşayan Barzani de törenle Bağdat'a dönmüş ve ihti-

20 Uğur Mumcu, 6 Eylül 1992, Cumhuriyet Gazetesi.

lal hükümeti ile uzlaşma yolları aramıştı. Talabani adı bu günlerde Kürtler arasında sık sık dolaşmaktaydı. Celal Talabani, 1959 yılında toplanan Kürdistan Demokrat Partisi politbüro üyeliğine seçildi. 18/22 Mart 1963 günlerinde yapılan Kürt Ulusal Kongresi'nin başkanlığını yaptı. Barzani, Kürt isteklerinin Bağdat rejimine iletilmesi görevini Talabani'ye vermişti.

Barzani-Bağdat rejimi kısa süre balayı yaşamış, bu balayı yerini gerginliğe ve savaşa terk etmişti. Talabani, bu savaşta Barzani'nin yanında değil, karşısında yer aldı. Talabani, Barzani'den izin almadan Kahire'ye giderek Nasır ile görüştü. Arkadaşı İbrahim Ahmet ile birlikte Barzani'ye savaş açtı. 10 Şubat 1964 günü Kürtlerle Irak Cumhurbaşkanı Abdulselam Arif arasında imzalanan ateş kes anlaşmasını imzalayanlardan biri de Talabani idi. Bu ateş kes anlaşması Kürtler arasında tepkiyle karşılanınca Talabani, Barzani'yi parti yönetiminden uzaklaştırmaya çalıştı. Başaramayınca da İran Şahı'na sığındı. Bir süre sonra Barzani, Talabani'yi affetti. Tam bu günlerde Talabani, Bağdat rejimi ile anlaşarak Irak'a sığınıyordu. Celal Talabani ve arkadaşları 1966 yılında, Irak Silahlı Kuvvetleri ile birlikte Revandız savaşında Barzani'nin peşmergelerine saldırdılar. Talabani, Irak ordusunun 5. Tümeninin gözetimi altında 28 Ağustos / 2 Eylül tarihleri arasında bir de kongre toplamıştı.

Talabani, 80'li yıllarda da PKK ile Türkiye'ye karşı iş ve eylem birliği yapıyordu. Bugün de Türkiye Cumhuriyeti ile PKK'ya karşı işbirliği yapıyor, daha doğrusu bir süre işbirliği yapar gibi görünüyor. Celal Talabani oynak ve hiç de güven vermeyen siyaseti nedeniyle Kürtler arasında 60'lı yıllarda "CAŞ", yani işbirlikçi ve hain olarak anılıyordu. Talabani'nin Ortadoğu siyasetçilerine özgü bu kaypak ve işbirlikçi kişiliği, Körfez savaşı öncesi ve sonrasında "Amerikan İşbirlikçiliği" ile sürüyor. 50'li yıllarda Marksizm-Leninizm ideolojisiyle yola çıkıp, 60'lı yıllarda BAAS rejimiyle 80'li yıllarda PKK'yla

işbirliği yapan ve 90'lı yıllarda Beyaz Saray- Pentagon- CIA üçgenindeki Amerikan piyonluğunu üstlenen Celal Talabani, işte bu Talabani'dir. Özal, neden Celal Talabani'ye bu kadar güveniyor? Amerikan siyaseti ile Özal'ın siyaseti birbirine uygun ve birbiriyle özdeş ve Bush ile Özal'ın siyasetleri birbirinin devamı olduğu için. Bunca devlet ve siyaset geleneğine sahip olan Türkiye, Ortadoğu'nun kör ve karanlık kuyularına Celal Talabani'nin Çankaya Köşkü'ne uzattığı iple iniyor![21]"

Özellikle 92 Ekim harekâtında Türkiye'ye ihanet ettiği ileri sürülen Talabani hakkında, Binbaşı Cem Ersever de Mumcu ile aynı görüşleri paylaşıyor. Soner Yalçın'a yaptığı açıklamalar bunun açık kanıtı:

> *"... 12 Eylül'de PKK'nın adamlarını Talabani'nin Bekaa'ya yerleştirdiğini biliyoruz. PKK Filistinlilerle değil Talabani ile ilişkideydi. Talabani Apo ile Barzani'yi buluşturarak Kuzey Irak'a girmesine de yardımcı oldu. Sonra PKK'nın Kuzey Irak'a dayanarak neler yaptığını gördüler. Kısaca PKK'nın yurt dışına çıkmasından Kuzey Irak'a yerleşmesine kadar Talabani hep başrolde oynamıştır. Son dönemde PKK'yı desteklemekten vazgeçmedi. Ancak PKK vasıtasıyla Kuzey Irak yönetimine yönelik TC'nin engelleme politikasını dengelemek istiyordu. Bunu da başardı. 92'de federe devleti ilan ederken KDP peşmergelerini PKK kampları üzerine gönderdi. Bunlar geniş bir senaryonun parçalarıdır[22]..."*

Binbaşı Ersever ile bu noktada da buluşuyoruz. O da "emperyalizmin denetiminde bir Kürt Devleti'nden söz ediyor ve şunları söylüyor Yalçın'a:

"Bunu çok açık olarak ifade edebilirim. Bütün bunların altında yatan şudur: bu bölgede emperyalizmin denetiminde bir Kürt Devleti kurulmak isteniyor. Apo, önderlik sorununa ilişkin kitabında, bütün Kürdistan'ı parçalara ayırmıştır. Bu

21 Uğur Mumcu, Cumhuriyet, 6 Eylül 1992.

22 Binbaşı Ersever'in itirafları, araştırma, Soner Yalçın, 2003, Doğan Yayıncılık.

parçalardan Türkiye Kürdistan'ın tüm Kürdistan bölgesine önderlik edeceğini yazmıştır.

Şimdi parçadaki önderlik değişti. İpleri elinde tutan emperyalistler şimdi Kuzey Irak'a kendi denetimlerinde bağımsız Kürt Devleti kuracaklardır. Daha sonra Türkiye, İran ve zamanla Suriye'de çıkan kargaşalıklara bu Kürt devleti, "Size yardımcı olayım" diyecektir. Türkiye Cumhuriyeti'nin Kuzey Irak'la ilgisi PKK temelinde şekillenmiştir. Bu yanlıştır. Sonuçta işte Talabani gibi bir siyasi fahişe çıkar, PKK'yı bir koz olarak kullanır...Bunlar geniş bir senaryonun parçalarıdır..."

Neden saldırıyor bu PKK bize, insan hakları için mi? Neden saldırıyor insanlarımıza, köylerimize, karakollarımıza, demokrasi için mi? PKK'nın amacı ne? PKK'nın siyasi hedefi ve amacı açık ve nettir: adı "Kürdistan" olan bağımsız bir devlet kurmaktır bizim topraklarımızda. Demokrasi ve insan hakları birer laftır. Öcalan iddianamesi dikkatlice incelenecek olursa eğer, bu örgütün amacına giden yolun da ne olduğu açıktır: "Serhildan", yani halk ayaklanması! İşte savcılar yazmış:

> *"PKK'nın kuruluş amacı, örgütün manifestosu olan "Kürdistan devriminin yolu" isimli broşür, parti programı ve PKK kuruluş bildirgesinde, "Bağımsız birleşik Kürdistan'ın kurulması". Stratejisi ise, "uzun süreli halk savaşı" olarak açıklanmıştır. "*

Bugün yaşadıklarımızı bir bakınız... Örgüt halk savaşındaki stratejik savunma dönemini tamamlamış, stratejik denge aşamasına geçmiş ve artık stratejik saldırı olarak ifade edilen "Serhildan" yani "Halk Ayaklanması" aşamasına doğru adım adım ilerlemektedir. Son dönemde başta Diyarbakır ve Yüksekova olmak üzere, Doğu ve Güneydoğu'da meydana gelen toplumsal olaylar da bunu açıkça göstermektedir. Ne acıdır ki ülkeyi yöneten siyaset Habur açılımıyla, belki bilerek belki de bilmeden, örgütün bu siyasetine hizmet etmiş ve halk ile teröristleri buluşturmuştur. Örgüt otuz yılda sağlayamadığı halk desteğini, Erdoğan siyaseti eliyle bir günde kazanmıştır.

Osman Baydemir de açık açık söylüyor bunu:

> *"Bu proje ile 'Demokratik Türkiye Özerk Kürdistan' olarak kabul edilmelidir. TBMM olacak, ancak Marmara'da da parlamento olacak, bunun yanında Kürdistan Parlamentosu da olacaktır. Bu ülkenin kuruluşunda kendi renkleri ile savaşan ataları-mızın al yıldızlı bayrağının yanında 'Kesk u sor u zer' bayrağımız da olacaktır[23]."*

Ersever doğru söylüyordu, Uğur Mumcu da ve her ikisi de artık aramızda değil ama bizler, hâlâ onların 90'lı yıllarda yaptıkları doğru analizlerin ağır sonuçlarını yaşıyoruz şimdilerde. "Bunlar geniş bir senaryonun parçaları" demekle de doğru söylüyordu Binbaşı Ersever, bu bir geniş bir senaryodur. Bu senaryo içinde, ülkemizin bölünmez bütünlüğü hedef alan bir "Kürdistan Projesi" vardır ve bu projenin Türkiye'de görünen yüzü olan PKK terör örgütü ile ardındaki siyasi kol ve kanatları vardır. Irak'taki yüzü ise Barzani ve Talabani'dir. Ama bunların gücü bize yetmez, toplasın gelsin İmralı bütün teröristlerini, gücü yetmez. Alsın gelsin Barzani-Talabani peşmergelerini, yine bize güçleri yetmez. Onlar da biliyor bunu, peki öyleyse kime güveniyor bunlar?

23 Tüm Gazeteler, 31 Temmuz 2010.

BİRİNCİ BÖLÜM : ABD-AB-İSRAİL

KÜRESEL SİYASETİN KURT KAPANI

Şemdinli; Babil'e Açılan Kapı

"Sonra, "Kendimize bir kent kuralım" dediler, "Göklere erişecek bir kule dikip ün salalım. Böylece yeryüzüne dağılmayız."

RAB insanların yaptığı kentle kuleyi görmek için aşağıya indi. "Tek bir halk olup aynı dili konuşarak bunu yapmaya başladıklarına göre, düşündüklerini gerçekleştirecek, hiçbir engel tanımayacaklar" dedi, "Gelin, aşağı inip dillerini karıştıralım ki, birbirlerini anlamasınlar." Böylece RAB onları yeryüzüne dağıtarak kentin yapımını durdurdu. Bu nedenle kente Babil (Babel, İbranice "Kargaşa") adı verildi. Çünkü RAB bütün insanların dilini orada karıştırmış ve onları yeryüzünün dört bucağına dağıtmıştı."

Eski Ahit :Babil Kulesi Bölüm 11.

Anadolu'dan Şemdinli'ye uzanan en kısa yol Van'dan geçer. Otobüse binip yola çıkarsanız Şemdinli'ye gitmek için, önce Gürpınar kavşağında arama yapan polisleri selamlarsınız, sonra Güzelsu'da, Hoşap Kalesi ile düşünceleriniz Osmanlı'ya doğru kayar. Oradan yola devam eder, Başkale'de İran hududu ile tanışırsınız ve derken Yüksekova karşınıza çıkar. Bu kısa seyahat en az üç saat demektir, bir aksilik yoksa eğer. Adı gibi bir ovadır Yüksekova, yine adı gibi yüksektedir. Şemdinli çıkışına vardığınızda Uzunsırt mevki gelir, o da adı gibi uzundur. Sırtın hem doğu hem de batısında yükselen dağlar uzaktan gülümser size. Buradan başlayıp Dağlıca'ya, hani şu baskınlarla gündeme gelen Dağlıca'ya doğru bir çizgi çekerseniz, aşağıda bir üçgen kalır. Şemdinli üçgenidir bu. Bir kenarı Türkiye, bir kenarı Irak ve bir diğeri de İran olan yamuk gibi bir üçgen, ister şeytan üçgeni deyin ister cennet...

Şemdinli ilçemiz, hepimizin yakından bildiği ama hassa-

siyetini bir türlü uzmanlarımızın anlatmadığı işte bu üçgende yer alır. Bu üçgen ilk olarak, JİTEM'ci diye adından söz edilen Binbaşı Cem Ersever'in yazdıklarıyla ön plana çıkmıştır: Üçgendeki Tezgah[24]. Kitabın kapağında her ne kadar "Şam-Diyarbakır-Erbil" üçgeni yer almış olsa da, yazılanların bir kısmına canlı tanığız, kitabında asıl konu edilen üçgen Şemdinli'dir. Kitapta adından sıkça bahsedilen İmralı'nın da benzer düşüncede olduğu açıktır. Kurmayı düşlediği "Botan-Behdinan" savaş hükümeti merkezi olarak Şemdinli'yi görmüş ve bunun üzerinden gerçekleşmeyen planlar yapmıştır. Aynı İmralı Şemdinli için, "kaçağa ve teröre açılan kapı" demiştir. Şemdinli üçgendedir, diyor İmralı, Türkiye-Irak-İran üçgeninde, kaçakla terörün buluştuğu yerde, yani İmralı da iyi tanıyor bu üçgeni.

Uluslararası boyutta bu üçgeni ele alırsanız, burası stratejik bir noktadır. İster Büyük Kürdistan gibi küresel projeler olsun, ister Ermeni Taşnak-Kürt Hoybun Birliği gibi, isterse Kuzey-Güney Kürdistan gibi bölgesel projeler olsun, her projenin kendisine oyun alanı bulduğu üçgen işte budur. Türkiye açısından buraya bakarsanız, kaçakla terörün ya da terörle kaçağın buluştuğu yer olarak görürsünüz. Şemdinli bu üçgenin merkezindedir ve her üç ülkeye açılmış stratejik bir kapıdır.

Aslında Şemdinli bir üçgenler diyarıdır; iç içe geçmiş öyle çok üçgen vardır ki, Konur Vadisi, Kayalar, Ortaklar, Umurlu, hepsi ayrı özellik taşır, hepsi ayrı bir üçgendir. Çıkın Derecik'ten, gelin Ketina'ya, kapatın boğazını, belki de Şemdinli'nin son üçgeni budur: Yeşilova Üçgeni. Yeşilova Türkiye'nin en güneydoğu ucudur. Sağı Irak, solu Irak, bulunduğunuz yer ise Türkiye'dir. Ketina Yeşilova'nın yanı başındadır, deyin ki yaya bir buçuk saat[25]. Kuzey doğuda Aktütün'e komşudur, yol yoktur ama Irak'tan giden patikayı takip eder-

24 Üçgendeki Tezgâh, A.Cem Ersever, 1992, Milenyum Yayınları.

25 Şemdinli'de Sınırı Aşmak, Erdal Sarızeybek, 2005, Pozitif Yayıncılık.

seniz yaya sekiz saat alır. Yeşilova Mezargediği'ne de yakın komşudur, hemen doğusundadır. Güneyinde ünlü Hakurk, batısında ünlü Basyan yer alır. Her ikisi de terör kampıdır. Terör de olsa, terörist de olsa, Şemdinli'nin Derecik beldesine bağlı güzel bir köydür Yeşilova, şirin güzel bir köy.

Bu stratejik üçgen hafızanızda yer etsin istiyorsanız, belli başvuru noktalarını unutmamanız gerekir. Burada son otuz yılda yaşanmış olayları tek tek işaretleyin, tarihlerini yazın, kişileri yazın, sonuçlarını yazın, işte o zaman bizim bu üçgene baktığımızda neler gördüğümüzü siz de görecek, ne hissettiğimizi sizler de anlayacaksınız. Terörün ardındaki siyaseti görebilmek için, sanırım, bu isimlerden ve bu yerlerden yola çıkmamız gerekecek. Neler var bu üçgende, kimler var, önce sıralayalım sizin için: İran, Irak, Hakkari, Şemdinli, Yüksekova, Çukurca, Dağlıca, Uzunsırt, Aktütün, Beyyurdu, Derecik, Yeşilova, Ketina, Ortaklar, Mezargediği, Alan. Hepsi tanıdık size, hepsi 90'lı yılların da bugünün de gündeminden düşmeyen isimler.

Üçgendeki Dağlıca Piyade Taburu son yirmi yılda sayısız kez teröristlerin saldırısına maruz kaldı. Son önemli saldırı 21 Ekim 2007'de yapıldı, 12 askerimiz şehit düştü, 8'i ise kaçırıldı. Dağlıca'dan inelim aşağıya, yani güneye, Aktütün Jandarma Hudut Bölüğü çıkacak karşımıza. 1992 saldırısını saymazsak, son önemli terör saldırıları 2008'de yapıldı, 9 Mayıs'ta 6 şehit, 3 Ekim'de 17 şehit verdik. Biraz daha inelim aşağıya, Derecik Komando Taburu üs bölgesi heybetli binasıyla dikkatimizi çekecek. 27 Eylül 1992'de korkunç bir çatışma yaşandı bu bölgede, çok terörist hem de pek çok terörist yere serildi, ama 33 şehit verdik Derecik'te. Hemen yanı başındaki Yeşilova da çok saldırıya uğradı ama verdiğimiz şehit sayısı diğerlerine oranla az olduğu için medyada pek yer almadı. Ya Samanlı karakolu, Derecik'in hemen yanı başındaki? 1991'de ilk imha amaçlı saldırı oraya yapıldı. 11 şehit, 7 askerimiz kaçırıldı. İmralı "taktiğin açılımı" diyor Samanlı saldırısı için.

Ya Mezargediği, Samanlı'nın hemen doğusundaki? 2010 yılının Temmuz ayında saldırıya uğradı: 11 şehit. 1992'de de saldırıya uğramıştı ve beş şehit vermiştik. Ya onun kuzeyindeki Alan karakolu? 1992'de baskına uğradı, 19 şehit. Bu karakola yapılan taciz saldırılarının sayısını belki de bilen kalmadı bu ülkede, öylesine çok saldırı yapıldı ki, sayılar unutuldu. Uzunsırt'a gelince, dili olsa da konuşsa sizinle. Hemen yanı başındaki Haruna karakolunun ateş yılanı mevkisinde bir komando teğmenimizi şehit ettiler, yıl yine 1992. 1992 bizim için önemlidir, koşulmayanların tarihe yazıldığı yıldır, kimse anlatmaz o yılı, ya bilmez ya da işine gelmez...

1992'de Şemdinli'ye ağır ağır giderken, üç buçuk eşkıyaya hesap sormaktı amacımız. 15 Ağustos 1984'te yapılan terörist baskını ağır gelmişti bize, hâlâ da ağır. Hep bu hesap sorulur diye beklemiştik yıllar boyu ama olmadı, bu hesap hiç sorulmadı. Özal üç beş eşkıya diyerek saldırıyı hafife almış da olsa, biz almadık, öfkelendik ama belli etmedik, yüreğimizde sakladık ve bu yürekle gittik Şemdinli'ye. 1986'da Nusaybin hududuna gittiğimizde de aynı duygular hakimdi yüreğimize, hesap sormak belki de intikam almak...

Hiç terörist görmemiştik o yıla kadar, en azından canlısını. Ölüsü zaten bir anlam ifade etmiyordu bize. 1987'de Kilise Düzü'nden 33 terörist ölüsü getirildiğinde bakan gözlerimiz anlamsızdı, belki de duygusuz, tıpkı yerdekiler gibi. Ne için ve kim için can verdiğini bilmeyen sessiz bedenler sıralanmış yatıyordu. Kim oldukları belli değil, ne oldukları belli değil, sessizce gömüldüler kimsesizler mezarlığına. Hâlâ da bilen yok kim olduklarını, gürültüyle geldiler ama sessizce gittiler. Gittiler ama giderken geride bıraktıkları hesabı hiç bilmediler.

Terörün ülkeyi kaosa sürüklediği 1992'de gerçekten koşa koşa gittik biz Şemdinli'ye, hesap sormak için. Çok kalmadık taburda, hemen düştük yollara. Durak bölüğüne vardığımızda bölük komutanın gözlerinde gördüğümüz heyecan sanırım bizde yoktu. Yüreğimizi saran hesap sormak düşüncesi

heyecan, şaşkınlık ya da korku gibi her duyguyu silmişti. "Komutanım, İran sınırına yakın Mağaraönü mezrasında her zaman terörist var" dediğinde bölük komutanı, "Öyleyse derhal gidelim" demiş ve yola çıkmıştık. Bu acelemizi belki de anlayamadı bölük komutanı ve içimizdeki bu öfkeyi göremedi. Yola çıktık hiç plan yapmadan, durumu değerlendirmeden, varsayımlar üzerinde durmadan. Amaç hesaplaşmaktı. Merak ediyorduk belki de, kimdi bu devlete kafa tutanlar diye. Görmek istiyorduk bir an önce onları, devlete nasıl kafa tutulurmuş, bu hesabı sormak istiyorduk. Çıktık, araziyi gördük ve döndük. Bir şey olmadı, çatışma çıkmadı, kimseyi de bulamadık. Belki teröristler gördü bizi, şaşırdı bu ani gelişten ama bir şey olmadı.

Durak'tan geri geldik Şemdinli'ye. Bu kez, "Aktütün'e gidelim, bakalım ne oluyor" diyerek tekrar yola koyulduk. O zamanlar hayat vardı Konur Vadisi'nde, insanlar biraz tedirgin de olsa mutluydu. Koyunları vardı, kuzuları vardı, her yaz yaylaya çıkar, koyunu kuzuyu otlatırdı. Uzaktan bilinmiyor koyun ne demek, kuzu ne demek ama şimdi anlıyor insan, her ikisi de hayat demekmiş. Geç anlamıştık bunu. Yaşlı bir kadını izleyip saatlerce tırmandık Gevaruk Yaylasına. O zaman da demişlerdi, "Yaylada terörist var" diye. Yine aldırmamış ve gitmiştik, hatta bir gece de orada konaklamıştık. Şaşırmışlardı belki de halimize, bu ne telaş diyerek ama içimizdeki içimizdeki fırtınayı görememişlerdi. Ağır geliyordu ağır, taşıyamayacak kadar ağır. PKK ve devlet, terörist ve asker, bu kavramları yan yana telaffuz etmek bile ağır geliyordu bize. Bundan kurtulmak için koşuyorduk, yürüyorduk, tırmanıyorduk dağlara taşlara. O zamanlar bir güç vardı yüreğimizde, devletin gücü. Korku nedir bilmezdik hiç, hep üstüne gittik bizi tehdit etmeye kalkışanların. Ama ya şimdi?

Gevaruk'ta da bir şey olmadı, belki terörist vardı, bizi gördü ama sataşmadı, belki de cüret edemedi. Yıllar dağlarda geçti bizim için, yollarda geçti, alışkınız. Tekrar koyulduk

yola, güneye sarktık ve Derecik'e vardık. Bir tabur konuşlandı orada, bir de küçük jandarma karakolu. Yine aradık bu terörist dediklerimizi ama yine bulamadık. Bölge arazisi zor, ne Ağrı Dağı'na benziyor ne Van'a. Her yerde dağlar, yine dağlar, aradan geçen çaylar, dereler, derin vadiler, hiç görmediğimiz bir arazi yapısı, zor ve çetin. Teröristi ararken son durağımız Yeşilova oldu. Şimdi düşünüyorum da yaptığımız yanlıştı. Araziyi, terörist durumunu, kendi gücümüzü ve zamanı değerlendirip yola çıkmalıydık ama bunu yapmamıştık. Dönüp o yıllara baktığımızda, neden üzerimize aldık bu öfkeyi, diye şimdi soruyoruz kendimize. Ülkede bunu taşıyacak kimse yok muydu ki, yüreğimiz taşımak zorunda kalmıştı bu ağır yükü, bilemiyorum. Belki de gücünü ardımızda hissettiğimiz devlet, verdiği eğitim ve bilgiyle, vatana sahiplik duygusuyla bizi böylesi zor bir yürek haline getirmişti, bilemiyorum. Yeşilova'ya bu duygu ve düşüncelerle vardık.

Yeşilova. O en güneydoğudaki küçücük üçgenin en yüksek yerleşim yeri. Arkanızı dayadığınız Hisar dağını saymazsanız her şey aşağınızda, heybetli bir bakıştır bu, bunu görmelisiniz. Yeşilova'dan güneye doğru bir bakış fırlatıp alabildiğine uzanan Hayat Vadisini görmelisiniz. Buralarda sanki her yer ve her şey tarih, geçmişin küf kokusunu yeşilin güzelliğinde hissedebiliyorsunuz. Aldığınız her nefes yıllar kokuyor, yakın tarihte yaşadığımız çatışmalar kokuyor, belki de bizi kan çekiyor. Bu toprakları kanlarıyla sulayan şehitlerini unutamıyor insan...

Karşıda upuzun, yemyeşil bir vadi. Yeşilova'dan başlıyor göz almaya ve güneye doğru, Mezopotamya'ya doğru uzandıkça uzanıyor. Belki coğrafya kitapları yazmıyor bu vadiyi ama var, biz gördük. Belki kitaplarda geçen adı bir başkadır. Bilemiyorum ama bu vadi var. Bu vadiye "Gelyaraş" ya da "Kanyaraş" diyenler de vardır. Olsun, bu vadi orada yaşıyor ve biz onu gören canlı tanıklardan biriyiz. Kadife tüyü bir yeşili var bu vadinin, baktıkça okşayasınız geliyor. Bir yanın-

da dağlar yükseliyor, diğer yanında ise çaylar kıvrıla kıvrıla iniyor. Batısında yer alan Hacıbey Çayı ile Şemdinli Çayı'nın oluşturduğu derin vadilere gelince, görünmeyen derinliklerindeki bilinmezlik ürpertiyor insanı. Şemdinli Yeşilova'ya, Yeşilova Hayat Vadisi'ne, Vadi ise tarihe, eski uygarlıklara, Orta Doğu'ya açılan bir kapıdır, Doğuda Medler ve Perslere, güneyde Asur ve Babil'e açılır. Bir daha nasip olmadı bu güzelliği görmek. Öylesine acı olaylar yaşandı ki bu bölgede, Hayat Vadisinin ne güzel olduğunu düşünmek ve yaşamak bir daha nasip olmadı hiç. Ama hâlâ aklımda o günler, ilk gördüğümde Hayat Vadisini başımız döner gibi olmuştu...

Orta Doğu'ya Şemdinli'den Çıkış

Neden baş döndürür Yeşilova? Neden alır götürür insanı geçmişin derinliğine?

Çünkü aşağınızda Hayat Vadisi uzanır, siz yüksekte kalırsınız o aşağıda, bu bir. Öylesi bir muhteşem güzelliği vardır ki, bu güzellik aklınızı başınızdan alır, bu iki. Bu iki özelliğin yanına bir de bu vadide yaşamış olan antik uygarlıkları aklınıza getirip bir düşünmeye başlarsanız, geçmişe dalarsınız ve geçmişin derinliği başınızı döndürür.

Hayat Vadisi bu, uygarlıklar beşiği. Daha kazılar yapılmaya başlamadı ama yakında yapılırsa ve Med, Pers, Asur ve Babil uygarlıklarına ait tarihi eserler bulunursa hiç şaşırmayın, çünkü bu uygarlıkların evidir Hayat Vadisi.

Vadi ile Yeşilova'yı Hacıbey Çayı ayırır, aynı zamanda iki ülkenin sınır çizgisidir o. Bu sınır çizgisi eski uygarlıklar için de sınır olmuş, ayırmış birini diğerinden. Çayın aşağısında Asur ve Babil uygarlıkları yaşar, çayın yukarısında ise Roma, Bizans, derken Osmanlı ve biz Türkler yaşarız. Çayı geçip Hayat Vadisine çıktığınızda ise solunuzda, yani Doğu'da Medleri ve Persleri görürsünüz, sağınızda ise Yahuda'yı, yani

İsrail'i. Uygarlıklara beşiklik yapan bu topraklar, ne yazık ki 78'den günümüze süregelen teröre de ev sahipliği yaptı. Çok acılara tanıklık etti, çok şehidimizi bağrına bastı. Gözyaşlarıyla sulandı bu topraklar, hem de yıllar boyu. PKK terör örgütün ilk çıkışı belki Yeşilova'dan olmadı, belki Hayat vadisinden de olmadı ama bu örgüt döndü dolaştı, bu topraklara geldi. Ne için geldi, nasıl geldi, anlatayım...

PKK terör örgütünün ilk yerleştiği yer Lübnan ve ardından Suriye'dir, yani Orta Doğu. 20 yıl kaldı örgüt buralarda, buralarda ekildi, yeşerdi ve büyüdü. Yine bu bölgede uluslararası ilişkiler kurdu: Filistin Kurtuluş Örgüt (FKÖ), Ermeni ASALA terör örgütü ve diğer ülkelerin istihbarat örgütlerini belki de bu coğrafyada tanıdı. FKÖ deyince Filistin, Filistin deyince İsrail akla geliyor. İsrail işin içine girince Ürdün, derken Mısır sıraya giriyor. Ardından Irak'a geçti bu örgüt, Orta Doğu tarihinin bir parçası olan Asur ve Babil uygarlıklarının yaşadığı yere geldi. Burada İran'la ilişkilerini geliştirdi, yani Perslerle. İnsancıl yardım adıyla bölgeye kamp kuran AB'li sivil toplum örgütleriyle de burada tanıştı, yani Bizans'la. PKK terör örgütünün tanımadığı ülke kalmadı, üstelik gezindiği coğrafya bakımından bütün Orta Doğu uygarlıklarıyla iç içe girdi; İsrailoğulları, Roma, Bizans, Osmanlı, Arap, Mısır, Med, Asur, Pers ve Babil. İşte bu sayılan yerler Orta Doğu'dur ve sınırları baş döndürür. Bilmem ki Orta Doğu'yu hiç hayal ettiniz mi?

Batıda Fas, Tunus, Cezayir, Libya, Somali, Etiyopya, Sudan ve Mısır'ı düşleyin. Doğuda Umman Denizi ile Irak, Kuveyt, Bahreyn, Katar, Birleşik Arap Emirlikleri ve Umman'ı yan yana getirin, bir parçası bu olur Ortadoğu'nun. Bu parçaya kuzeyde Türkiye, Kafkasya ve Orta Asya Türk Cumhuriyetlerini ekleyin. İran, Afganistan ve Pakistan'ı da içine katın. Güneyde Suudi Arabistan'dan Yemen'e kadar uzanın, Arap Yarımadası'nı dolaşın ve ortada Suriye, Lübnan, Ürdün, İsrail ve Filistin'i de birleştirin, karşınızdaki coğrafya Büyük Orta

Doğu'dur. Geniş bir coğrafyadır, ABD'nin üzerine kafa yorduğu, enerji kaynaklarını ele geçirmeye ve bu amaçla ülkelerin sınırlarını değiştirmeye çalıştığı bölge işte burasıdır. Büyük devletlerin büyük projeleri vardır bu coğrafyada, ancak kitabımıza konu olmayacaktır bu geniş sınırlar. Biz bu bölgeyi adım adım küçülteceğiz ve sizleri kitabımıza konu olan coğrafyaya taşıyacağız. Üzerinde çalıştığımız Orta Doğu haritası, Mısır'dan İran'a, Aden Körfezi'nden Türkiye'ye kadar olan coğrafyayı kapsamaktadır, yani Tevrat'ta geçtiği şekliyle Tanrı tarafından İsrail'e vaat edilmiş toprakları.

Orta Doğu, aynı zamanda, dinsel temelde Müslümanlık, etnik temelde ise Türk, Arap ve Farsların çoğunluğu oluşturduğu bir bölgeyi anlatır[26]. Bununla beraber İslamiyet'in yanında Hıristiyanlık ve Yahudilik de önemlidir. Bölgenin ağırlıklı olarak biz Türkler, Araplar ve Farslardan oluşan etnik yapısında, son yaşadığımız gelişmelerle birlikte Ermeni, Kürt ve Yahudiler de söz sahibi olmaya çalışmaktadır.

Bu bölge aynı zamanda insanlık tarihi ile dinler tarihinin ve de enerji kaynaklarının merkezi konumundadır. Bizans ve Osmanlı bu coğrafyanın imparatorluklarıdır.

Tevrat'a göre tarih bu coğrafyada yazılmıştır. Hem Arapların aynı zamanda Müslümanların, hem de Yahudilerin atası sayılan Hazreti İbrahim aslında Orta Doğuludur. Irak'ın Ur kentinde doğan Hz. İbrahim önce Urfa'ya, oradan Kudüs yakınlarındaki Kenanilerin ülkesine, El Halil'e göç etmiş, buradan bir ara Mısır'a geçmişse de tekrar geri dönmüş ve şu an bu topraklarda yatmaktadır[27]. Hz. Musa, Hz. Yakub ve Hz. Yusuf da buralıdır. Hazreti İsa da bu coğrafyada dünyaya gelmiştir. Kudüs'ün hemen güneyinde ilk yerleşim yeri olan Beytüllahim'de doğan Hazreti İsa, aslen Filistin kuzeyinde bulunan ve 1948'de İsrail tarafından işgal edilen Nasıriye (Nezareth)'lidir. Hıristiyan dünyası Hz. İsa'nın Yahudiler ta-

26 Geçmişten Günümüze Orta Doğu, s.25, Tayyar Arı, 2004, Alfa Yayınları.

27 Geçmişten Günümüze Orat Doğu, s. 26, Tayyar Arı, 2004, Alfa Yayınları.

rafından Kudüs'te çarmıha gerildiğine inanır. Son peygamberimiz Hazreti Muhammed de bu topraklarda dünyaya gelmiş ve bu topraklarda yatmaktadır. İslamiyet bu coğrafyada doğmuş ve gelişmiştir. Miraç olayı Mescid-i Aksa'da gerçekleştiği için Kudüs, Hıristiyanlar olduğu kadar Müslümanlar için de kutsal topraklar arasında yer alır. Geçen iki bin yılda bu kutsal topraklar, Hıristiyanlar ve Müslümanlar arasında yüzyıllar boyu süren savaşlara sahne olmuştur. Önce Roma İmparatorluğu, ardından Bizans, sonra Arap, derken Osmanlı İmparatorluğu Orta Doğu coğrafyasının hakimleri arasında yer almıştır. Birinci Dünya Savaşı (1914-1918) sonrası Osmanlı Devleti'nin parçalanması ve hakimiyeti altındaki bu toprakların emperyalist güçler tarafından paylaşılması sonucu bölge, günümüze kadar süre gelen çatışmaların merkezi durumuna gelmiştir.

Dünya enerji kaynaklarının da önemli bir bölümü buradadır. Büyük Orta Doğu diye adlandırılan bu coğrafya, dünya petrol rezervlerinin % 80'i ve doğal gaz rezervlerinin ise % 50'sini barındırmaktadır. Yaklaşık 1.1 trilyon varil dolayında olduğu bilinen dünya petrol rezervlerinin 800-850 milyar varili bu bölgede bulunmaktadır. Bu coğrafya tarihin ve dinlerin olduğu kadar enerjinin de merkezidir. Bu bölgede egemen olmak demek; dünya egemenliğini ele geçirme ya da sürdürme, dünya ekonomisini yönetme ve üretim-tüketim değerlerini belirleme gücüne sahip olmak demektir. Bölgede çatışma olasılığının sürekli gündemde tutulması ve bu gerginliğin de yer yer çatışmalara dönüştürülmesi, silah üreticilerine büyük olanaklar sağlamaktadır. Dünya silah ithalatının % 75'i bu bölge ülkeleri tarafından gerçekleştirilmektedir. Dünya deniz ticareti ve deniz ulaşım yollarını kontrol ve denetim altında bulundurabilecek konuma sahip stratejik boğaz ve körfezler bu bölgede yer almaktadır; Hürmüz Boğazı, Aden Körfezi, Babel Mendep Boğazı, Süveyş Körfezi ve Cebeli Tarık Boğazı. Geçmişte Osmanlı İmparatorluğu, sonra Birleşik Krallık. Soğuk savaş

döneminde ise ABD ve Rusya bölgeyi doğrudan veya dolaylı etkileri altına almış ve bu sayede dünya gücü olmuşlardır.

İşte Şemdinli Hayat vadisiyle bu coğrafyaya açılır. Bu coğrafyayı tanımadan ve bu coğrafyadaki ülkelerin siyasi hedeflerini bilmeden terör-siyaset denklemini çözmek mümkün değildir. Biz bu denklemi çözmek iddiasıyla yola çıktığımız için, Şemdinli'yi şimdilik anılarımızda bırakıp sizlerle birlikte İsrail'e, bölgenin kilit ülkesi İsrail'e gideceğiz ve denklemi çözmek için oradan başlayacağız size anlatmaya...

Kilit Ülke; İsrail

"Araplar arasındaki her türlü çatışma kısa vadede bize yardımcı olur ve Suriye ve Lübnan'da olduğu gibi önemli bir hedef olan Irak'ın parçalanması için yolu kısaltır. Osmanlı döneminde Suriye'de olduğu gibi Irak'ta da etnik/dini bazda bölgelere bölünme mümkündür. Üç büyük şehir etrafında üç (veya daha fazla) eyalet var olacaktır: Basra, Bağdat ve Musul ve güneydeki Şii bölgeler Sunni ve Kürt kuzeyden ayrılacaktır. Mevcut İran-Irak çatışmasının kutuplaşmayı derinleştirmesi olasıdır."

Oded Yinon, 1980'lerde İsrail için Strateji.

İsrail'e göre Kudüs Tanrı'nın konutudur. Orta Doğu'ya İsrail'le başlamamızın bir sebebi de budur ama başka nedenleri de vardır. 1948'de Orta Doğu'ya gelişiyle birlikte bu bölge savaşlarla adından bahsedilir bir coğrafya oldu. Arap-İsrail savaşları, İran-Irak Savaşı (80-88), Irak'ın Kuveyt'i işgali (1990), 1991 ABD-Irak Savaşı, 2003 ABD-Irak Savaşı hepsi ya İsrail merkezli ya da İsrail eksenli çıkarılmış savaşlardır. Bu durum bizi yakından ilgilendirmektedir. Çünkü bu coğrafyaya barış gelmeden Türkiye'nin, gerek bölgede gerekse kendi içinde aradığı huzuru bulabilmesi zordur. İsrail bölgenin kilit ülkesidir. İsrail siyaseti kontrol edilemez ise, bugün olduğu gibi yarın da ülkemiz sorunlara boğulup kalacaktır. Bütün

enerjisini PKK terör örgütü ile mücadeleye harcamış gibi görünen Türkiye'nin geleceği, artık siyasetini Orta Doğu'ya çevirmesi ve İsrail'i kontrol altına almasıyla şekillenecektir.

İsrail demek Tevrat demektir. Tevrat'ın Yahudilerin kutsal kitabı olduğu kadar, bölgesel coğrafyayı da tanımlayan bir tarih kitabıdır. Hz. Adem'den başlayıp Hz Nuh'a, oradan Hz. İbrahim'e, Musa'ya, Davut'a, Süleyman'a giden dinsel süreç içerisinde Orta Doğu coğrafyası ve burada gelişen olaylar bir tarihsel perspektif içerisinde anlatılmaktadır. Tevrat'a göre Hz. Nuh'un gemisi Ağrı dağındadır (Ararat), yani bizim coğrafyada. Hz. İbrahim, Harran'a kadar gelmiştir, yine bizim coğrafyaya. Belki de İsrail yeterince anlatılmadı bize, belki de bu yüzden yabancı kaldık biz bu tarihe, İbranilere ve Tevrat'a. Ama sanırız, terör temelinde bugün yaşadıklarımızın ne anlama geldiğini görmek istiyorsak dönüp bir tarihe bakmamız ve bakmaya da önce İsrail'den başlamamız gerekmektedir. Daha da öteye geçip İsrail'in uzak tarihini öğrenmek istiyorsak eğer, bu işe de Hebron'dan başlamamız gerekmektedir. Hebron Yahudilerin ilk kutsal toprağı ve kutsal kentidir:

> *"Eski Kudüs'ün 20 mil güneyinde, Filistin (Judea) dağlarının 300 mil yüksekliğinde yer almaktadır. Orada, "Machpelah" mağarasında patriklerin mezarı bulunmaktadır. Eski geleneğe göre, değerli antika kabirlerden birinde, Yahudi dininin kurucusu ve Yahudi ırkının atası olan Abraham/İbrahim'in kalıntıları bulunmaktadır. Yanındaki mezar eşi Sarah'a aittir. Binanın içinde, oğlu İsaac/İshak ile eşi Rebecca'nın ikiz mezarları yer almaktadır. İç avlunun karşı tarafında, İbrahim'in torunu Jacop (Yakup) ile eşi Seah'ın ikiz mezarları bulunuyor. Binanın tam dışında, oğulları Joseph (Yusuf)'un mezarı yer almaktadır. İşte, Yahudilerin 4000 yıllık tarihi zaman ve mekan olarak bu yörede başlamıştır."*[28]

Bu anlatımdan Yahudilerin bütün kutsal, hatta bizim de kutsalımız olan dini şahsiyetlerin Machpelah mağarasında,

28 Yahudi Tarihi, s.11, Paul Johnson, Pozitif Yayıncılık.

Hebron'da yattığı anlaşılmaktadır. Hebron ilk Yahudi toprağıdır, diyor Paul Jonhson kitabında ve Hebron'un kendilerine göre neden kutsal bir toprak olduğunu şu sözlerle anlatıyor;

> *"Hebron, Yahudilerin resmen sahip oldukları ilk topraktır. Yaradılış kitabının (Book of Genesis) 23. Bölümünde İbrahim'in, ölen eşi Sarah'ın, daha sonra da kendisinin gömülmesi için Machpelah mağarasının nasıl satın alındığı anlatılmaktadır. Bu bölüm İncil'deki bütün bölümlerin en önemlilerinden biridir. Yahudi geleneklerinin en eski ve sadakatle sürdürdükleri geleneklerden birini kapsamaktadır. Belki de İncil'de anlatılan olayların içinde tek gerçek olanıdır. Zira tanıkları vardır ve otantik ayrıntıları ile sözlü olarak da teyit edilmiştir."*

Machpelah mağarasının bulunduğu yer olan Hebron Tevrat'a göre, Yahudi dinsel geleneklerine uygun olarak Hz. İbrahim tarafından satın alınmıştır. Bu toprağın, sahibinden satın alınması olayı ise Tevrat'ta şöyle anlatılmaktadır:

"Hebron'da uzun süre kalmış olmasına rağmen İbrahim, bugünkü tabirle yabancı sayılıyordu. İstediği yerde mülk alabilmesi için sadece mali açıdan güçlü olması yetmiyordu. Bu alışverişin yapılabilmesi için toplumun izni gerekiyordu. Toprağın sahibi Hitit Ephron isimli Batı Sami ve Habiru, Hitit kökenli bir devlet adamıydı. İbrahim tarafından yerine getirilmesi gereken şartlar şöyle sıralanıyordu: evvela "Heth'in çocuklarının" ve "toprak sakini halkın" iznini, yani oradaki toplumun resmi iznini alması gerekiyordu. İzni aldıktan sonra Ephron'la 400 şekel (adet)lik pazarlık etmesi, gümüşleri tarttırması ve en sonunda bölgenin mütevelli heyetinin huzurunda parayı satıcıya teslim etmesi gerekiyordu..."[29]

İşte böylesi bir kurgu içerisinde Hz. İbrahim, Hebron'u satın almıştır. Bu satın alma ile Hebron Yahudilerin toprağı olmuş, Patrikler mezarlarının Machpelah'a konulmasıyla da İsrail için kutsallık kazanmıştır. Hebron ilk Yahudi toprağı,

29 Tevrat, Genesis (23-20).

kutsal, eski Kudüs'ün güneyinde. Öyleyse karşımızda kutsalları oynayan bir İsrail vardır. İsrail'i tanımadan, dinsel öğretileri hakkında bilgi sahibi olmadan İsrail-Filistin sorununu kavramak da oldukça zordur. Mesele sadece bir devlet kurmak meselesi değildir. Mesele aynı zamanda Yahudilerce kutsal sayılan topraklara geri dönmek, yerleşmek, sahip olmak meselesidir. Bu çerçeveden bakıldığında, İsrail-Filistin sorununun kısa vadede çözülmesi mümkün değildir. Dolayısıyla bu durum komşuları olan Ürdün, Lübnan, Suriye ve Mısır'ı doğrudan etkileyecek ve etkilemeye de devam edecektir. Irak sorunu da İsrail ile doğrudan ilgilidir. Çünkü İsrail, Irak'ın parçalarından kendine müttefik bir devlet yaratma peşindedir. Arap olmayan ve Araplara karşı kendini destekleyecek bir devlet, Yahudi Kürdistan. Uğur Mumcu'nun dile getirdiği Barzani-MOSSAD ilişkisini bu çerçevede düşünmek gerekir. Bu durum Türkiye'nin terörle mücadelesini de doğrudan etkileyen önemli bir faktördür.

Günümüzde ABD'nin Irak işgali sürmektedir. Bu işgal sonucu Irak parçalanmaya doğru hızla yol almaktadır. Irak'ın geleceğinin nasıl şekilleneceği konusu Türkiye'yi olduğu kadar İsrail, Ermenistan, İran ve Suriye'yi de ilgilendirmektedir. Irak gelecekte nasıl şekillenecektir? Parçalanmış bir Irak'ın bölge coğrafyasını huzursuz edeceği aşikârdır. En sade yaklaşımla, Irak'ın parçalanması demek "sırada diğer ülkeler de var" demektir. Parçalanma sonucu ilan edilecek bir Barzani Kürt devleti demek sırada "Türkiye, İran ve Suriye var" demektir.

Tüm bu küresel denklemler içerisinde bir de PKK terör örgütü vardır. Bu örgütü bu küresel siyasetin dışında görmek mümkün değildir. Çünkü PKK terör örgütü, Kürdistan küresel projesinin Türkiye ayağıdır. Özal'dan Erdoğan'a terörün siyasetini değerlendirirken, Orta Doğu'nun bu tarih-din ve enerji özellikleri dikkate alınmalı, ama PKK bundan asla ayrı tutmamalıdır. İsrail'in bölgesel siyaseti ile PKK'nın siyasi hedefleri arasındaki var olan güçlü ilişki asla göz ardı edilmemelidir.

İsrail'in Irak üzerindeki projesi ABD ve AB tarafından

desteklenmektedir. İsrail'in bir tarafında Avrupa yani Bizans, diğer tarafında ABD yani Haçlı Ordusu bulunmaktadır. Bizans (AB) 1920'nin Sevr projesiyle, Haçlı Ordusu (ABD) ise 1990'nın BOP projesiyle İsrail'in yanında yer almaktadır. Çünkü bu küresel üçlünün yolları "Kürdistan'da" kesişmektedir. Önce Kürdistan'ın İsrail boyutuna ve anlamına bir bakalım...

İsrail, Müslüman Coğrafyayı Parçalamak İstiyor

İsrail, Müslüman coğrafya ile kuşatılmıştır. İsrail'in tüm çevresi Müslüman ülkelerle çepeçevre sarılmıştır. Yahudi olan tek devlettir İsrail bu coğrafyada, ancak kendini kuşatanlar içinde de Yahudi olan çoktur. Bu durumda bize göre, İsrail'in yaşayabilmesi için iki temel strateji ortaya çıkmaktadır. Birincisi, bölgedeki Müslüman ülkeleri parçalayarak güçsüz hale getirmek ve kendine tehdit olmaktan çıkarmak. İkinci ise, bölge ülkeleri içerisindeki gerek Yahudi gerekse Hıristiyan unsurları kullanarak, Müslüman ülkelerin yönetimini ele geçirmek. Her iki halde de İsrail bölgede yaşama şansı bulacak ve kendini güvenceye alacaktır. İsrail'i bölgesel, hatta küresel projeler çerçevesinde değerlendirirken, bu durumu göz ardı etmemelidir.

Yahudi düşünürler belki de uzun yıllar İsrail için bir yaşam stratejisi belirleme çabası içerisine girmişlerdir. Çünkü dinler tarihinin güçlü olduğu Arap coğrafyasında bir Yahudi devletini yaşatmak gerçekten zordur. Bu coğrafyada can derdine düşen bir İsrail'in varlığı nasıl korumak, nasıl güçlendirmek, ötekileri nasıl zayıflatmak, nasıl parçalamak gibi arayışlar içerisine girmiş olması, ancak bu tabloda anlaşılabilir. Burada konu edeceğimiz İsrail'in beka stratejisi içinde de bu endişeler açıkça görülmektedir:

"Bugün insanlık tarihinde yeni bir çağın ilk aşamalarını yaşamaktayız. Bu tarih daha önceki tarihe hiç benzememektedir ve özellikleri de bugüne kadar bildiklerimizden tamamen farklıdır. Bu yüzden bir taraftan bu tarihi dönemi meydana getiren merkezi gelişmeleri anlamamız ve öte taraftan bu yeni duruma uygun bir dünya bakışı ve operasyonel bir stratejiye ihtiyacımız bulunmaktadır. Yahudi devletinin varlığı, refahı ve sebatı, içişleri ve dışişlerinde yeni bir çerçeveye adapte olmasına bağlı olacaktır."

Dünya Siyonist dergisi Kivunim'de, 1982'nin Şubat ayında sessiz sedasız bir makale yayınlandı. Makalenin adı "1980'lerde İsrail İçin Strateji". Yazarı Yahudi bir diplomat olan Oded Yınon, destekleyicisi ise Yahudi düşünce önderlerinden biri olan İsrael Shakak[30]. Makalede ele alınan temel strateji ile bugün Türkiye'de tanık olduğumuz "Alevi-Sünni" ve "Türk-Kürt" tartışmalarıyla, demokrasi ve insan hakları adına yapılan "Kürtçülük" tartışmalarının temelindeki etnik-dini ayrıştırma stratejisi bire bir aynıdır. Bu plan şimdiye kadar Türkiye'de hiç gündeme taşınmadı, ama şimdi üzerinde konuşulmalıdır. Bu plan incelenmelidir. Sadece ayrıştırma stratejisi yönüyle değil, Orta Doğu'da İsrail'in amacını kavramaya çalışanların ve bu alanda akademik bilgi sahibi olmak isteyenlerin bu makaleyi incelemesi gerekir. Bu yetmez, Türkiye'nin ulusal güvenliği konusunda çalışma yapan herkesin, hatta Orta Doğu'da Türkiye'yi bekleyen tehditler ve bölge ülkelerindeki ortaya çıkması muhtemel olaylar konularında görevli ve yetkili olan herkesin bu makaleyi dikkatle analiz etmesi gerekir. Ciddi bir makaledir bu, stratejik planlar içeren bir makaledir bu. Başta Türkiye olmak üzere bölge ül-

30 Israel Shahak Kudüs'te bulunan Hebrew Üniversitesinde organik kimya profesörüdür ve İsrail insan hakları ve medeni haklar birliğinin yönetim kurulu başkanıdır. Shahak yazıları adında bir yazı yayınlanmıştır, bunlar İbrani basınından bazı makalelerin derlemesidir ve kendisi de birçok makale ve kitabın yazarıdır, bunlardan biri de Yahudi devletinde Yahudi olmayan isimli kitaptır. Son kitabı ise İsrail'in küresel rolü: Baskı için Silahlar'dır, AAUG tarafından 1982 yılında basılmıştır. Israel Shahak: (1933-2001)

kelerini ilgilendiren bir çalışmadır bu, dikkatten kaçırılmaması şarttır. Bu makalenin önsözü İsrael Shakak tarafından yazılmış. Bölge hakkındaki ana fikri kısa, açık ve net:

> *"Takip eden yazı, benim fikrime göre, şu anki Siyonist rejimin (Sharon ve Eitan'ın) Orta Doğu **için** doğru ve detaylı planını temsil eder, bu plan tüm bölgenin küçük eyaletlere/bölgelere bölünmesi ve mevcut tüm Arap bölgelerinin yok edilmesidir."*

Shakak bu girişiyle aslında uygulaması istenen stratejinin temel özelliğini de ortaya koyuyor: Bölgeyi etnik köken, dini mezhep temelinde ayrıştırma:

> *"İsrail stratejik düşüncesinde, tüm Arap devletlerinin daha küçük parçalara bölünmesi hep tekrar tekrar görülen bir kavramdır. Örnek vermek gerekirse, Ze'ev Schiff, Ha'aretz'in askeri muhabiri (ve muhtemelen bu konuda İsrail'de en çok bilgiye sahip kişi), bir yazısında Irak'ta İsrail için olabilecek en iyi şeyin:" Irak'ın Şii ve Sünni devletler ve Kürt tarafının ayrılması" (Ha'aretz 6/2/1982) olacağını yazmıştır. Aslında planın bu yüzü oldukça eskidir[31]."*

Dinler tarihi bir yana, bu kitapta İsrail'i "PKK-Barzani-Talabani-Irak" çerçevesinde ele aldığımız için, özellikle Irak'ın geleceği için uygulaması düşünülen stratejiyi yakından görmemiz gerekmektedir. Çünkü ilk hedef Irak gösterilmekte ve ardından Irak'ın parçalanarak Kürt devletinin hayata geçirilmesinden söz edilmektedir. Shahak'ın, "Planın bu yüzü oldukça eskidir" derken anlatmak istediği ise 1920'nin Sevr projesidir. Çünkü Irak'ta Kürt devleti demek; Sevr projesinde geçen "Kürdistan" demektir. Yahudi düşünür İsrael Shahak planın önsözünde, Irak'ın nasıl parçalanması gerektiği konusunda ana stratejiyi ortaya koyduktan sonra, planın mimarı

31 Bu eser orijinal olarak İbranice KIVUNIM (Yönler)'de yayınlanmıştır. Musevilik ve Siyonizm için bir dergi;Sayı No, 14--Kış, 5742, Şubat 1982, Editör: Yoram Beck. Yazar komitesi: Eli Eyal, Yoram Beck, Amnon Hadari, Yohanan Manor, Elieser Schweid. Tanıtım bölümü / Dünya Siyonist Organizasyonu, Kudüs.

Oded Yınon detaylara giriyor ve Irak'ı kalemiyle parçalıyor. Planın Irak bölümü dikkatlice okumaya değer:

> *"Irak, bir kere daha çoğunluğun Şii ve yönetimdeki azınlığın Sünni olmasına rağmen özünde komşularından hiç farklı değildir. Nüfusun %65'i politik konularda söz sahibi değildir. %20'lik elit bir zümre tüm gücü ellerinde tutmaktadır. Buna ek olarak Kuzey'de büyük bir Kürt azınlık vardır ve yönetimdeki rejimin kuvveti, ordu ve petrol gelirleri olmasa, Irak'ın gelecekteki durumu Lübnan'ın geçmişteki ve Suriye'nin bugünkü durumundan hiç de farklı olmazdı. İç çatışmanın tohumları ve bir iç savaş, özellikle Irak'ta Şii'lerin doğal liderleri olarak kabul edilen Humeyni'nin İran'da başa geçmesinden sonra daha bugünden kendini belli etmektedir".*

Oded Yınon planının ilerleyen bölümlerinde ayrıntılara girerek Irak'ın neden parçalanması gerektiğini de anlatıyor:

"Bir taraftan petrol zengini olan ancak diğer taraftan parçalanmış bir ülke olan Irak'ın İsrail'in hedeflerine aday olması garantidir. Bizim için Irak'ın feshi, Suriye'nin feshinden bile daha önemlidir. Irak Suriye'den daha güçlüdür. Kısa vadede İsrail'in en büyük tehdidi Irak'ın gücüdür. Bir Irak-İran savaşı Irak'ı parçalayacak ve bize karşı geniş bir cephede çatışma organize etmesine imkân vermeden çökmesine sebep olacaktır. Araplar arasındaki her türlü çatışma kısa vadede bize yardımcı olur ve Suriye ve Lübnan'da olduğu gibi önemli bir hedef olan Irak'ın parçalanması için yolu kısaltır. Osmanlı döneminde Suriye'de olduğu gibi Irak'ta da etnik/dini bazda bölgelere bölünme mümkündür. Üç büyük şehir etrafında üç (veya daha fazla) eyalet var olacaktır: Basra, Bağdat ve Musul ve güneydeki Şii bölgeler Sünni ve Kürt kuzeyden ayrılacaktır. Mevcut İran-Irak çatışmasının kutuplaşmayı derinleştirmesi olasıdır." Peki, neden Irak ve neden önce Irak? Bu sorulara cevabı dinler tarihinde aramamız gerekiyor...

Hz. Davut zamanında, yaklaşık MÖ 1030 yılında, Kudüs başkentli ilk Yahudi devleti kuruldu. Bu Yahudi devleti Hz.

Süleyman'ın ölümden sonra iç çekişmeler yüzünden ikiye ayrıldı: güneyde başkenti Kudüs olan Yahuda Krallığı ile kuzeyde başkenti Samiriye olan İsrail Krallığı[32]. Bu bölünmenin getirdiği zayıflıktan yararlanan Asur Kralı III. Tiglat-Pileser İsrail Krallığını ortadan kaldırdı[33]. Bu işgal sırasında Asur İmparatorluğu içinde değişik yerlere dağıtılan ve asimile olan on dolayındaki İsrail (Yahudi) kabilesi tarih içinde yok olup gitti. Kendilerini hâlâ İsrailoğullarının gerçek torunları olarak gören 200 kadar Yahudi ailesi (Samiriler ya da Samariten) ise Nablus'ta kaldı. Yahuda Krallığına gelince, ne garip tesadüftür ki, onu da tarihten silen yine bir Irak uygarlığı oldu: Babil. MÖ 589'da Babil Kralı Nabukadnezar (Buhtunnasır) tarafından Yahuda yıkıldı[34]. Yahuda Krallığının yıkılmasıyla Kudüs'te bulunan Yahudi halkın bir kısmı Babil ülkesine yani bugünkü Irak'a sürgüne gönderildi.

Tevrat'a göre, Irak'la İsrail arasında böylesi bir tarihsel bir olay mevcuttur. Bu tarihe göre Irak suçludur, çünkü İsrail Krallığını tarihten silmiş ve Yahudileri Irak'a sürgün etmiştir. Irak suçludur, çünkü Yahuda Krallığını da yok etmiş ve Yahudileri bir kez daha Irak'a sürgüne göndermiştir. Oded Yınon'un makalesinde Irak'ın ilk hedef seçilmiş olması belki de bu yüzdendir. Kim bilir belki de İsrail, o günkü geçmişlerinin izini bugünün Irak'ında bulmuş ve yönetime bile getirmiştir, kim bilir?

Oded Yınon'un kaleme aldığı bu stratejik plan oldukça uzundur. Mısır'dan başlayıp Pakistan'a kadar uzanan tüm

32 Geçmişten Günümüze Orta Doğu, s.36, Tayyar Arı, 2004, Alfa Yayınları.

33 Asur Krallığı, Aslen Kuzey Irak'ta, Dicle kıyısında bulunan Aşur / Asur (Qalat Şarqat) şehri ve çevresinde yaşayan bir Sami toplulukken özellikle MÖ. 2000 sonrası Doğu-Batı arası global ticaretten faydalanarak gelişmiş ve topraklarını genişleterek bir imparatorluğa dönüşmüş eski bir uygarlık.

34 Babil, Mezopotamya'da, adını aldığı Babil kenti etrafında kurulmuş, Sümer ve Akad topraklarını kapsayan eski bir imparatorluktur. Babil'in merkezi bugünkü Irak'ın El Hilla kasabası üzerinde yer almaktadır. Kuzey Babil Devleti ise, Şırnak ilinin İdil ilçesi güneyinde Babil köyünde kurulmuştur. Babil halkının büyük bir kısmı Sami ırkındandırlar.

bölge ülkelerinin siyasi analizlerini kapsamaktadır. Bu ülkelerin kendi iç sorunlarını çözmedeki kabiliyetsizlikleri sıkça anlatılmakta ve bu durumun bölge ülkeleri için bir zafiyet olduğu ileri sürülmektedir. Yapılan analizlerde, bu ülkelerdeki özellikle etnik köken ve dini mezhep farklılıklarının, yine bu ülkeleri ayrıştırmak için kullanılabileceği dile getirilmektedir;

"Körfez ve Suudi Arabistan'daki dengeler içinde sadece petrol olan bir kumdan ev üstüne inşa edilmiştir. Kuveyt'te, Kuveytliler nüfusun sadece % 25'ini oluşturmaktadır. Bahreyn'de Şii'ler çoğunluktadır, ancak güç onlarda değildir. Birleşik Arap Emirlikleri'nde Şii'ler yine çoğunlukta olmasına rağmen Sünni'ler yönetimdedir. Amman ve Kuzey Yemen içinde aynı şey geçerlidir. Marxist Güney Yemen'de bile önemli bir miktarda Şii azınlık bulunmaktadır. Suudi Arabistan'da nüfusun yarısı yabancıdır, Mısır ve Yemenlidir ama Suudi bir Azınlık gücü elinde tutmaktadır."

İsrail'in güvenlik planında Mısır'ın önemli yeri var, tıpkı Irak gibi. Yine tesadüfün garipliği, nasıl ki İsrail'in Irak'la dinsel tarih açısından bir geçmişi var ise, aynı şekilde Mısır'la da var. Nasıl mı? Önce plana bakalım, bakalım Yahudiler Mısır'ı nasıl parçalamayı düşünüyor, önce görelim:

> *"Mısır günümüzdeki politik görünüşe göre ve artan Müslüman-Hıristiyan ayrışması dikkate alındığında zaten hâlihazırda bir cesettir. Mısırı coğrafi olarak farklı bölgelere bölmek İsrail'in Batı cephesindeki politik hedefidir. Mısır birçok otorite merkezine bölünmüş ve parçalanmıştır. Eğer Mısır parçalanırsa, Libya, Sudan ve hatta daha uzaktaki devletler mevcut şekilleri ile varlıklarını sürdüremez ve Mısır'ın çözülmesi ile birlikte onlar da çöküşe katılır. Mısır'ın yukarı bölümünde Hıristiyan Kıpti bir devlet ile birlikte merkezi bir hükümet olmadan bölgesel güçleri ile birkaç zayıf devlet düşüncesi, tarihi gelişimin anahtarıdır ve barış anlaşması ile sekteye uğramış olsa bile uzun vadede kaçınılmazdır."*

"Neden Mısır" sorusunun cevabı için ise yine geriye gidelim, eski çağlardaki eski Mısır ile eski İsrail arasında geçti-

ği düşünülen olaylara doğru bir uzanalım ve bakalım neler yaşanmış Yahudilerle Firavunlar arasında:

> *"Tevrat'ın bir bölümü olan Tekvin'de Hz. İshak'ın oğlu olan Yakub'un isminin Yahova (Allah) tarafından İsrail olarak değiştirdiğine yer verilir. Nitekim Yakub'un 12 oğlu arasında en çok sevdiği Yusuf'un, onu kıskanan kardeşleri tarafından bir kuyuya bırakılması ve onun Mısırlı tüccarlar tarafından Mısır'a götürülmesiyle olaylar başlar*[35]...

Hz. Yusuf önce Mısır Firavun'unun vezirine satılır. Vezirin karısı Züleyha'nın iftirası üzerine Firavun tarafından cezalandırılarak zindana atılır. Orada Yusuf'la tanışan bir saray görevlisi, Yusuf'un çok iyi bir rüya yorumcusu olduğunu öğrenir ve Firavun'a söyler. Bunun üzerine Yusuf zindandan çıkarılır ve yaptığı rüya yorumunun Firavun tarafından beğenilmesiyle Mısır hazinesinin başına getirilir. Bu olaylar gerek Tekvin'de, gerekse Kur'an'da benzer olarak anlatılmaktadır. Hz. Yusuf, Firavun'un rüyasını Mısır'da yedi yıl bolluk ve ardından yedi yıl kuraklık olacağı şeklinde yorumladığı için, bolluk döneminde gerekli tedbirler alınır. Kuraklık başladığında ise Mısır'a birçok kabile gelir. Bunların arasında Hz. Yusuf'un babası ve kardeşleri de vardır. Yusuf onları görür ve yanına alarak Mısır'a yerleşmelerini sağlar. Böylece İsrailoğulları Mısır'a yerleşmiş olur.

Ancak zaman içinde İsrailoğullarının Mısır'da çoğalmasından rahatsız olan Firavun, İbrani (Yahudi) kadınlarından doğan tüm erkek çocukların öldürülmesini emreder. Bunun üzerine Hz. Yakub'un oğullarından Levi'nin sülalesinden bir kadın dünyaya getirdiği erkek çocuğunu bir sepete koyarak Nil nehrine bırakır. Firavun'un eşi bu çocuğu bulur, alır ve eşi Firavun II. Ramses'le birlikte büyütür. Bu çocuk Hz. Musa'dır. Ancak Musa'nın peygamberlik iddiası, o sırada tahta bulunan III. Ramses ile Musa'nın karşı karşıya gelmesine yol açar

35 Geçmişten Günümüze Orta Doğu, Tayyar Arı, 2003, Alfa Yayınları.

ve Allah, Hz. Musa'dan Mısır'ı terk etmesini ister. Musa, kavmini alarak Mısır'dan çıkar. Bu olaya "Exodus" denilmektedir ve Exsodus'un MÖ yaklaşık 1176'da gerçekleştiği tahmin edilmektedir.

Dinsel tarihte yaşandığı ileri sürülen bu olayda, Mısır Yahudilere karşı suçludur. En başta Hz.Yusuf'u kaçıran bir Mısırlıdır, suçludur. Ardından Mısır yönetimi Yahudi kadınların çocuk doğurmasını yasaklamıştır, bu yüzden suçludur. Derken Mısır Yahudileri kendi ülkesinden kovmuştur, bu nedenle İsrail'e karşı suçludur. Belki de bu yüzden İsrail Mısır'ı parçalamayı kafasına çoktan koymuştur. Orta Doğu'da Müslüman coğrafyasını parçalamaya Irak ile başlayan, Mısır'la devam eden Oded Yınon'un ortaya koyduğu bu strateji kapsamında Lübnan ve Suriye de vardır. Sınırı değiştirilecek ülkeler içinde yer alan Suriye, Yınon'un kaleminden nasibini almakta ve bu kalem Suriye'yi üçe, dörde hatta beşe bölerek parça parça etmektedir:

> *"Suriye ve daha sonra Irak'ın feshi ve Lübnan'da olduğu gibi etnik ve dini bölgelere ayrılması İsrail'in uzun vadede Doğu cephesindeki bir numaralı hedefidir ve bunun için kısa vadede bu devletlerin askeri gücünün feshi ana hedeftir. Suriye etnik ve dini yapısına istinaden tıpkı bugün Lübnan'da olduğu gibi birkaç eyalete bölünecek ve kıyıda Şii-Alevi bir eyalet, Halep bölgesinde Sünni bir eyalet, Şam'da Kuzey komşusuna düşman olan bir diğeri Sünni eyalet olacak ve Dürziler de belki bize ait olan Golan'da, mutlaka Havran'da, Kuzey Ürdün'de başka eyaletler kuracaklardır. Bu gelişmeler uzun vadede barış ve güvenlik için garantör olacaktır ve bu hedef bugün bile erişebileceğimiz bir noktadadır."*

Yınon'un İsrail planı Ürdün'ü de tasfiye etmektedir:

> *"Ürdün kısa vadede stratejik bir hedeftir, uzun vadede ise değildir. Zira feshinden ve Kral Hüseyin'in uzun hükümranlığının bitmesi ve kısa vadede yönetimin Filistinlilere geçmesinden sonra*

gerçek bir tehdit. Mevcut yapısı ile Ürdün'ün uzun süre var olması ihtimal dahilinde değildir ve İsrail'in hem barışta hem savaşta sürdüreceği politika mevcut rejim esnasında Ürdün'ün tasfiyesi ve yönetimin Filistinli çoğunluğa devri yönünde olmalıdır."

İsrail bu plan ile ortaya koyduğu "Beka Stratejisi" içerisinde nükleer silahların yeri ilk plandadır ve bu silahlar İsrail'in en büyük korkusudur. Bu korku Oded Yinon'un satırlarına da yansımıştır:

"Nükleer ve konvansiyonel silahların gücü, miktarı, hassasiyetleri ve kaliteleri birkaç yıl içinde dünyamızın çoğunu alt üst edebilecek güçtedir ve buna karşı durabilmek için İsrail olarak kendimizi konumlandırmamız gerekmektedir. Bu Batı dünyasının ve bizim varoluşumuza karşı ana tehdittir."

Günümüzde İran'ın uranyum zenginleştirme çabaları, İsrail tarafından bir nükleer silah elde etme arayışı olarak algılanmakta ve İsrail bunu hayati tehdit olarak görmektedir. Bildiğimiz kadarıyla Körfez'de nükleer silah sahibi tek ülke vardır: o da İsrail'dir. Bu bölgede İran'ın da nükleer silah sahibi olma gayretleri İsrail'i korkutmaktadır. Bu korkuyu yenebilmek için de İsrail, İran'ın bu yöndeki çalışmalarını ne pahasına olursa olsun, engelleme çabasına girmiştir. Nükleer başlıklı füze taşıyan İsrail gemilerinin İran körfezine yakın bölgelere gönderilmesi, Akdeniz'de yüzlerce uçağın katıldığı İsrail tatbikatlarının yapılması, hep bu çabanın sonuçlarıdır. ABD'nin İran'a karşı "askeri seçenek her zaman masa üstündedir" açıklamasını da bu çerçeve içinde görmek ve İsrail'in korkuları temelinde değerlendirmek gerekmektedir. ABD'nin bu açıklaması nettir ve İran'a şu mesajı vermektedir: "Nükleer silah yaparsan, seni vururum." Neden? İsrail'in güvenliği için.

Yahudi düşünürler Türkiye'nin etnik yapısını da araştırmaktan geri kalmamıştır. İsrail planında Türkiye için yapılmış analizler yine etnik ve dinsel temeldedir. Bu düşünürler Müslüman coğrafyadaki etnik farklılıkları bir zayıflık olarak gör-

müş ve planlarını da bu temele oturtmuşlardır. Bu görüş belki Irak için önem taşıyabilir ama Türkiye'de bu planın mevzi kazanması oldukça zordur. Çünkü geçmişte benzeri temelde kışkırtmalar yapılmış ancak başarışlı olamamış ve Türkiye'de sağduyu galip gelmiştir. Erdoğan siyasetinin, tüm gerçekler ortada iken, açılım adı altında ülkemizdeki etnik farklıkları gündeme taşınması bu çerçevede oldukça kuşkuludur. Peki, Erdoğan siyaseti bunu biliyor mudur? Elbette biliyor. Önce Yahudiler ne düşünmüş bizim için, birlikte okuyalım;

"Arap'lar gibi, bölünmüş olsalar da diğer Müslüman devletler de benzer bir durumla karşı karşıyadırlar. İran nüfusunun yarısı Farsça konuşan bir gruptan oluşur ve diğer yarısı da etnik olarak Türk bir gruptur. Türkiye'nin nüfusu Türk- Sünni Müslüman bir çoğunluk (% 50 civarı) ve iki büyük azınlıktan oluşur; 12 milyon Şii Alevi ve 6 milyon Sünni Kürt. Afganistan'da 5 milyon Şii nüfusun üçte birini oluşturur. Sünni Pakistan'da 15 milyon Şii devletin varlığını tehdit etmektedir. Fas'tan Hindistan'a ve Somali'den Türkiye'ye uzanan ulusal etnik azınlık resmi, istikrarın yokluğuna ve tüm bölgenin hızlı bir şekilde dejenere olmasına işaret eder. Bu tablo ekonomik tabloya eklendiğinde tüm bölgenin nasıl ciddi problemlere karşı koyamayacak kâğıttan bir kule şeklinde inşa edildiğini görebiliriz."

Oded Yınon'un yazdığı, İsrael Shahak'ın destek verdiği bu gözden kaçırılmış ve ülkemiz gündemine hiç taşınmamış olan bu plan, İsrail'in yeni sınırlarını da çizmektedir:

> *"Gelecekteki tüm politik durumlar ve askeri birleşmelerde de açıkça bilinmelidir ki, yerli Arap'ların sorununun çözümü ancak İsrail'in Ürdün nehrine ve ötesine kadar olan bölgede var olması halinde gelecektir. Bu içinde bulunduğumuz çağda ve içine yakında girecek olduğumuz nükleer çağda var olmak için ihtiyacımızdır. Artık Yahudi nüfusunun dörtte üçünün nükleer bir dönemde büyük bir tehlike yaratan ve yoğun bir şekilde yerleşilmiş olan kıyı şeridinde yaşaması mümkün değildir."*

Bu plan, Erdoğan'ın Ak siyasetinin görmezden geldiği bu kara plan, İsrail'i dünya Yahudileri için tek devlet göstermektedir;

> *"Dünyada yaşanacak hızlı değişimler dünya Yahudiliğinde de değişikliklere sebep olacaktır ve bu durumda İsrail sadece son çare değil tek varoluş imkânı olacaktır. Amerika Yahudilerinin ve Avrupa ve Latin Amerika'daki cemaatlerin bugünkü halleri ile gelecekte var olacaklarını varsayamayız."*

Haçlı ya da Bizans projesinin bir uzantısı olarak "vaad edilmiş topraklar" da bir Yahudi devletinin kurulması fikri, geçmişi yüzyıllara dayanan bir projedir ve küreseldir. Bu fikir, İngiltere'nin 1917 Balfour Deklarasyonu'yla, Birinci Dünya savaşı sonunda Filistin'de bir Yahudi Devleti'nin kurulacağını açıklaması üzerine hayata geçirilmiştir. Açıklamayı yapan İngiltere olmasına karşın, projeyi Amerika uygulamış ve 1948'de İsrail devletinin kurulmasıyla adımını Ortadoğu'ya atmıştır. İsrail ABD için önemlidir, çünkü bir yanda "Nil'den Fırat'a kutsal toprakları" ele geçirmeyi düşleyen bir İsrail vardır, öte yanda ise İran ve Irak'ı tarihsel bir öç için hedef seçmiş bir İsrail vardır. Nedir bu öç? MÖ 500'lü yıllarda İsrail'in ilk devleti olan Yahuda'yı yıkan Babil'dir, yani bugünkü Irak. Ardından Yahuda'yı vuran ise Persler'dir, yani bugünkü İran. Günümüz Orta Doğu coğrafyasına baktığınızda, binlerce yıl önce Yahuda'yı vuranlar, şimdi İsrail'in hedefindeki ülkeler konumuna gelmiştir. Babil yıkılmıştır, Persler ise sıradadır. Bu nedenle İsrail, ABD'nin bölgedeki projeleri için önemlidir.

Ancak, ABD'nin düşündüğü gibi proje yürümedi. İsrail kurulduğu günden bugüne bir türlü varlığını güvence altına alamadı ve olası savaşların beşiği olmaktan kurtulamadı. Buna karşın projede Bizans'ın çıkarlarını koruyacak bir İsrail'in yaşaması, büyümesi ve sağlam müttefikler bulması öngörülmüştü. Peki, bu nasıl yapılacaktı?

Enerji havzalarını ele geçirmeyi amaçlayan ABD, 1991 Körfez savaşıyla silahlı güçlerini Ortadoğu'ya getirdi. 2002'de

Afganistan'ı, 2003'te de Irak'ı işgal etti. ABD'nin projedeki hedeflerine ulaşabilmesi, yine de o kadar kolay değildi. Bir yanda bölgesel bir güç olan Türkiye, öte yanda İran ve peşi sıra nükleer güç sahibi olan Pakistan vardı. ABD'nin çıkarlarını koruyabilmesi için bu güçlerin zayıflatılması, parçalanması ve bu ülkelerin yerine ABD'nin sözünü dinleyecek küçük ve zayıf yönetimlerin iş başına gelmesi gerekiyordu ama nasıl olacaktı bu iş? Üstelik olası nükleer gücü ve desteklediği radikal İslami guruplarıyla İsrail'e tehdit oluşturan bir İran meselesi vardı. Bu Haçlı Orduları nasıl bir strateji geliştireceklerdi ki, hem İsrail varlığını güçlenerek sürdürecek, hem bölge ülkeleri parçalanacak ve de İran tehdit olmaktan çıkarılacaktı?

İşte bu aşamada İsrail yani Yahuda'nın Çocukları devreye girdi ve Yahuda planı uygulamaya konuldu ama siyaset bu ihaneti görmezden geldi.

Şimdilik İsrail, böylesi planlarla bölgeyi parçalaya dursun, size anlatmak istediğimiz bir konu daha var: ABD'nin Ortadoğu Projesi yani kendilerine "Haçlı Ordusu" diyenlerin bölgedeki planları...

ABD'nin Hedefi Türkiye

Orta Doğu, 16 Mayıs 1916 günlü "Sykes-Picot" anlaşması ile İngiltere ve Fransa arasında paylaşılmış, 24 Nisan 1920 "San Remo" ile de Irak, Ürdün ve Filistin İngiltere, Lübnan da Fransız mandasına bırakılmıştı. 10 Ağustos 1920 "Sevres Anlaşması" ile de Ortadoğu'daki Osmanlı egemenliğine son verilmiş, Musul ve Kerkük petrol kaynaklarını da içine alan bölgede "Özerk Kürt Devleti" kurulması kararlaştırılmıştı.

Uğur Mumcu, 7 Ekim 1992, Cumhuriyet.

— İsrail nedir ABD için?

— Orta Doğu'da bir kaledir, ileri bir üstür, Körfez

coğrafyasına açılmak için bir giriş kapısıdır.

— Amacı nedir bu bölgede?

— Enerji kaynaklarını ele geçirmek, kontrol etmek, güvenli yollardan Batı'ya naklini sağlamak. Emperyalist ABD ya da sömürgeci ABD'nin Orta Doğu politikası işte budur.

Bu amaca ulaşmak için 11 Eylül saldırılarını bahane ederek 2001 yılında önce Afganistan'ı, 2003'te de Irak'ı fiilen işgal etmiştir. ABD'nin asıl endişesi ise enerjinin güvenli yollardan Batı'ya nakli meselesidir. Nakil yolları üzerinde bulunan ve ulus-devlet yapısını koruyan Türkiye gibi güçlü ülkeler, ABD'nin çıkarlarını sekteye uğratabilir ve enerji güvenliğini tehlikeye düşürebilir. Bu tehlikeyi ortadan kaldırabilmek için enerji coğrafyasındaki ülkelerin sınırlarını değiştirmek, ulus devletleri parçalamak ve küçük küçük devletçikler haline dönüştürmek ABD'nin başlıca siyasetini teşkil etmektedir. Bölge ülkelerini parçalamak ama nasıl ve hangi stratejiyle? İşte bu yaklaşım bizi ABD'den yola çıkarıp İsrail'e taşımaktadır: Oded Yinon'un planına. "Orta Doğu'da sınırları değiştireceğiz" diyen ABD'nin, bu amaçla ortaya koyduğu siyasetin temelinde İsrail'in bu planı yatmaktadır. Bakınız ABD'nin BOP haritasına, ayrıştırmanın etnik ve dinsel temelde olduğunu göreceksiniz. Harita 22 ülkede yaşayan insanların etnik-dinsel farklılıklarını esas almıştır. Haritanın nasıl hayata geçirileceği ise İsrail'in bu kitaba konu olan stratejisiyle belirlenmiştir.

Bu planının 1982'de yayınlanmasından çok sonra Türkiye'de gündeme bir BOP haritası ve buna bağlı bir ABD planı düşmüştür. Hatta o dönemde, NATO toplantılarında bu haritayı gören Türk subayları toplantıyı terk etmiş, tepki göstermiş olmasına karşın siyasetin hiç sesi çıkmamıştır. Siyasetin sessizliği medyaya yansımış, birkaç gün yazılan çizilen bu ABD planı medyada unutulup gitmiştir. ABD'nin BOP projesi olarak dile düşen bu planın hedefinde Irak, İran ve Suriye'de olmasına karşın, medyanın ilgisizliği sonucu, bu ülkelerin

tepkisini de hiç öğrenemedi Türkiye. Türkiye'yi hedef ülke gösteren ve Doğu'sunda bir "Kürdistan" kurulmasını öngören bu plan, günümüzde muhalefetteki siyasi parti liderlerinin dilinde kaldı. Erdoğan siyaseti de bu konuda muhalefetin üstüne gitmeyince kamuoyu, "Bu BOP nedir" sorusuna açık ve net bir cevap bulamadı kendine. Bugün Türkiye'de adı BOP olan bir harita ortalıkta dolaşıyor. Ama bu haritaya bağlı olan planının detayları yok, planın kendisi de yok. Dolayısıyla Türkiye BOP haritasını biliyor ama bu haritanın nasıl hayata geçirileceği konusunda bir fikri yok, yazılmıyor, anlatılmıyor.

2006 yılında ABD Silahlı Kuvvetler Dergisi'nde "Kanlı Sınırlar" üst başlığıyla bir makale yayınlandı. Yazan ABD'li emekli albay Ralph Peter's. Makale ekinde hepimizin bildiği BOP haritası bulunuyor. Bu harita NATO toplantısı yapılan mekânlara da asıldı ve Türkiye ile NATO arasında gerginliğe dahi yol açtı, ama sonradan unutulup gitti ama unutulup gitmemelidir, çünkü önemlidir. Gerek Oded Yınon'un ve gerekse Ralph Peter's'in makalelerini Türkiye "sadece bir makale" olarak görmemelidir. Bunlarda yazılanlar sade bir makalenin çok ötesinde stratejik planlar içermektedir ve bu planlar, ne yazık ki günümüz Orta Doğu coğrafyasında yaşanan gelişmelerle bire bir örtüşmektedir. Ralph Peter's'in Orta Doğu da sınırların değiştirilmesine ilişkin stratejik önerileri açık ve nettir. Konunun öneminden olsa gerek, ABD'li emekli albay da yazdığı makalede, öncelikle Orta Doğu'da sınırların değişmesi gerektiğine vurgu yapmaktadır:

> *"Dünyadaki en gelişigüzel ve tahrif edilmiş sınırlar Afrika ve Orta Doğu'dadır. Kendi çıkarlarını düşünen (kendi sınırlarını tanımlarken yeteri kadar problem yaşamış olan) Avrupalılar tarafından çizilmiş olan Afrika'nın sınırları milyonlarca yerli sakinin ölümünü provoke etmeye devam etmektedir. Ancak Orta Doğu'daki adaletsiz sınırlar - Churchill'den bir alıntı ile - yerel olarak tüketilebilecek miktardan daha fazla sorun üretir. Orta Doğu'nun işlevsiz sınırlardan çok daha fazla problemlere sahip olmasına*

karşın - kültürel tıkanıklıktan, skandal eşitsizlikler ve ölümcül dini aşırılıklara kadar- bölgenin toplu başarısızlığını anlama çabasındaki en büyük tabu İslam değil, kendi diplomatlarımız tarafından tapınılan çirkin ancak kutsal uluslararası sınırlardır."

Orta Doğu'da sınırlar değiştirilmeden barışın gelmeyeceğini savunan Peter's, Ermeni soykırımına da değinmeden geçememiştir;

"Bu makale ile birlikte verilen haritalarda öngörülen sınırlar, Kürtler, Beluclar, Şii Araplar gibi en kayda değer 'kandırılmış' nüfus gruplarının maruz kaldığı yanlışları düzeltmeye çalışmakla birlikte Orta Doğu Hıristiyanları, Bahailer, İsmaililler, Nakşibendiler ve diğer bir çok sayısal olarak küçük olan azınlıkları yeteri derecede temsil etmez. Ve unutulması güç bir yanlış, bölge ile ödüllendirmekle asla düzeltilemez: Ölmekte olan Osmanlı İmparatorluğu tarafından Ermenilere uygulanan soykırım gibi. Ancak burada yeniden tasavvur edilen sınırların düzeltemediği tüm haksızlıklara rağmen, bu derece büyük hudut revizyonları olmadan, daha barış içinde bir Orta Doğu asla göremeyiz. Sınırlar ile oynanmasına şiddetle karşı çıkan kişiler bile, mükemmel olmasa dahi, İstanbul Boğazı ve İndus Irmağı arasındaki ulusal sınırların daha adil bir şekilde değiştirilmesine yönelik bir çalışma ile iştigal etmekten fayda göreceklerdir."

Makalede geçen bir cümle ise tüyler ürpertici: *"5,000 yıllık tarihten bir diğer kirli sır da şudur: Etnik temizlik işe yarar."* Tıpkı Bosna'da yaptıkları gibi. Bugün "demokrasi getireceğim" diyerek Irak'ı işgal eden ABD'nin, bu ülkede yaptığı şu an için nedir? Etnik temizlik! Bakın Irak'a, insanlar birbirini öldürüyor. Kim kimi öldürüyor? Şiiler Sünnileri, Sünniler Şiileri, bir etnik çatışma sürüp gidiyor ama Barzani'den ölen yok. Nedir bu? Etnik temizlik! Kim için? Kürdistan için!

İsrael Shahak'ın dediği gibi bu projenin mazisi oldukça gerilere dayanıyor. Bakınız Kürdistan projesine, 1920'de Sevr'den Kurtuluş Savaşına, Koçgiri Ayaklanması'ndan Şeyh

Sait isyanına, Ermeni Taşnak Partisinden Kürt Hoybun örgütüne, PKK'dan Barzani'ye ve Talabani'ye bir Kürt devleti projesi bölgemizde ilerleyip duruyor. Albay Peter's'in de yazdıkları da bu projeye bir nevi hizmet ediyor. Çünkü bu plan, Kürdistan'ın "nasıl ve nerede" kurulabileceği açıklıyor. Açıklamakla da kalmıyor, bölgede böyle bir devletin şimdiye kadar kurulmamış olmasından duyulan üzüntü (!) de dile getiriliyor:

> *"Balkanlar ve Himalayalar arasındaki adaletsizliği ile ünlü topraklardaki en göz alıcı haksızlık bağımsız bir Kürt devletinin yokluğudur. Orta Doğu'da bitişik bölgelerde yaşayan 27 ile 36 milyon arasında Kürt vardır (bu rakamlar muğlaktır zira hiç bir devlet dürüst bir nüfus sayımı yapılmasına müsaade etmemiştir). Günümüz Irak nüfusundan daha büyük olan bu grup, düşük nüfus tahminini bile göz önünde bulundurduğumuzda Kürtleri dünyanın kendine ait bir devleti olmayan en büyük etnik grubu yapmaktadır. Daha kötüsü, Kürtler, Ksenofon'un zamanından beri yaşadıkları tepe ve dağların bulunduğu bölgeyi kontrol eden her devlet tarafından ezilmiştir."*

Peter's adlı bu ABD'li emekli albay 2003 Körfez Savaşı'nda Bağdat'ın düşmesinden hemen sonra bir Kürt devleti kurulmamış olduğu için hayıflanıyor, okuyunca sanırsınız tam bir Kürt dostu, tıpkı Fransız Bayan Mitterand gibi:

"Amerika Birleşik Devletleri ve koalisyon ortakları Bağdat'ın düşmesinden sonra bu haksızlığı düzeltmek için ellerine geçen muhteşem fırsatı görememişlerdir. Uyumsuz parçaların birbirlerine Frankenştayn canavarını andıran şekillerde dikilmesinden oluşan bir devlet olan Irak, o anda üç küçük devlete bölünmeliydi. Korkaklık ve vizyon eksikliğinden bunu başaramadık ve Iraklı Kürtleri yeni Irak hükümetini desteklemeleri konusunda zorladık - ki bunu iyi niyetimize karşılık olarak isteyerek yapıyorlar. Ancak özgür bir halk oylaması gerçekleştirilecek olsaydı, hiç şüpheniz olmasın ki Irak Kürtlerinin neredeyse % 100'ü bağımsız olmak için oy verirlerdi."

Kürdistan için Kürtlerin bağımsızlığa gitmesi gerektiğini

anlatan Peter's, vakit geçirmeden "Büyük Kürdistan"ın yol haritasını da çiziyor:

> *"Şiddetli askeri baskılara maruz kalan ve on yıllar boyunca "dağ Türkü" olarak nitelendirilmek suretiyle kimlikleri yok edilmek istenen Türkiye Kürtleri de aynı şekilde oy verirlerdi. Ankara'nın önünde bulunan Kürt sorunu son on yıl içerisinde bir miktar kolaylaşmış olmasına rağmen baskı yakın tarihlerde tekrar yoğunlaştı ve Türkiye'nin doğusundaki beşte birlik bölümü işgal edilmiş bir bölge olarak görülmelidir. Suriye ve İran Kürtleri de mümkün olsa bağımsız bir Kürdistan'a katılmak isterlerdi. Dünyanın meşru demokrasilerinin Kürt bağımsızlığını muzaffer kılmayı reddetmeleri medyamızı sık sık heyecanlandıran becerik-sizce yapılan hafif günahlardan çok daha kötü bir insan hakları ihmalidir. Ayrıca Diyarbakır'dan Tebriz'e kadar uzanan bağımsız bir Kürdistan, Bulgaristan ve Japonya arasında en Batı yanlısı devlet olacaktır."*

ABD planında geçen "Dağ Türkü" kavramı ne ilginçtir ki, Uğur Mumcu'nun son yazdığı ve yarım kalan Kürt dosyası kitabında da var[36]. Yine ne ilginçtir ki, Uğur Mumcu kitabın sayfalarında bu "Dağ Türk'ü" kavramını yazdıktan sonra öldürüldü, yani kitabın bundan sonrası yok ve Dağ Türk'ü kavramında kaldı. Bu konudaki dipnota bir bakınız, kaynak gösterilen sayfa numarası 107. Zaten Uğur Mumcu'nun yarım kalan kitabı 107 sayfa, yani Dağ Türk'ü meselesi kitabın son satırları olmuş çok yazık! Bu kitap tamamlanmış olsaydı, belki de bilmediğimiz bir çok gerçekle, hatta gidişatımızı belki de değiştirmesi mümkün olacak bir gerçekle karşı karşıya gelecektir ama olmadı. Dağ Türk'ü konusuna Mumcu, Dördüncü Umumi Müfettişi Korgeneral Abdullah Alpdoğan'ın sözlerinden alıntı yaparak başlıyor. Bu bölümde Korgeneral Alpdoğan, İçişleri Bakanı Şükrü Kaya'ya bölgesel sorunların çözümü konusunda düşüncelerini anlatıyor ve konuşmasına

36 Kürt Dosyası, s. 105,106,107. Uğur Mumcu, UM;AG Yayınları, 1993.

Bingöl, Elazığ ve Tunceli illeri hakkında tarihsel bilgiler vererek başlıyor. Yıl 1937:

> *"Burası Kürt denilen halkla meskun bölgedir ki, Şeyh Sait isyanın yuvasıdır...Bu beylerin asıl nesilleri Türk'tür. Tarihin bahsettiği bu beylerin Türk oldukları bellidir. Tavır, sima ve adet, bunların Türklüğünden şüphe bırakmıyor. Bunlar Dağ Türkleridir."*

Korgeneral Alpdoğan'a göre Kürt dili de yoktu. Zazalar ve Dersimliler birbirini anlamazlardı. Güneydekiler Arapça'ya, Kuzeydekiler Farisi'ye bağlı kalmışlardı. Kürtçe Osmanlı Dağ Türkçesiydi. Kürtlerin de hepsi Türk'tü. Biz burada etnik köken araştırması yapmayacağız ve sadece sizlerin dikkatini Uğur Mumcu'nun kitabındaki Dağ Türk'ü kavramına çekmeyi istedik ve neden bu kitap yarım kaldı? Devam etseydi ne olacaktı? Neden bu ABD'li albay Mumcu'nun kitabındaki Dağ Türk'ü kavramını aldı? Sorularına cevap aranmasını arzu ettik. Mumcu bu kavramı "olumlu" olarak kullanırken, bu ABD'li albayın "Kürtlerin kimliklerini yok etmek" amaçlı olarak bu kavramın ortaya çıkarıldığını söylemesi de garibimize gitti doğrusu. Yeri gelmişken biz de bir şey soralım bu konuda: Türk ve Kürt kelimeleri neden aynı harflerden oluşmuştur?

Dönelim ABD'nin projelerine ve planlarına. Peter'in Irak'ın parçalara ayrılmasına ilişkin düşünceleri, ne tesadüftür ki Yahudi diplomat Oded Yınon'un düşünceleriyle aynıdır. Yınon diyordu ki, Irak üçe bölünsün, bu ABD'li albay da diyor ki üçe bölünsün:

> *"Bölgede yapılacak adil bir düzenleme Irak'taki üç Sünni ağırlıklı bölgeyi budanmış bir devlet haline getirecektir ve bu bölgeler zaman içerisinde Akdeniz'e yönelmiş bir Büyük Lübnan'a kıyılarını kaybetmiş olan Suriye ile birleşmeye karar verebilir ki bu durumda Fenike yeniden doğmuş olur. Eski Irak'ın Şii güneyi, Basra Körfezinin çoğunu çevreleyecek bir Arap Şii Devletinin temelini oluşturur. Ürdün mevcut bölgesini koruyacak ve güneye*

doğru Suudi'lerden alacağı bir bölge ile genişleyecektir. Doğal olmayan Suudi devleti Pakistan kadar büyük bir parçalanma görecektir."

Peter, bu planında kutsal topraklara da el atmış, ABD'nin yıllardır işbirliği yaptığı Suud Krallığını bu kez kendi hedefine taşımış ve neler yapılması gerektiğini bir bir sıralamıştır:

"İslam'ın kutsal şehirlerinin yönetiminde bir değişikliğe gidilmesine Müslüman olmayanların bir etkisi olamayacak olmasına rağmen, Mekke ve Medine'nin İslami Kutsal bir Devlet - Müslüman Vatikan'ı gibi bir oluşum- içinde dünyanın en önemli Müslüman okulları ve hareketlerinin temsilcilerinden oluşan dönüşümlü bir konsey tarafından yönetiliyor olması ve bu sayede muazzam bir inancın geleceği hakkında fetva verilmesi değil tartışılabilmesine imkân tanındığını hayal edin. Gerçek adalet -ki hoşumuza gitmeyebilir- Suudi Arabistan'ın kıyısal petrol sahalarını bu bölgede nüfusu yoğunluğu bulunan Şii Araplara ve güney doğu çeyreğini ise Yemen'e verir. Riyad çevresindeki bakiye Suudi Bağımsız bölgesine sıkışan Suudiler, İslam'a ve dünyaya çok daha az zarar verebilme imkânına sahip olacaktır."

Ardında Birleşik Arap Emirlikleri'ni hedef almış ve parçalanmayı sırasını bekleyen ülkeler arasında saymıştır:

"Birleşik Arap Emirlikleri'nin şehir devletlerinin karışık bir kaderi olacaktır-gerçekte de muhtemelen olacağı gibi. Bir kısmı Arap Şii Devletine katılarak Basra Körfezinin çoğunu çevreleyebilir (Pers İran'ına mütteffikten ziyade karşı denge olarak gelişmesi ihtimali olan bir devlet). Tüm katı kuralcı kültürler ikiyüzlü olduğu için, Dubai'nin de ihtiyaçtan zengin ahlaksızlar için oyun bahçesi statüsü korunacaktır. Kuveyt mevcut sınırları içerisinde kalacaktır, Umman gibi.

Peter nihayetinde İran, Pakistan ve Afganistan'ı da içine alan geniş bir coğrafyaya uzanarak planına dahil etmiş ve tek tek parçalamıştır, hem de kalemiyle;

"Ele avuca sığmayan sınırları ile İran, topraklarının büyük bir bölümünü Birleşmiş Azerbaycan, Özgür Kürdistan, Arap Şii Devleti ve Özgür Belucistan'a kaybedecek, ancak günümüz Afganistan'ında bulunan Herat bölgesini kazanacaktır, bu bölge tarihsel ve dilbilimsel açıdan Pers İmparatorluğuna eğilimlidir. İran aslında tekrar etnik bir Pers devleti haline gelecektir ve cevaplanması gereken en zor soru Bandar Abbas limanını tutması mı, yoksa Arap Şii Devleti'ne mi terk etmesi gerektiği olacaktır. Afganistan Batı'da Pers'e kaybedeceği bölgeyi Pakistan'ın kuzey batı cephesindeki kabilelerin Afgan kardeşleri ile birleşmesi neticesinde (yaptığımız bu egzersizin amacı olmasını istediğimiz şekilde harita çizmek değil, yerel halkın tercihleri doğrultusunda harita çizmektir) doğuda kazanacaktır. Doğal olmayan bir başka devlet olan Pakistan, Beluc bölgesini Özgür Belucistan'a kaybedecektir. Geriye kalan "doğal" Pakistan, Karaçi yakınlarında batıya doğru bir bölge haricinde tamamıyla İndüs'un doğusunda kalacaktır."

ABD'li bu albayın listesinde Türkiye kaybedenler arasında yer almaktadır:

> *"Kazananlar; Afganistan, Arap Şii Devleti, Ermenistan, Azerbaycan, Özgür Belucistan, Özgür Kürdistan, İran, İslami Kutsal Devlet, Ürdün, Lübnan, Yemen.*
>
> *Kaybedenler; Afganistan, İran, Irak, Kuveyt, Pakistan, Katar, Suudi Arabistan, Suriye,* ***Türkiye****, Birleşik Arap Emirlikleri, Batı Şeria...*

Ama bunların bilmediği ve kavramakta zorluk çektiği bir şey var: bizim ülkemizde Türk bayrağı altında toplananlar kazanır, hep kazanmıştır, bundan sonra kazanacaktır. Türk bayrağına kılıç çekenler ise hep kaybetmiştir, yine kaybedecektir. Bu sözleri biz söylemiyoruz, tarih söylüyor ve tarihimiz bize söyletiyor.

İsrail'in etnik ve dini temelde parçalama planı ile ABD'nin bölge sınırları değiştirme planı, şüphesiz ki şu bizim Bizanslıları çok sevindirmiştir. Çünkü her ikisi de Türkiye'yi parçalamayı hedefliyor. Böylece biz Türklerin Anadolu'daki varlığını,

Büyük Ermenistan ve Kürdistan'la başlayıp İsrail'e kadar uzanan bir coğrafyada kuşatacaklar. Kafkas ve Orta Asya ile bağımızı kesip, parçalayıp küçültülecekler. Kalan parçada ise misyonerlik çalışmalarıyla biz Müslüman Türk Halkı'nı Hıristiyan yapıp bizi tarihten silecekler. Kurtuluş savaşımızda da böylesi planlar yapmışlardı ama tutmamıştı, yine tutmayacak. Olsun, biz tuzağı görelim yeter, etkisiz kılmak kolaydır.

Bu küresel üçlü, ortak hedefi Türkiye olan bu planda anlaşmıştır. Türkiye'nin AB'ye üyelik sürecini dikkate alarak görev paylaşımını da yapmıştır; AB ülkeleri bu projenin siyasi ayağını teşkil edecek, İsrail bölgesel stratejiyi belirleyecek, ABD ise silahlı güç kullanacaktır. İşte bu noktada İsrail'in güvenlik planı devreye girmektedir. İsrail, bir yandan bölge ülkelerini etnik ve dini temelde parçalayacak, öte yandan da kurulacak bir Yahudi Kürdistan devleti ile ezeli düşmanı olduğu Araplar karşısında, Arap olmayan bir müttefik devlet yaratacaktır. Planları budur. İsrail'in bu amacı ile Avrupa'nın Bizans projesi, "Kürdistan" temelinde örtüşmektedir. Sadece bu değil, İsrail'in bu planı aynı zamanda ABD'nin (BOP) projesiyle de aynı temelde örtüşmektedir. Projenin hedefi Kürdistan, projenin hedefinde ise Türkiye, Irak, İran ve Suriye vardır. Ama önce biz, biz Türkler, biz Türkiye!

Bugün karşı karşıya kaldığımız Kürdistan projesini, İsrail'in Oded Yınon'un planı ile ABD'yi emekli albay Ralph Peter's'in planı çerçevesinde ele aldık. Bu ihanet projesinde planında yer alan bir ülke daha var; Avrupa ya da AB ya da Bizans!

Bakalım onların planı nedir, biz Türkler için?

Asıl Tehdit; Bizans'ın Çocukları

"Millet ve memleketin menfaatleri icap ettirirse, insanlığı teşkil eden milletlerden her biriyle Medeniyet icabı olan dostluk ve siyaset münasebetlerini büyük bir hassasiyetle takdir ederim.

Ancak benim milletimi esir etmek isteyen herhangi bir milletin, bu arzusundan vazgeçinceye kadar amansız düşmanıyım.

Mustafa Kemal ATATÜRK (Nutuk, 1919)

2001 yılında Başkan Bush, 11 Eylül saldırıları sonrasında, "Haçlı seferleri başladı" dedi, ama "Neden böyle dedi" diye kimse sormadı. Belki bu sözler kimsenin dikkatini çekmedi ama bizi oldukça şaşırttı ve bir o kadar da endişeye düşürdü. Çünkü Başkan Bush dile getirdiği "Haçlı" bin yıl öncesi tarihte yaşanmış bir olay. Neden ABD gibi bir ülke başkanı çıkıp da bu tarihe atıf yapar ve neden Türkler ile Bizans arasında yaşanmış bin yıllık olayları gündeme taşır, diye düşünmeye başladık. Elbette boş değildi bu sözler ve Bush'un anlatmak istediği elbet bir şeyler vardı. Biz bunu düşüne duralım, 2004 yılında bu kez Fransa Cumhurbaşkanı Jacques Chirac çıktı ortaya ve dedi ki: *Hepimiz Bizans'ın çocuklarıyız!* Doğru söyledi, çünkü gerçekten de onlar Bizans'ın Çocukları, biz de Alparslan'ın çocuklarıyız. Ama tarih yapılıp yazıldıktan bin yıl sonra ortaya çıkıp da bunu söylemenin anlamı nedir? Bu bin yıllık olay neden şimdi gündeme taşındı? Her ikisinin de sözlerinin altında yatan gerçeği görebilmemiz için tarih sayfalarını biraz karıştırmamız gerekecek, çünkü tarih bilinmeden gelecek olmuyor...

Orta Doğu coğrafyasının önemli tarihi aktörlerinden biri de Bizans'tır.

Roma imparatorluğu MS 395 yılında ikiye ayrılmış, Roma merkezli Batı Roma ve İstanbul (Konstantinopolis) merkezli Doğu Roma ya da Bizans olarak varlığını sürdürmüştür. Bugün üzerinde yaşadığımız Anadolu, geçmişte Bizanslıların egemenliği altındadır, ta ki Alparslan'ın Orduları 1071 Malazgirt'te Bizans'ı yeninceye kadar. Sonra Osmanlı ve ardından Türkiye Cumhuriyeti ile Anadolu'da Türk varlığı yerleşti, kökleşti. Bugün biz bu coğrafyanın "son sahipleri" olarak yaşıyoruz.

1071 Malazgirt Savaşı resmi tarihe göre Türklerin Anadolu'ya giriş yılı olarak kabul ediliyor. 1071'de Malazgirt'te Türk Orduları ile Bizans Orduları, Fransa Cumhurbaşkanı'nın deyişiyle "Alparslan'ın Çocuklarıyla Bizans'ın Çocukları" bir savaş yaptı ve biz kazandık. Anadolu'ya akın akın geldik, yerleştik, bu doğrudur. Biz bu çocukları yenince, onlar da Avrupa'ya gitti. Ardından 600 bin kişilik bir ordu topladılar ve Anadolu'yu geri almak için sefere çıktılar. Ordu'nun adı Haçlı, yaptıkları seferin de adı Haçlı idi. Sefere gelenlerin adı ise Bizans'ın Çocuklarıydı. 1095 yılında Papa II. Ürben ve Papaz Piyer Lermit tarafından "Cennette toprak" vaadiyle toplanan bu ordunun görevi "*Anadolu'dan Türkleri kovmak ve kutsal toprakları Müslümanlardan geri almak*" idi ama başaramadılar. Sonra bir daha geldiler, bir daha, bir daha ama sonuç hiç değişmedi, hep yenildiler ve hep gerisin geriye döndüler. ABD Başkanı oğul Bush'un "Haçlı Seferi başladı" açıklaması, Fransa Cumhurbaşkanı'nın "Bizans'ın çocukları" sözleri altında yatan tarihsel olay işte budur. Peki, ama neden şimdi?

Malazgirt'ten sonra 1095 ile 1270 yılları arasında tam sekiz Haçlı Seferi yapıldı Anadolu'ya ve kutsal topraklara. Ama Alparslan'ın Çocukları Haçlı Seferlerine aldırmayıp Anadolu'da ilerlemeye devam etti ve 1299'da, Söğüt'te Osmanlı Devleti'ni kurdu. Ardından Osmanlı Padişahı Fatih Sultan Mehmed 1453'te, İstanbul'u fethetti ve böylece Bizans'ın Çocukları'nın Bizans devleti tarihten silinmiş oldu. Geçen dört yüz yıl boyunca Osmanlı Orduları üç kıtada savaştı, üç kıtaya yayıldı, hep toprak aldı ama bir karış toprak vermedi, ta ki 1699 Karlofça Antlaşması'na kadar...

Avrupa'da genişlemesini sürdüren Osmanlı Sultanı II. Mustafa'nın Avusturya İmparatorluğu'na karşı üç büyük sefer düzenlemesi üzerine, Bizans'ın çocukları yeniden telaşa düştü. Bu çocukların Papası XI. Innocentius 1684'te, Osmanlı Devleti'ne karşı tıpkı 1095 Haçlı Seferinde yaptıkları gibi, ikinci bir "Kutsal İttifak" kurdu. Bu sözde kutsal ittifaka

Avusturya, Lehistan ve Venedik katıldı. İki yıl sonra Rusya da bu ittifakta yer aldı. Osmanlı, Macaristan ve Erdel'de Avusturya ile savaşı sürdürürken, Venedikliler, Mora ve Dalmaçya'ya, Lehistan ise Boğdan'a saldırdı. Uzun süren savaşlar sonunda Osmanlı yenik düştü. 1697'de Zenta Muharebesi'ni de kaybedince barış müzakerelerine razı oldu ve ilk kez toprak kaybına uğradı.

26 Ocak 1699 günü imzalanan Karlofça Antlaşması ile Banat ve Temeşvar hariç, bütün Macaristan ve Erdel Beyliği Avusturya'ya, Ukrayna ve Podolya Lehistan'a, Mora ve Dalmaçya kıyıları ise Venediklilere bırakıldı. Bir kez toprak kaybetmeye görsün Osmanlı, bunu fırsat bilen bu Bizans'ın Çocukları iki yüz yıl boyunca hep saldırdı. Kutsal ittifaklar kurup yeniden saldırdı ve çıkan savaşlarda Osmanlı hep toprak kaybetti, ta ki Çanakkale'ye kadar...

Bizans'ın Çocukları Çanakkale Boğazı'na 1915'te girmeye kalktı. İngiliz ve Fransız savaş gemileriyle Çanakkale'ye saldırdı ama Çanakkale'yi geçemedi. Denizden başaramayınca bu kez karadan saldırdı, hatta kendi askerleri yetmez diyerek ta Avustralya'dan Anzak askerlerini de yanlarına aldı ama nafile, Çanakkale'yi yine geçemedi. Çanakkale geçilemeyince bu kez İngiliz, Fransız, Yunan, İtalyan, Ruslar, Ermeniler ve Rumlar dört bir yandan Anadolu'ya saldırıya geçtiler ve vatanımızı dört bir köşeden işgal etmeye kalktılar. Nereye kadar, ta ki Sakarya önlerine gelene kadar...

Birinci Dünya Savaşı'nda Osmanlı yenildi. Yıl 1918. İki Anadolu büyüklüğünde toprak kaybetti ve ateşkes dedi. 30 Ekim'de Mondros Ateşkes Anlaşması yapıldı. Yapıldı ama düşman durmadı, yine saldırdılar Osmanlı'ya ve bu kez İstanbul'u işgal ettiler. Ardından 1919'da İzmir'i işgal ettiler ve 1920'de önümüze bir Sevr haritası koyup Ege'yi de işgal ettiler. Sultan Vahdettin'in başkanlığında toplanan Şüra-yı Saltanat *"zayıf bir mevcudiyeti, mahva tercih edilmeğe değer"* görerek bu haritaya onay verdi. Damat Ferit Paşa tarafından görev-

lendirilen Reşat Halis Bey, Hadi Paşa ve Rıza Tevfik Bey de Sevr Antlaşması'nı 10 Ağustos 1920'de imzaladı. Bu haritaya göre, yani Sevr Antlaşması'na göre Anadolu elimizden alınıyor ve Ankara dolaylarında küçük bir toprak parçası bize bırakılıyordu. Doğu'da ise Doğubayazıt, Van, Muş, Bitlis ve Erzincan'ı içine alan bir Ermenistan, Irak ve Suriye arasında bir "Kürdistan" kuruluyordu. Günümüzdeki AB (Bizans)'nin "Kürdistan ve Ermenistan projesi" işte budur.

Vahdettin Sevr Antlaşması'na razı oladursun ve ekibi de imzalaya dursun bu ihanet belgesini, Mustafa Kemal 19 Mayıs 1919'da Samsun'a çıktı ve Kurtuluş Savaşı'nı Bizans'ın çocuklarına karşı başlattı. 1920'de Büyük Millet Meclisi kuruldu ve 19 Ağustos 1920 tarihli toplantısında, *"Sevr Antlaşması'nı imzalayan ve bunu onaylayan Şüra-yı Saltanat'ta bulunanların vatan hıyanetiyle itham olunarak vatansız sayılmaları"* kararını aldı. Aynı zamanda Büyük Millet Meclisi Hükümeti bu antlaşma ile kendini hiçbir surette bağlı görmediğini de ilan etti ve savaşa kaldığımız yerden devam edildi. Nereye kadar? Bizans'ın Çocukları ta ki Sakarya' önlerine gelinceye kadar. O çocuklar ne ettiyse Sakarya'yı geçemedi, tıpkı 1095 Haçlı Seferinde Anadolu'ya geçemedikleri gibi, tıpkı 1915'te Çanakkale'yi geçemedikleri gibi, tıpkı 1922'de Sakarya'yı geçemedikleri gibi. Böylece 1923'te Türkiye Cumhuriyeti Devleti kuruldu. Bağımsız, özgür bir millet doğdu Osmanlı'dan; Türk Milleti, Türk Bayrağı, Türk Ordusu ve ardında yedi bin yıllık şanlı bir tarih ile Türk doğdu ve Cumhuriyet'i doğdu.

Aşağı yukarı Bizans'la aramızda geçen sekiz yüz yıllık tarih işte bu. Eksiği var, fazlası yok.

Bu tarihsel perspektif içerisinde Chirac'ın söylediği "Bizans'ın Çocukları" kavramı bize şu gerçeği açıkça göstermektedir: Bizans, yani AB bizden Anadolu'yu istemektedir. Bin yıllık Bizans-Türk mücadelesinde kurdukları onca kutsal ittifaka, yaptıkları onca sefere, girdikleri onca savaşa rağmen Anadolu'yu biz Türklerden alamadılar. Baktılar ki bu Anado-

lu, bu Türklerden silah zoruyla alınamıyor, savaş stratejilerini değiştirdiler ve Erdoğan siyasetiyle karşımıza çıktılar. Bu siyasetin gündeme taşıdığı "barış, demokrasi, insan hakları ve özelleştirme" kavramları altında resmen Anadolu'yu işgale başladılar. Artık düşman silahlı değildir. Düşmanın elinde artık silah yoktur, ancak para vardır ve siyaset vardır.

Yine tarihin güçlü ışığı altında, Bush'un "Haçlı Seferi Başladı" sözlerinin altında yatan gerçek ise şudur: ABD, Bizans'ın ordusu rolüne soyunmuş olup Bizans'ın Haçlı Ordularının yerini almıştır. Bu oyuna ABD'nin girmesiyle Bizans'ın hedefi daha da genişlemiş ve "Kutsal Toprakları" da içerisine almıştır, yani Kudüs'ü, Mekke'yi, Medine'yi, tüm Arabistan'ı, tüm Orta Doğu'yu. BOP dedikleri de işte budur: Anadolu'yu ve kutsal toprakları ele geçirmek!

PKK siyasetçisi Sırrı Sakık'ın, bir televizyon programında MHP'li Oktay Vural'a, "Biz Türkler gibi başka coğrafyadan gelmedik" sözlerine de bu çerçevede baktığımızda, PKK terör örgütünün bir AB, Bir ABD, Bir Ermeni ittifakı olduğunu açıkça ortaya çıkmaktadır.

Her üçünü yan yana koyduğumuzda ise, görülen gerçek şudur: Anadolu'da PKK adı altında örtülü bir savaş yıllardır sürmektedir. Adına terör denilen bu savaşın örtüsü açıldığında ise, ortaya Bizans'ın çocukları çıkmaktadır. PKK, bir Bizans çocuğudur...

PKK bir Ermeni İttifakıdır

Bu "Büyük Ermenistan-Kürdistan" projesi, belki de cumhuriyetin kurulduğu 1923'ten beri işbirlikçi zihniyetlerin gündeminden hiç düşmedi. Bu zihniyetin sahipleri, 1925 Şeyh Sait isyanından sonra 1927'de, Suriye'de, "Kürt Milli Genel Kurultayı"nı topladılar ve Ermeni-Kürt ittifakını kurdular. Dikkatle bakılacak olursa eğer, Uğur Mumcu'nun "Kürt

dosyası" kitabının temelinde de bu ittifakın yer aldığı görülecektir. Gerisini Mumcu'nun kaleminden dinleyelim:

"Bu toplantıya Kürt Teali Cemiyeti, Kürt Teşkilatı İçtimaiye, Kürt Millet Fırkası ve Kürt Ulusal Birliği adlı dört Kürt örgütün temsilcileri katıldı. Sevr projesinin ayağı olan 'Hoybun' örgütünün temeli de bu toplantıda atıldı. Bu ihtilalci Kürt örgütü, Lübnan'ın Bihamedun Merkezi'nde kurulmuştu. Dr. Şükrü Sekban'ın başkanlık ettiği toplantıya Ermeni Taşnak Örgütü Goms adıyla bilinen Vanlı papaz, Vahap Papazyan da katılmıştı. Hoybun örgütü Irak, İran ve Suriye'deki Arap halklarına ve bu ülkelerin koruyucuları İngiltere ve Fransa 'ya karşı dostane tutum takınacak ve Ermeni Ulusu ile de dostluk ilişkileri kuracaktı. Bu ihtilalci Kürt örgütü toplantı sonrası bir bildiri yayınlayarak, 'Kürt ulusunun özgür ve bağımsız yaşama isteğini' dile getirdi. Bildiride Ermeni ve Kürt uluslarının dayanışması şöyle anlatıldı:

> *'Kurultay herkese duyurur ki, Ermenistan ve Kürdistan'da asırlardan beridir Ermeniler ve Kürtler yaşamaktadırlar. Onlar kendi bağımsızlıkları uğruna çalışırken ülkelerindeki her hangi bir yabancı hakimiyeti reddederler. Çünkü bu iki ülke yalnız ve yalnız Kürt ve Ermeni uluslarına aittir'".*

Kürtler ve Ermeniler anlaşmıştı. Ermeni Taşnak Partisi, Kürt Hoybun Örgütü kurulmadan önce 1925 yılında Marsilya'da toplanan "Sosyalist Enternasyonal"de Kürt bağımsızlığını savunan bir bildiri yayınlamış, bu anlaşmadan sonra da Taşnak Partisi, hem Londra'da hem de Zürih'te Kürt bağımsızlığını dile getirmişti[37].

Dönelim şimdi şu PKK'ya...

PKK terör örgütünün ne anlama geldiği ortaya koyabilmek için, iki tarihe dikkatlice bakmak gerekiyor: Biri, 27 Kasım, örgütün kuruluşu; ikincisi ise 15 Ağustos, örgütün savaş ilan ettiği tarih. Bu tarihlerin ne önemi var, bilmemiz gereki-

37 Kürt Dosyası, Uğur Mumcu, 1993, UM;AG Vakfı Yayınları.

yor. Ne önemi var bu tarihlerin örgüt için, daha doğrusu bu örgütü kuranlar için, birlikte bakalım.

— PKK ne zaman kuruldu?
— 27 Kasım 1978, Diyarbakır'ın Lice ilçesi, Fis ya da Ziyaret köyünde.
— Peki, örgüt neden bu tarihte kuruldu?
— Bulabildiğimiz cevap şudur: ilk kez 1925 yılında, muhtemelen aynı günde, Kürt Hoybun örgütü kurulmadan önce, Ermeni Taşnak Partisi tarafından Kürt bağımsızlığının tanındığını açıklandı. Bu tarih Ermeni-Kürt ittifakının kurulduğu tarihtir, Kürt bağımsızlığının Ermeniler tarafından tanındığını dünyaya ilan eden tarihtir.

Bu görüşümüzü doğrulayan başka bir olay daha vardır: yine bu tarihte (27 Kasım 1981) Avrupa'da bulunan "Ermeni Öğrenciler Birliği" ile "'Kürt Öğrenci Derneği" Londra'da ortak bildiri yayınlamıştır. Bu bildiri de Ermeni-Kürt işbirliği ya da Kürt Hoybun-Ermeni Taşnak ittifakını göstermektedir tıpkı Mumcu'nun dediği gibi.

Bu konuda bir karara varmadan önce, başka tarihlere de dikkatinizi çekmek isteriz:

PKK siyasi alanda faaliyet göstermek üzere ERNK (Eniya Rızgariya Netewa Kürdistan-Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi)'nın kurulduğunu 21 Mart 1995'te ilan etti. Bu tarih aynı zamanda 1937 yılında Tunceli (Dersim) isyanın başladığı tarihin 73. yıl dönümüdür.

PKK, askeri alanda faaliyet göstermek üzere HRK (Kürdistan Kurtuluş Birliği)'nin ilan edildiğini ise 15 Ağustos 1984'te, Şemdinli ve Eruh ilçelerimize baskın yaparak duyurdu. Aslında 15 Ağustos tarihi iki ilçe baskını değil, aynı zamanda PKK'nın Türkiye Cumhuriyeti'ne savaş açtığını ilan ettiği gündür. Bu tarih, PKK'yı anlamak için çok önemli bir

tarihtir, pek çok anlam taşımaktadır. Bu günü, yani 15 Ağustos'u bir "savaş başlangıç günü" olarak neden seçmiştir PKK ya da Öcalan ya da bunları yaratanlar? Bakınız neler olmuş dünya tarihinin 15 Ağustos'unda:

İlk olarak 15 Ağustos 1261'de Bizans İmparatoru Michael VIII Palaeologus taç giymiş, yani Anadolu'da Bizans egemenliği.

Sonra 15 Ağustos 1461'de Fatih Sultan Mehmed, Trabzon'u Rumlardan almış ve bu tarihte Trabzon Rum İmparatorluğu'na son vermiş, yani Anadolu'da Rum egemenliği son bulmuş.

15 Ağustos 1919'da, Ermeniler, Erzurum'da çeşitli işkencelerle 426 vatandaşımızı katletmiş yani Ermenilerin Anadolu'yu ele geçirme çabaları.

Nihayetinde 15 Ağustos, yüzyıllardır İzmir-Efes'te Meryem Ana Evi'nin bulunduğu Panaya Kapulu'da dinsel törenlerin düzenlendiği gün olmuş, aziz olmuş, kutsal olmuş. 1957 yılında Papalık da burasının Meryem Ana'nın evi olduğunu onaylamış ve Hristiyanlık için "Hac Yeri" ilan etmiş.

Bundan anladığımız odur ki, 15 Ağustos'un iki farklı önemi vardır Hıristiyanlar için. Biri, 15 Ağustos aziz gündür, kutsal gündür Bizanslılar için, çünkü İmparatorları taç giymiştir o gün, üstelik Hz. Meryem Ana göğe ermiştir, aziz olmuştur. İkincisi ise ilkinden farklıdır. Acı gündür Rumlar için, Ortodokslar için, Hıristiyanlar için, bir felaket günüdür 15 Ağustos, çünkü Müslümanlar Rum devletini tarihten silmişlerdir o gün.

Ancak Müslümanlar için de 15 Ağustos önemli bir tarihtir. Belki de Türk'ün yolu, bu 15 Ağustos'ta Bizanslılarla çakışmıştır, tıpkı 1071'de Malazgirt'te çakıştığı gibi. Çünkü o gün Bizans imparatoru ya da Rum Kralı ağlarken Fatih Sultan Mehmed gülmüştür, çünkü fethetmişti Bizans'ı, Rumları, Yunan'ı. Rum devleti yıkılırken bir bakıma Hıristiyanlar ağlamış, Müslümanlar ise gülmüştür.

Ama en önemlisi 15 Ağustos'un bugünkü anlamıdır. Bu anlamı bulabilmek için, PKK'yı saymayın, çünkü o bir kukladır, tarihte olmuş bitmiş savaşları da saymayın, sahibi bizi bu toprakların, biz bugüne bakalım, yani 15 Ağustos 2010'a. Bugün ne oldu ülkemizde? Sanıyoruz bu soruya vereceğiniz cevap, aradığınız birçok sorunun da çözümünü gösterecektir. Bizce cevap şudur: 2010 siyaseti terörün son siyasetidir, bu nedenle bu siyaset gerçek yüzünü artık çekinmeden göstermektedir, yani 15 Ağustos Erdoğan siyasetinin gerçek yüzüdür.

Belki siz farklı sonuçlara varabilir, farklı cevaplar da bulabilirsiniz, doğrudur ama karar vermenizden önce size 15 Ağustos'u yeniden bir hatırlatalım;

Bu tarihte yani 15 Ağustos'ta yani PKK'nın savaşı başlattığı 1984'ten 26 yıl sonra, Papalık tarafından Hz. Meryem'in bulunduğu Panaya Kapulu'nun hac yeri ilan edildiği 1957'den 53 yıl sonra, bu yerin ortaya çıkarıldığı 1891'den 119 yıl sonra, Trabzon'da Rum egemenliğine 1461'de son verildikten 649 yıl sonra, İstanbul'da (Konstantinopolis) Bizans İmparatoru'nun 1261'de taç giymesinden tam 749 yıl sonra bu Erdoğan siyaseti, Rumlara, yani Doğu Bizans ile Trabzon Rum İmparatorluğu'nun torunlarına, Trabzon'da, tüm Bizanslılar için ayin yapma izni vermiştir. İşte tam bugün, 15 Ağustos!

Şimdi bu tarihleri göz önüne alınız ve kendinize sorunuz. PKK'yı kim kurdu, Öcalan'ı kim yarattı ve neden?

Bugün geldiğimiz noktada, ASALA terör örgütü cinayetleriyle bir Ermeni sorunu yaratılmış ve dünya siyasetine çekilmiştir. 1990'da Ermenistan devleti kurulmuş ve bu devlet, AB ülkelerinde soykırım adı altında Türkiye karşıtı faaliyetlerini geliştirmektedir. Bu talep içerisinde toprak vardır, tazminat vardır. Bugün dünyada soykırımın doğru ve Ermeni taleplerinin de haklı olduğunu kabul etmeyen herhalde pek az ülke kalmıştır. Bu başarıldıktan sonra ASALA'nın görevi bitmiş, yerini PKK almıştır. PKK cinayetleri ve ABD'nin Irak politikasıyla Kürt sorunu yaratılmış, AB siyasetine çekilmiştir. Bu

satranç oyunun tek hamlesi kalmıştır; Irak kuzeyinde bir Kürt devleti kurmak, bu Kürt devletiyle Ermenistan arasında işbirliğini geliştirip, Türkiye'ye karşı birlikte soykırım iddiasında, toprak ve tazminat taleplerinde bulunmaktır. Gerisi gelecek yüzyıl içerisinde zaten kendiliğinden gelecektir. Ermeni Taşnak ve Kürt Hoybun örgütlerinin yıllar öncesi uygulamaya koydukları siyaset hızla hedefine doğru ilerlemektedir.

Barzani bu oyunda "Güney Kürdistan" ayağını, PKK ise "Kuzey Kürdistan" ayağını teşkil etmektedir. Bu bir Bizans oyunudur. Barzani'yi ABD ve İsrail, PKK'yı ise "Bizans'ın çocukları", yani "AB" desteklemektedir. Bakın PKK terör örgütünün siyasi cephe teşkilatına, hepsi AB ülkelerindedir. Bakın PKK'nın finans kaynakları ve para kasasına, hepsi Avrupa'dadır. Barzani'ye gelince, ABD Başkanı Obama, Barzani'nin stratejik müttefiki olduğunu açıklamıştır. İsrail de MOSSAD marifetiyle yıllardan beri Barzani ile işbirliği yapmaktadır. Uğur Mumcu'nun bu konudaki tespitleri çok önemlidir:

> *"MOSSAD İsrail devletinin gizli istihbarat örgütüdür. Bu örgütün Kürt lider Molla Mustafa Barzani ile ilişkileri olduğu daha önce söylense kim inanırdı? Barzani'nin CIA ile de ilişkileri belgelendi. MOSSAD'dan Kürtlere her ay 50 bin dolar para verildiği, ABD kaynaklarına dayanılarak açıklandı. Mesud Barzani'nin gizlice İsrail'e giderek yardım istediği de yazılıyor. Kürtler sömürgeciliğe karşı bağımsızlık savaşı yapıyorlarsa, ne işi var CIA ve MOSSAD'ın Kürtler arasında?"*[38]

İşte Barzani ve Talabani'nin güvendiği dağlar; ABD ve İsrail.

İşte PKK ve İmralı'nın güvendiği dağ AB!

İşte bugün karşı karşıya kaldığımız asıl tehdit budur: Küresel ve tarihsel bir proje ve bu projenin ayakları: Barzani, Talabani, İmralı ve PKK.

Bu üçlüden, yani ABD-AB-İsrail üçlüsünden ve bu ayak-

38 Uğur Mumcu, 7 Ocak 1993, Cumhuriyet.

larından korkumuz yok, buyursun gelsinler, biz buradayız. Bunlar sanırız, bu toprakları AB fonlarıyla ya da ABD kredileriyle veya Soros yardımlarıyla aldığımızı düşünüyor. Öyle düşünüyorlarsa eğer, öyle düşünüp de bizim sınırlarımızın kara tahtada çizilmiş sınırlar olduğunu sanıyorlarsa eğer, şimdiden söyleyelim ki, yanılıyorlar hem de tarihi bir yanılgı içindeler, tıpkı Kurtuluş savaşımızda yanıldıkları gibi.

Soru şudur: Bizim hükümetimiz bu projenin neresindedir?

Bu ülkenin sahipleri olarak bu sorunun cevabını bilmek, elbette ki hepimizin hakkıdır. Hükümetimiz, yani Erdoğan siyaseti bu projeye karşı tavır almışsa mesele yok. Bu projeyi yok etmek için mücadele ediyorsa yine mesele yok. Peki ya bu projenin tam ortasında ve içindeyse?

İşte o zaman oturup bunu konuşmamız gerekiyor. Gerekiyor, çünkü hükümetimiz bu işin bir parçası ise, bu demektir ki vatanımız tehlikede...

Hükümetimiz Bu Tehdidin Neresinde

"Bütün bu şeraitten daha elim ve daha vahim olmak üzere, memleketin dahilinde, İktidara sahip olanlar gaflet ve dalâlet ve hatta hıyanet içinde bulunabilirler."

Mustafa Kemal Atatürk, 20 Ekim 1927

Biz bir devletiz, bizim de anayasamız var, kanunlarımız var, projelerimiz var. Devletin temel görevi yaşatmaktır. Tarihimize sahip çıkmak ve yaşatmak, bugünümüze sahip çıkmak ve insanlarımızı yaşatmak, geleceğimizi şekillendirmek ve güvence altına almak. Devletimizin temel nitelikleri Anayasamız tarafından teminat altına almıştır. Anayasamızın emri şudur:

"Türkiye Cumhuriyeti, toplumun huzuru, millî dayanışma ve

adalet anlayışı içinde, insan haklarına saygılı, Atatürk milliyetçiliğine bağlı, başlangıçta belirtilen temel ilkelere dayanan, demokratik, lâik ve sosyal bir hukuk Devletidir. Türkiye Devleti, ülkesi ve milletiyle bölünmez bir bütündür. Dili Türkçedir. Anayasanın 1. maddesindeki Devletin şeklinin Cumhuriyet olduğu hakkındaki hüküm ile 2. maddesindeki Cumhuriyetin nitelikleri ve 3. maddesi hükümleri değiştirilemez ve değiştirilmesi teklif edilemez[39].

Biz bir devletiz üstelik üniter devlet yani vatan ile milleti birbirinden ayıramazsınız, çünkü bir bütündür, bölemezsiniz. Biz devletiz ve devletimizi yönetmesi için bir hükümet seçeriz. Biz de öyle yaptık, seçtik bir hükümet. Erdoğan Hükümeti, hem de iki dönemdir. Hükümet, hükümet de olsa Anayasa'ya uymak zorundadır, çünkü Anayasa toplumun devletle yaptığı bir sözleşmedir. Bu sözleşme hükümlerine herkes uymak zorundadır. Başlangıçta yer alan Anayasa emirleri şudur:

"Hiçbir faaliyet Türk millî menfaatleri, Türk varlığı, Devleti ve ülkesiyle bölünmezliği esası, Türklüğün tarihî ve manevî değerleri, Atatürk milliyetçiliği, ilke ve inkılâpları ve medeniyetçiliği karşısında korunma göremez ve lâiklik ilkesinin gereği olarak kutsal din duyguları, Devlet işlerine ve politikaya kesinlikle karıştırılamaz."

Yani hükümet de olsanız yapacağınız işler var, yapamayacağınız işler de var, demektir. Örneğin aldığınız karar ve yaptığınız uygulamalarla, devletimizin bölünmez bütünlüğü tehlikeye atamazsınız. Bu suçtur. Yüce Divan'da yargılanırsınız. Milli menfaatlerimizi de yok sayamazsınız, bu da suçtur, doğruca Yüce Divan'a gider, hesap verirsiniz. Yine Anayasamıza göre devletimizin resmi dili Türkçe'dir. Varsa Türkçe bilmeyen, öğretmek zorundasınız Hükümet olarak. Anayasamızın 66. maddesi vatandaşlık tanımını yapmıştır. Buna göre; *Türk Devletine vatandaşlık bağı ile bağlı olan herkes Türk'tür.* Hü-

39 Türkiye Cumhuriyeti Anayasası.

kümet olarak bu ulusal kimliği ve ulusal dili korumak zorundasınız. Yokluktan yoksulluktan Türkçe öğrenememiş yurttaşlarımız varken, siz kalkıp da onlara Kürtçe öğretmeye kalkarsanız, bu da suçtur, çünkü ayrı bir kimlik yaratmaya çalışıyorsunuz demektir. Tarihten beri "Türk" olan bir millete Kürt demeye kalkarsanız, bu da suçtur. O zaman yolunuz Yüce Divan'a çıkar ve yaptıklarınızın hesabı sorulur.

İnsanlarımızın yaşam hakkı Anayasa ile güvence altına alınmıştır. Herkes, maddî ve manevî varlığını koruma ve geliştirme hakkına sahiptir. Hükümet de olsanız vatandaşlarımızın hayatını tehlikeye atamazsınız. Şemdinli'de Gediktepe'ye gidip tehdidi bizzat gördüğünüz halde, bu tehdidi yok etmez de askerlerimizin hayatını hiçe sayarsanız, bu da anayasal suçtur. Devran döner, bu hesaplar sorulur. Anayasamızın 68. maddesi Hükümet'i kuran bir siyasi partinin yapabileceği ve yapamayacağı hususları açıkça göstermektedir. Ne diyor Anayasamız:

> *"Siyasî partilerin tüzük ve programları ile eylemleri, Devletin bağımsızlığına, ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğüne, insan haklarına, eşitlik ve hukuk devleti ilkelerine, millet egemenliğine, demokratik ve lâik Cumhuriyet ilkelerine aykırı olamaz; sınıf veya zümre diktatörlüğünü veya herhangi bir tür diktatörlüğü savunmayı ve yerleştirmeyi amaçlayamaz; suç işlenmesini teşvik edemez."*

Hükümet de olsanız diyor Anayasa, PKK'yı devlet içinde devlet yapamazsınız, terörün halka egemen olmasına göz yumamazsınız. Yumarsanız gün gelir Yüce Divan'da yargılanırsınız. Cumhurbaşkanı da olsanız Anayasa'ya uymak ve ettiğiniz yemine sadık kalmak zorundasınız. Başbakan da olsanız Anayasa'ya uymak zorundasınız. Hangi siyasi parti de olursanız olun, Anayasa dışına çıkmazsınız. Meclis'e gönderdiğimiz vekiller toplumun bir kesimini değil Türk milletini temsil ediyor, bu da Anayasa'nın emri: *"Türkiye Büyük Millet Meclisi üyeleri, seçildikleri bölgeyi veya kendilerini seçenleri*

değil, bütün Milleti temsil ederler". Diyor ki Anayasa: Milletvekili de olsanız halkı temsil edeceksiniz, PKK terör örgütünü değil. Üstelik yemin ediyor bu vekiller tıpkı Cumhurbaşkanı gibi, Başbakan gibi:

> *"Devletin varlığı ve bağımsızlığını, vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğünü, milletin kayıtsız ve şartsız egemenliğini koruyacağıma; hukukun üstünlüğüne, demokratik ve lâik Cumhuriyete ve Atatürk ilke ve inkılâplarına bağlı kalacağıma; toplumun huzur ve refahı, millî dayanışma ve adalet anlayışı içinde herkesin insan haklarından ve temel hürriyetlerden yararlanması ülküsünden ve Anayasaya sadakatten ayrılmayacağıma; büyük Türk Milleti önünde namusum ve şerefim üzerine andiçerim."*

Bu vekillere ABD-AB ve İsrail'in Kürt devleti projesinin Türkiye Cumhuriyeti'ne bir tehdit olduğunu hatırlatmamıza gerek yoktur sanırız. Bu varlığımıza ve bekamıza açık bir tehdittir. Hükümet, bu tehdidi yok etmekle kanunen görevli ve sorumludur. Küresel bir projenin hedefinde olduğumuz açıktır; sanki Kurtuluş Savaşı dönemi, düşman oturmuş masaya, almış eline Türkiye Haritasını zamanında Osmanlı haritasını aldığı gibi, yeni yeni sınırlar çiziyor şimdilerde. Doğaldır bu, sömürgecilerin işi bu. Güçleri yeterse eğer paramparça ederler insanı, vatanı , bayrağı. Dünya tarihi bunun örnekleriyle doludur. Peki bu projeler karşısında bizim hükümetlerimiz dün ne iş yaptı, bugün ne iş yapıyor? Bunu bilmek elbet hakkımız. Bu ülkenin sahibi, bu ülkede her şeyin sahibi biz değil miyiz, biz halk değil miyiz? Bizi yöneten hükümetlerimiz, bu küresel projelerin dün neresindeydi, bugün neresinde, bunu sormayacak mıyız? Demokrasilerde en büyük güç halk değil mi?

Eğer ki hükümetlerimizin bu projeyle canla başla mücadele ettiğini düşünüyorsanız, rahat rahat uyuyabilirsiniz, korkacak bir şey yoktur, bizim gücümüz bu projeyi parçalamaya yeter. Ama hükümetlerimizin, özellikle de Erdoğan siyasetinin bu projenin bir parçası olduğunu, hatta tam ortasın-

da olduğunu düşünüyorsanız, bunun anlamı şudur: Türk vatanı ve Türk Milleti çok ağır ve yakın bir tehdidi altındadır, derhal harekete geçmemiz şarttır. Demokratik zeminde bu siyaseti durdurmamız ve derhal değiştirmemiz gerekmektedir. Peki, kararı nasıl vereceğiz, hükümetlerimizin bu işin neresinde olduğunu nasıl anlayacağız? Doğru cevabı nasıl bulacağız?

Yaşadıklarımızı, gördüklerimizi, okuduklarımızı biz size anlatalım, siz de yaşadıklarınızı ve bildiklerinizi buna ekleyin. İnanın bize, aradığımız cevabı birlikte bulacağız. Önce Uğur Mumcu'ya kulak verelim. Mumcu'nun Kürt dosyası kitabında bize anlatmak istediği konuya dikkatle ve özetle bir göz atalım:

> *"31 Mart 1972 Kızıldere olayları nedeniyle Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde bildiri dağıtıldı. Fakültede bildiri dağıtanlar arasında esmer, zayıf, Urfalı bir öğrenci göze çarpıyordu. Bu Urfalı öğrenci Abdullah Öcalan'dı. 7 Nisan günü gözaltına alındı ve 27 Nisan günü tutuklandı. Davanın savcısı Yüzbaşı Baki TUĞ' du. En ağır cezayı Öcalan için istiyordu. Sonradan askeri savcı görüş değiştirdi ve Öcalan en hafif ceza ile kurtuldu. Ardından toplanan Fakülte yönetimi, Öcalan'a idari yönden en hafif cezayı verdi. Bunun üstüne Öcalan'a devlet bursu bağlandı. Bu da yetmedi, askerliği ertelendi."*[40]

Uğur Mumcu soruyor, bu Öcalan'ı kim buldu, kim seçti, kim koruyor?

Uğur Mumcu ısrarla soruyor, bu PKK'yı kim kurdu, kim eğitti, kim yetiştirdi?

Cevapları bulmak istiyorsak, hemen işe koyulalım ve önce Özal siyasetinden başlayalım. 1984'e geri dönelim ve kaldığımız yerden devam edelim.

15 Ağustos, Şemdinli baskını...

40 Kürt Dosyası, s. 12, Uğur Mumcu, UMAG Yayınları, 1993.

İKİNCİ BÖLÜM: ÖZAL DÖNEMİ

KURT KAPAN'INDA İÇ SİYASET

Şemdinli Baskını, Ortadoğu'ya Girişi Kapadı (1984)

"Hatta bu iktidar sahipleri şahsî menfaatlerini, müstevlilerin siyasi emelleriyle tevhit edebilirler."
Mustafa Kemal Atatürk, 20 Ekim 1927

Hüseyin Tilki anlatıyor[41]:

"...14 Ağustos'u 15 Ağustos'a bağlayan gece Abdullah Ekinci bizi topladı. Kürdistan Kurtuluş Birliği HRK'nin kurulduğunu belirtti ve bildirisini okudu. Ayrıca bölgede faaliyet gösterecek olan 21 Mart adlı Silahlı Propaganda Takımı'nın kurulduğunu da açıkladı[42]...Abdullah Ekinci bu şekilde açıklamalarda bulunduktan sonra örgütçe Şemdinli ilçesinin basılacağını açıkladı. Bu şekilde açıklama yapıldıktan sonra ben Abdullah Ekinci, Tekin kod adlı şahısla birlikte Seferi Yılmaz ve Abdülmecit Yılmaz'la buluşmak üzere Altınsu köyünün güneybatısındaki vadiye gittik. Orada Seferi ve Abdülmecit'le buluştuk. Yanlarında Mahmut Bilici de vardı. Kendileri örgüt mensupları için yiyecek temin etmişlerdi"...

Şemdinli baskınına katılan Seferi Yılmaz'ı tanırsınız, hani şu Şemdinli'de meydana gelen bombalama olayının aktörü,

41 Kod adı Tilki. Gerçek adı Ali Ozansoy, PKK terör örgütü üyesi. Örgütün kurulduğu 1978'den beri örgütsel faaliyetler içindedir. İfadesi Öcalan davası tutanaklarından alınmıştır.

42 ... 21 Mart Silahlı Propaganda Birliğinde ben Bilal kod adlı Hüseyin TİLKİ, Osman TEKİN, Dişsiz kod adlı İrfan PERVANE, Sarı Ömer kod adlı Mustafa ÖMÜRCAN. Kemal, Halit, Nasır, Cuma, Hamit, Cemal, Faysal, Velat ve Şerif kod adlı şahıslardan oluşuyordu. Daha sonraları Celal kod adlı şahıs HRK'den ayrıldı. Yerine Sarı Hüseyin kod adlı şahıs katıldı.

hani şu kitapevine bomba atıldığı iddia edilen kişi. 9 Kasım 2005'te kendisine ait kitapevinde bir el bombası patlamıştı. Olayla ilgili yapılan hazırlık soruşturması sonunda bir iddianame hazırlanmıştı: Şemdinli İddianamesi. Anımsanacağı üzere patlamada bir kişi hayatını kaybetmiş, bombayı attığı öne sürülen bir kişinin sığındığı otomobil bazı kişiler tarafından durdurulmuş ve içindeki üç kişi (PKK itirafçısı Veysel Ateş ile astsubaylar Ali Kaya ve Özcan İldeniz) tartaklanarak polise teslim edilmişti. Olay yerinde yaşanan karmaşada güvenlik güçlerine saldırıda bulunulmuş ve bir kişi de burada hayatını kaybetmişti. Ardından yapılan soruşturmada, dönemin Genelkurmay Başkanı Orgeneral Yaşar Büyükanıt da olayların içine çekilmişti. Adalet Bakanlığı'nın soruşturma savcısı hakkında işlem başlatması, bunun sonucu savcının ihraç edilmesi ve dosyanın askeri savcılığa intikali ile olaylar durulmuş gibi görünse de, bugün dahi tartışması sürmektedir. İşte bu Seferi Yılmaz, 26 yıl önce Şemdinli baskınına katılan terörist Seferi Yılmaz'dır.

PKK neden Şemdinli'yi hedef seçti?

Cem Ersever:

> *"Abdullah Öcalan Şemdinli üçgenini sakız gibi çiğner, devamlı söyler bunu. Bunun sebebi vardır. Tabii o bölgede bir zamanlar neydi sloganı; her şey bir parça özgür vatan için. Her şey bir parça özgür vatan toprağı için dediği yer Şemdinli bölgesidir. Ama bu Şemdinli'ye gerilla güçlerinin girip orayı işgal etmesi anlamında değildir. Bu karakollara saldırıyla ele geçirecek. Strateji budur. Bu nedenle saldırıyor."*[43]

Şemdinli baskınına katılan teröristler Irak kuzeyindeki Lolan kampından gelmişlerdir. Lolan Barzani bölgesidir, Hakurk'un hemen güneyindedir. 1982 yılında yapılan Barzani-PKK ittifakı sonucunda bu kamp yeri PKK'ya tahsis edilmiş ve teröristler eylem hazırlıklarını burada yapmıştır. Ey-

43 Soner Yalçın, Binbaşı Ersever'in İtirafları, s.93. Doğan Kitap, 2008.

lem sonrası da yine buraya dönerek çalışmalarına devam etmişlerdir. Lolan-Şemdinli hattı sanıldığı gibi gizli bir güzergah değildir. Ari gediğinden başlar, Hacıbey çayını geçer, Gasto-Karakoç-Ortaklar üzerinden Şemdinli'ye ulaşır. Dönüş yolu da aynıdır. Süresi iki gece yürüyüştür. Birinci gece Ortaklarda mola verilir, ikinci gece ise Şemdinli'ye varılır, üstelik gecedir kimse görmez. Melese şudur: Ersever'in bu bildiğini Özal siyaseti bilmiyor mudur?

Hüseyin Tilki:

> *"...Bu buluşmadan sonra Tekin kod adlı şahıs ile Mahmut BİLİCİ Irak'a gittiler. Biz Seferi YILMAZ ve Abdülmecit YILMAZ'ı alarak buluşma yerine gittik. Abdullah EKİNCİ orada eyleme katılacak şahısları iki gruba ayırdı. Birincisi, saldırı grubu idi. Sorumlusu Abdullah EKİNCİ'ydi[44]. İkinci grup olan propaganda ve ajitasyon grubunda, Zeki kod adlı Mehmet Emin TAŞDAN sorumlu idi[45]. Her iki grubun yapacağı açıkça anlatıldı. Eylem saati olarak, saat 21.30 tespit edildi. Eyleme iştirak edecekler bu şekilde gruplandırıldıktan sonra saat 21.10'da Şemdinli girişindeki trafonun yakınında toplandık"...*

Örgüt neden Şemdinli'yi hedef seçmiştir, çünkü Şemdinli ülkemizin Ortadoğu'ya açılan kapısıdır. Şemdinli hem Irak'a yani Babil'e hem de İran'a yani Pers'e açılır. Barzani peşmergesinin en güçlü olduğu bölge Şemdinli güneyi, Irak kuzeyidir. Örgüt Şemdinli'de eylem yapmakla dikkatleri bu bölgeye çekmiş ve Irak-İran-Türkiye üçgeninde bir güç olduğunu halka göstermiştir. Bu gücün gölgesinde hem Irak kuzeyinde hem de üçlü sınırda yapılanmıştır. Bu yapıyla kaçakçılığı kontrol altına alarak milyonlarca dolar kaynak elde et-

44 Birinci grup Mahmut kod Adlı İrfan Pervane, Baran, Nasır Kod Adlı Mehmet Ağaaslan, Celal, Seferi Yılmaz, Halit, Hamit, Şerif ve ben Hüseyin Tilki görev aldılar..

45 İkinci grupta, Sarı Ömer, Osman Tekin, Hasan Çavuş, Cuma Velat, Cemal, Faysal, Kemal ve Abdülmecit isimli kod adlı ve hakiki isimli şahıslar yer aldılar.

miştir. Bu yapıyla Suriye ve Irak'ta yaşayan Kürt kökenleri insanları da etki alanı içerisine almıştır. Aynı zamanda İran'da örgütlenmiştir. Örgütün en önemli terör ini Hakurk'tur. Hakurk'un ülkemize açıldığı kapı ise Şemdinli'dir. Baskınla örgüt Şemdinli'de bir direniş noktası teşkil etmiş ve hâlâ bu bölgede Türkiye'ye karşı direnmektedir. Olaya bu açıdan bakıldığında PKK terör örgütü, eylem hedefi olarak Şemdinli'yi seçmekle Türkiye'nin Orta Doğu'ya açılan "Kürt Kapısı"nı kontrol altına almıştır ve bu durum örgüt lehine artarak devam etmektedir. İsterseniz açın televizyonlarınızı, dinleyiniz örgütün Hakkari'de, Yüksekova'da, Çukurca ve Şemdinli'de neler yaptığını...

Hüseyin Tilki:

> *"...Saat 21.10'da saldırı grubu olarak biz hareket ettik. Seferi Yılmaz, Şemdinli ilçesini iyi bildiği için bize kılavuzluk yapıyordu. Baran, Mehmet Ağaaslan ve Celal'i Jandarma Karakolu karşısındaki cami ile yol arasına yerleştirdi. Bizi de yanına alıp önceki plan gereğince inşaat halinde olan Askerlik Şubesine götürdü. Askerlik Şubesi inşaatının üst katına yerleştiğimizde bende Bisifing denilen roketatar, Şerif'te G-1, Halit'te Diktiriyof, Hamit'te G-1 silahları vardı. Önce ben roketatarla gazinoya hedef alıp bir el ateş ettim. Roketatar ağaca çarptı. Bana verilen talimata göre bir mermi daha kullanmam gerekirdi..."*

Şemdinli baskını terörün siyasetini görmek için de önemli bir vakadır. Siyaset, gerek iç gerekse dış siyaset, açık yüzünü Şemdinli baskını ile göstermiştir. Siyaset bu baskına sıradan bir olay gibi bakmıştır. Üç beş eşkıya diyerek geçiştirmiştir. Siyaset, teröristleri cezalandırmak yerine bölgedeki memurlarını cezalandırmıştır, görevlerini ihmal ettikleri ve baskına neden oldukları için. Özal'ın 84-93 dönemi karanlık bir dönemdir, ama bir gün mutlaka, bizim yazdıklarımız ve sizin okuduklarınızla aydınlanacaktır. Çünkü biz 1984'ten 1991'e ne olup bittiğinin farkına varamadık. Kimse anlatmadı. Belki de biz anlayamadık. 1992'de farkına vardığımızda ise iş işten geçmişti...

Hüseyin Tilki:

İkinci mermiyi atmaktan vazgeçtim. Diğer arkadaşlarım subay gazinosunu sürekli olarak ateşe tuttular. 4 dakika kadar ateş ettikten sonra inşaattan inip çekildik. Abdullah Ekinci, Dişsiz Mahmut, Seferi Yılmaz, biz yukarıda gazinoya ateş ederken onlar da gazinoyu hedef alarak ateş etmişlerdi... 10 dakika kadar sonra tamamen Şemdinli'yi terk ettik ve trafonun yanında saldırı grubu olarak buluştuk. Zaten birlikte geri çekilmiştik. Propaganda ve ajitasyon grubu silah seslerinin kesilmesi üzerine onlar da geri çekilip, trafonun yanına gelmişlerdi"...

Şemdinli baskını budur. Önceden planlanmış bir eylemdir. Hazırlıkları da yıllarca önce yapılmıştır. Bu hazırlıklar Suriye, Lübnan, İran ve Irak'ı kapsamaktadır. Örgüt beş yıl içinde uluslararası ilişkilerini yapılandırmıştır. Aslında görevini ihmal eden siyasi otoritedir. İstihbarat elbette ki örgüt hakkındaki bilgileri üst makamlara taşımıştır, tıpkı Cem Ersever'in yaptığı gibi. Ama sorumlu makam sahipleri bunu görmezden gelmiştir. Şemdinli saldırısı planlı mıydı derseniz eğer, dinleyiniz Cem Ersever'i:

"Sene 1984. Bu adamlar gökten zembille gelmediler. 15 Ağustos Eruh ve Şemdinli baskınları oldu. Şemdinli'ye otuz kırk militan geldi. Uzaktan şöyle tarayıp roket attılar. Devlet ne yaptı? Şemdinli'deki taburun komutanını emekli ettik, tedbirsizlikten dikkatsizlikten. Ertesi gün Eruh saldırısı oldu. Kırk altı kişiyle saldırdılar. Eruh'taki bölüğün komutanı da emekli edildi. Bölük komutanı zaten izindeydi. Ancak yine de emekli edildi. Şimdi her saldırıda adamları emekli edeceksiniz, o bölgede görev yapanların tümünü emekli etmek gerekir. Çünkü basılmadık yer kalmadı. Daha dün Şırnak. Gelin, Şırnak Komutanı Mete Sayar'ı emekli edelim! Zihniyet yanlıştı yani. Bu saldırılar gökten zembille yapılmadı. Gerilla faaliyetinin geçmişi vardı. Yıllarca bu bölgede çalıştılar. Kuzey Irak'tan geldiler, Suriye'den geçtiler. Keşiflerini yaptılar. Üs bölgelerini tesis ettiler!"[46]

46 Binbaşı Ersver'in İtirafları, Soner Yalçın, 2003, Doğan Kitapçılık.

Şemdinli bir başlangıçtı örgüt için. Dikkati çekti, sesini duyurdu ve bu eylemiyle halk içinde otorite oldu, kendisinden korkulan ve sözlerine itaat edilmesi gereken bir örgüt durumuna geldi. Bu otorite benzer şekilde hudut boylarından yapılan kaçakçılık bölgelerine kaydı ve bu tarihten itibaren örgüt rüyasında görse inanamayacağı kadar para kazandı, örgütü de bu parayla finanse etti. Özal siyasetinin bu körlüğü bizi Halepçe'ye taşıdı. ABD'nin yol vermesiyle Saddam Halepçe'de katliam yaptı, ama acısını biz çektik. Tam acılar bitti derken 1990 Körfez krizine düştük, sığınmacılar sardı dört bir yanımızı, ekmeğimizi böldük paylaştırdık ama yine kaybeden biz olduk.

Biz anlatalım, siz dinleyin, nasıl bu hale düştük, birlikte görelim...

Halepçe Katliamı, Kürt Sorununu Yarattı (1988)

1988 yılı iki açıdan önemlidir: biri, PKK'nın geldiği nokta, diğeri ise Halepçe katliamı ve sonrasında yaşananlar. Halepçe katliamı belki de PKK'yı adam yaptı. Katliam sonrası paniğe kapılan Iraklı Kürtlerin birçoğu korunmak için PKK'ya katıldı. Diyebiliriz ki ABD, Saddam'a yol verip katliam yaptırmakla ortaya çıkacak tabloyu ve sonucunu biliyordu, bilerek Halepçe'yi yarattı. Sonrasında örgüt güçlendi ve daha çok ses getirir oldu[47]:

> *"1988 yılında 104 vatandaş PKK tarafından öldürülmüş, 34 vatandaş ise yaralanmıştır. Evet, 1988 yılı eylem hedeflerine ulaşılamamıştı, ama yine de Apo'ya umduğundan da çok şeyler kazandırmıştı. Sürekli basının manşetlerindeydi, radyolar ve TV*

47 Kürtler, PKK ve Abdullah Öcalan, Ahmet Cem Ersever, 2007, Milenyum Yayınları.

kendisinden bahsediyordu, dış basında adından söz ediliyor, kendisinin gizli destekçileri açık destek verme çabasına giriyorlardı. Artık kendisine siyasi bir kişilik yakıştırılmıştı ve PKK isimli çetesi siyasi bir güç olarak lanse edilir hale gelmişti."

PKK terör örgütü adam oluyordu artık, medyada adı geçiyor, gazeteler onu yazıyor, aydınlar ondan bahsediyor, yazarlar onu yazıyordu. Üç beş çapulcudan ülkenin gündemine oturmuş bir örgüt haline gelmişti. PKK adam olmaya başlayınca, bunu ranta dönüştürmek isteyen çevreler de ortaya çıktı. Ersever haklıydı:

"Türkiye'de bazı çevreler bu gelişmeleri siyasi, ekonomik ve sosyal ikbal temin etmede basamak olarak kullanmaya başlamışlardı. Birçok aydın Kürt (!) konusunda akıl işportacılığı yapmayı, demokratlık ölçüsü olarak kullanıyordu. Eskiden komünizm bezirgânlığı yapanlar, şimdi Kürtçülük bezirgânlığına soyunuyordu. Birçok profesyonel yayıncı, 'Doğu'da para eder, itibar getirir' diyerek Kürtçülüğe soyunmuştu. Bazı siyasi guruplar, Kürt pazarı kapma yarışına girmişlerdi. Doğu ve Güneydoğu'da feodalite artığı bir takım adamlar, Kürtçülük satarak gelecek ve mevki kapma telaşı içindeydi. Mürekkep yalamış bir takım kişiler, 'insan hakları' adı altında ayrımcı Kürtçülüğün hamisi durumuna gelmişlerdi. İşte bütün bunlar Apo'nun kazandığı şeylerdi. Apo elbette kazanacaktı, çünkü devlet, iki buçuk eşkıya dediği eli silahlı adamları dört yıldır ortadan kaldıramamıştı."

Halepçe'de ne oldu?

17 Eylül 1980'de Saddam Hüseyin İran'la yapmış olduğu 6 Mart 1975 tarihli Şat-ül Arap anlaşmasını feshettiğini ilan etti. 22 Eylül 1980'de Irak Orduları, İran topraklarına girerek savaşı başlattı. Sekiz yıl boyunca savaşın kazananı olmadı, her iki ülke de kaynaklarını yok etti. Savaşın sonlarına doğru Saddam Hüseyin, ilerleyen İran ordusunu durdurmak için 16 Mart 1988'de Halepçe'de zehirli gaz bombası kullandı. Bu katliamda 5.000'den fazla insanın öldü, 7.000'den fazla insan

da yaralandı. 19 Ağustos 1988'de Irak ve İran ateşkes anlaşmasını imzaladı, savaş bitti ve Irak ordusu ateşkesten 5 gün sonra Halepçe'yi geri aldı. Katliamın hemen ardından siyasi işportacı Talabani PKK ile anlaşma yaptı, üstelik Türkiye'ye karşı PKK ile ittifak kurdu. Uğur Mumcu'nun açıklamaları anlaşmanın amacını ya da kurulan ittifakın amaçını açıklamaya gerek bırakmıyor:

> *"Kürdistan Yurtseverler Birliği" Genel Sekreteri Celal Talabani ve PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan 1 Mayıs 1988 günü bir araya gelerek Türkiye Cumhuriyeti'ne karşı "devrimci silahlı mücadeleyi ve kitlesel direnişleri geliştirmeyi, cephe oluşturmayı" kararlaştırmışlardı."*[48]

O yılları hatırlayanlar, Fransa Cumhurbaşkanı Mitterand'ın eşinin Türkiye'ye geldiğini ve sığınmacı durumundaki Kürtlerden birkaç tanesi alıp, insanlık adına Fransa'ya götürdüğünü de hatırlayacaklardır. Bu olayı Ersever de hiç unutmamış:

"Bu yetmiyormuş gibi türünün evrimde geç kalmış son örneği olan etkili bir bir 'Madam'ı' Türkiye'ye yolladılar[49]. Gençliğini ve güzelliğini 'insan haklarına' adamış olan bu yaratık, Türkiye'deki Kürt sığınmacıların İçler acısı durumundan dem vurmaya başladı. Sığınmacı kamplarında beygir satın alır gibi ağız ve diş kontrolü yaparak ülkesine götüreceği damızlıklar seçmeye başladı. Kürtlerin anası rolünü oynadı. Bizim ar damarı çatlamış şarlatanlarımız da bu 'Madam'a' alkış tuttular. İçlerinden bir tanesi bile çıkıp da:

'Behey kansız! Üç kuruş için bu insanları zehirleten siz değil misiniz? Hangi suratla böyle bir teftişe ziyarete cesaret edersiniz? Aynı şeyleri bizler yapıp da arkasından sizin ülkenize bizden bir yetkilinin, bırakın ülkenize gidip yavuz hırsızlık yapmasını, kendi memleketimizi bize dar ederdiniz.

48 Uğur Mumcu, Cumhuriyet, 13 Ekim 1992.

49 Bahsedilen Madam; Sayın Mitterand, Fransa Cumhurbaşkanı eşi.

Yalnız siz değil, bizdekiler, bizim kompleksliler bize yeterdi. Kim bilir, ne taşkınlıklar ne çılgınlıklar yaparlardı!' diyemedi."

Cem Ersever doğru söylüyordu. Körfez Savaşı üzerine hazırlanan bir gizli dosyada, Irak'ın kimyasal silah üretimine katkı sağlayan bütün şirketlerin Batılı olduğu ortaya çıkmıştı. Buna göre; gerek İran-Irak savaşında, gerekse Saddam'ın Irak kuzeyindeki Kürtlere karşı harekâtında kullanılan silahların büyük bölümü Batılı şirketler tarafından sağlamıştı. Irak'ın askeri programlarında, özellikle de bu kimya sanayinin kuruluşunda iki yüz sekiz Batılı şirket vardı ve liste şöyleydi: 86 Batı Alman işletmesi, 18 Amerikan firması, 18 İngiliz firması, 16 Fransız, 12 İtalyan, 11 İsviçre, 17 Avusturya, 8 Belçika...[50].

Halepçe katliamı ile Kürtler Avrupa siyasetinin gündemine çekildi ama insanlık dramı olarak değil, bir "Kürt Sorunu" olarak. Halepçe katliamı ve sonrasında Körfez savaşı, ardından Saddam'ın kuzeye harekât yapması sonucu bu sorun Batı'nın gündemine iyice oturdu. Genelkurmay Başkanlığı 12 Nisan 2007'de yaptığı açıklamadı, bu hususu açıkça teyit etti:

> *"Savaş sonunda Saddam'ın Kuzey bölgeye saldırısı sonucunda 100 binlerce insanın Türkiye'nin hudutlarına yığıldığını belirten Orgeneral Büyükanıt, 'Bunlara en büyük desteği Türkiye verdiği halde Türkiye suçlanmıştır ve o yığılan insanlar 'burada bir Kürt sorunu var' diye dünya kamuoyuna mal olmuştur' dedi."*

Halepçe katliamı Türkiye için ne gibi sonuçlar doğurdu dersek, 500 binden fazla Kürt peşmerge Türkiye sınırlarına yığıldı. Diğer dünya ülkeleri bu dramı görmezden gelirken, Türkiye kapılarını bu peşmergelere açtı ve onlara baktı. Katliam Batı dünyasında bir Kürt dorunu olarak yansıtıldı. Bu

50 Körfez Savaşı Gizli Dısya, belgesel dizi, Pierre Salinger Eric Laurent, Ocak 1991, E Yayınları.

olayın dramatik bir yönü. Bir de PKK yönü var. Irak kuzeyini terk eden peşmergelerin geride bıraktığı her şey, PKK ve Saddam orduları tarafından yağmalandı ve sonradan paraya tahvil edildi. Belki de en önemlisi, Irak kuzeyindeki Kürtlerin çaresizliği PKK'ya katılımları artırdı. 1984 yılına 300-350 kişilik bir kadroyla giren PKK terör örgütü, 1991 Körfez Savaşı sonunda sayısını yirmi bin seviyesine çıkaracaktı.

Bu belge ve açıklamalardan şu sonuç ortaya çıkmaktadır: Saddam'ı kimyasal güç yapan Batı'dır. Halepçe katliamında yolu açan ABD'dir. Sözde bir Kürt sorununu siyaset gündemine çeken AB'dir. Bugün ortaya çıkıp demokrasi ve insan hakları çığlıkları arasında bu sorunu ayrıştırma stratejisine dönüştüren ise küresel üçlüdür, yani "ABD-AB ve İsrail"dir. Artık bu gerçeği görmemek için gözlerimize mil çekilmiş olması gerekir. Binbaşı Ersever'in Ortadoğu coğrafyasında Batılıların rolünü anlatırken kullandığı deyimlerin ne denli doğru olduğunu bu durum açıkça göstermektedir. Dedim ya Ersever doğru söylüyordu, belki de doğru söylediği için öldürülmüştü...

1. Körfez Krizi, Barzani ve PKK'yı Güç Yaptı (1990)

Körfez krizinin temel nedeni; sekiz yıl süren Irak-İran savaşı ve bu savaş sonu ortaya çıkan Irak'ın borçlarıdır. Savaşa girerken 30 milyarlık bir rezervi olan Irak, savaş sonunda 100 milyar dolarlık bir borçla karşı karşıya kalmış ve savaş sonrasında bu borcu nasıl telafi edebileceğinin arayışına girmiştir. Saddam Hüseyin'in, Bağdat'ın merkezine kurulmuş olan Başkanlık Sarayı'nda kabul ettiği bütün yabancı konuklarına hitaben, *"Arap kardeşlerimizi Pers tehdidine karşı koruyan gerçek bir kalkan olduk. Bu nedenle başta Suudi Arabistan, Arap Emirlikleri ve Kuveyt olmak üzere, tüm Arap kardeşlerimizden*

bütün borçlarımızın ödenmesinde bize yardım etmelerini bekliyoruz[51]" deyişi, bu tespitimizin açık bir ifadesidir.

Irak ve Kuveyt Birinci Dünya Savaşı'na kadar Osmanlı İmparatorluğu'nun parçasıydı. Kuveyt, Irak'ın Basra Vilayeti'ne bağlıydı. 1913'te İngilizler, Osmanlı ile anlaşarak Kuveyt'i özerk bir bölge haline getirdi. Ama savaş sırasında bir adım daha ileri giderek, Kuveyt Emirliği'ni bağımsız bir ülke yaptılar. 1918'de Irak, İngiliz mandalığına bırakıldı. Aslında Kuveyt olduğu kadar Irak da yapay bir devletti. Osmanlı imparatorluğunun parçalanmasıyla İngiliz ve Fransızlar anlaşmış (1916 Sykes-Picot anlaşması) ve üç eski Türk vilayeti olan Musul-Basra ve Bağdat'ı birleştirerek "Irak" diye bir devlet oluşturmuştu. Dolayısıyla Kuveyt'in olduğu kadar Irak'ın da sınırları hep tartışmalı idi. Belki de bu durumdan cesaret alan Saddam Hüseyin, borçlarını tavsiye etmek amacıyla Kuveyt'i işgal hazırlıklarına girişti.

Körfez ülkelerinden istediği yardımı göremeyen Saddam, 17 Temmuz'da ilk Irak birliklerini Kuzey sınırına doğru gönderdi. 2 Ağustos günü Kuveyt'i işgal etmeye başladı ve Kuveyt çok kısa sürede saf dışı kaldı. Saddam'a karşı tepkiler yine ABD'den geldi. Ardından İngiltere ve Fransa, Irak ve Kuveyt'in mal varlıklarını dondurma kararı aldı. Kuveyt'ten sonra sıranın kendisine geleceğini düşünen Suud Kralı ise topraklarını ABD'ye açtı. ABD Başkanı Bush, Ağustos'un ilk haftasında Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ı aradı. Çünkü Türkiye hem NATO üyesi, hem de Irak petrol ihracatının yarısını oluşturan 1.6 milyon varilin transit geçtiği ülkeydi. Kerkük petrol alanından başlayan boru hattı Yumurtalık terminalinde son buluyordu. Irak petrolünün transit geçişi her yıl Türkiye'ye 300 milyon dolar getiriyor ve Bağdat, aynı zamanda Türkiye'nin enerji ihtiyaçlarının üçte ikisini karşılıyordu.

Bush, Özal'a, "Irak'a karşı uluslar arası işbirliği yapılmak

51 Körfez Savaşı Gizli Dosya, belgesel dizi, Pierre Salinger-Eric Laurent, Ocak 1991, E Yayınları.

isteniyorsa eğer, Türkiye'nin Irak'tan petrol ihracını kesmesi gerektiğini" anlattı. Destek vereceğini söylemekle yetinen Özal, Bush'a karşı her hangi bir yükümlülüğe girmedi ve sorunun çözümünü bir ölçüde zamana bıraktı. Bir süre sonra ABD Dışişleri Bakanı James Baker Ankara'ya geldi ve Özal'la bir görüşme yaptı. Yabancı kaynaklara göre aralarında geçen konuşma şöyle[52]:

Baker: Görüşmelerimizin ilk hedefi olmamakla birlikte askeri üslerinizin ne şekilde ve hangi koşullarda kullanılabileceğini de ele almak gerekiyor.

Özal: Türkiye 1923 Cumhuriyet'in ilanından beri Batı'yla sıkı ilişkilere sahip. Ne var ki biz Arap dünyasıyla da geleneksel ve tarihi bağlara sahibiz.

Baker: Doğru. Bugünkü kriz ülkenizin stratejik önemini ve NATO içindeki rolünü gösteriyor. Bu nedenle üslerinizi kullanıp kullanamayacağımızı öğrenmek istiyoruz.

Özal: Hangi çerçevede Sayın Dışişleri Bakanı?

Baker: Birçok seçenek var. En aşırısı belki de Irak'a saldırı seçeneğidir.

Özal: Bu hassas bir konu. Silahlı kuvvetleriniz üslerimizi NATO'nun düzenli tatbikatları çerçevesinde kullanılabilir, ancak öngördüğünüz olasılık...

Baker: Elbette, her türlü girişim Hükümetinizin onayına sunulacaktır.

Özal: Sanıyorum ki şu şekilde anlaşabiliriz. İstemlerinizi eğer bir askeri harekât şey haline gelirse...

Baker: Gerekli.

Özal: Ben kaçınılmaz sözcüğünü tercih ederdim. O zaman istemlerinizi ele alırız.

Baker: Türkiye'nin Suudi Arabistan'ı korumak için çok

52 Körfez Savaşı Gizli Dosya, belgesel dizi, Pierre Salinger-Eric Laurent, Ocak 1991, E Yayınları.

uluslu güce askeri katılımı konusu?
Özal: Bu incelenmesi gereken bir konu.
Baker: Her durum ve koşulda, bu Türkiye ile ABD arasında değil, Türkiye ile Suudi Arabistan'la çözümlenmesi gereken bir sorun.

Görüşme sonunda konu finansal kayıpların telafisine gelince, Türkiye 6 milyar dolarlık bir kaybı gündeme taşıdı."

Özal'dan aklımızda kalan "bir koyup üç alma" meselesidir. Körfez krizi çıktığı dönemde Özal, hep bunu söylüyordu: bir koyup üç alacağız, yani kazanacağız. Özal'ın Körfez siyasetine tepki gösteren Dışişleri Bakanı Ali Bozer 11 Ekim 1990'da, Milli Savunma Bakanı Safa Giray ve Genelkurmay Başkanı Necip Torumtay ise 3 Aralık 1990'da görevlerinden istifa ettiler. Ayrıca Özal'ın ABD ile işbirliği içinde uygulamak istediği siyaset, muhalefet tarafından da sert biçimde eleştirildi. ABD bu kriz sırasında Ankara'dan üç konuda yardım istedi. Birincisi Türkiye'deki üslerin Irak'a yönelik hava harekâtında kullandırılması isteği idi, Özal kabul etti. İkincisi; Saddam'ın Kuveyt cephesindeki asker sayısını azaltması için, Türkiye'nin Irak sınırına asker kaydırması. Özal bunu da kabul etti. Türkiye bu iki talebe olumlu cevap verirken, Suudi Arabistan'da toplanan koalisyon kuvvetlerine birlik gönderilmesi isteği ise Özal'ın ısrarına rağmen, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin karşı çıkması sonucu gerçekleşmedi. Türkiye bu doğrultuda 180,000 kadar askerini Irak sınırına kaydırarak, Irak'ın kuzeyde 8 tümen tutmasını sağladı ve böylece koalisyon güçlerinin üzerindeki yük hafifletildi. Bir yanda savaşı önleme çabaları, diğer yanda savaş çıkarsa senaryoları Ankara'da ilerleye dursun, 16/17 Ocak 1991 gece yarısı savaş başladı...

1. Körfez Savaşı'nda ABD, Türkiye'yi Hedef Aldı (1991)

Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi 29 Kasım 1990'da, Irak'ın 15 Ocak 1991'e kadar Kuveyt'ten çekilmemesi halinde kuvvete başvurulmasını öngören bir karar aldı. Irak çekilmedi ve savaş başladı. Çöl Fırtınası adı verilen savaş 16-17 Ocak 1991 gece yarısı ABD öncülüğünde Irak'a karşı girişilen geniş çaplı hava akımıyla başladı. Savaş boyunca kesilmeden süren hava bombardımanı, izleyen birkaç hafta içinde Irak'ın komuta ve iletişim altyapısını, elektrik üretim kapasitesini, havaalanlarını ve hava savunma sistemini, kimyasal silah ve nükleer araştırma tesislerini büyük ölçüde yok etti. Irak Cumhuriyet Muhafızları 27 Şubat'ta saf dışı kaldı. ABD başkanı George Bush 28 Şubat'ta ateşkes ilan ettiğinde, Irak direnişi bütünüyle kırılmış bulunuyordu. Ateşkes 28 Şubat günü uygulamaya konuldu. Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin 686 sayılı kararının Nisan ayının ilk haftasında Irak tarafından kabul edilmesi ile birlikte savaş resmi olarak bitti.

Irak'ın yenilgisinden hemen sonra Saddam yönetimini hedef alan halk ayaklanmaları ülkenin önemli bir bölümünü sardı. Mart 1991'de Basra ve çevresinde başlayan, iki hafta süren ve Bağdat'a kadar sıçrayan Şii ayaklanması Irak kuvvetlerince sert biçimde bastırıldı. Şii ayaklanmasından birkaç gün sonra da kuzeyde Kürt ayaklanması başladı. Ayaklanmalara karşı Saddam Hüseyin yönetiminin giriştiği sindirme harekâtının vardığı boyutlar yeni bir uluslararası bunalım yarattı.

Toplu katliam korkusuyla Türkiye ve İran sınırlarına 1.5 milyon Kürt yığıldı. Bunun üzerine Birleşmiş Milletler bir kurtarma harekâtı başlattı. BM Güvenlik Konseyi Irak'tan Türkiye ve İran'a sığınan mülteciler konusunda özel olarak toplanarak şu kararı aldı[53]:

53 BM'in 5 Nisan 1991 gün ve 688 Sayılı Kararı.

"Güvenlik Konseyi, Genel Sekreter'in Irak'ta gerekirse bölgeye tekrar heyet gönderme temelinde, Irak yetkilileri tarafından her türlü baskıya maruz kalan Irak sivil halkının ve özellikle Kürt halkının dramıyla ilgili insancıl çabaların devam ettirilmesini talep eder."

7 Nisan'da "Huzur Operasyonu" (Operation Provide Comfort)'nu başladı. Bu operasyonla Türk sınırına bitişik bir "Güvenli Bölge" (Safe Haven) oluşturuldu. Kürtler bu bölgede toplandı. 10 Nisan'da 36. paralelin kuzeyindeki bölgeye uçuş ve müdahale yasağı kondu. Bu yasakla Güvenli Bölge artık BM'nin değil fiilen ABD'nin yetkisine girdi. Aynı süreçte Kürdistan Cephesi "De Facto" olarak bir parlamenter sistemi benimseme kararı aldı. 19 Mayıs 1992'de ilk seçim yapıldı ve Kürt Parlamentosu kuruldu. Barzani artık "Özerk Kürt yönetimi lideri" idi.

Saddam, savaş sırasında Türkiye'nin ABD tarafında yer almasına kızgındı. Kürtlerin Türkiye sınırına yığılması ve olası bir müdahalenin Türkiye tarafından yapılması ihtimaline karşılık, PKK ile doğrudan ilişkiye girdi ve örgütü Irak kuzeyinde Türkiye'ye karşı bir savunma hattı oluşturmak üzere destekledi. ABD'li müttefiklerimizin görmezden geldiği bu destek sonucu PKK, Şemdinli güneyinde yer alan Hakurk, Ari, Lolan ve Basyan, Çukurca güneyinde Avaşin, Şırnak güneyinde Haftanin, Sinat ve Zap gibi önemli alanlarda mevzi kazandı. Sayısal gücü ise on bini aşkındı. Gerisini Binbaşı Cem Ersever'den dinleyelim:

"Kuzey Irak'ta Saddam Hüseyin tarafından bir sürek avı başlatılmıştı. İnsanlar panik halinde Türkiye ve İran'a sığınıyordu. Üstelik bu insanlar, Apo daha doğmadan önce "Kürtlük adına mücadele" yürüten insanlardı. Abdullah Öcalan'ın kurtarmaya çalıştığı (!)Kürtlerdi, bu insanlar. Ancak bu insanlar Saddam tarafından kovalanırken Apo'nun adamları, Saddam'ın askerleriyle birlikte Kürtlerin geride bıraktıklarını yağmalamakla meşguldüler. Evet, Apo'nun ünlü gerillaları

talan ve çapul peşindeydiler. Kuzey Irak boşaltılıyor, meydan Apo ve adamlarına kalıyordu:

> *"...Halkımızı, kadın-çocuk Saddam'ın faşist güçleriyle çarpışırken ve onları adım adım ülkeden kovarken, Apo'nun Merkez Yürütme'si Irak Muhaberatı'nın konuğu oluyordu...PKK-VEJİN'in bildirisi.."*

Apo ve adamları, 1991 bahar ayları boyunca Kuzey Irak'ta çapul ve talan ile elde ettiği silah, cephane gibi malzemeleri depoluyor, mevzilerini tahkim etmeye çalışıyordu. Daha da önemlisi, kurtarmaya çalıştığı Kürt kardeşlerinin (!) kanı üzerinde bu mevzileri pekiştirmeye çalışıyordu. Ve bu işleri ünlü Kürt kasabı Saddam Hüseyin'in askerleri ile birlikte yapıyordu. Kriz boyunca PKK'nın beklediği gibi Türk birlikleri Kuzey Irak'a girmedi ama Türkiye de bu sorunun içine çekilmişti artık. Amerika tarafından Türkiye'nin eline Darbı Mesel'deki meşhur değnek tutuşturulmuştu. Türkiye ya toprakları üzerinde Çekiç Güç'e izin verecek ya da Saddam ve Apo'nun sürek avından kaçan yüz binlerce Iraklı Kürt'e sınırlarını açacaktı. Türkiye birinci şıkkı tercih etti, Çekiç Güç nezaretinde Kuzey Iraklı Kürtler tekrar yerlerine döndüler. Ancak sınır boyunda PKK çeteleri bir ara hat oluşturarak, Iraklı Kürtler ile Türkiye arasında ki bir şeridi ellerine geçirdiler (Botan-Behdinan). Bu şeridi tahkim etmek için, Hakkari-Şırnak illerinin köy ve kasabalarını kullandıkları gibi, Kuzey Irak'taki şehir, kasaba ve köyleri yedekledi̇ler. Yani hem kuzeyden hem güneyden manevra imkânı elde ettiler. Öte yandan bu şeridin Doğu ucunda İran'a, Batı ucunda Suriye'ye kanallar oluşturdular".

Türkiye, savaşa girmediği halde 1. Körfez Savaşı'nda kaybeden taraf olmuştur. Savaş sonrası Saddam'ın Kürt isyanlarını bastırmak için Irak kuzeyindeki Barzani peşmergelerine saldırması, bunun sonucunda ortaya çıkan sığınmacı sorunu, dünya kamuoyu gündemine Kürt sorunu olarak çekilmiş olup, Türkiye hâlâ bu sorunla uğraşmaktadır. Yine sa-

vaş sonrası Barzani fiili durum yaratarak Özerk Kürt Yönetimi kurmuş ve gelecekte Türkiye'ye tehdit olacak olası bağımsız bir Kürt Devleti'nin temelini atmıştır. 1992'nin Aralık ayında Uğur Mumcu bu tehlikeyi görmüş ve kalemiyle Cumhuriyet gazetesinden haykırıyordu:

> *"Çekiç Güç'e 'Evet' dedikten sonra 'Kuzey Irak'ta Kürt Devleti'nin kurulmasına karşıyız' demenin bir anlamı var mı? Kimi inandırır bu sözler? Çekiç Güç'ün amacı, 'Federe Kürt Devleti'nin kurulması ve kurulan bu devletin Batı askeri gücüyle korunmasıdır. Bu sonuç, Kürtler açısından Kürtler'e özerklik veren 1920 Sevr Anlaşması'nın 64. Maddesinin gerçekleşmesidir..."*

Körfez Savaşı'nın sonucuna ilişkin elimizde iki belge daha bulunmaktadır. Biri Genelkurmay Başkanlığı'nın 12 Nisan 2007 tarihli basın açıklamasıdır. Diğeri ise Ankara DGM'de görülen Öcalan davası tutanaklarıdır. Dönemin Genelkurmay Başkanı Orgeneral Yaşar Büyükanıt, PKK'nın nasıl güç kazandığını 12 Nisan 2007'de yaptığı basın açıklamasında şu sözlerle ifade etti:

> *"1991 yılındaki Körfez harekâtından sonra Kuzey Irak' taki 36. paralelin kuzeyinde bırakılan bölgede, bitme noktasına gelen terör örgütü PKK, orada güç kazanmaya başlamış ve 1992'den itibaren terörün boyutu zirveye çıkmıştır.*
>
> *Bu savaşta Türkiye Cumhuriyeti koalisyon güçlerine destek vermiştir. Ancak sonucunda Türkiye zarar görmüştür. 36. paralelin kuzeyinin Saddam'a yasaklanmasıyla, bu, kuzeydeki insanları korumakla birlikte aynı bölgede PKK'ya korunma bölgesi oluşturmuş ve bugünkü durumu da yaratmıştır. Hâlâ da bu durum artarak devam etmektedir. O karakolların basılması, kitle halinde zayiat verdiği dönemler hep bu döneme rastlar."*[54]

Türkiye bu savaşta yaklaşık 100 milyar dolarlık bir ekonomik kayba uğramıştır.

54 Genel Kurmay Başkanlığı'nın 12 Nisan 2007 günlü Basın Açıklaması.

Savaş sonrasında uluslar arası bir Kürt sorunu ile karşı karşıya kalmıştır. Irak kuzeyinde Kürdistan adıyla Özerk Kürt yönetimi kurulmuştur. Sayıları on bini aşkın bir PKK tehdidi ortaya çıkmıştır. Kısacası Türkiye, Körfez savaşında izlediği Özal siyasetiyle kaybeden taraf olmuştur. Bu tespitlerimizin kanıtlarını toplamak için gelin Şemdinli'ye gidelim, Özal'ı da alalım yanımıza, bakalım neler yaşanmış, birlikte görelim...

"Silahlı Kuvvetlerin görevi yurt savunmasıdır. Yurt savunması da en kutsal görevdir. Bu görev ne okyanus ötesi ülkelere ihale edilir ne de başka devletlerin stratejileri için kullanılabilir. Genelkurmay Karargahında buralarda görüştüğümüz komutanların kafalarında yalnızca bir amaç var: Ne sınır ötesi fetihler, ne Musul, ne Kerkük, yalnızca yurt savunması..."

Uğur Mumcu, Cumhuriyet, 9 Mart 1991.

Özal, Bu Gerçeği Şemdinli'de Gördü (Eylül 92)

İşte resim, iyi bakınız. Ortada beyaz gömlekli olan rahmetli Özal. Tarih 7 Eylül 1992. Beyaz gömlekli, gözlüklü, şişmanca olan, dönemin Cumhurbaşkanı Turgut Özal. Hemen solundaki eşi Semra Hanımefendi, sağındaki ise rahmetli Eşref Bitlis, orgeneral, dönemin Jandarma Genel Komutanı. Bitlis Paşa'nın hemen sağ arkasındaki çelik başlıklı olan binbaşı ise benim. Resimde Deniz Kuvvetleri Komutanı var, Olağanüstü Hal Bölge Valisi var, Hakkari Valisi ve Şemdinli Kaymakamı Seyfullah Hacımüftüoğlu var. Yani bu resimde "Devlet" var. Neden geldi Özal Şemdinli'ye?

Resmin çekildiği yer Şemdinli Alan Jandarma Hudut Bölüğü. Bu bölük Özal'ın gelişinden tam bir hafta önce, 30 Ağustos 1992'de teröristlerin imha amaçlı saldırısına uğradı.

Beş yüzden fazla terörist Irak'tan gelerek bölüğümüze, şafak vakti, imha etmek ve ele geçirmek maksadıyla saldırıda bulundu. Olayı duyan Tabur Komutanı ve beş asker yardıma gitti gün doğarken. Yolda pusuya düştüler, mayına bastılar, biri ağır yaralandı, ama o pusuyu geçip karakola vardılar. Askerleriyle birlikte omuz omuza teröristlere karşı mücadele ettiler. Sabah başlayan çatışmalar akşama kadar sürdü ve bu resimde gördüğünüz "Devlet" tabur komutanı ile beş askerinden hiç haber alamadı. Akşam olduğunda teröristlerin çoğu yere serilmişti, canını kurtarabilenler kaçmaya başlamıştı. Akşam haber alabildi "Devlet" bölgede olan bitenden. Özal merak etmiş bu olayı. Gidelim bakalım, nedir bu olay, yerinde görelim, diyerek Şemdinli'ye geldi. İşte resmi.

Biz anlattık Özal'a olan biteni. Irak'tan geliyorlar, dedik, Barzani bölgesinden ve Çekiç Güç'ün himaye ettiği bölgeden.

Biz anlattık Özal'a, sayıları kalabalık dedik, mevcutları bizden fazla.

Biz anlattık Özal'a, bizde olmayan silahlara sahipler, ellerinde Bikeysi otomatik tüfek var, RPG-7 roketatar var, Kannas keskin nişancı tüfeği var. Ele geçen bu silahları da gösterdik.

Yine gelecekler, dedik, Sayın Cumhurbaşkanım, yine saldıracaklar, hem de bütün askeri üslerimize, köylerimize, hatta Şemdinli merkezine. Onlar gelmeden biz gidelim, dedik, biz Irak'a gidelim ve çatışmayı orada yapalım. Dinledi bizi ve gitti. Devlet Şemdinli'den gitti, onların yerine bir hafta sonra Irak'tan teröristler geldi ve 13 Eylül'de Aktütün'e, 27 Eylül'de Derecik'e saldırdı. PKK'ya darbe vurduk, ama biz bir ayda tam 74 şehit verdik. Şimdi soruyorumuz kendimize, bu şehitlerimizin sorumlusu kim?

Aslında başımıza gelecekler iki yıl öncesi, PKK'nın 1990'da yapılan IV. Kongresinde planlanmış ama bizim haberimiz olmadı hiç. Binbaşı Ersever'in yazdıklarını okuyunca, başımıza ne gelmiş, neden gelmiş, bugünlerde anlıyoruz tüm yaşananları. Bakın nasıl anlatıyor Ersever:

> *"PKK'nın 92 yılı hedeflerinde Türkiye-Irak sınırının Türkiye tarafındaki sınır karakollarına saldırıp ortadan kaldırılması vardı ve planın ilk adımı buydu. Böylece 330 kilometrelik sınır boyunca dizilen sınır karakolları kaldırılacak ve Türkiye tarafında bir kurtarılmış bölge yaratılacaktı. Diğer yandan sınırın Irak tarafı zaten PKK'nın denetimindeydi ve sahada onlarca kampta binlerce militan, sabahtan akaşam kadar silahlı eğitim görüyordu. Bu gücün elinde onlarca çeşitli çapta havan topu, uçaksavar, binlerce roketatar ve onbinlerce piyade tüfeği mevcuttu. Apo bu silahlı gücü, sınır karakolları kaldırıldıktan sonra sınırın her iki tarafına konuşlandırmayı ve bu sahada Botan-Behdinan savaş hükümeti kurmayı amaçlıyordu."*

Saldırıya uğradığımız yıl 1992. Saldırıların planladığı yıl 1990. Üstelik Şemdinli stratejik hedef seçilmiş terör örgütü tarafından. Ne yazık ki haberimiz olmadı bundan. Üç buçuk eşkıyadan hesap sorabilmek için koşa koşa gittik Şemdinli'ye ve gider gitmez saldırıya uğradık ama üç beş eşkıya tarafından değil binlercesi tarafından. Yazıklar olsun. Size bu satırları yazan , işte o yılların Şemdinli Tabur Komutanı...

Özal ile birlikte Şemdinli'ye gelen Bitlis Paşa bizi can

kulağıyla dinlemişti, hiç ses çıkarmadan. Oldukça düşünceli bir halde, gün gibi hatırlıyoruz. O da dinledi ve gitti. Özal ve Bitlis Paşa'nın Şemdinli'de gördüğü neydi:

"PKK sayıları 20 bini bulan bir silahlı güce ulaşmıştı. Bu silahlı güç Şemdinli sınır hattına konuşlanmıştı. Ellerindeki silahların teknik ve taktik olarak üstündü. Amacı; hudut hattındaki karakollara imha amaçlı saldırı yapmak ve bir süre elde tutup halk ayaklanmasını başlatmaktı. İmralı savaş hükümeti kurmaya hazırlanıyordu. Bu silahlı güç Barzani bölgesinde Çekiç Güç yani ABD tarafından desteklenmişti."

Özal ve Bitlis bu gerçeği gördü ve gitti. Hemen ardından duyduk ki, Türk Silahlı Kuvvetleri Irak'a kapsamlı bir kara harekâtı yapacakmış! Hem de kimden duyduk biliyor musunuz, Barzani peşmergelerinden. Güneyde karakollarımız var Barzani peşmergelerine komşu, onlar anlattı bize, köylüler anlattı; Barzani ve Talabani Eşref Bitlis Paşa ile anlaşmış, peşmergelere silah, yiyecek, giyecek verilecekmiş, hatta dolar üzerinden aylık maaş verilecekmiş, Türk Ordusu ile Barzani-Talabani peşmergeleri PKK terör örgütünü Irak'ta temizleyecekmiş. Yıl 2010. Bakıyoruz haberlere, Barzani'ye silah ve cephane verildiğinden bahsediliyor. Eğer ki ülkemizdeki siyaset Barzani'ye destek vermiş ise, işte bu dönemdedir, 1992' dedir. Biz Şemdinli'de görev yaptığımız yıllardadır. Şemdinli'de karakol baskınlarının yapıldığı süreçtedir. Varsa aksini söyleyecek, buyursun çıksın, biz buradayız...

Dedikleri gibi de oldu. Barzani ve Talabani'ye yardımlar yapıldı ve Derecik'te konuşlu Komando Tabur Komutanlığı unsurlarına yapılan saldırıdan tam bir hafta sonra, 3 Ekim 1992 tarihinde, Türk Silahlı Kuvvetleri Irak'a kapsamlı, belki yakın tarihimizin en kapsamlı kara harekâtını başlattı. Biz oradaydık...

Plan şuydu:

Saddam saldırıları sonucu Irak kuzeyindeki sınır boyla-

rında yaşayan Kürt köylüler geri çekilmiş, köylerini boşaltmıştı, tıpkı PKK saldırıları sonucu Türkiye'de boşaltılan köyler gibi. PKK terör örgütü müştereken temizlenecek ve köylüler her iki tarafta da köylerine geri dönecek, sınır boylarında peşmerge karakolları açılacak, Türkiye ile Barzani-Talabani sınır boylarını koruyacaktı. Plan güzeldi. Her iki tarafta da göçlerin trajedisi bu şekilde çözülmüş olacaktı. Sınır güvenliği sağlanmış olacak, PKK tarihten silinecek ve her iki tarafta güvenlik ve huzur hüküm sürecekti.

Rahmetli Eşref Bitlis Paşa'nın, aradan yıllar geçtikten sonra ana fikrinin ne olduğunu şimdi anlıyoruz. Bitlis Paşa, Çekiç Güç himayesinde ve Barzani-Talabani bölgesinde sayıları 20 bini bulan bir terörist varlığından haberdardı. Barzani ve Talabani'yi PKK'ya karşı verilecek mücadelenin içine çekmek ve çatışmaları Irak'ta yapmak istiyordu. Çünkü bu 20 bin terörist, Türkiye'ye giriş yapar da eylemlere girişirse, ülkemizin kan ve ateşe boğulacağını da çok iyi biliyordu. Bu yüzden çatışmayı Irak'ta kabul etmek ve Türkiye'nin bundan zarar görmesini engellemek istiyordu. Bu amaçla Irak kuzeyine sayısız kereler gitmiş, hatta içinde bulunduğu helikopter iki kez ABD tarafından düşürülmeye çalışılmıştı. Medyada çok yazıldı çizildi bu konu. Buna rağmen Eşref Paşa planından vazgeçmemiş, Barzani-Talabani ile anlaşmış ve planlandığı gibi 3 Ekim'de kara harekâtını başlatılacaktı. Ama ABD Eşref Paşa gibi düşünmüyor ve harekâtın yapılmasını engellemeye çalışıyordu. Bu ABD, harekâta ilişkin düşüncesini göstermek Türkiye'yi bu kararından vazgeçirmek için, harekât ile aynı günlerde, yani harekâtın başlayacağı günlerde, Ege denizinde bir tattibatta olan "Muvanet Zırhlımızı" vurdu ama harekâtı engelleyemedi. Bitlis Paşa 3 Ekim'de harekâtaı başlattı ve Türk Orduları Irak'a girmeye başladı...

PKK Bitecekti Ama ABD Engel Oldu (Ekim 92)

"PKK bugün 'savaş hükümeti' kurup 'ulusal kongre'yi toplamak istiyor. (Almanya'da yayımlanan PKK'nın yayın organı Berxwedan, 15 Eylül, 30 Eylül ve 15 Ekim 1991 tarihli sayıları). Eski İngiltere Başbakanı Callagan, NATO toplantısında, 'Kürt sorunu saatli bombadır, Türkiye'de patlayacaktır' derken, acaba ne gibi olası olayları anlatmak istiyor?"

Uğur Mumcu, Cumhuriyet, 10 Temmuz 1992

92 Ekim harekâtı Öcalan davası tutanaklarında da yer almıştır. Dava ile ilgili tüm bilgi ve belgelere sahip Cumhuriyet Başsavcılığı, Ekim 92 harekâtını şu sözlerle değerlendirmiş ve bu sözler iddianamede de yer almıştır:

"1992 yılının başından itibaren PKK'nın yurtiçindeki elemanlarına önemli ölçüde darbeler vurulmuşsa da K.Irak'taki üslerinden devamlı takviye alan örgüt, bu darbeleri telafi etme yoluna gitmiştir. Bunun üzerine Ekim 1992 tarihinde örgütün K. Irak'ta bulunan kamplarına önemli bir operasyon gerçekleştirilmiştir. Bu harekât ile örgüte büyük kayıplar verdirilmiş ve böylece PKK'nın kurtarılmış bölgeler oluşturma teşebbüsü neticesiz bırakılmıştır."

Harekât, Muavenet Zırhlımızın ABD tarafından vurulmasına ve tüm engellemelere rağmen, düşünüldüğü gibi ve planlandığı gibi 3 Ekim'de Eşref Bitlis Paşa'nın emir ve komutasında başladı. İçimizdeki coşku büyüktü, artık bu işin biteceğini düşünüyorduk biz Şemdinli'de. Halkta da büyük bir umut vardı, artık terörün biteceği ve ülkeye huzur ve güvenliğin geleceğini düşünüyorlardı. Türk Ordusu Irak'a girer girmez, sınır boylarında hüküm süren teröristlerle çatışmalar başladı ve biz de bir yandan Şemdinli-Irak sınırını korurken, bir yandan da harekâtta olup bitenleri gün be gün izlemeye başladık. Belki de silahlı kuvvetlerimizin girdiği her bölgede,

başta Hakurk, Basyan, Şive, Mezi, Keryaderi, Avaşin, Zap olmak üzere, şiddetli çatışmalar yaşanmaya başladı. Bir zamanlar Öcalan'ın sözde savaş hükümeti kurmayı planladığı Botan-Behdinan, yani Şırnak-Hakkâri sınır boylarının hemen güneyi öylesine terörist kaynıyordu ki, patlayan bomba ve roketlerin sesleri, yapılan top atışları ve bölgeye giden Kobraların uçaksavar top sesleri bulunduğumuz sınır boylarından dahi duyuluyordu. Çatışmalara Barzani ve Talabani peşmergeleri de katılıyor, gündüz yaşanan çatışmalar gece boyu da sürüyordu. Harekâtın ilk gücü sonrası aldığımız haberler gerçekten heyecan vericiydi: teröristler her bölgede ağır zayiatlar veriyor, etkisiz hale getirilen terörist sayısı yüzlerle ifade ediliyordu. Bugünkü medyanın üç beş silah ve mermiye "çok sayıda" demesine bakmayın, o günlerde gerçekten çok sayıda, yüzlerce, binlerce silah ve cephane ele geçirilmiş, ileri harekât da devam ediyordu. Canlı tanığıyız bu olayların, gizli tanık değil. Açık ve canlı bir tanık...

Şemdinli'nin harekât bölgesine en yakın yeri Derecik beldesidir. Derecik'ten daha da öte Yeşilova, Umurlu, Samanlı karakollarımız sınırla yakın komşudur. Iraklı peşmergeler hemen hemen her gün karakollarımıza uğramakta ve çatışmalar hakkında bize bilgi taşımaktadır. İlk günlerde aldığımız haberler, terör örgütünün ağır bir darbe yediği, harekâta katılan birlikler tarafından kampların ele geçirildiği, iki bine yakın teröristin etkisiz hale getirilmiş olduğu yolundadır. Ele geçen mühimmat saymakla bitmeyecek kadar çoktur. Teröristlerin havan, uçaksavar, geri tepmesiz top gibi ağır silahları imha edilmiştir. Örgüt liderleri kaçmaya başlamış, canını kurtaran ayakçı teröristler de örgütten kopmuş ve dağılmaktadır. Harekâtı yakından izleyen Binbaşı Ersever, Üçgendeki Tezgah kitabında, bakın nasıl anlatıyor olayları:

"Evet, Zaho cephesi çöküyordu. Apo, o ceviz kadar beyniyle Lazkiye'den telsizle, telefonla; *'Sonuna kadar direnin, o bölge Botan-Behdinan savaş hükümetinin merkezidir,'* diyordu.

PKK cephe savaşına başlamıştı. Gerilla tarzında savaşamıyordu ve çember içerisine düşmüştü. PKK imha oluyordu. Türk Komando Birlikleri ve Zırhlı Birlikler Zaho'ya girdiler. Öyle çok güçlü birlikler sokmaya gerek yoktu. Eğitimi normal Türk askeri, zırhlı birlik kuşatmasıyla birlikte, kadın ve çocukları çok kolayca öldüren PKK'lı canileri boğazlayıvermişti. Türkiye'nin Güneydoğu sınırının güneyi PKK'dan temizlenmişti. Bu temizlik sonunda PKK'nın kaybı 1500-2000 teslim olan, 900-1000 yaralı, 1500-2000 ölü, toplam 4000-4500 kişi olarak hesaplanmaktadır. Apo da bu rakamları kendi ağzıyla teyit etmektedir. 300 tonu aşkın yiyecek, 650 bin çeşitli çapta fişek, 3600 civarında Kaleşnikov piyade tüfeği ele geçirilmiştir. Türk Silahlı Kuvvetleri'nin bu harekâtta ki askeri başarısı inkar edilemez.

Peki, TSK'nin temizlediği bölge 1993 başı itibariyle boş mudur? Hayır! 40'ar, 50'şer kişilik PKK gurupları yine aynı yerlere girmiştir. Yerleşim yeniden başlamıştır. Bizim ısrarla üzerinde durduğumuz konu da budur. Ocak 1993 itibariyle başını PKK Kuzey Irak sorumlusu Cemal kod Murat Karayılan'ın çektiği yeniden yerleşim faaliyeti aralıksız sürmektedir. Ekim 92 harekâtı esnasında bizim büyüklerimiz meşhur işportacı Talabani'yi tanımış olsalardı, işte o zaman PKK'yı tamamen imha edebilirlerdi. Düşüncemize göre tarihi bir fırsat kaçırılmıştır..."

Ekim 1992 harekâtı Türk tarihinin bir dönüm noktasıdır. Bu harekât, Eşref Bitlis Paşa'nın PKK terör örgütünü Irak kuzeyinde bitirme harekâtıdır. Barzani ve Talabani bize ihanet etmiş olmasaydı, belki de Bitlis Paşa amacına ulaşacak ve PKK tarihten silinmiş olacaktı ama olmadı, neden?

Harekât sonucu, PKK'nın ölümcül bir darbe yediğini gören bir takım kirli eller önce Talabani'yi, ardından da Barzani'yi PKK yönetici kadrosu ile anlaştırdı ve bu ikili PKK'yı operasyondan sakladı, himaye etti. Kimdi bu kirli eller? Harekâtın bizzat içinde yer alan Cem Ersever olaylara tanık-

tır. Yaşamış olsaydı, belki de bu sorumuz açık cevaplar bulabilecekti. Ama olmadı, çünkü Ersever öldürüldü, faili ise meçhul. Bakın Ersever, Barzani Talabani ikilisinin ihanetini nasıl anlatıyor;

> *"Askeri harekât imhayı amaçlar. Bu harekâtta imha görevi peşmergelere verilmiştir. 2 Ekim'de harekât başlamıştır. 5 Ekim'de Kürdistani Cephe ile PKK arasında anlaşma yapılmıştır. Ayın 15'in de anlaşmayı imzalamışlardır. Talabani gibi siyasi bir fahişe gelip bizi iğfal etmişti. 2 bin PKK'lı almıştır, barındırmıştır."*[55]

Ersever'in söyledikleri doğrudur. Ekim 1992'de dağılma ve yok olma noktasına gelen örgüt, Talabani ve Barzani'nin PKK ile yaptığı anlaşmalar sonucu yeniden güç kazanmıştır. Ersever'in anlattığı 2 bin PKK'nın Talabani tarafından himaye edilmesi olayı da doğrudur. Bu olay aradan yıllar geçtikten sonra yeniden gündem taşınmış ancak yetkililer tarafından bu konuya bir açıklama getirilememiştir. Ersever aynı kitabında, "92 yılı itibariyle Kuzey Irak'ta teslim olan PKK'lı sayısının üç bin civarında olduğu" şeklinde ve değişik sayfalarda vurgular yapmıştır. Şimdi aradan yıllar geçti, Irak'lı gazeteci Rebwar Kerim bu konuyla ilgili şok bir iddiada bulundu ve 18 Aralık 2008 günlü Bugün gazetesi bu iddiayı şu satırlarla gündeme taşıdı:

> *"TSK, 1992'de Talabani ve Barzani güçleri ile ortak yaptığı operasyonda teslim olan 3 bin PKK'lıyı serbest bıraktı. Kuzey Irak'ın en çok satan gazetesi Hawler'in Genel Yayın Yönetmeni Rebwar Kerim'in, Burç FM'de katıldığı bir programda yaptığı açıklamalar gündemi sarsacak nitelikte."*

Haberi bu manşetle duyuran gazete iddialarını şöyle sürdürdü:

"Kerim, 1992'de Talabani ve Barzani'ya bağlı KTP ve

55 Soner Yalçın, Binbaşı Ersver'in İtirafları, s.111. Doğan Kitap.

KYP'nin Türk Silahlı Kuvvetleri ile birlikte PKK'ya karşı savaştığını ve bu savaşta PKK'dan 3000 kişinin teslim olduğunu iddia etti. 'Fakat Türkiye bu esirlerin silah numaralarını alıp PKK'lıları serbest bıraktı' diyen Kerim, skandal iddiasını şöyle sürdürdü: '3 bin PKK'lı Türkiye'ye 450 km uzaklıktaki İran sınırındaki Zale Kampı'na gönderildi." Rebwar Kerim'in ortaya attığı 1992'de teslim olan PKK'lıları Türkiye'nin almadığı iddiasını, dönemin Diyarbakır Jandarma Asayiş Komutanı Korgeneral Hasan Kundakçı da doğruladı. Kundakçı Bugün'e gazetesine yaptığı açıklamada, "PKK'lıların Barzani ve Talabani'ye teslim olması komutanlarımca uygun görüldü. Bazıları hemen serbest bırakıldı. Diğerleri Zeli'de toplandı. Kampı havadan vurduk. Bir kısmı öldü, bir kısmı kaçtı dedi. Dönemin Genelkurmay Başkanı olan Doğan Güreş ise, 2007'de gazeteci Fikret Bila'ya verdiği mülakatta, yapılan ortak operasyonu doğrularken, Talabani'nin 1000 veya 2000 teröristi alıp İran yakınındaki Zeli'ye götürdüğünü söylemişti. Genelkurmay Başkanlığı İletişim Daire Başkanı Tuğgeneral Metin Gürak ise geçtiğimiz hafta yaptığı bilgilendirme toplantısında iddiaları yalanlamadı: "Geçmişte yaşanan bir olayla ilgili spekülatif bazı şeyler basında yer alıyor. Bunlarla ilgili şu anda söyleyecek bir şey yok," diyerek konuyu sonuçsuz bıraktı.

Şimdi gelelim bizim yaşadıklarımıza...

Ekim 1992 ayı sonuna doğru harekâta son verildi ve birliklerimizin çoğu döndü ve ülkede huzur rüzgârları esmeye başladı. Biz yine Şemdinli'deyiz, azalan terör olayları sayesinde zaman zaman gazete okuyor ve televizyon seyrediyoruz. Cengiz Çandar ve Talabani adı sıkça duyulmaya başladı o günlerde. Çandar Irak'a gelip gidiyor, Talabani ise Türkiye'ye. Her ikisi de yetkili makamlarla görüşüyor ve görüştükleri makamlar arasında aracılık yapıyorlardı ama ne için, bilmiyorduk. Bir ara ateş kes sözleri medyaya hakim oldu, terör örgütün silah bırakacağından bahsediliyordu.

Bakın sonra neler oldu...

Mumcu, Bitlis ve Ersever'in Ortak Noktaları

Ben Ahmet Cem Ersever, PKK ile mücadelede atılan adımların yanlış olduğunu, TC'nin PKK sorununa karşı bir stratejisinin olmadığına inandığımı ve 1992 yılında zevahiri kurtarmak gerekçesiyle bilgisizce yapılan Kuzey Irak harekâtının devleti bir açmaza soktuğunu, PKK'ya siyasi kazanımlar getireceğini, güçlenmesini sağlayacağını, siyasi işportacı Celal Talabani isimli şahsın Türkiye'de sadece PKK'nın askeri gücünü ele geçirmek maksadıyla tezgâhlar peşinde olduğunu beyan ederek, 1993 yılı Mart Ayında..... kendi isteğimle ve bazı arkadaşlarımla birlikte emekli oldum.

Ahmet Cem Ersever, 1993

Ekim 1992'de başlatılan kara harekâtı belki de yakın tarihimizin önemli bir dönüm noktası olacaktı, belki de terör şimdi bitmiş olacaktı, belki de küresel üçlünün küresel projeleri, tıpkı Sevr haritası gibi parçalanıp ayaklar altına alınmış olacaktı ama hiç birisi olmadı. Çünkü bu harekât amacına ulaşamadan sonlandırıldı. 1992-93 yılında yaşananlar bir türlü aydınlığa çıkarılamadı, kimse anlatmadı ve bu bilinmezlik hâlâ gizemini korumaktadır...

1992 Ekim harekâtının etkileri bölgede sürerken, örgüt dağılmaya yüz tutarken, ABD

Barzani ve Talabani ikilisiyle Türkiye'ye karşı plan ve programlar hazırlarken, Cengiz Çandar PKK ile Özal ya da yetkilisi arasında mekik dokurken, sözde ateşkes çığlıkları medyada atılırken ilk sarsıcı cinayet işlendi ve Uğur Mumcu, terör ve kaçakçılık konusunda ülkemizin yetiştirdiği en kıymetli insan, araştırmacı, gazeteci ve yazar, uğradığı bir bombalı suikast sonucu yaşamını yitirdi. Bu dönemde yaşadıkla-

rımıza bir anlam kazandırabilmek için önce tarihleri alt alta bir sıralayalım:

"30 Ağustos 1992. Şemdinli Alan karakoluna saldırı yapıldı. 19 şehit.

13 Eylül. Aktütün karakolu aynı şekilde saldırıya uğradı. 22 şehit.

27 Eylül. Derecik karakoluna teröristler saldırdı. 33 şehit.

1 Ekim 1992'de Muavenet zırhlımız ABD savaş gemisi tarafından vuruldu.

3 Ekim. Irak harekâtı başlatıldı.

5 Ekim. Talabani PKK ile anlaşma yaptı.

15 Ekim. Barzani PKK ile anlaşma yaptı.

Ekim 1992'de 2-3.000 PKK'lı Talabani'ye teslim oldu.

24 Ocak 1993'te Uğur Mumcu öldürüldü.

17 Şubat. Eşref Bitlis bir uçak kazasında yaşamını yitirdi.

15 Mart. Binbaşı Cem Ersever istifa etti.

20 Mart. PKK terör örgütü Lübnan Bekaa'da ateş kes ilan etti (Nevruz bayramı).

15 Nisan. Ateşkes sonu (Şeyh Sait'in yakalanma yıldönümü).

17 Nisan. Cumhurbaşkanı Turgut Özal öldü.

24 Mayıs. 33 silahsız asker Bingöl'de teröristler tarafından katledildi (İmralı'nın 15. evlilik yıldönümü).

Bu olaylar arasında bir bağ olduğu açık, hem de anlamlı bir bağ, komplo teorisi değil.

Olaylardaki kişiler arasında da bir bağ var hem de çok anlamlı, varsayım değil.

Olayların sonuçları da birbiriyle ilişkili, tesadüfi değil. Şimdi ilk sıradan başlayalım olayları analiz etmeye.

1992 Şemdinli baskınları...

1992 Şemdinli saldırıları rastgele yapılmış eylemler değildir. Eylemler, İmralı'da yatanın Şırnak-Hakkari arasındaki sınır karakollarını imha amaçlı saldırılarla ortadan kaldırıp

Botan-Behdinan savaş hükümetini Şemdinli'de kurmak niyetine dayanmaktadır. Eğer ki bu saldırılar amacına ulaşıp da teröristler Alan ya da Aktütün ya da Derecik karakollarından birini ele geçirip, birkaç gün elde tutmayı başarabilseydi, biliniz ki Güneydoğu'da halk ayaklanması başlatılmış olacaktı. Uğur Mumcu bu tespitimizi Şemdinli eylemlerinden bir yıl önce yapmış ve haykırmış ama biz duymamışız:

"1984 yılından bu yana bölgede en az 2.764 kişi öldürüldü. Kim kurutacak bu kan gölünü? Güneydoğu'daki olayları, ne yazık ve ne acı ki Lübnan iç savaşındaki olayları izlercesine izliyoruz. Güneydoğu'da bir iç savaş başlıyor! Uyanın...Uyanın...Uyanın... Uyanın artık!..."

Uğur Mumcu, Cumhuriyet, 9 Ekim 1991

Mumcu doğru söylüyordu, tanığı biziz, örgüt 1992 yılı hedeflerine ulaşmış olsaydı, 1992 Nevruz'unda halk ayaklanmasını başlatmış olacaktı. 1992 Şemdinli karakol baskınları örgütün istediği gibi sonuçlanmış ve karakollar ele geçirilmiş olsaydı, 93 Nevruz'unda Serhildan denilen halk isyanı yine başlatılmış olacaktı ama başaramadılar. İsterseniz 1992 ve 93 Nevruzlarında Şırnak, Cizre ve Nusaybin'de çıkan oları bir inceleyiniz, hele ki Şırnak'ta çatışmalar günlerce sürmüştü. Haklı olduğumuz görülecektir. Şemdinli'de bu saldırıların yapıldığı karakolların Tabur Komutanıydık biz, sözlerimiz ciddidir, varsayım değil. Başaramadılar, onca saldırıya rağmen bu ülkede bir halk ayaklanması başlatamadılar, halkımızın sağduyusu ve güvenlik güçlerinin zorlu mücadelesi buna izin vermedi. Ama ya şimdi?

1992 Ekim Olayları...

Bu olayların yaşlandığı dönemde Eşref Bitlis hayatta, Cem Ersever hayattadır. Gelişmeleri bilmektedir. Irak'a geniş çaplı bir harekâtın görüşmeleri hatta hazırlıkları yapılmaktadır. Bu süreçte Bitlis Paşa'nın niyeti ABD tarafından öğrenilmiş ve caydırmak için birkaç kez helikopterine taciz yaptıkları da medyaya yansımıştır.

Muavenet zırhlımızın göz göre göre Ege Denizi'nde ABD'nin savaş gemisi tarafından vurulması da bir tesadüf değildir, olamaz. Amacı Türkiye'ye gözdağı vermektir. Ne için? Irak'a müdahalesini engellemek için. Bu da Bitlis Paşa'yı durduramadı, 3 Ekim'de harekât yapıldı ve örgüte önemli bir darbe vuruldu.

1992 Ekim Barzani-Talabani-PKK ittifakı...

Harekât sonrası dağılmak olan bu örgüt, Barzani ve Talabani'nin yaptığı anlaşmalarla kurtarıldı. Talabani 2-3 bin PKK'lıyı kendi peşmergeleri içine aldı. Amaç PKK'yı "Talabanileştirerek" yok etmekti. Ardından Talabani, Özal siyaseti ile PKK arasında ateşkes görüşmelerine başladı.

1993 Ocak-Şubat cinayetleri ve olayları...

Bu süreçte Uğur Mumcu haykırıyordu, ABD Irak kuzeyinde bir Kürt devleti kuruyor" diyerek. Yazdığı yazıların büyük bir bölümü de ABD'nin Kürdistan siyaseti, Barzani ve Talabani ile Özal siyasetinin yanlışlıkları üzerine inşa edilmişti. 24 Ocak 1993'de öldürüldü, yani susturuldu. Yaşamış olsaydı, belki ABD'nin kirli planları kamuoyu tarafından açıkça görülmüş olacaktı ama buna izin vermediler. Uğur Mumcu'nun anlattıklarını Bitlis Paşa'nın okumamış olması düşünülemez, çünkü her sabah gazetelerin köşe yazıları çıkarılır ve Bitlis Paşa'ya sunulurdu, hem de önemli kısımların altı çizilerek. Bitlis Paşa'nın PKK karşı mücadele stratejisi, bu örgütü Irak topraklarında yok etmeye ve çatışmanın Türkiye'ye taşınmasını önlemeye dayanıyordu. 17 Şubat'ta uçağı düştü ve aramızdan ayrıldı. O da yaşamış olsaydı, belki PKK terör örgütü tarihten silinmiş ve çatışmalar da Türkiye'ye çekilmemiş olacaktı ama olmadı, izin vermediler ve çatışmayı ülkemizi taşıdılar. 15 Mart'ta ABD-Barzani-Talabani-PKK ilişkilerini üzerine pek çok bilgiye sahip Binbaşı Cem Ersever istifa etti. Soner Yalçın ile yaptığı görüşmede, istifasına yol açan asıl nedenin 1992 Ekim Irak Harekâtı olduğunu açık açık söylüyor Ersever:

"Asıl istifamın nedeni Kuzey Irak harekâtıdır. Bugün 7 Haziran 1993 Türkiyesi'nde durum neyse, bunun sebebi 92'de yapılan Kuzey Irak harekâtıdır. Bu harekât yanlıştır, bilinçsizdir. Türkiye örgütsüzlükten, bilgisizlikten tezgâha getirilmiştir..."

Önce istifa etti Ersever, ardından faili meçhul cinayetler ile Güneydoğu'daki rant ilişkilerini, Barzani ve Talabani'nin ihanetlerini açıklayacağını ilan ettikten bir süre sonra öldürüldü. Yaşamış olsaydı, kamuoyu Barzani ve Talabani'nin ne mal olduğunu öğrenecekti, faili meçhul cinayetler ardındaki sırlar aydınlanmış olacaktı ama olmadı, susturuldu, tıpkı Mumcu gibi. Ersever'in istifasının hemen ardından 17 Nisan'da Özal bir kalp krizi sonucu öldü. Özal'ın ölümü kuşkulu mudur? ABD'nin Kürt politikası Özal sonrası hız kazanmış olduğuna göre kuşkuludur. İşte olayların kısa özeti, işte sonuçları, işte aralarındaki güçlü bağlar.

Şimdi biraz daha açalım olayları ve Uğur Mumcu cinayeti ile başlayalım.

Neden Uğur Mumcu (Ocak 93)

Daha geçenlerde ağabeyi Ceyhan Mumcu'yu Show TV televizyonu Siyaset Meydanı programında dinledik, hem de can kulağıyla. Uğur Mumcu cinayeti hakkında şunları söyledi. Çok şey söyledi ama bizim akılda not tuttuklarımız şunlar;

"Uğur'un ölümünden önceki son altı ay içinde yazmış olduğu tüm yazıları araştırdım. Yazdığı makale ve yazıların % 75'i, ABD'nin Irak kuzeyinde kurmayı planladığı Kürt devleti projesine ait olduğunu gördüm. Uğur, ABD'nin Irak projesi, Barzani ve Talabani'nin faaliyetlerine dikkatleri çekmeye çalışmış. Uğur'un ölümünde radikal dini grupları aramak ve İran'ın bu işin arkasında olduğu söylemek doğru değildir. ABD'nin Kürt devleti projesi-

ne bakmak lazım..."

Kitabımız içinde Uğur Mumcu'dan yapılmış olan alıntılara baktığımızda, hem Ceyhan Mumcu'nun sözlerinin ne denli isabetli olduğu, hem de Mumcu'nun son yazılarının nerdeyse tamamında ABD'nin Irak kuzeyinde Bir Kürt devleti kurduğunu, bu projenin Sevr projesinin bir devamı olduğunu, PKK, Barzani ile Talabani'nin bu projede işbirliği yaptığını, nerdeyse haykırarak söylemiş olduğu görülecektir. Uğur Mumcu'nun son yazdığı kitap Kürt Dosyası, ama yarım kaldı, ömrü yetmedi, tamamlayamadı. Kitabı okuduk ve yarım kalmış kitapta geçen konuları ardı ardına sıraladık:

— Öcalan'ın 31 Mart 1972'de gözaltına alınması, tutuklanması ancak ardından kuşkulu bir biçimde bu soruşturma dışında tutulup serbest bırakılması. Fakülte yönetimi tarafından korunması, askerlik hizmetinin ertelenmesi, üstelik devlet bursu verilmesi. 1973'te Mahir Çayan'ın silahlı devrim görüşlerini benimseyen Öcalan'ın PKK'nın ilk tohumlarını atması.
— 1978'te Öcalan'ın Kesire ile evlenmesi. Kesire'nin, Tunceli isyanlarını bastıran Korgeneral Abdullah Alpdoğan ile ayaklanma sırasında sık sık görüşen ve çevresinde "devlet yanlısı ve CHP'li" olarak tanınan Ali Yıldırım'ın kızı olması. Ali Yıldırım'dan yola çıkılarak 1938 Tunceli isyanına uzanması. İsyanının bastırılmasında asıl kişilik olarak Korgeneral Abdullah Alpdoğan'ın gösterilmesi ki, bu durum, kitabın son sayfalarına kadar uzanmaktadır.
— 1938 Tunceli isyanının, 1925'te çıkan Şeyh Sait ayaklanmasının bir devamı olduğunun vurgulanması. Arada çıkan ayaklanmaların incelenmesi.
— 1925 Şeyh Sait isyanı ile 1938 Tunceli yakalanmasının ardından Kürt Hoybun örgütü ile Ermeni Taşnak

partisi işbirliğinin incelenmesi. Bu işbirliği sonucu Ağrı ayaklanmasının çıkarılması. Bu ayaklanmaya İngiliz casusu Lavrence'in yardım etmesi. Ermeni Ruben Paşanın da ayaklanmayı desteklemesi.

— Tunceli bölgesinin Alevi-Sünni olduğu ve Kürtlerin Türk soyundan geldiğinin tespiti. Çözümün cehaletin yok edilmesi ve taassubun kırılmasında olduğu.
— Seyid Rıza'nın bölgede güç kazanması. Bölgedeki 347 ailenin mecburi iskana tabi tutulması. Bu amaçla 1932'de iskan kanunun çıkarılması ve kanun ile Aşiret ayrıcalıklarının kaldırılması, Feodal yapının kırılması. 1960'ta ek liste ile 55 ağanın daha Batı'ya gönderilmesi. İskan kanunu ile Türkiye'ye gelen 247 bin 295 göçmenin Doğu illerine yerleştirilmesi ancak tapu verilmediğinden bunları Batıya geri dönmesi. Dersim ıslahat planının yapılması ancak uygulanamadığı.
— Fransız ajanlarının Kürtleri isyana kışkırtabilecek faaliyetlerinin olduğu.

Bölgenin ıslahı için yapılmış olan planlar ve raporların özeti. 1934 Soyadı kanunu ile ağa, bey, Hafız, Hoca, Molla gibi unvanların kaldırılması. Dersim'in Türk olduğuna vurgu yapılması. Sorunun feodal yapıdan kaynaklandığı. Bazı yörelerde Türklerin Kürt olarak nüfus kaydına alınmış olması. Kürt nüfusunun hızla artması.

— Kürt ve Ermeni örgütlerinin işbirliği. Fransızların Kürtler için alfabe yapması. Ermenilerin Kürtlere destek vermesi ve Kürdoloji enstitüsü açması, kongre düzenlemesi. Suriye'de 14 farklı ayrılıkçı unsurun Kürtçülük üzerinden işbirliği yapması ve bunlar içinde Nakşiler tarikatının da bulunduğu. Amacın Büyük Ermenistan ve Kürdistan Ermeni-Kürt birliği-

ni kurmak olduğu, bu birliğin sınırlarının Toroslardan başladığı.

— Merzifon'daki Amerikan kolejinde silah ve cephane bulunması ve buradaki bir raporda, "Amerikan nüfuzunun Anadolu'da temini için Ermenileri ele almak, Kürt ve Kızılbaş kanı Ermeni kanıdır diyerek bunları Türk camiasından koparıp Ermeni camişasına yamamak" şeklinde bir planın bulunması. Tunceli'de hükümet kurulması meselesinin bir Ermeni casusunun işi olması.

— Alpdoğan'ın raporu Doğu'daki sorun cehalettir, feodal yapıdır. Kürtler büyük Türk ailesindendir.

Amacımız Uğur Mumcu'nun yarım kalmış kitabını zihinlerimizde tamamlamaya çalışmaktır. Anlamaya çalışıyoruz, özellikle de son kitabını yazarken ne düşündüğünü ve neyi amaçladığını. Kitapta geçen ana konular budur. Şimdi bu konularla anlatılmak istenen nedir, ona bakalım. Bize göre yarım kalan kitabın sonu şudur:

1. Öcalan şüpheli bir kişiliktir, Kürdistan projesi için seçilip yetiştirilmiştir.
2. Doğu sorunun temelinde feodal yapı (ağalar, beyler, şeyhler ve şıhlar) bulunmaktadır.
3. Devlet feodal ağalığı kaldırmaya çalışılmış ancak bu engellenmiştir.
4. Çözülemeyen Doğu sorununu, küresel güçler Kürdistan projesi için kullanarak Cumhuriyet'e karşı halk isyanı çıkarmışlardır.
5. Küresel güçlerin projesi Büyük Ermenistan ve Kürdistan'dır, yani Sevr projesidir. Bu amaçla "Ermeni-Kürt ittifakı", yani "Taşnak-Hoybun ittifakı" yapılmaktadır.

— Peki, ne amaçla yetiştirilmiştir Öcalan?
— Bu açık: Ermeni-Kürt işbirliği yapılarak, içine ne kadar etnik farklılıklar varsa konularak, Nakşi tarikatının da desteğiyle "Büyük Ermenistan ve Kürdistan"ın hayata geçirilmesi için.
— Peki, kime karşı?
— İşte bu da açık: Ben Türk'üm diyenlere karşı, Türk varlığı ve kimliği içinde yaşamaktan güç bulanlara karşı, Anadolu'daki Türk kimliğine ve varlığına karşı.
— Peki, kim var bu projenin ardında?
— Bu ise çok açık: İsrail. Strateji İsrail'in, güç ABD'nin, siyaseti ise AB'nin.

Uğur Mumcu'nun son yazdığı makale de, tıpkı kitapta anlatmak istediklerini doğrular niteliktedir. Irak kuzeyinde kurulması planlanan Kürt devletinin ardında İsrail'in bulunduğunu yazmaktadır Uğur Mumcu çünkü Barzani'nin MOSSAD ile bağı vardır[56]:

> *"Ortadoğu'nun karanlık bir kuyu olduğu her gün biraz daha anlaşılıyor. Kanıtlanan son ilişki MOSSAD-Barzani ilişkisidir. MOSSAD, İsrail'in gizli istihbarat örgütüdür. Bu örgütün, Kürt lideri Molla Mustafa Barzani ile ilişkileri olduğu söylense daha önce kim inanırdı? Barzani'nin CIA ile ilişkisi artık belgelendi. Kimse bu ilişkiye, "Hayır olmadı" diyemiyor. CIA-Barzani ilişkileri biliniyordu da MOSSAD-Barzani ilişkileri bilinmiyordu. MOSSAD'ın Barzani ile ilişkileri Londra ve Sydney'de yayınlanan "Israel's Secret Wars-A History of Israel's Intelligence Services" adlı kitapta sergileniyor."*

Uğur Mumcu yazısında Barzani'nin CIA-MOSSAD ile bağlantılı olduğunu ve her ay düzenli para aldığını açıklıyor:

56 Uğur MUMCU, MOSSAD-BARZANİ, Cumhuriyet, 7 Ocak 1993.

"Bu kitapta MOSSAD-Barzani ilişkileri, İsrail Dışişleri Bakanlığı ve MOSSAD yazışmalarına dayanılarak açıklanıyor. Önsözde, kitabın yayından önce İsrail ordu yetkilileri tarafından da incelendiği yazılıyor. Kitapta 1967 Arap-İsrail Savaşı'ndan sonra, MOSSAD'ın Kürtlerle ilişki kurduğu (sf. 327), Mısırlı ünlü gazeteci Hasan el-Heykel'in İsrailli subayların Kürtler aracılığıyla Irak'tan radyo bağlantıları kurduğunu 1971 yılında açıkladığı anlatılıyor. 1969 yılı Mart ayında Kerkük petrollerine yapılan saldırının da İsrail tarafından yapıldığı açıklanıyor. 1972 yılında imzalanan Sovyet-Irak Dostluk Antlaşması'ndan sonra İran Şahı ABD Başkanı Nixon ile gizli görüşme yapıyor; bu gizli görüşmeden sonra CIA tarafından "Kürdistan Demokratik Partisi"ne üç yıl içinde 24 milyon dolar gönderiliyor. Barzani'nin Irak rejimine karşı ayaklandığı yıllarda, ABD-İsrail-İran üçlüsü bu ayaklanmayı destekliyor. Barzani-ABD ilişkileri, ABD Dışişleri eski bakanı Henry Kissinger eliyle yürütülüyor. MOSSAD-Barzani ilişkileri de İsrail'in Tahran'daki askeri ateşesi Yaakov Nimrodi (MOSSAD Ajanı) aracılığı ile gerçekleşiyor. Nimrodi'nin üstlendiği görev ilginç: Nimrodi Sovyet silahlarının Barzani'nin eline geçmesinde rol oynuyor. (sf. 328-329) Kitapta, MOSSAD' dan Kürtler'e 50 milyon dolar para verildiği, ABD kaynaklarına dayanarak açıklanıyor. (sf. 328)"

Barzani MOSSAD ilişkisi sıradan bir ilişki değildir, görmezden gelinemez. İsrail'in planlarıyla bire bir örtüşmektedir. İsrail "Yahudi Kürdistan" projesiyle de örtüşmektedir. Mumcu'nun öldürülmesinden bu yana tam 17 yıl geçti. Bugün bizim çözmeye çalıştığımız ABD-AB-İsrail küresel üçlüsünün küresel planlarını, inanıyoruz ki Mumcu çözmüştü hem de yıllar önce. Mumcu'nun susturulmasıyla medya da susturuldu, çünkü Uğur Mumcu'nun o günlerde haykırdıklarını şimdilerde anlatan olmuyor hiç.

PKK'yı kuran kim? PKK'yı kimin kurduğunu öğrenmek için PKK'nın hangi tarihte kurulmuş olduğuna bakmamız

gerekiyor. Ne zaman kuruldu? 27 Kasım 1978.

Bu tarihin bir önemi var mı, yani neden bu örgüt bu tarihte kuruldu?

Uğur Mumcu'dan dinleyelim:

> *"Hoybun Kürt örgütü bir bildiri yayınlayarak "Kürt ulusunun özgür ve bağımsız yaşama isteğini dile getirdi. Bildiri ayrıca Ermeni-Kürt dayanışmasına da vurgu yaptı. Ermenilerle Kürtler anlaşmıştı. Ermeniler, büyük bir kısmı Kürtlerin devlet kurmak istedikleri topraklar üzerindeki haklarından vazgeçecekler, Amerika ve Avrupa'da Kürtler lehine propaganda yapacaklardı. 1925'te Marsilya'da toplanan sosyalist enternasyonalde, Ermeniler Kürt bağımsızlığını savunan bir bildiri yayınladılar."*

Uğur Mumcu'yu öldüren, sizce kimdir?

Cevap: Mumcu'nun yazdıklarıyla ortaya çıkarılmaya çalışılan Ermeni-Kürt ittifakı ile bu ittifakın silahlı gücü PKK, her iki projenin mimarları ve bu mimarların içimizdeki siyaseti ile köstebekleridir. Biraz uzun oldu ama ihaneti anlatabilmek kolay değil...

Eşref Bitlis'in Kuşkulu Ölümü (Şubat 93)

Mumcu'nun ardından, Jandarma Genel Komutanı Orgeneral Eşref Bitlis'in taşıyan uçak, bir kaza (!) sonrası 17 Şubat 1993'te düştü ve Bitlis hayatını kaybetti. Ölümü bize sorarsanız kuşkuludur, çünkü Eşref Bitlis, ABD'nin Kürdistan projesini bozmak için, Ekim 1992'de Irak kuzeyine harekât düzenleyen komutandır. Bu harekât öncesi ve sonrasında Bitlis Paşa'nın ABD uçakları tarafından tehdit edildiği medyada sıkça yer aldı ve yakın görev arkadaşları tarafından da bu haberler doğrulandı. Biliyorsunuz 1992 Ekim harekâtının tanıklarından biri biziz. Harekâtı ABD engellemeseydi, PKK terör örgütü çoktan bitmişti bizim ülkemizde. ABD, neden Bitlis Paşa'yı engelledi?

Bu açıktır, hepsini anlattım size ben. ABD'nin Bitlis Paşa'yı engellemek istemesindeki tek amaç; Kürdistan projesi aktörleri olarak Öcalan ve Barzani'yi koruma ve himaye altına almaktır. Nitekim aradan yıllar geçmiş, Öcalan ABD tarafından bize teslim edilmiş ve Öcalan bu konumuyla, İmralı'da Kuzey Kürdistan'ı lideri olmuş, yattığı yerden de bölgeyi idare etmektedir. Benzer şekilde Barzani de Irak kuzeyinde Kürdistan'ın Güney'ini kurmuştur. ABD şimdilik projesini başarmış görünmektedir. Bitlis Paşa yaşamış olsaydı eğer, işler bu noktaya varmamış olacaktı, alın işte size can alıcı bir sebep! Eşref Bitlis olayı öylesine karmaşıktır ki, size anlattığımız gerçekleri bir ölçüde doğrulatmak amacıyla Oda TV'de yayınlanmış, "ABD neden TSK'ye düşman oldu" başlıklı bir yazıyı bilginize sunuyoruz. Kaynak Oda TV ama belgesi yok, yok ama yazılanlarla bizim anlattıklarımız örtüşüyor:

> *"ABD'nin planı şuydu: Önce Kuzey Irak'ta bir Kürt Devleti kurmak ve sağlamlaştırmak, sonra Irak'ı tümüyle işgal etmek. Kuzey Irak'taki yeni devleti Türkiye'nin güneydoğusu, Suriye'nin doğusu ve İran'ın batısından koparacağı parçalarla birleştirerek Büyük Kürdistan'ı, yani ikinci İsrail'i kurmak."*

Bu plan ve projenin kısmen hayata geçirilmiş olduğundan umarız, kimsenin kuşkusu artık kalmamıştır. Devam ediyor Oda TV:

> *"TSK, bu süreçte Kuzey Irak'taki oluşum üzerinden Türkiye'nin bölünme tehlikesini erken algıladı ve ABD ile karşı karşıya gelinmesinin kaçınılmaz olduğunu da fark etti.ABD'nin Kuzey Irak'taki planlarını bozan bir planı uygulamakta olan Orgeneral Eşref Bitlis, Amerikan Çekiç Güç helikopterlerinin PKK'ya silah ve malzeme attığını saptadı ve bunu bildirdi. Org. Eşref Bitlis Jandarma Genel Komutanı olarak, Amerika'nın Türkiye'nin toprak bütünlüğünü hedef aldığını gördüğü ve bu tehlikeyi önlemek amaçlı, savunmaya yönelik bir strateji geliştirdiği için Amerika tarafından derhal 'hedef' seçildi."*

"Org. Bitlis helikopterle Kuzey Irak'a giderken, bu yolculuk önceden ABD'ye haber verilmiş olmasına rağmen, iki Amerikan savaş jeti yakın uçuş yaparak oluşturdukları vakumla, helikopteri düşürmeye çalıştılar ama deneyimli helikopter pilotunun dalış manevrasıyla bu girişim sonuç vermedi. Bu saldırıdan hemen sonra telsizle Amerikalılara, helikopterde orgeneralimiz olduğu tekrar bildirildi ama Amerikan savaş jetleri saldırıyı tekrarladılar. Helikopter pilotu, büyük bir çabayla yeniden dağların arasındaki derin vadilere dalarak kurtulmayı başardı. CIA tarihinin en önemli suikastlarından birisi 17 Şubat 1993 günü gerçekleşti: Uçağına yapılan sabotaj sonucunda Orgeneral Bitlis şehit edildi."

Bu anlatılanların da doğruluğunu gösterir çok haber yapıldı ülkemizde, çok yazıldı, çok anlatıldı. Televizyonlarda bu olayların tanıkları konuştu, komutanlar konuştu ama Türkiye'deki siyaset bunu bir türlü görmek istemedi, üzerinde durmadı. Kamuoyu da bir komplo teorisi olarak algılayıp, unutup gitti. Anlatılanlar aslında göz ardı edilecek türden haber değildi. Bir ülkenin yani bizim geleceğimiz söz konusuydu, çünkü hedefte olan Türkiye'nin milleti, devleti ve ülkesiyle bölünmez bütünlüğüydü.

Oda TV, haberine daha da çarpıcı bir özellik kazandırarak sürdürdü:

"Ağustos 1994'te, Genelkurmay Başkanı olan İsmail Hakkı Karadayı döneminde 'Eşref Bitlis Planı' uygulandı ve Kuzey Irak'a Çelik Harekâtı yapıldı. 35 bin Mehmetçik, Mart 1995'te Kuzey Irak'a girdi. Kuzey Irak'a giren TSK, ABD'nin 'egemenlik Alanı'na da girmiş oldu. Bölge ABD ordusunun işgali altındaydı. ABD'nin Foreign Affairs, Foreign Reports, Mediterranean Quarterly ve Joint Forces Quarterly gibi 'yarıresmi' organlarında 'Türk komutanlar hizadan çıktı', 'Türk Ordusu ABD-Türkiye ilişkilerini bozuyor' türünden görüşlere yer vermeye başladılar. Çelik Harekâtı öncesinde CIA'nın Moskova İstasyon Şefi'nin CNN televizyonunda Türkiye'nin

'karışacağını' dünyaya şöyle ilan etti: *'Önümüzdeki dönemde dünyanın en çok karışacak ülkesi Türkiye'dir. Şu anda Türkiye, gizli servislerin gündeminde ilk sıraya yerleşmiştir.'"*

Anlatılanları bizim yaşadıklarımız doğrulamaktadır ama hepsi bu değildir. Bitlis Paşa olayının perde arkasında bir başka özellik daha vardır: ilk kez bir orgeneral, orgeneralliğe terfi ettiği yıl Jandarma Genel Komutanlığı'na atanmıştır. Bu ne demektir biliyor musunuz? İki yıl Jandarma Genel Komutanlığı'nın ardından iki yıl KKK'lığı ve ardından da Genelkurmay Başkanlığı demektir. Bunun ne önemi var demeyiniz, çünkü Bitlis Paşa, ABD'nin Irak'taki tezgahlarını çok iyi bilen bir Komutan'dır ve bu Komutan, ABD'nin Kürt politikasına karşıdır. ABD'nin hem PKK'yı hem de Barzani-Talabani ikilisini kullanarak bir Kürt devleti kurma projesine karşıdır. Irak kuzeyinde kurulması planlanan, İsrail'in Yahudi Kürt devletine de karşıdır. Üstelik bu Komutan, ABD'ye rağmen Irak'a harekât yapmış Komutan'dır. Tüm bunları yan yana koyarsanız şu sonuç çıkar: Türk Genelkurmay'ının başına, ABD'nin bölgesel politikalarına karşı çıkan bir Komutan gelecektir, ama bu uçak kazası (!) ile engellenmiştir.

Sadece bu değil, bu kaza ile çatışmayı Irak'ta yapıp PKK'nın silahlı güçlerini Irak'ta tasfiye etmeyi planlayan, aynı zamanda çatışmanın Türkiye'ye taşınmasını engellemek isteyen kararlı bir Komutan aramızdan ayrılmıştır. O'nun ayrılmasıyla çatışmalar Türkiye'ye çekilmiş ve ülkemiz bir kan ve ateş gölüne dönmüştür. Sadece bu da değil, Bitlis Paşa yaşamış olsaydı, Barzani ve Talabani hep bir peşmerge olarak kalacaktı ve Irak'ta bir Kürt devletinin varlığından bahsedilmiş olmayacaktı. Ne oldu şimdi? Talabani Irak Cumhurbaşkanı, Barzani Kürt devleti Başkanı oldu, görüyor musunuz aradaki farkı?

Eğer ki bu gerekçeler Bitlis Paşa'nın bir suikast sonucu öldürülmesi için yeterli bir neden ise, o zaman Bitlis Paşa öldürülmüştür. İşte bu nedenlerle de ölümü kuşkuludur.

Binbaşı Cem Ersever Gerçeği (Mart 93)

Şimdi sıra Cem Ersever'de. Soner Yalçın soruyor Ersever'e, adınız işkence ve cinayetlerle anılıyor, doğru mu, diye. O da cevap veriyor, işte söyledikleri:

> *"Beni çok ünlendirmişler. Gerçi ben bunları biliyordum. Serxwebun, Berxwebun[57] dergileri de sık sık yazdılar. Açıkça söyleyeyim; benim karanlık bir geçmişim olsaydı, ben bugün kamuoyunun önüne çıkmazdım. Bu tür ilişkilerim olsaydı, kamuoyunun önüne çıkmazdım. Kesinlikle atfedilen eylemlerle yakından veya uzaktan hiçbir ilişkim yoktur. Bunu bütün samimiyetimle ifade ediyorum. Kontra denilen bir pratiğin içerisinde kesinlikle bulunmadım. Bir mücadelenin içerisindesiniz. Bir düşman var. Düşmanın ben, erkekçe bunu söyledim; ben senin düşmanınım, ama kalleş düşman değilim. Bakın çok özel bir şeydir. Ben düşmanımı arkadan vurmam Silahlı Kuvvetlerin bir mensubu olarak ne yapılması gerekiyorsa, o yapılmıştır. Sıcak çatışmalar neyi gerektirmişse, o olmuştur. İnsan ölür veya ölmez, bunu bilmem. Bunun dışında her hangi bir faaliyetim olmamıştır. Ama düşman, beni lekelemek için bu tür şeyleri söylemiştir. O da onların görevidir. Çamur atmışlardır. Kontra diye pek çok insan öldürmüşlerdir."*

Ersever'i tanımak için, "neden istifa etti", önce bu soruya cevap bulmak gerekir. Öyle ya, istihbaratın o dönemdeki Hanefi Avcı'sı olan bir isim, bu güç ve otoriteyi neden bırakır, bir araştırmak gerek. Binbaşı Ersever neden istifa etti? 1992 Ekim harekâtındaki yanlışlıklar, Türkiye'nin Talabani peşinden sürüklenmesi ve 1993'te Özal siyasetinin PKK ile ateşkes süreci başlatması nedeniyle istifa etti. PKK ile mücadeledeki Türkiye'nin yanlışlıklarını açıklaması bir kenara, asıl Talabani için ağır ve kesin yargıları vardı ve bize bunu duyurmaya çalışıyordu:

57 PKK terör örgütün çıkardığı yayınların adı.

"Ben Ahmet Cem Ersever, ...siyasi işportacı Celal Talabani isimli şahsın Türkiye'de sadece PKK'nın askeri gücünü ele geçirmek maksadıyla tezgâhlar peşinde olduğunu beyan ederek...., 1993 yılı Mart Ayında emekli oldum."

7 Haziran 1993'te Soner Yalçın ile buluştuğunda da Talabani konusunu açıyor ve ısrarla vurguluyordu:

"...Diğer bir konu, Celal Talabani. Çok açık seçik söylüyorum, bu adam siyasi bir fahişedir. Bu adamın kişiliği ve ne yapmak istediği açıklığa kavuşturulmalıdır."

Sadece Talabani değil bize anlatılmak istenen, bugün anlatılmayan ne varsa, o gün için hepsini anlatacağına dair söz vermiş, basın açıklamasında da bunu kamuoyuna duyurmuştu:

"1984 yılından beri yapılan yanlışlar, ihanetler ve uygulamalar konusunda Türk kamuoyunun aydınlatılması gerektiğine inanıyorum ve Türk basınıyla kamuoyunun önünde Celal Talabani'nin ihanetleri, PKK ilişkileri, Güneydoğu'da gerçek durum, köy korucuları, itirafçılar, faili meçhul cinayetler hakkında ve bazı siyasilerin örgütsel konumları hakkında açıklamalarda bulunacağım."

Terörle mücadelenin bir siyasi sorumluluk olduğunu, bu sorumluluğu tek başına askerin taşıyamayacağını daha o günlerde tespit eden Ersever'in açıklamalarında, bu mücadeleye kayıtsız kalan siyasilere karşı da bir öfke vardır, bakın sözlerine:

"Basında yer alan, hükümet yetkililerinin demeçleri de insanı çileden çıkaracak cinsten olan demeçlerdir ve her zaman ki gibi aldatmacadan başka bir şey değildir. Her zamanki gibi koltuğundan olma kaygısıyla halkın gözünün içine baka baka yalanlar sıralandı. Terörist Apo'yu ateşkes kararından sonra Bay Öcalan diye telaffuz etmeye başlamadılar mı?"

Bu sözler, sıradan söylenmiş sözler değil, içinde bugün

dahi görmekte zorlandığımız bir gerçek var. Bu gerçeğin görmezden gelinişi öfkelendiriyor Binbaşı Ersever'i. Bunu görüyorsunuz, sözlerinde acı var. Bu öyle bir acı ki; örgütü biliyorsunuz, devletinizin gücünü biliyorsunuz, iyi bir strateji ile bu örgütün yok edileceğini de biliyorsunuz ama bu bir türlü olmuyor ve hep kaybeden siz oluyorsunuz. Acı işte bu, zorunuza gidiyor, siyasilerin iş bilmezliği yüzünden devletin böylesi bir örgüt karşısında çaresizliği zorunuza gidiyor, tıpkı şimdi ki gibi. Ersever'in açıklamalarıyla Uğur Mumcu'nun yazdıkları birbiriyle örtüşüyor gibi, işte Ersever:

> *"Halkı kazanmak istiyorsanız, o halkın günce. sorunlarına çözüm getirmek zorundasınız. Peki, halkın güncel sorunu nedir? PKK baskısı ve terörüdür. Neden? PKK, halk tarafından çıkarılmış bir örgüt değildir. PKK'nın geçmişi bellidir. Başlangıçta, arkalarında Bulgar istihbaratı vardı, Suriye istihbaratı vardı. Açık konuşuyorum, Celal Talabani PKK'yı Bekaa'ya bizzat yerleştirin adamdır. Cemil Esad'la, Hafız Esad'la görüşmeleri o yapmıştır. Talabani KDP'nin o zaman Beyrut temsilcisidir. O zaman KDP'den ayrılmamıştı. İşte bu olacak şey değildir! Ne demek şimdi, Talabani bizim devlet yanlısı mı?"*

Çok yazıldı çizildi onun hakkında. Bu yazılanlar ve çizilenlerden size iyi haber veren olmadı hiç, bunu biliyoruz. En fazla da JİTEMCİ kimliği ile suçlandı. Bu suçlama ile "JİTEM" bir suç örgütü, bir derin devlet, bir cinayet şebekesi olarak algılatıldı. Ersever adı "cinayet ve derin devlet" gibi karanlık adlarla birlikte geçti. Dolayısıyla asıl bize anlatılmak istenen konular "derin devlet" hikâyeleri altında örtbas edildi ve o dönemin gerçeklerinden uzakta bir hayal dünyasına çektiler bizi, gerçeği göremedik. Devletin resmi makamları da bu kara propaganda karşısında sessiz kaldılar. JİTEM'in ne olduğunu halka anlatamadılar. Aslında olay açıktı ve Cem Ersever açık açık söylüyordu: *"JİTEM'in kurucusu benim, patronu*

benim. Ayrılana kadar da bu böyle devam etti."[58] Ne diyordu Ersever: *"Güneydoğu'da 1981-1992 arasında on iki yıl çalıştım. 1992'de Ankara'ya Grup İstihbarat Şefi olarak döndüm."*

JİTEM devletin bir istihbarat kuruluşudur ama bir suç örgütü değildir. Bu istihbarat kuruluşu içinde suç işlediği iddia edilen kişilerin olması, JİTEM'i derin devlet yapmaz, bir katiller ordusu yapmaz. Yetkili makamların neden korktuğu açık. Şimdi biri çıkıp dese ki JİTEM var, medya saldıracak ve diyecek ki "Ordu derin devlettir". Bununla yetinmeyecekler ve ne kadar faili meçhul cinayet varsa Türk Ordusu'nun üzerine atmaya çalışacaklar. Çünkü Erdoğan siyasetinin küresel projedeki görevi bu, medyasının görevi bu: Türk Ordusu'nu etkisizleştirmek ve gücünü aldığı milletle arasındaki bağı zayıflatmak! Öte yandan, başka biri çıkıp dese ki, JİTEM yoktur, o zaman Cem Ersever kimdir, diye soracaklar. Bugün yaşadığımız da bu değil midir? Ersever bu ülkenin bir subayı değil mi? Evet, Ersever bir jandarma istihbarat subayıdır, adına ister "JİTEM" deyin, ister "JİT" deyin, ister "PİT" deyin, ne fark eder!

Gerçek olan şudur: Ersever, devletin resmi bir istihbarat görevlisidir. Bu istihbarat teşkilatı içinde görevli olan askeri personelin suç işlediği iddiası mı var? Araştırın, soruşturun, çözün! Neden devletin askeri gücünü zayıflatmak amacıyla bu kara propagandaya alet oluyorsunuz! Suç mu işlemiş Ersever ya da bir başkası? İşlem yapsaydınız, dava açsaydınız, ispat etseydiniz, yargılasaydınız, mahkum etseydiniz, neden yapmadınız da şimdi çıkıp onlar için "kontrgerilla" diyorsunuz! Velev ki Cem Ersever suç işlemiş olsun. Bu, devletin istihbarat kadrolarının tamamının bir suç örgütü olduğunu göstermez ki! Bu ülkede devlet görevlisi olup da suç işlemiş insan yok mudur? Var, hem de çok var ama bu, devletin derin devlet olduğunu ya da yasa dışı işler yaptığını göstermez! Olayları zamanında çözmediler, şimdi bunun hesabı askere

58 Bişnbaşı Ersver'in İtişrafları, Soner Yalçın, s. 52. Doğan Kitap. 2008.

soruluyor, yazık!

Ersever dosyası bir trajedidir. Ömrünü terörle mücadeleyle geçirmiş, bu uğurda sayısız ölüm tehlikeleri atlatmış bir subay, bu mücadele için ailesini yakınlarını çoğu zaman darda bırakmış olan bir subay, itirafçı teröristlerin iddiaları ile yargısız infaz edilmiştir. Bu yüzden Ersever'in anlatımlarıyla ortaya çıkması muhtemel olan birçok karanlık işlerin de üstü kapatılmıştır. Medya bu psikolojik harekâtıyla, Ersever'in bize anlatmak istediklerini, yani gerçeği kamuoyunun dikkatinden kaçırmıştır. Soner Yalçın onun hakkında bir kitap yazdı ama belki de bilmeden Ersever hakkında kuşku doğmasına yol açtı. Çünkü kitabın ilk ve son bölümlerinde Ersever adı, çete ve uyuşturucu işleriyle yan yana getirildi ve her türlü karanlık işlerin başında olan biri gibi gösterildi. Ama kitabın ana temasına baktığınızda ise bir kahraman görürsünüz. Evet, Soner Yalçın'ın anlatımlarıyla Ersever bir kahramandır. Ne yazık ki kitabın giriş ve sonucunda yer alan iddialar, okurları bir kahraman ve bir katil arasında seçim yapmaya zorlamış ve bu çelişki, bize anlatılmak istenilen asıl konuların dikkatten kaçırılmasına neden olmuştur. Keşke olmasaydı, keşke Soner Yalçın sadece kendisine anlatılanlarla sınırlı kalsaydı, belki de bizim şimdi anlatmaya çalıştıklarımız, daha o dönemde medyaya taşınmış olacaktı ama olmadı. Şimdi sorarız; onu suçlayanlar, neden anlatmaya çalıştığı Ekim 1992 harekâtına bir bakmıyorlar? Neden, Barzani ve Talabani'nin PKK ile yaptığı anlaşmaları dile getirmiyorlar? Neden, Talabani'nin yolsuzluk dosyalarını gündeme taşımıyorlar? Neden, Özal siyasetinin yanlışlarını kamuoyu ile paylaşmıyorlar? Alın size bir Ersever sorusu, umarım bu aydın yazarçizer ekibi, bu soruya bir cevap bulur:

> *"1992 Aralık ayında Habur sınır kapısından, Serçil Kazaz'ın vasıtasıyla Kuzey Irak'a götürdükleri ve istihbarat teşkilatlarının kullandığı profesyonel nitelikli dinleme cihazlarıdır. Bu cihazlar Türkiye'ye nasıl girdi? Ne kadarı Türkiye'de kaldı? KYB (Talabani)*

Ankara'da bu cihazları kullanıyor mu? Yoksa bunları Saddam'ı dinlemek için mi aldı?"

Bu soruların yanıtı yok, olmadı hiç. "Ersever'in İtirafları" diyen Soner Yalçın dahi bu soruları gündeme hiç taşımadı. Türkiye bu dinleme cihazlarının ne olduğunu asla öğrenemedi. Belki bu yazdıklarımızdan sonra, Ersever'e kulak veren biri çıkar da, şu Talabani'nin marifetlerini gün ışığına çıkarır, kim bilir?

Cem Ersever deyince, O'nu faili meçhul cinayetlerle bir araya getirip, PKK ile yapmış olduğu mücadelesini unutturmak ve kamuoyunun düşüncelerini öğrenmesini engellemek istediler ve ne yazık ki bunu başardılar. Hâlbuki o yaşasaydı sadece faili meçhul cinayetler değil, aynı zamanda bu Talabani'nin de tezgâhları ortaya çıkmış olacaktı ama olmadı, izin vermediler anlatsın. Bakınız bir çevrenize; Türkiye'nin 1990'lı yıllardaki Özal siyasetinin yanlışlıklarını şimdi söyleyen var mı hiç? Yok. Talabani-Barzani ikilisinin Türkiye çevirdiği tezgâhları çıkıp anlatan var mı? Yok.

İşte kanaatimizce cinayet sebebi budur: konuşmasın diye öldürdüler Cem Ersever'i. Kim öldürdü derseniz, bizim için Uğur Mumcu cinayetinin perde arkasındaki güçler ve köstebekler ne ise, Ersever cinayetindekiler de onlardır. Çünkü her ikisi de Türkiye'nin ABD ve Irak politikalarını yüksek sesle dile getiren ve eleştiren kişilerdi. Her ikisi de Sevr'e geri dönüş olduğunu ve Ermeni-Kürt işbirliğinin perde arkasında Sevr'ı çizenler, yazanlar olduğunu, Irak kuzeyinde bu amaçla bir Kürt devletinin kurulduğunu açık açık anlatıyordu. Şimdi Kürdistan projesinin ardında İsrail, ABD ve AB olduğunu söyleyen kaç kişi kaldı bu ülkede? Bu gerçeği onlar gibi yüksek sesle yapan kaldı mı ki? Bakın daha dün İçişleri Bakanı Atalay Irak'a gitti ve Barzani ile görüştü. Daha dün Talabani ülkemize geldi, kırmızı halı üstünde karşılandı. Daha dün Dışişleri Bakanımız Barzani'ye, "Abi" dedi. Ersever ve Uğur Mumcu'nun işportacı dedikleri insanlar şimdi nerdeyse

Türkiye'nin çözüm ortağı oldu. Demek ki bu cinayetler amacına ulaşmıştır. "Barzani-Talabani ikilisi" hakkında Türkiye'yi uyaran bu iki isim, gerçekleri söyleyen bu iki insan, bu gerçeğin ortaya çıkmasını istemeyenler tarafından susturulmuştur. Buna göz yumanlara yazıklar olsun...

Özal'ın Ölümünde ABD Siyaseti (Nisan 1993)

Özal'ın durumu, Mumcu ile Ersever'den farklı ama Bitlis Paşa ile aynı istikamettedir. Özal, ABD siyasetine destek veren bir şahsiyettir. Barzani'nin Irak kuzeyinde bir Kürt devleti kurmasının yolunu açan bir siyasi iradedir. Her iki tavrıyla ABD'nin yörüngesine girdiği yani bir ölçüde küresel Kürdistan projesini desteklediği düşünülen Özal'ın ölümü kuşkulu olabilir mi? Evet. Özal'ın, PKK'yı yok etmek için düşünülen çözüm yollarında, ABD ile ters düşmüş olduğunu ileri sürebiliriz.

Özal ve ABD! Biri, 1992'de Barzani-Talabani desteğiyle bir yandan öldürüp diğer yandan Barzanileştirip PKK'yı yok etmeyi düşünürken, diğeri ise Türkiye'nin Doğu'sunun buna henüz hazır olmadığını, hazır olabilmesi için PKK'nın biraz daha insan öldürmesi ve yaşatılması gerektiğini düşünüyordu. Neden mi?

Gerçek şu ki, Özal destek vermeseydi, Bitlis Paşa Ekim 1992 Irak harekâtını yapamazdı. Özal destek vermeseydi, Barzani ve Talabani, Bitlis Paşa ile harekâta katılamazdı. Özal siyaset olarak Barzani ve Talabani'ye güvenmiştir, doğrudur. Özal, PKK'nın tasfiye sürecini de Bitlis Paşa ile birlikte başlatmıştır, bu da doğrudur. Ama aynı Özal, ABD'ye de güvenmiş ve Çekiç Güç'ün Irak kuzeyine gelmesini sağlayarak, Barzani'yi Özerk Kürt Yönetimi lideri konuma getirmiştir. Yine aynı Özal, ABD'nin Körfez savaşına destek vermekle, PKK'nın

silahlı bir güç olarak ortaya çıkmasına da yol açmıştır. Özal, PKK'nın ABD eliyle silahlı bir güç yapıldığını görememiş midir? Görememiştir, çünkü görmüş olsaydı, aynı silahlı gücü yok etmek için harekât başlatmazdı. Öyle ya, PKK'ya karşı iseniz ve yok edecekseniz, neden izin vereceksiniz silahlı güç olmasına? Tüm bunları yan yana getirdiğinizde, Özal'ın ABD'ye ve Barzani-Talabani ikilisine güvenerek yola çıktığı açıktır. Bir ülkenin bekası, başka ülkelere güvenilerek sağlanmaz. Yaptığı hatanın farkına geç vardı demek de bize düşmez ama izlediği bu siyaset, Türkiye'yi bugünlere taşımıştır.

1992 Ekim harekâtına verdiği destek, Özal'ın PKK'yı yok etmeyi düşündüğünü göstermekte ise de, hemen ardından Barzani-Talabani ile PKK'nın anlaşmasına karşı koymayışı, ardından PKK ile ateşkes görüşmelerinin başlatılmış olması da bir başka çelişkidir. Biri çıkıp Özal'a sorabilir. mademki PKK'yı bitirecektiniz, neden harekâtı devam ettirmediniz ya da Talabani-Barzani'nin PKK ile anlaşmasına neden göz yumdunuz ya da dağılmakta olan bir örgütün ateşkes ile toparlanacağını neden göz ardı ettiniz? Bu sorulara cevap verirken, bu ateşkes olayından hemen sonra Özal'ın yaşamını yitirmiş olduğunu da unutmamak gerekir.

Sonuç şudur: Tüm yaşadıklarımız, Özal'ın Irak kuzeyinde bir Kürt devleti kurulmasına sıcak bakmış olduğunu düşündürüyor bize. Tüm yaşananlar Özal'ın, ABD'nin bölgesel politikalarına destek vermiş olduğunu düşündürüyor bize. Bununla birlikte Özal'ın Türkiye içinde değil, Irak'ta bir Kürt devletinin kurulmasına sıcak baktığını söylememiz gerekiyor. Çünkü Çekiç Güç'ün getirilmesi, 36. paralel kuzeyine uçuş ve müdahale yasağı uygulanması, Barzani'nin Özerklik ilan etmesine karşı çıkılmaması, Özal'ın bu sıcak görüşünü doğrular niteliktedir. Barzani ve Talabani'nin Ekim 1992 harekâtı ile darbe yiyen PKK'yı Irak'ta himaye etmiş olması ve en az iki bin PKK'lının Talabani'ye teslimiyle belki de Özal, PKK terör örgütünü "Barzanileştirmek" ya da "Talabanileş-

tirmek" formülüyle bitirmeyi de düşünmüş olabilir. Bu nedenle ateşkese destek vermiş olabilir. Eğer böyleyse Özal'ın ölümü kuşkuludur.

Kuşkuludur, çünkü PKK'yı Irak'ta eritmek demek Türkiye'deki PKK varlığına son vermek demektir. PKK eğer Irak kuzeyinde yok edilmiş ya da Barzani liderliğini kabul etmiş olsaydı, ülkemiz Doğu'sunda bugün elde ettiği siyasi gücü, o dönemde elde etmiş olamayacaktı. Yani Barzani liderliğindeki bir Kürt siyasetiyle ABD, Büyük Kürdistan projesi için Türkiye'de kendine mevzi bulamayacaktı. Özal'ın ölümünü bu çerçevede kuşkulu buluyorsanız eğer, ardında JİTEM'i değil ABD'yi aramalısınız. Neden?

Bakın şimdinin Doğu'suna, PKK siyaseti devlet içinde devlet olmuştur. PKK, geçen yıllar içerisinde kendine bir halk tabanı bulmuştur. Barzani siyaseti de Irak kuzeyinde devlet olmuştur. ABD'nin işi kolaylaşmış ve geriye Türkiye ve Irak'ta yaratılan bu iki siyasi gücü birleştirmek kalmıştır. Bugünkü gelişmeler yaptığımız analizleri doğrulamaktadır. Özal ölmemiş olsaydı belki de PKK, Barzani içinde eritilmiş ve Türkiye'de terör bitmiş olacaktı. Üstelik Barzani bölgesindeki ekonomik faaliyetlerden pay alan bir Türkiye, Doğu'da refahı arttırıp bu bölücü siyasete son vermiş olacaktı ama ABD, bu siyasete izin vermedi. Böyle düşündüğünü sandığımız Özal'ın, bu strateji içinde belki de en büyük hatası; Irak'ta kurulacak bir Kürt devletinin, dün de bugün de, Türkiye için ağır bir tehdit olacağını göremeyişinde yatmaktadır.

Özal'dan sonra Çiller geldi. Geldi de bakın neler oldu, neler yaşandı...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM : ÇİLLER DÖNEMİ

KURT KAPANI'NDA ARA DÖNEM

Ateşkes Tuzağıyla PKK'yı Toparladılar (Mart 1993)

20 Mart 1993 ateşkesiyle ile ilgili ilk sunacağımız belge, Ankara DGM'de görülen Öcalan davası tutanaklarıdır. İddianameye konu olmuştur: "PKK lideri Abdullah Öcalan, Celal Talabani'nin önerdiği tek taraflı ateşkesi kabul ederek 20.03. 1993 tarihinde tek taraflı sözde ateşkes ilan ettiğini açıklamıştır. Bunu yaparken terörist faaliyetlerle ulaşamadığı hedeflerine legal yollardan ulaşmayı, terörist imajı konusunda kamuoyunu yanıltmayı. dağılan elemanlarını yeniden toparlamayı amaçlamıştır. Ancak sözde ateşkesi sadece taktik olarak benimsemiştir. Hiçbir şart altında silahlı faaliyetten vazgeçmek istememiştir."

Cumhuriyet Başsavcılığı'nın görüşü açık ve nettir. Dosya kapsamında bulunan belgelere dayanılarak bu tespitler yapılmıştır. Savcılık bu süreci bir aldatmaca olarak nitelendirmekte ve örgütün zaman kazanmak için bu planı yürürlüğe koyduğunu açıklamaktadır. Bu süreçle ilgili ikinci belge ise Öcalan davasında yer alan Öcalan'ın ifadeleridir:

> *"1992 yılı sonunda Talabani ile görüştüğümüzde Türkiye'ye ateşkes istemimizi götürmesini istedim. Özal hükümeti ile Talabani'nin görüşmeleri vardı. Bitlis Paşa Kürt politikasına yaklaşımları iyiydi. Celal Talabani aramızda arabuluculuk çalışmalarına başladı. Sanıyorum onlar yaşasaydı bu gün bu sorun çözülmüş olacaktı. Bunların önerileri ile bizim önerilerimiz birbirine çok yakındı. Öneriler genel kapsamlı bir af ve bizlerin (PKK) siyasi platform içerisinde faaliyetleri sürdürmemiz öngörülüyordu.*

Bekaa'da gazetecilerin gelmesi ile bir basın toplantısı yapıldı. 1993 yılı Mart ayında basın toplantısı yaptım."

Bu ifadede ne gariptir ki İmralı, Ekim 92 harekâtı ile kendini yok etmeye çalışan Bitlis Paşayı övmektedir. Özal'ı övmektedir. Övdüğü her ikisi de kuşkulu bir biçimde aramızdan ayılmıştır. Ersever'in bu ateşkese ilişkin görüşleri ise daha o yıllarda açık ve nettir:

"Ateşkes-mateşkes ağza alınacak kelimler değildir...

Ateşkes dönemin bir taktiği olarak Öcalan tarafından uygulanmıştır. Apo fırsattan istifade bir takım görüşmeler yaptı. Üç ay boyunca toparlandı. Türkiye Cumhuriyeti üç ay boyunca operasyonlarını yapmadı. Bahar operasyonları yapılmadı. Şubat 93 itibariyle bu operasyonların başlaması gerekirdi. Bölgeleri belli. Her eyalette iki tane kampı var. Kamptan çok, üs bölgesi demek daha doğru. Bu adamların kalıcı üs bölgesi var. Burada üs bölgelerinde yeşerdi, filizlendi. Zaten bunu istiyordu. Bahar operasyonları yapılmadı...

Örgütün önemli canilerinden Şemdin Sakık ise 93 Mart ateşkesi için şunları söylemektedir:

"1993 yılındaki ateşkes tamamen örgütün ve bizim dışımızda haberimiz olmadan Apo (Abdullah Öcalan) tarafından telsizle yapılmıştır... Bu ateşkesin amacı neydi? Apo'nun kafasından mı çıktı? Şam'ın veya daha üst kişilerin talimatıyla mı, bilemiyorum..."

20 Mart 93'de Lübnan Bekaa'da ateşkes ilan edildi. Mayıs 1993'te, yani Özal'ın ölümünden hemen sonra Ahmet Türk ile Leyla Zan Amerika'ya gitti ve Özal sonrası PKK'nın uygulanacak strateji konusunda ABD'li yetkililerle görüştü:

"Abdullah ÖCALAN'ın talimatları üzerine 1993 Mayıs ayında Leyla ZANA ve Ahmet TÜRK'ten oluşan bir HEP heyeti sözde Kürt sorununun çözümü için ABD yetkilileriyle görüşmelerde bu-

lunmuşlardır.[59]"

Ateşkes ilanı yapıldığında, Öcalan'ın yanında Ahmet Türk ile Celal Talabani de vardır. Biz ise o tarihte Şemdinli'de teröristleri kovalıyorduk. Çok haykırdık çok, bunlar yalan, örgüt toparlanacak, dedik ama sesimiz duyulmadı, tıpkı Ersever gibi. Bu ateşkes olayı medyanın gündemine Cengiz Çandar tarafından taşındı, ateşkesten tam bir hafta önce. Yaptığı açıklama sanki bir kehanet gibiydi, olacakları görür gibiydi. Aynı Çandar 2001'de Ecevit için de, yaşanılanın aylar öncesinde bir kehanette bulunacak ve bu kehaneti yine doğru çıkacaktı...

Çandar'ın "Apo'dan Özal ve Demirel'e mesaj" başlığı altında çıkan haberi büyük yankı uyandırdı. Çandar 13 Mart 1993 tarihli Sabah gazetesinin manşetinde "Apo silah bırakıyor" haberiyle gündemi belirliyordu. Çandar haberinde, *"PKK artık silahlı mücadeleden vazgeçiyor, Apo Kürtleri siyasi mücadeleye çağırıyor, Bağımsız Kürt devleti isteği terk ediliyor,* diyordu. Manşeti görüyor musunuz, nasıl tuzağa ve kimler tarafından tuzağa çekildiğimizi görüyor musunuz? Çandar'ın haberinde, Öcalan'ın bu kararının Talabani tarafından Cumhurbaşkanı Özal, Başbakan Demirel ve Dışişleri Bakanı Hikmet Çetin'e iletildiğini de belirtiyordu. Çandar ayrıca Öcalan'ın Nevruz öncesinde bir basın toplantısı düzenleyerek bu kararlarını açıklayacağını, basın toplantısına katılmak üzere Türkiye'den bazı gazetecileri davet edeceğini de duyuyordu. Haberin özeti şöyleydi:

> *"PKK lideri Abdullah Öcalan, Türkiye'deki başta Kürt sorunu ve terör olmak üzere önümüzdeki dönemde gelişmeleri etkileyecek bomba açıklamalara hazırlanıyor. Öğrenildiğine göre Abdullah Öcalan, Nevruz öncesinde yapmayı tasarladığı açıklamada 'terörü kınayacak' tafralarına 'silahlı mücadelenin terk edilmesi'*

59 Öcalan Davası İddianamesi, konu; Ateş Kes görüşmeleri..

...çağrısında bulunacak....[60]"

Her şey Çandar'ın yazdığı gibi oldu. Nevruz öncesi 20 Mart'ta, İmralı haini Bekaa'da bir basın toplantısı düzenledi. Bazı gazeteciler de katıldı. İmralı şöyle konuştu:

> *"20 Mart'tan 15 Nisan'a kadar ateş etmeyeceğiz. Ancak meşru müdafaa durumunda karşılık vereceğiz. Böylelikle uluslar arası, Türkiye ve Kürdistan kamuoyunun bir barışa imkân bulunması dileğine de karşılık vermeye çalışıyoruz..."*

Neden 20 Mart?

PKK'ya göre, mitolojide zalimliğe karşı çıkıldığı ve son verildiği gündür. Bu nedenle bir bayramdır. Yani PKK kendi bayramı münasebetiyle ateşkes armağan etmiş oluyordu bize. Neden 15 Nisan'da ateşkes bitiyor, diyecek olursanız, o da Şeyh Sait'in 1925'te yakalandığı günün yıldönümüdür, yani Şeyh Sait'i yakaladığımız için PKK bize ceza veriyor ve ateşi yeniden başlatıyordu. Deli saçması diyeceğiz tüm bunlara ama yıllardır bu saçmalıklarla yaşamıyor muyuz biz...

PKK istediğini elde etti, ateşkes gayri resmi olarak uygulandı. PKK terör örgütü yeniden toparlandı ve gelip bizi Bingöl'de vurdu. Böylece Türkiye'de ara bir dönem başladı; 17 Nisan'da Özal aramızdan ayrıldı, yerine Çiller geldi ve terörün siyaseti, bu ara dönemde Kürdistan'a doğru hızla yol almaya başladı...

33 Askerimizin Şehit Edilmesiyle Çatışmayı İçimize Çektiler (Mayıs 1993)

> *"Ey şehit annesi, ey şehit babası canınızdan can koptuğunu biliyoruz. Düşmanı sevindirmemek için sessizce ağladığınızı biliyoruz. Sizin kahraman yavrularınız bugün artık bu milletin yavruları*

60 Hangi PKK, s.53, Fikret Bila, 2004, Ümit Yayıncılık.

olmuştur. Terör, güçlenen Türkiye'yi kararlılığından asla döndüremeyecektir. Türkiye'nin istikrarına, huzuruna, kardeşliğine kasteden bu taşeronlara, bu figüranlara karşı kahraman Silahlı Kuvvetlerimiz bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da gereken cevabı verecektir."

Recep Tayyip Erdoğan, Şemdinli, 20 Haziran 2010.

20 Mart 1993 ateşkesiyle yeniden güç kazanan örgüt, 24 Mayıs 1993'te Bingöl karayolunda 33 silahsız askerimizi, 2 öğretmen ve 2 sivil vatandaşımızı Bingöl'de kurşuna dizdi. Bu eylem ile Türkiye'nin terörle mücadelesi farklı bir zemine oturdu, Irak'ta olması düşünülen çatışmalar Türkiye'ye taşındı ve ülkemiz bu olaylar sonrasında kan ve ateş gölüne dönüştürüldü. Çıkan şiddetli çatışmalar sonucu 1993, 94 ve 95'te her yıl verdiğimiz şehit sayısı beş yüzden fazladır. Genelkurmay'ın bu konudaki açıklaması şöyle, Büyükanıt konuşuyor:

"1992 yılında zayiatımız 496 şehit, 955 yaralı toplam bin 451, 1993 yılına baktığımız zaman 538 şehit, 996 yaralı toplam bin 534, 1994 yılına baktığımız zaman 867 şehit, 206 yaralı toplam 2 bin 927 bu yaralılardan bir kısmı tedavi edilmek suretiyle tekrar hayata döndü. 1995 yılında 615 şehit, bin 342 yaralı, bin 957 zayiat var. Bu rakamlar gerçekten çok ürperticiydi".[61]

Ersever'in Bingöl olayına ilişkin görüşleri yine açık yine nettir:

"Bakın, Şemdin Sakık Apo'ya rağmen hiçbir şey yapamaz. Pekala, şunu açıkça Türkiye Cumhuriyeti'ne sorun; 20 Mayıs itibariyle, Abdullah Öcalan'ın tüm birimlerine PKK'nın eylem yapması için emirler verildiği biliyor muydu, bilmiyor muydu? Buna cevap versinler. Bir örgütsel eylemi düşün. Dağdan inip de pat diye vurmazlar. Bunun bir hazırlığı var. Bingöl eyleminin yapıldığı bölgeye adamlar gökten zembille mi geldi? Meşhur tabirle, kom-

61 Genelkurmay Başkanlığı'nın 12 Nisan 2007 Basın açıklaması.

şu ülkelerden falan mı geldi?"

Bingöl'deki katliamı yapan Şemdin Sakık'tır. Şu an Milletvekili olan Sırrı Sakık'ın kardeşidir. Kod adı Parmaksız Zeki'dir. 1959 doğumlu, Muş merkez Yörecik Köyü nüfusuna kayıtlıdır. 13 Nisan 1988'de Kuzey Irak'ta yapılan operasyon sonucu yakalanmıştır. Diyarbakır 1 No'lu DGM'nin 03.09.1998 tarihli oturumunda verdiği ifadesinde Sakık anlatıyor:

"... 1989 yılından 1993 yılına kadar ben, örgüt içerisinde yönetici görevini üstlendim. Dolayısıyla eylemlere fiili olarak katılmam söz konusu değildir... Genelde tüm eylemler benim talimatım doğrultusundadır. Ancak tüm gerilla eylem yapmak için eğitilir ve eylem yapar..."

Bingöl karayolundaki eylemi bizzat yapan Şemdin Sakık, ifadesinde detaylara da giriyor:

"...Operasyonlar düzenleniyor, terör örgütü mensupları öldürülüyordu. Yakalanan terör örgütü mensupları tutuklanıyordu. Ben, bunu Apo'ya rapor olarak belirttim. O da, 'sizin kendinizi korumak misilleme yapma hakkınız vardır' talimatını verdi. Ben bu talimatı, tüm birimlere ulaştırdım... 24.05.1993 tarihinde Bingöl-Elazığ karayolunun kesilmesi ve 33 askerin şehit edilmesi olayı, Celal Barak ve kendisine bağlı 100 kişilik gerilla grubu tarafından gerçekleştirilmiştir... Herhangi bir planlama ve istihbari bilgi sonucu yapılmamıştır.... Sadece tesadüfen bir karayolunun kesilmesi sırasında bu olay olmuştur. Celal Barak bana bağlı iken, olaydan önce ayrı bir eyalet kabul edildiği için, o eyaletin sorumlusu olarak bu olayı gerçekleştirmiştir ve kendisi doğrudan Apo'ya bağlıdır. Ben olay anında, olay yerinde yoktum. Kendisi olaydan sonra, olayı tahminen 7 gün sonra bana telsizle aktarmıştır. Olaydan kesinlikle benim haberim yoktur... Bugüne kadar yapılan tüm ateşkesler, Şam'dan Apo tarafından verilmiş ve yine Apo'nun talimatıyla bozulmuştur (Kls: 15/Dizi:4)."

Neden katliam 24 Mayıs'ta yapıldı da başka gün değil

diye sorarsanız, 24 Mayıs İmralı haininin 1978'de Kesire Yıldırım ile evlendiği günün yıl dönümüdür. İmralı'daki psikopat cani sanırız, eşine doğum günü armağanı sunmuş olduğunu düşünmektedir. Ne de olsa Ersever'in dediği gibi psikopat bir canidir o. Evlilik yıl dönümünde eşine armağan olarak şehitlerimizin kanını sunan bir katil için, başka ne denilebilir ki?

Bingöl olayı basit bir terör eylemi değil, stratejik bir eylemdir. Bir PKK eylemidir ve bir amacı vardır. Bölgede dolaşan teröristlerin tesadüfen gerçekleştirdiği bir terör eylemi değil, ülkemizdeki siyasetin yönünü değiştiren ve PKK terörüne 1991 Körfez savaşında kazandırılan silahlı gücün, yurt içindeki varlığını halka duyuran bilinçli bir eylemdir. Bakü-Ceyhan petrol boru hattının güvenliği olmadığını dünya kamuoyuna göstermek için, PKK'nın taşeron olarak kullanıldığı bir eylem olarak düşünmek doğru değildir.

Bu olayla, PKK'yı Irak'ta yok etmeyi amaçlayan Özal siyaseti gitmiş, yerine gelen Çiller, yurt içine giren teröristlere karşı "şiddete şiddet" siyasetini uygulamıştır.

Rahmetli Bitlis Paşa'nın Irak'ta olması gerektiğini düşündüğü şiddetli çatışmalar, bu eylemle Türkiye'ye çekilmiş ve ülkemiz kan ve ateş gölüne dönmüştür. Çatışmayı ülkemize taşımaktan amaç Türk-Kürt ayrımını derinleştirmek, iki kutuplu bir toplum yaratmak ve ortaya çıkan güvensizlik ortamından istifade ile göçleri hızlandırıp PKK'ya siyasi halk tabanı sağmaktır. Örgüt ardındaki siyasetin de desteği ile bu amacına ulaşmıştır. Yıl 2010, bakın Türkiye'nin haline.

Bingöl eyleminin bir hafta öncesinde Cumhurbaşkanı Özal kalp krizi sonucu vefat etti. Süleyman Demirel 16 Mayıs 1993 tarihinde, Türkiye Büyük Millet Meclisi tarafından Türkiye'nin 9. Cumhurbaşkanı olarak seçildi. 25 Haziran 1993'te Tansu Çiller Başbakanlığında 50. Hükümet kuruldu. Temmuz 1993'te Mehmet Ağar Emniyet Genel Müdürlüğü'ne atandı. Ağar, 1996'da 53. Hükümet'te Adalet Bakanı, 54. Hü-

kümet (Refah-Yol Koalisyonu) bünyesinde ise İçişleri Bakanı olarak görevinde bulundu. Özal'ın Çiller'e bıraktığı terör ve siyaset süreci şudur: PKK terör örgütü 1991 Körfez Savaşı sonucunda sayıları 20 bin kişiyi bulan bir silahlı güce ulaşmıştır. Bu güç Ekim 1992 harekâtında yok olma noktasına gelmişken Barzani-Talabani'nin oyunlarıyla himaye altına alınmış ve 93 Mart'ında toparlanma sürecine girmiştir. Mayıs 1993'te silahlı güçleri toparlayan örgüt Türkiye topraklarına girmiş ve Bingöl'de 33 silahsız askerimizi katlederek Türkiye'yi bir iç çatışma sürecine çekmiştir. Türkiye bugün dahi bir ateşkes sürecinden bahsetmektedir. Yıl 2010'dur. 1993'ten bu yana 17 yıl geçmiştir. Bunun bir tuzak olduğunu hâlâ görmüyor musunuz? Bu sözde ateşkes masalı için Cem Ersever'in haykırışlarını duymuyor musunuz[62]:

> *"Farz edelim ki basının bahsettiği gibi A. Öcalan, kayıtsız şartsız silahlı mücadeleden vazgeçti. Ellerinde bulunan yüzlerce havan topu ve uçaksavarı, binlerce roketatarı, on binlerce tüfeği ve el bombasını kime teslim edecek? Her biri onlarca kişinin katili olan ve sayısız katliamlar gerçekleştiren on bine yakın militanını ne yapacak? Bunlar, döktükleri Mehmetçik, polis, öğretmen, genç-ihtiyar-kadın-çocuk kanlarının hesabını vermeyecek mi? Ya da bu kanların hesabı kimden sorulacak? Halkın dişinden tırnağından arttırarak ödediği vergilerle bir araya getirilen yüzlerce araç, gereç, bina-tesis yakılıp yıkılmıştır. Bunların hesabı kimsen sorulacak?"*

Ersever öfkeleniyor bu ateşkes olayına, bunun bir tuzak olduğunu ısrarla vurgulayor ve peş peşe sorularını bize sıralıyor:

"Ya da bir takım tavizler verilerek Apo'nun ateşkes çağrısı kabul edilirse, on yıldır yağmur-kar demeden canlarını dişine takarak eşkıya ile mücadele eden ve bu uğurda şehit olan yüzlerce vatan evlatlarının geride bıraktıkları demeye-

62 Üçgendeki Tezgâh, s. 202, A. Cem Ersever, 1993, Milenyum Yayınları.

cekler mi; madem bu toprak parçalarını Apo'ya peşkeş çektiniz, neden çocuklarımızı öldürttünüz?

Halen hayatta olan sormayacaklar mı; madem bu noktada Apo ile birleşecektiniz, neden Doğu ve Güneydoğu'da yıllarımızı heba ettik? Neden bizi piyon olarak kullandınız?

Kürdüyle Türküyle bu topraklarda yaşayan insanların bir sürü olmadıkları, içlerinden bazılarının çıkıp bu rezaletin hesabını sormayacağını kim garanti edebilir?

Apo'nun okulundan, işinden, aşından, yerinden, yurdundan ettiği, sorgusuz sualsiz kurşuna dizdiği, ölüme gönderdiği insanlar ve yakınları, TC'den olmasa bile Apo'dan hesap sormayacak mı? Onlarda demeyecekler mi, maden TC ile birleşecektin, neden bizi bu kan deryasının içine ittin?

Kürdüyle Türküyle, askeriyle militanıyla, korucusuyla, sade vatandaşıyla, binlerce kişinin kanına giren bu Apo'ya bu insanların yakınları hesap sormayacaklar mı?

Salt bu yüzden de olsa, Apo cesaret edip elindeki silahı bırakabilir mi?"

Cem Ersever'i dinlemediler, bu Apo ile ateşkes yaptılar, örgütü toplardılar ve üzerimize saldılar, ülke kan ve ateşe boğuldu o yıllarda.

Bingöl olayından sonra yıllar akıp gitti, bugünlere geldik, ama yaşadığımız trajedi hiç değişmedi. PKK terör örgütü Irak kuzeyindeki Hakurk, Basyan Avaşin ve Zap barınaklarında. Bunu da herkes biliyor, Başbakan dahil, Genelkurmay dahil, aydınlar dahil, gazeteciler dahil. Buradaki silahlı PKK'nın eylem yapacağını da herkes biliyor, üstelik herkes bilsin diye İmralı'da yatan hain talimatlarını medya üzerinden veriyor: *"31 Mayıs'tan sonra ben yoğum, Türkiye cehenneme dönebilir,"* diyor. Bu ne demek: Irak'taki örgüte eylem yapın demek! Bunu da herkes biliyor. Örgüt başlıyor 1 Haziran günü eylemlerine: Tokat'ta vuruyor, Tunceli'de vuruyor, Şemdinli'de vuruyor ama kimseden ses çıkmıyor. Bizim gibi garipler, geçmişiz televizyon karşısına, şehitlerimize ağlıyo-

ruz, yanıyoruz. Alın bu olayları, götürün Eylül 1992 Şemdinli'ye, götürün Mayıs 1993 Bingöl'üne. Örgüt belli, yeri belli, eylem yapacağı belli, gelip vuruyor, hâlâ vuruyor, siyasetten hiç ses yok. Sizce bu bizim kaderimiz mi?

"Bir ülke nasıl olur da bu duruma düşer," derseniz haklısın, olmaması gerekirdi. Bu gaflettir derseniz, yine haklısınız, devlet adamlarının gaflete düşmemesi gerekirdi. Nihayetinde bu bir ihanettir, derseniz, size hak vermemek elde değil. Haklısınız, bu bir ihanettir. Ama derseniz ki hainler kim? İşte onu bilemiyorum. Hainler kim, siz karar vereceksiniz, onları bulacak ve bu ülkede bir daha ihanete asla izin vermeyeceksiniz[63]...

Çiller Siyaseti Teröre Halk Tabanı Hazırladı

"Bugüne kadar yapılan istatistiklere göre, boşaltılan köy sayısı 742, mezra sayısı 2 379'dur. Yani, 3 100 küsur köyümüz, insanların iradeleri dışında, maalesef, boşaltılmıştır veya boşaltılmaya zorlanmıştır. Bunun aile bazındaki sayısı 45 binin üzerinde veya 50 bine yakın bir aile demektir. Bugün yaşanan göç hadisesi, ülkenin öncelikli meselelerinden biri haline gelmiştir ve acilen çözümlenmediği takdirde, büyük sosyal patlamaların temelini oluşturacağı hepimiz tarafından bilinmelidir."

Sebgetullah Seydaoğlu, ANAP Diyarbakır Milletvekili, TBMM 1998.

Bu dönemde Şırnak-Hakkâri hattında saldırıya maruz kalmamış karakol bulunmamaktadır. Her gün karakol baskını, her gün köy baskını, her gün yola mayın döşeme ve pusu eylemleriyle, ülkemiz nefes alamaz hale getirilmiştir. Artan karakol saldırıları, ister istemez askeri savunmaya zorlamıştır. Savunmaya geçiş, ne yazık ki birçok karakolun kapatılma-

63 İhaneti Gördüm, Erdal Sarızeybek, 2007, Pozitif Yayıncılık.

sını da beraberinde getirmiştir. Hâlbuki karakol devletin halka açılan kapısıdır. Karakol, bayrak demektir, bayrak ise devlet güç ve otoritesidir. Her kapanan karakol ile devlet güç ve otorite kaybetmiştir, ama bunun farkına geç varılmıştır. Karakol kapatılmasıyla birlikte devletin güç kaybettiğini gören köyler de boşalmaya, insanlarımız da göç etmeye başlamıştır.

Göçlerin ve köy boşaltmaların ana nedeni, karakol kapatma olaylarıdır. Çünkü halk, devletin kendinden uzaklaştığını görerek endişeye kapılmıştır. Ancak tek neden bu değildir. Kapatılan karakollar, kırsaldaki alan kontrolünü ve inisiyatifi teröristlere bırakmış olduğu için PKK kolaylıkla köy ve mezralara girer olmuştur. Önce yiyecek istemişler ve almışlardır. Bu trajediyi görmezden gelen bazı güvenlik güçleri, yiyecek veren köylüler hakkında, örgüte yardım ve yataklık suçlamasıyla soruşturma başlatmıştır. Aslında köylünün suçu yoktur. Güvenliğin olmadığı yerde, köyünüze gelen silahlı eşkıyaya yiyecek vermeyeceksiniz de kime vereceksiniz, çareniz var mı ki? Yiyeceğin ardından para istemiş terörist, kısmen de olsa almıştır. Ardından çocuklarını istemeye başlamış ve ne zamanki kızlarını da isteyince, işte o zaman köylüler işi namus meselesi yapıp, köy ve mezraları boşaltarak göçe başlamışlardır. Bu tabloda suçlu köylümüz değil, köy ve köylümüzü koruyamayan siyasettir. Bu siyaset hiçbir şey yapamasa dahi, göç eden insanlarımızı kayda alır, sorunlarını tespit eder, çözüm için bir plan ve proje hazırlayabilirdi ama onu dahi yapmadılar. İnsanlarımızı kaderine terk ettiler. Kaderine terk edilen insanlarımızın çocukları bugün İstanbul'da polisimize molotof kokteyli atmakta, havai fişeklerle saldırmaktadır. Devleti yöneten siyaset, yine soruna akılca yaklaşmamakta ve bu sorunu çözmek yerine taş atan çocuklara, "Ne kadar ceza versek" tartışması yapmaktadır. Sonuç görmezden gelinen göçler trajedisi, bugün PKK terör örgütüne siyasi halk tabanı hazırlamıştır. Bu bilerek mi yapılmıştır? Bilerek ise

ihanet, bilmeden ise gaflettir ama hangisi doğrudur, buna siz karar vereceksiniz.

Göçlerin ne denli önemli olduğunu, bu sorunun mutlaka çözülmesi gerektiğini size anlatabilmek için TBMM'de konuya ilişkin yapılan görüşme tutanaklarını anlatacağız[64]. 1998 yılı içerisinde TBMM'de, Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da boşaltılan yerleşim birimleri nedeniyle göç eden yurttaşlarımızın sorunlarının araştırılarak alınması gereken tedbirlerin tespit edilmesi amacıyla bir komisyon kurulmuştur. Bu komisyon (10/25) esas numaralı Meclis Araştırması Komisyonu raporu hazırlamıştır. Bu rapor 2 Haziran 1998 günü Meclis'in 96. birleşiminde görüşülmüştür. Önce görüşmeye bir bakalım, sonra sonuçta ne olmuş, onu görelim. Başkan Vekili Tunceli Milletvekili Kamer Genç'tir. İlk konuşmacı ise ANAP gurubu adına Diyarbakır Milletvekili Sebgetullah Seydaoğlu'dur. Göç nedenleri olarak öncelikle artan terör olaylarını işaret ediyor Seydaoğlu:

> *"Jeopolitik konumu ve sosyal, kültürel zenginlikleri itibariyle, daima, çeşitli unsurların hedefi olan ülkemizde, uzun yıllar devam eden terörist eylemler, özellikle, doğu ve güneydoğuda yaşayan vatandaşlarımızın üzerinde yoğun baskı ve şiddet uygulamalarına neden olmuştur. Bir taraftan teröristlerin yoğun baskısı, diğer taraftan güvenlik güçlerinin terörizme karşı giriştikleri operasyonlar, yöre halkını çaresizlik içerisinde bunaltmış, yurt ve yuvalarını terk etmek zorunda bırakmıştır..."*

1998 yılı itibariyle 500 bin insanımızın göç ettiğini açıklayan Seydaoğlu, acil önlemlerin alınmasını, alınmaz ise toplumsal patlamaların ortaya çıkacağını ileri sürüyor ve bugüne kadar çözümün bulunamadığına işaret ediyor:

> *"Sayın Başkan, değerli milletvekilleri; göçe maruz bırakılan 373 491 insanımızın -yaklaşık yarım milyona yakın insanımızın-*

64 Türkiye Büyük Millet Meclisi Genel Kurul Tutanağı, 20. Dönem 3. Yasama Yılı, 96. Birleşim 02/Haziran/1998 Salı.

yüzde 85'i geri dönmek istemektedir; yani toprağından, köyünden, bağından, bahçesinden koparılan insanlar, hür iradeleriyle köylerine geri dönmek istemektedirler. Bugün yaşanan göç hadisesi, ülkenin öncelikli meselelerinden biri haline gelmiştir ve acilen çözümlenmediği takdirde, büyük sosyal patlamaların temelini oluşturacağı hepimiz tarafından bilinmelidir... "

Çiller siyasetinin PKK'ya sağladığı şiddet ortamında göçler ortaya çıktı. Köyü yakan da PKK'dır, yıkan da PKK'dır, insanımızı göçe zorlayan da PKK'dır. Çillerin terör siyaseti sonucu bunu başarmış ve kendine halk tabanı yaratmıştır. Bize inanmıyorsa ülkeyi yönetenler, işte bir İçişleri Bakanı konuşuyor, hiç değilse ona inansınlar. Bir dönem İçişleri Bakanlığı yapmış olan Murat Başesgioğlu da konuyla yakından ilgili. Bakın nasıl anlatıyor bu göçleri ve trajedisini:

"Bölücü örgüt, çeşitli tarihlerde yaptığı saldırılarda, 182 okul, 47 cami, 17 sağlık ocağı ve 6 651 evi yakıp yıkmıştır. Artan örgüt baskısı sonucu, henüz saldırıya uğramayan; ancak, etrafında gerçekleşen vahşetin kendi başlarına da gelebileceğini düşünen vatandaşlarımız, daha güvenli yerleşim yerlerine göç etmiştir. Bu nedenle bugüne kadar, 1 035 köy, 2 316 mezra, 11 kom olmak üzere, toplam 3 362 yerleşim birimi boşalmış ve toplam 400 bin vatandaşımız göç etmiştir".

Çiller'in terör siyaseti, bir yandan ayrılıkçı unsurlara halk tabanı hazırlarken, öte yandan Erdoğan'ın terör siyasetine de "devlet'e karşı propaganda ve soruşturma" zemini hazırlamıştır. Çiller döneminde şiddetin şiddete yol açması sonucu polis kendi karakolunu, asker kendi karakolunu nerdeyse koruyamaz hale gelmiş, asker ve polis bir yandan çatışmalar, öte yandan güvenlik kaygısıyla köyleri ve vatandaşlarımızı da koruyamaz duruma düşmüştür.

Göç deyip geçmeyiniz; zordur, acıdır. Bakınız Diyarbakır'da olaylara katılanlara, bakınız İstanbul'da, Şırnak'ta, Van'da, Mersin'de olaylara karışanlara, hepsi göçle gelenler

ve çocukları. Bakınız polise taş atanlara, saldırıya kalkanlara, hepsi göçle gelenler ve çocukları. Bu bir siyasetti, terörü yöneten siyaset; önce çatışmaları yurt içine çek, sonra çatışmaları şiddetlendir ve göçlere yol aç, daha sonra göç edenlerin sorununu çözme ve örgüte yakınlaştır. Derken örgüte halk tabanı oluştur ve ardından Habur'da bu halk tabanı ile teröristi buluştur. İşte Çiller siyasetinin bizi taşıdığı nokta budur. Sözde Kürdistan'a halk tabanı bu dönemde hazırlanmış ve göç edenler sözde Kürdistan'a temel oluşturmuştur.

Çiller döneminde Türk Ordusu'nun modernizasyon çalışmalarına destek verilmiş ve bu amaçla kaynak aktarılmış olduğu doğrudur. Yine bu dönemde teröristle mücadeleyi kırsal alanda sürdürecek özel birlikler kurulmuştur. Çiller bu mücadelede asker ve polise her türlü desteği sağlamış ve onun döneminde şiddet zirveye çıkmıştır. Şiddetin kol gezdiği yerlerde insanlar öldürülmüş, ancak gerekli soruşturmalar sağlıklı yapılamadığından, birçoğu faili meçhul kalmıştır. Bu cinayetler Erdoğan siyaseti ile PKK'ya devlete karşı propaganda yapma olanağını vermiştir, bu durum hâlâ devam etmektedir. Yine şiddetin kol gezdiği yerlerde çatışmalar doruk noktasına ulaşmış, silahlı çatışmalar asker ve polise kayıtlı mühimmatların kontrolünü zayıflatmıştır. Bu kontrol zafiyeti silah ve mühimmatın kötü niyetli kişilerin eline geçmesine yol açmış ve bu durum Ergenekon kod adlı soruşturmaya dönüşerek Devlet'e karşı propaganda zemini oluşturmuştur. Çiller siyaseti terörle değil, teröristle mücadeleye destek verdiği için dağa çıkış gittikçe artmış ve dağlardaki çatışmalarda ölen terörist cesetleri yine dağlarda kalmıştır. Örgütün arşivleri elimizde olmadığından kimin kimi öldürdüğü bilinememiş ve bu durum mücadeleyi can pahasına sürdüren askerlerin "karanlık cinayet sorumlusu" şeklinde yargılanmasına dönüşmüştür. Tüm anlattıklarımız nihayetinde "Susurluk Raporuyla" yakın tarihimize yazılmıştır.

İşte bu sayılanların hepsinin yaşandığı yıllar, Çiller'in si-

yaseten hüküm sürdüğü yıllardır. Yaşadıklarımız budur ve bu yaşananlar kamuoyuna açıkça anlatılmalıdır. 1990'lı yıllarda yaşadıklarımız halka açık seçik anlatılmalıdır. Biz o dönemde siyasetin tuzağına düştük ve terörü yönetenin siyaset olduğunu göremedik. Biz göremedik, peki ya Çiller? Bu siyaseti izleyen Çiller göçleri göremedi mi? Elbet gördü. İsteseydi bir yandan terörle mücadele ederken, öte yandan bu göçlere çare olmaz mıydı? Elbette olurdu ama yapmadı. 1998 Meclis Araştırma Komisyon raporunda dile getirilen göçler trajedisi, Çiller döneminin bir sonucudur. Bugün duyuyoruz ki, Çiller, Erdoğan'a ekonomik danışmanlık yapıyormuş. Yine duyuyoruz ki, Barzani, Özal'ın oğluna vefa borcu ödeyip milyonlarca dolarlık inşaat işi veriyormuş Kuzey Irak'ta. Bakın nasıl buluşuyor birbirinin peşinden gidenler, birbirinin siyasetini izleyenler nasıl buluşuyor, görüyor musunuz?

Bugün Türkiye iki seçenek arasında sıkışıp kalmıştır: ya sahip çıkacağız ya da terk edeceğiz, artık bunun orta yolu kalmamıştır. Bugün PKK terör örgütünün talep doğrultusunda Kürtçe ve Kürt üzerinden yapılacak açılımlar, AKP siyasetinin bu yoldaki karar ve uygulamaları, bu sorunları çözme kabiliyetinden uzaktır. İnsanlarımız yaşamak istiyor, ama insanca. En başta sağlık. Bu sorunları derhal çözmeliyiz, hem de hiç gecikmeden. Üstelik sorunları tek tek programlara ele alıp değil, hepsini belli bir stratejik plan ve program içerisinde değerlendirip hemen çözmek zorundayız ve çözecek gücümüz var. Yeter ki siyaset istesin ve bize hizmet etsin, başkalarına değil.

Sizlerin de açıkça gördüğü gibi sorunlar bir zincir, biri diğerini tetikliyor. Sağlık ve eğitim sosyal sorunları, çözülemeyen sosyal sorunlar, toplumsal olaylar ve terörü kışkırtıyor. Üçü bir araya gelince, aile sorunları ortaya çıkıyor. Toplumun temel taşı ailedir. Ne yazık ki bugün, göçler nedeniyle aileler parçalanmış, aile reisleri dahi içsel sorunlarına çözüm bulamaz hale düşmüşlerdir. Sosyal devlet, bunun için sosyal

devlettir.

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül ne diyor: *"Siz sorunlarınızı çözmezseniz, başkası gelir, sizin yerinize bu sorunları çözer."* Önce kızdık bu sözlerine ama doğru söylüyor. Devlet göçlerin sorunlarını çözmeyince, PKK terör örgütü çözüyor işte. Alıyor hepsini, döküyor sokaklara, biraz da umut veriyor, aileler çaresiz, çocuklar çaresiz, kapılıp gidiyorlar kaderlerine. Aslında bu kader onların değil, değiştirmek mümkün ama bu siyaset meselelere çok uzak. Daha ne anlatayım size, görmüyor muyuz içine düşürüldüğümüz ihaneti?

Sonuç şu: TBMM toplandı, görüştü, anlattı ama hiç bir şey yapmadılar. Aslında göçleri hepsi biliyor ama küresel projenin halk ayağı olduğu için kimse çözmüyor, yazık bize. Hepsi bu kadar da değil, daha söyleyeceklerimiz var...

Vurduğumuz Teröristlerin Kemikleri, Toplu Mezar Oldu

> *"Arınç, 'Biz Türkiye'de bir çığır açıyoruz. Mafyayı çökerttik, çeteleri bitirdik, Ergenekon'u tepeledik. AK Parti bunu yapıyor. 4 defa darbe teşebbüsü, 5 defa suikast, 10 defa bilmem ne...' Kuyulardan insan kemikleri çıktığını, JİTEM'in yaptıklarının gazetelere yansıdığını hatırlatan Başbakan Yardımcısı, '4 kişiyi götürdük, infaz ettik. Sonra nüfus kâğıdını filana teslim ettik' diye haberler çıkıyor... Her şey açığa çıktı. Her şey ortaya çıktı. Özgürlük nefesi alıyoruz. İnsan hakları ihlalleri son buluyor. Türkiye demokrasi ile buluştu. Bunu AK Parti yaptı,' ifadelerini kullandı."*
>
> ***20 Temmuz 2009, Zaman Gazetesi.***

1988 ve 1991 Körfez krizleri sonucu başta Kuzey Irak, ardında doğusu, batısı ve kuzeyi ile çevrilen bölgede, örgüte geniş çaplı katılımlar oldu. Terörist dediklerimizin çoğu zaten ya Iraklı ya İranlı ya da Suriyeli'dir, aynı coğrafyadan.

Buna bir de Ermenileri katarsanız, o dönemlerde bizim tanımadığımız, köylülerin tanımadığı bir takım silahlı adamlarla karşı karşıya geldik. Vurduk, şehit düştük ama biz kimi vurduğumuzu hiç bilmedik, çünkü hiçbirisini tanımıyorduk, köylü de tanımıyordu, yani hepsi yabancıydı. Daha açık ifadeyle size Şemdinli bölgesini örnek verelim:

27 Eylül 1992'de İmralı'da yatanın kardeşi Osman Öcalan'ın başı çektiği yaklaşık 800 silahlı eşkıya Derecik'te bulunan karakolumuza saldırdı. Gün boyu süren çatışmalar sonucu 33 şehit verdik, ancak çıkan çatışmalarda yüzlerce terörist de yere serildi. Çok sayıda silah ve cephane ele geçirildi. Çatışma sonrası olay yerine köylüler vurulan teröristlerin hiç birini teşhis edemedi; yani yüzlerce kim olduğunu bilmediğimiz ceset vardı karşımızda. O yıllar bu yıllar gibi değildi, terörist ölüsüne kimse sahip çıkmıyordu. Cumhuriyet savcıları olay yerine gelemedi ve otopsi yapılamadı. Yanında arkadaşı şehit düşmüş askerlerimiz de bu cesetleri dağdan indirip taşımadı. Kaldı cesetler dağın taşın bir yerinde. Yıllar içinde o cesetler kemik oldu ve bugün karşımıza "ölüm kuyuları", "asit kuyuları", "toplu mezar" olarak çıkarıldı ve soruşturmalar yapılmaya başlandı.

Özal'ın son dönemi, ancak ağırlıklı olarak Çiller döneminde Doğu ve Güneydoğu'da başlayan şiddetli çatışmalar devletin bürokratik düzenini de alt üst etti. Emniyet ve asayişten sorumlular görevlerini yapamaz duruma düştüler, makam odalardan dışarı çıkamaz hale geldiler. Öyle ya bir tabur komutanı karakoluna gidebilmek için yüzlerce askerden oluşan bir güvenlik tedbiriyle yola çıkabiliyorsa, Vali nasıl gitsin köye, Kaymakam nasıl gitsin! Benzer şekilde adli olaylara el koymak soruşturmakla görevli makam olan Cumhuriyet savcıları da görev yapamaz hale geldiler, makam odalarından dışarı çıkamaz, çatışma bölgelerinde soruşturma yapamaz hale düştüler. Savcılar çatışma bölgelerine gelemeyince otopsiler yapılamaz oldu, terörist cesetleri teşhis edil-

mez oldu, binlerce ceset dağlarda kaldı. Genelkurmay'ın açıklamasına göre etkisiz hale getirilen terörist sayısının 40 binlere ulaştığı dikkate alınacak olursa, herhalde bunun otuz bini dağlarda yatmaktadır. Bu kabul edilmesi mümkün olmayan ağır bir trajedidir. Bugüne kadar kaç terörist etkisiz hale getirilmiş? Yaklaşık 40 bin. Peki, nerede bu 40 bin ölü insanın mezarı? Yok. Peki, ülkemizde kaç mezar var, teröriste ait? Bilmem ki^, toplasınız bin etmez. Nerde o zaman 39 bin ceset ve buna ait mezar? Yok. Hepsi dağlarda, taşlarda kaldı, çürüdü gitti, kimse sahip çıkmadı, kimse alıp da kimsesizler mezarlığına gömmedi. Peki, kim bu 39 bin kişi? Onu da bilen yok, çünkü teşhis edilmedi, kimliği belirlenmedi, veri tabanı için DNA örnekleri alınmadı. Zaten o yıllarda böylesi bir teknoloji de yoktu. Şimdi Türkiye yaklaşık 39 bin insan kemiğiyle karşı karşıyadır ve bunların kim olduğu bilinmemektedir. Ancak bunların kim olduğunu bilen bir örgüt var, o da PKK terör örgütü, onlar biliyor bunların kim olduğunu. Nasıl biliyor? Çünkü bu örgütün arşivleri var ve bu arşivde örgüte katılanların kimlikleri var, hepsi kayıtlı. Yine bu arşivde hangi çatışmalara kimlerin katıldığı da var. Ayrıca bu çatışmalarda hangi teröristlerin öldüğünü belgeleyen tutanaklar da var. Ama arşiv ortada olmadığı için kimlikler ve eylemler meçhul.

Peki, hal ve gerçek bu iken, dağda taşta kemik aramanın anlamı nedir? Bazı kemikleri bulup da o dönemde terörle mücadele etmiş insanları gözaltına almanın, soruşturma yapmanın anlamı nedir? Hele ki Abdulkadir Aygan isimli teröristin ihbarıyla bulunan birkaç kemik üzerinden Kayseri Alay Komutanı Albay Cemal Temizöz'ü dokuz kez müebbet hapisle yargılamanın anlamı nedir?

Bu kemiklerden çok var dağlarda. Yarın bir başka terörist de çıkıp, "Asker dağa adam kaldırdı, öldürdü ve gömdü ya da araziye attı" diyebilir. Yarın biri çıkıp Taraf gazetesinin yaptığı gibi Derecik'te toplu mezar var diyebilir. Şemdinli'yi

özellikle Alan, Aktütün ve Derecik civarındaki dağları kazarsanız, çok kemik çıkar, çok. Toplu mezar mıdır? Hayır. Katliam mıdır? Hayır. Asker insanları evinden alıp öldürmüş müdür? Hayır. Öyleyse bizim hukuk ne yapıyor, ne amaçlıyor asker hakkındaki soruşturmalarıyla? Sorunu çözmek yerine sorun yaratıyorlar ve bu sorunlarla da askere, zan pahasına mücadele etmiş askere saldırıyorlar, yazıklar olsun.

Biz askerimizi koruduk, karakolumuzu koruduk, insanlarımızı koruduk ve bize saldıranlarla çatıştık. Ne yazık ki bize saldıranların kim olduğunu tespit edemedik. Teröristler nerede kimin öldüğünü biliyor da, biz kiminle çatışmaya girdiğimiz bilmiyoruz. Soruşturma der, gidip arama yapar ve kemik de bulabilirsiniz. Ardından birkaç gizli tanık çıkar, "Ben de gördüm" diyebilir. Hangi bölgelerde teröristlerle çatışmaya girildiyse, o bölgelerde görev yapmış olan askeri de polisi de, adam öldürdü diyerek iddia da bulunabilirler. Ne olacak şimdi? Terörle mücadele etmiş bütün asker polisi göz altına mı alacaksınız? Ömrünü terörle mücadele adamış, sayısız kez vatan uğruna canını tehlikeye atmış, terörle mücadele ettiği ve canını esirgemediği için "kahramanlık madalyası" verdiğiniz kişileri, "katil" diyerek yargılayacak mısınız?

Yapın, bunları da yapın. Gazileri gözaltına alın, bir zamanlar "kahramansınız" dediklerinizi hapse atın, hatta şehitlerimizi mezarlarına gidip mahkeme kurup yargılayın. Varsa bunu yapacak güç, çıkın yapın, kimsenin korkusu yok bundan!

Bu bir trajedidir. Biz devletiz, devletin de bu trajediyi çözmesi gerekir. Bulun arşivleri, çıkarın ortaya gerçekleri, bunu yapamıyorsanız, çatışma bölgelerinin kayıtlarını Genelkurmay'dan alın, Adalet Bakanlığı'na verin, komisyonlar kurun, bu işi bitirin artık. Devlet olan hele ki otuz yılını terörle mücadele denilen bir ihanete harcamış bir devlete de bu yakışır, yoksa terörist ihbarlarıyla suçsuz insanları hapse atmak, sonra ortaya çıkıp zafer naraları haykırmak değil. Çil-

ler'in terörle mücadeleyi can pahasına sürdürmüş olan bizlere bıraktığı miraslardan biri budur...

Polise Verdiğimiz Mühimmat, Örgüt Cephaneliği Oldu

Yine 90'lı yıllarda attığımız mermiler, roketler, el bombaları, işte bugün yine başımıza bela oldu. Bu olayları yazanlar çizenler ya yaşadıklarımızı bilmiyor ya da bize kasten bunları yaşatıyorlar. Asker polise destek verdi o yıllarda, polis de askere, şimdi de bu fedakârlığımızın hesabını sormaya kalkıyorlar, olacak şey mi bu? Öyle ya, çatışmaların en şiddetli dönemlerinde birbirimize yaptığımız yardımlar, şimdi soruşturma konusu olarak karşımıza çıkmaya başladı. Çatışmaya giden, çatışmaya giren kahraman polis özel harekâtçılara bir sorun bakalım, en büyük desteği o yıllarda kimden aldılar? Elbette askerden. Doğru olanı da buydu zaten, birbirimize destek olmasaydık o zorlu yılları nasıl atlatacaktık ki? Çok mühimmat verdik birbirimize, çok, düşündüğünüzden de çok. Saymadık, tutanak tutmadık, zimmete almadık, zimmetten düşmedik, öyle gerekiyordu o yıllarda. Ne yapacaktınız yani, operasyona giderken sizden birkaç roket, birkaç el bombası, birkaç bin mermi isteyen özel harekâta vermeyecek miydiniz? Belki sonu ölüm olacak bir operasyonda, "Gel tutanak tutalım" mı diyecektiniz? Ya da, "Kusura bakma, amirimden izin alayım" mı diyecektiniz? Olmaz böyle şeyler olmaz, konusu bile olmaz bunların, er meydanında lafı edilmez bunların. Yazmazdık biz tüm bunları ama ne yapalım, mecbur ettiler, siz bilesiniz diye yazıyoruz bunları, çocuklarımız gerçeği bilsin için yazıyoruz. Görüyorsunuz işte, 1990'lı yılların kahramanları şimdi dillere düştü, kimi cinayetten, kimi ölüm kuyularından, kimi örgüt cephaneliğinden, kimi örgütten...

Hep 1990'lı yıllar, bugün yaşadıklarımız belki de tek nedeni, 90'lı yılları iyi göremeyişimiz. O gün çatışmalarda vurulan teröristleri "ölüm kuyuları" deyip bugün başımıza bela ettiler. O gün dağlarda bıraktığımız teröristleri "kemik" deyip bugün başımıza bela ettiler. O gün güvenliği sağlayamadığımız için koruyamadığımız ve bu yüzden göç eden insanlarımızı, bugün teröristlere yandaş yaptılar. O gün güvenlik zafiyetinden boşalan köyleri, terörist saldırısı sonucu yakılan köy ve mezraları, bugün "askerin yaktığı yıktığı köy" deyip yine başımıza bela ettiler. Şimdi de örgüt cephaneliği çıktı karşımıza, canı sıkılan atıyor birkaç mermi, birkaç el bombası, hepsi kimliksiz mühimmat, atıyor bir avuç mermi İstanbul Boğazı'na, sonra çıkıp örgüt cephaneliği deyip halkımızın aklını karıştırıyorlar. Ardından çıkıyor ihbarlar, kimin yaptığı belli değil, kimin attığı belli değil, derken yine soruşturmalar, gözaltılar ama hedefte hep terörle mücadele etmiş insanlar var. Bunu anlamak zor, yoksa PKK ile mücadele edenleri bir cezalandırma yöntemi midir bu? Özellikle İstanbul, boğaza atılan bir mermi, örgüt cephaneliği diye ekran ekran gözlerimizin önüne taşınıyor. Anlamıyorum ki o dalgıçlar nasıl buluyor koskoca boğazın derinliklerinde, bu bir avuç mermiyi? Ustalık desem zor, uzmanlık desem zor. Hele ya o televizyonlar, nasıl da koşuyor polisle beraber, sanki kendileri bulacakmış gibi atılmış mermileri, bir koşuda olay yerine varıyorlar. Televizyonculuk desem zor, habercilik desem zor. Peki ya Zir Vadisi'nde gece yarısı yapılan patlayıcı madde aramasına ne demeli? Göz göre göre polisimizi ölüme gönderdiler, gecenin bir vakti dozerle patlayıcı madde aranır mı hiç? Hani işin uzmanıdır deyip polisimizin canının tehlikeye atılmış olmasını anlamak ve açıklamak mümkün değil.

Devlet olan bir devlet bu trajediye de son vermeli artık, bu bulunan mermi ve mühimmat bizim, ya polisin ya askerin. Ama bunlar kimliksiz mühimmat, kimse bilemez kime ait olduğunu, saklarken, gömerken, atarken görmedikten sonra.

Onun için kimseyi suçlamayın, ne polis ne askeri. Kimseyi suçlamayın, çıkın ortaya da bu işi çözün. Bir daha böylesi trajediler yaşanmasın için tedbir alın, öyle canı sıkılanın boğaza attığı elli yüz mermi için milletin aklını karıştırmayın. Siz o dönemde suç işleyenleri bulmak mı istiyorsunuz, önce parayı bulun, önce PKK'nın parasını ve de terör üzerinden para sağlayanların parasını bulun, o izler sizi suçlulara götürür zaten. Hiçbir şey bilmiyorsanız Susurluk'tan başlayın...

Çiller'in Susurluğu Bucak Aşireti Değil, "Topal"dır

"Çetelerin sadece silahlı ve insan öldüren görünümü tartışılmakta başta uyuşturucu ticareti yapan gruplar gündeme gelmektedir. Bu kanunsuz yapı, Devletin kolayca baş edeceği, dünyanın her tarafında müşahade edilen, ortaya çıkan ve her ciddi Devlette hele de toplumsal reaksiyon doğmuşken tasfiyesi mümkün bir görüntüdür. Oysa ülkemizde çete konusu iki ayrı gelişme göstermiştir; birincisi Ömer Lütfü Topal organizasyonunun uluslararası ölçekte ve değerde "mafya"laşma süreci, ikincisi silahlı faaliyetlerin ve zor kullanmanın dışında kalan eğitimli, saygın kişilerden oluşan, kravatlılar grubu olarak tariflenebilecek gruplaşmalardır.

Kutlu Savaş, Başbakanlık Tef.Krl.Bşk. Susurluk Raporu.

Çiller'in izlediği terör siyasetinin sonuncu gösteren belki de tek kanıt, Başbakanlık Teftiş Kurulu Başkanı Kutlu Savaş'ın hazırlamış olduğu Susurluk Raporu'dur. Bu raporun asıl kopyası elimizde yok, ama bu rapor öylesine ayağa düştü ki, internette dolaşıp yazılanları bulmak mümkün. Biz de öyle yaptık ve raporda geçenleri bulduk. Susurluk Olayı nedir? Kutlu Savaş şöyle anlatıyor Susurluk'u:

"Susurluk Olayı nedir? Kasım 1996'dan itibaren faili meçhul olaylar adeta bıçakla kesilir gibi durmuştur. Susurluk işte budur. Bir üst görevli Eylül 1997'de, "...yurtdışından geldi ve başımıza bela oldu. Ortadan kaldırılması gerekiyor ama ortam müsait değil" diyordu. Susurluk olayı bu değilse hangisidir? Susurluk olayının başlangıcı belki de zamanın Başbakanı Çiller'in bir cümlesinde gizlidir. "PKK'ya yardım eden işadamlarının listesi elimizde" diyordu. Sonra da infazlar başladı. İnfazların kararını kim veriyordu? Bozulmanın başlaması ve vatan - millet hesaplarının yerini kişisel hesapların alması kaçınılmazdı ve öyle oldu. Bu rapor, Susurluk olayını işte böyle algılamaktadır."

Raporun tamamını sizlere sunabilmemiz mümkün değil, çünkü aslı elimizde yok, bu bir. Rapor ekleri hariç kırk sekiz sayfa, uzun, kitabımızın yazıl amacı da bu değil. Bununla birlikte Çiller'in terör siyasetini açığa çıkarması açısından önemli gördüğümüz kısımların alıntısını yaparak sizi konuya taşıyacağız. Bizim anlayışımıza göre devlet, amacı terörü bitirmek de olsa, çetelerle işbirliği yapmaz. Yine bizim düşüncemize göre Devlet, amacı kutsal da olsa çetelerle bir olup cinayet işlemez, işlenmesine de izin vermez. Hele ki devlet adına cinayet işlediklerini iddia edenler, bu ülke de kimse devlet adına adam öldürmez, öldürürse bunun adı cinayettir ve suçtur. Peki, devlet kendisini nasıl korur? Devlet kendisini yasalarla korur, yasalardan güç alır, hesap sorulacaksa eğer, yine yasalarla hesap sorulur. Yasadışı işleri yapanlar devletin Adamı değildir ve olamaz. Devlet çetelerle yasadışı işler yapmaz.

Susurluk raporu, bu düşüncelerimiz aksini gösterir delillerle dolu ama çözülmedi, çözülmesi belki de istenmedi. Kutlu Savaş ilk olarak Gaziantepli iş adamı Mehmet Ali Yaprak olayını özetlemekle işe başlıyor. Raporu içinde istiyorsanız eğer, aranılan gerçeği bulabilirsiniz:

"Mehmet Ali Yaprak kaçırılmış, olay adliyeye intikal etmiş, Gaziantep Savcılığı, İstanbul Savcısı'nın ifadeleri alıp

göndermesini talep etmiştir. İfadeler alınmış, gönderilmiş ve takipsizlik kararı verilmiştir. Gaziantep Savcısı ise yüzleştirme kararını yazmış ancak, daha sonraki safhalarda bu husus da gerçekleştirilmemiştir.

Mehmet Ali Yaprak'ın kaçırıldığı araçta Müfit Semet'in parmak izi bulunmuş ama konunun adliyeye intikal etmemesi sağlanmıştır. Bir kamu kuruluşunun üst düzey yetkilisi devreye girmiştir. Şubat 1997'de Başbakanlık bu konunun takibini Adalet Bakanlığı'ndan yazı ile talep etmiş, Bakan Şevket Kazan talimat vermiş konu Ceza İşleri Genel Müdürlüğü'nde beklemeye bırakılmış, Eylül 1997'de yazılı talebimizle konu ancak hatırlanmıştır. İçişleri Bakanlığı kayıp silahlar konusunda soruşturma yapmış nedense tüm bilgi ve belgeler toplanmış olmasına karşılık konu 10 adet Baretta ile sınırlı tutulmuştur."

Kutlu Savaş'a göre Mehmet Ali Yaprak'ın kaçırılmasıyla Topal cinayeti arasında, Topal'ın parası ile Park Holding (Ciner Grup) arasında bir bağ vardır.

> *"Topal'ın öldürülmesiyle ilgili olarak Park Holding, Havaş ihalesi, Turgay Ciner'in servetinin kaynakları, Topal'ın Havaş ihalesine Park Holding arkasına gizlenerek ve gizli ortak olarak katıldığı ve Holding'in gizli ve kirli işlerinin bulunduğu iddialarıyla da çeşitli yorumlar getirilmeye çalışılmaktadır. Ancak Topal'ın öldürülmesi ile Gaziantep'te Mehmet Ali Yaprak'ın kaçırılmasıyla gelişen olaylar arasında irtibat vardır."*

Susurluk raporunun bize sorarsanız temelini Bucak Aşiret Lideri Sedat Bucak değil, Ömer Lütfi Topal cinayeti teşkil etmektedir. Bu cinayetin açığa çıkarılması Topal'ın gizli muhasebe kayıtlarının tespiti ve para hareketlerinin bulunması, bugün dahi gizli kalmış birçok olayı aydınlatabilecektir. Bu bir iddia değildir, akıl ve mantığın bize gösterdiği yoldur:

"Ömer Lütfü Topal'ın evi cinayetten kısa bir süre sonra aranmıştır. Arayanların şefi olduğu iddia eden ve bariz bir Doğu Anadolu şivesi ile konuşan bir kişinin mevcudiyeti

tespit edilmiştir. Cinayetten uzunca bir süre sonra evin etrafında herhangi bir güvenlik tedbiri olmadığı da iddia edilmiştir. Bu konu polisiye bir çalışmayı gerekli kılmaktaydı. Elde edilecek bilgileri yargıya da iletmek üzere gerekli çalışmaların yapılması Emniyet Genel Müdürlüğü'nden talep edilmiştir. Emniyetçe yapılan araştırma hata veya eksiklik olmadığı gibi bir sonuç vermiştir. Ancak aynı yazımız içinde yaralan MİT İstanbul Bölge Başkanlığı'nın Topal cinayeti konusunda Emniyeti niçin uyardığı ve niçin bir gurup polisi suçladığı iddiasının cevabı ortaya çıkmamıştır. Keza Ömer Lütfi Topal'ın muhasebe ve gizli kayıtlarının bulunduğu bilgisayarların polisiye usul ve metotlarla aranması ve bulunması yine Emniyet Genel Müdürlüğü'nden istenmiştir."

Emniyet, Topal cinayetini faili meçhul bırakmıştır. Bu cinayet çözülmelidir, karanlık aydınlatılmalıdır. Faili meçhul cinayetleri çözmek iddiası olan Erdoğan siyaseti alsın işte bu cinayeti ve çözsün bu işi. Bakalım neler çıkacak? Bu cinayetin işlendiği dönemde hem Adalet Bakanlığı da üzerine düşeni yapmamıştır. Bu durum Kutlu Savaş'ın raporunda açıkça görülmektedir:

"Adalet Bakanlığı ise kendilerine Ocak 1997'de aktarılan iki konudan birini Bakan Şevket Kazan'ın talimatına rağmen inceletmemiştir.

Turizm Bakanlığı, Kumarhaneler (Talih Oyunları Salonları) ile ilgili hususları ele almış rapor tanzim etmiş, Ömer Lütfü Topal'a verilen ve kayıtların göz ardı edilmesi ile elde edilen sabıkasızlık kaydına dayalı ruhsat işlerinde Bakanlığı yanıltan Adalet Bakanlığı adli sicil ilgilileri hakkında işlem yapılmasını talep etmiş, ancak Emperyal Şirketi'nin kanunsuz elde edilmiş işletme ruhsatlarını iptal etmeyi -görüşmelerden anladığımız o ki- hatırlarına bile getirmemişlerdir. Kasım 1997'deki uyarımız da bir sonuç vermemiştir. Eximbank, Türkmenistan'da iki oteli kredilendirmiştir. Neticede anlaşılmıştır ki, bu iki oteli kumarhaneleri ile birlikte işleten

Emperyal Şirketi'dir ve esas borçlu da yine Emperyal'dir. Eximbank bu bilgiye rağmen temdit taleplerini uygun karşılamıştır."

Topal cinayeti, Çiller siyaseti sonucu ortaya çıkan "siyaset-mafya-bürokrat" üçgeninin merkezinde yer alan bir olaydır:

"Ömer Lütfi Topal, yüzlerce milyar liralık gelir elde etme imkânına kavuşarak belli bir dönemde devlete sızma ve rüşvet vererek iş yaptırma seviyesinden, kamu görevlilerine artık emir verme seviyesine yükselirken öldürülmüştür. Böylece Cumhuriyet tarihinin polisten, jandarmadan, yargıdan korkmayan ilk Amerikan tipi mafyalaşma süreci yarım kalmıştır. Bu seviyeye ulaşan bir başka grup da yoktur.

Üstelik 'Bitirimhane işleticisi Fındıkzadeli Ömer' bir süre sonra kumarhanelerini tasfiye edip yatırımlar yapmaya başlayan, fabrikalar satın alan ve hatta fabrikalar kuran Ömer Bey olma tercihini net olarak ortaya koymuşken, projelerini tahakkuk ettirme fırsatını bulamamıştır. Yine de etrafındaki hale, koruyucu bulundurmasını, 3 - 5 arabayla birlikte sokağa çıkmasını ve kendini korumak için tedbir almasını gereksiz kılacak kadar geniş ve etkiliydi. Adamlarının habersizce aldığı tedbiri de farkettiği anda çok şiddetli reaksiyon göstermiştir. Bu tercih öldürülmesine yol açmamıştır. Kendisini öldüren sistem zaten her türlü tedbiri geçersiz kılacak kadar güçlüydü."

Topal cinayeti parayla doğrudan ilişkili bir konudur. Terör rant sağlıyorsa eğer, siz de bu kişileri bulmak istiyorsanız önce paraya ulaşmalısınız, sonra da parayı alan kişilere. Bu dönemde ortaya çıkan banka soygunlarının da araştırılması gerekmektedir:

"Başbakanlık Teftiş Kurulu 3 kamu bankasında bir değerlendirme yapmış ve ortaya ürkütücü bir tablo çıkmıştır. Milyonlarca doların ve milyarlarca TL'nin bu bankalara dönüşü mümkün görülmemektedir. Uzun vadeli teminat mektuplarının nakde dönüşeceği muhakkaktır. Bankalar kendi

kârlılıklarını azaltma pahasına belli kişi ve firmaları finanse etmiştir. Leasing ve offshore kredileri tam bir bataklıktır. Belirtmek gerekir ki, buradaki saygın isimler Bankalar Kanunu'na mugayir işler ve işlemler yapmamışlar, DGM'lerin görev alanı kapsamında faaliyet göstermişlerdir. Bankalarda cereyan eden olayların parasal boyutu kamuoyunun "Susurluk" olarak algıladığı olaylar toplamını aşacaktır. Ve banka olaylarını genel kirlenmenin sebebi veya sonucu değil hızlandırıcısı olarak kabullenmede isabetsizlik olmayacağına inanılmaktadır. Çünkü kirliliğin hedefi para ve paranın sağlayacağı güçtür. Susurluk olayının çerçevesinin bu olduğu hususunda da ittifak vardır".

Susurluk, terör siyasetinin kısa adıdır. Ancak medya, Susurluk olayını Sedat Bucak-Mehmet Ağar-Korkut Eken çizgisine taşıyarak, kamuoyunun kirliliğin derinliğini görmesini engellemiştir. Bu derinlikte faili meçhul cinayetler vardır, para vardır ve siyaset vardır, yani "terör-rant-siyaset" vardır. Bucak aşiretini yerden yere vurmak bizi sonuca ulaştırmaz. Bucak kimdir? Teröristle mücadeleyi başlatan aşirettir. İlk terör saldırısı aşiret reisi Celal Bucak'a yapılmıştır. Aşiret karşı koymuş ve Doğu'nun feodal yapısı içinde devletten yana tavır almıştır, terörle işbirliği yapmamıştır. PKK'nın İmralı'nın doğum yeri olan Şanlı Urfa'da hakim olamayışının en güçlü nedeni, Bucak aşiretinin Diyarbakır-Urfa hattını kesmesidir. Bucak rant sağlıyor diyorlar, doğru değildir bu. Koruculuk sistemini kuran devlettir. Maaş ödeyen devlettir. Koruculuk sistemi yanlış değildir, yeniden düzenlenmesi gerekir. Yanlış değildir, çünkü devlet olarak Feodal Ağalık Düzeni'nde başka seçeneğiniz yoktur. Bugün koruculuk sistemini kaldırmayı konuşanların, önce feodal ağalığı kaldırmayı konuşması gerekir, demokrasilerde ağalık olur mu hiç! Bucak ağadır, doğrudur. Başka ağa yok mudur ülkemizde, çok, hem de pek çok. Kaçağın ağaları, köylerin ağaları, sürülerin ağaları, toprağın ağaları, siyasetin ağaları, şimdi de terörün ağaları, say-

makla bitmez ki! Bucak ağa deyip suçlamak bizi nereye götürür ki! Ağalığı kaldırın ağalığı ve yapın toprak reformunu!

Kutlu Savaş devam ediyor:

"Giriş bölümünde arz ve izah edildiği üzere Susurluk Olayı bir bütündür ve olaylar zincirinden ibarettir. İstanbul'da Özgür Gündem Gazetesi'nin bombalanması, Behçet Cantürk'ün öldürülmesi, Diyarbakır'da yazar Musa Anter'in öldürülmesi; İstanbul'da Tarık Ümit olayı ile Azerbaycan'da ihtilâl denemesi; Bodrum'da Hikmet Babataş cinayeti, Gaziantep'te Mehmet Ali Yaprak'ın kaçırılması, Bankaların trilyonluk kredileri gerçekte Ankara'da cereyan eden olayın muhtelif veçheleridir."

Cem Ersever cinayetini çözmek istiyorsanız, Yeşil'i çözmeniz gerekir. Kimdir bu Yeşil?

Paranın izini sürerseniz kim olduğunu ortaya çıkabilirsiniz. Zaten izlenecek yolu Kutlu Savaş da göstermiş, Başbakanlığa gönderdiği Susurluk Raporu'nda:

"Ahmet Demir adına Ziraat Bankası Heykel Şubesi'nde açılmış bir hesapta tehdit, şantaj ve cinayet sonucu toplanan haraçların bir bölümü yer almaktadır. Ziraat Bankası Teftiş Kurulu yaptığı bir değerlendirmede şu hususları tesbit etmiştir. 'Ahmet Demir isimli şahıs Ziraat Bankası Heykel/Ankara Şubesine müracaat ederek ve 50 bin TL yatırarak bir hesap açtırmış, Aydınlıkevler'de bilahare Bahçelievler'de adres göstererek ve Nüfus Hüviyet Cüzdanı ile çeşitli işlemler yapmıştır.' Hesaba, 20.06.1994 tarihinden itibaren adeta para yağmıştır:

'Mustafa Ank 200 milyon, Ağa Yıldız 250 milyon, Hurşit Han (Uyuşturucu kaçakçısı) 250 milyon, Salih Ayten 249.7 milyon, Yusuf Tan 250 milyon, Mehmet İsen Kul 659 milyon, Şaban Bala 100 milyon, Ahmad Esma Eyili 300 bin DM ve 50 bin USD, Elazığ Yapı Kredi Bankasında görevli olduğunu belirten bir şahıs 500 milyon, Diyarbakır Şubesi havaleli ve Dicle Turizm Şirketi tarafından 110 milyon, Mehmet İsen Kul 995.6 milyon ve 737.2 milyon

TL yatırmışlardır. Yeşil bu paraları çeşitli tarihlerde tahsil etmiştir. Bazen Ankara'dan bazen Elazığ'dan şahsen ve tamamı nakit olmak üzere çekilmiştir.'

PKK'yı çözmek için kasasını ve arşivini bulmalısınız. Nerede bu kasa?

Behçet Cantürk, Savaş Buldan gibi uyuşturucu ağalarının cinayetlerini çözmek istiyorsanız Topal'ı çözmelisiniz. Kimdir bu Topal? Uyuşturucu kaçakçılığını açığa çıkarmak ve çözmek istiyorsanız, Topal'ın para hareketlerine ulaşmalısınız, tıpkı Yeşil'inki gibi. Nerede bu Topal'ın parası? Kutlu Savaş'a soralım;

"Topal'ın ticari faaliyetleri 90'lı yıllar boyunca inanılmaz bir gelişme göstermiştir. Ancak uyuşturucu ticaretinin devam ettiği de bilinmektedir. Hatta 1993 - 1994 yıllarında Avrupa havaalanlarında uyuşturucu ile yakalanan dört Türk Hava Yolları teknisyeni (Şenol Tunç, Sadık Kara, Süleyman Hanilci, Mustafa Akman) verdikleri ifadelerde Ömer Lütfi Topal adına çalıştıklarını söylemişlerdir. Kurye bulmanın zorluğu ve problemi, Topal'ı gelişmiş bir çözüm bulmaya sevk etmiş ve özelleştirilen Havaş'ın yüzde 60 hissesi için en yüksek teklifi vermiştir. Ancak Emniyet Genel Müdürlüğü'nün Interpol'den Topal'ın uyuşturucu kaçakçısı olduğu şeklindeki belgeyi temin ettiği ve Topal'ı engellediği iddiaları vardır. Neticede Havaş'ın Park Holding bünyesinde Yazeks'e satıldığı, ancak gerekli paranın bir bölümünün Topal tarafından temin edildiği de iddia edilmektedir:

"Topal'ın banka hesap hareketlerini gösteren ekstrelerin tetkiti fevkalâde ilgi çekicidir. Akbank'ın bir şubesinde ve 7 aylık dönemindeki para hareketi (sadece Emperyal Şirketine ait olmak üzere) 1.3 trilyon TL'dir. Şirket yetkililerinden birinin Ahmet Kara'nın şahsi hesabı ise 7 ayda 855 milyar TL'dir. Bir diğer şubedeki hesabı ise 840 milyar TL'dir. Bir kişinin adına açılmış pek çok hesap, adına hesap açılmış pek çok kişi vardır. Meselâ Ahmet Kara'nın sadece Akbank'ta açılmış TL hesap ekstreleri bir-

kaç trilyon TL'ye ulaşmaktadır. Birçok kişinin TL, dolar ve mark hesaplarının incelenmesi müteaddit kredi kartları hesaplarının yine TL, dolar ve mark olarak takibi gerekmektedir."

Gerçek olan şudur ki, Susurluk'u yaratan Çiller'in terör siyasetidir. Aynı siyaset, teröre rant kapısını açarak bazı siyasileri, bürokratları ve vatandaşları bu kirli ranta bulaştırmıştır. Cem Ersever olayında olduğu gibi, medya tüm dikkatleri Sedat Bucak ve Veli Küçük üzerine çekmiş ama Topal ve Yeşil dosyaları üzerine gitmemiştir. Bu durum bizi nereye taşımıştır? Kod adı Ergenekon olan soruşturmaya, Veli Küçük şimdi sözde bir terör örgütü lideriymiş gibi yargılanmakta olup halen cezaevindedir. Ama Susurluk raporuna bakıldığında ise Veli Küçük'ün Yeşil'in işlerine mani olacağından bahsedilmektedir, yani Veli Küçük bu kirli işlere karşı bir engeldir. Ama Yeşil dışarıda Veli Küçük ise içeridedir:

"Antalya Emniyet Müdürlüğü izleme biriminin kaydettiği telefon konuşmalarında Yeşil, Mehmet Eymür'le Duran Fırat'la bol küfürlü konuşmalarında bir kamu görevlisinin utanacağı bir çerçevede konuşmakta, Çatlı ile Topal'ın (eski Sheraton) otelinin kumarhanesinde ortak olduklarını, Veli Küçük'ün işlerine mani olabileceğini tartışmaktadırlar."

Bu soruşturma nereye kilitlenmiştir: Türk Ordusu'na, yani yurdu ve cumhuriyeti korumakla görevli en büyük ulusal gücümüze. Sözde Çiller dönemindeki yolsuzlukları ve işlenmiş olan faili meçhul cinayetleri çözme iddiasıyla ortaya çıkan Erdoğan siyaseti ve Erdoğan hukuku, Susurluk Raporu'nda "Topal ve Yeşil" ile ilgili yazılanları göz ardı etmiş, ama Ümraniye'de ortaya çıkan bir avuç el bombasıyla yola çıkıp, işi Türk Ordusu'nun karargahına kadar götürebilmiştir. Son yapılan anayasa değişikliği ile 12 Eylül 1980 darbesini yapanların yargılanmasını gündeme taşımış, bugün bir adım daha ileri gidilerek görevdeki komutanlarımızın dahi yargılanabileceği imaları yapılır olmuştur. Cumhuriyet hukuku,

Cumhuriyet savcıları, Cumhuriyet polisi ve Cumhuriyet Ordusu'nun bu gidişata sessiz kalması demek Cumhuriyet'in tasfiyesi demek olduğu akıllardan çıkmamalıdır. Türkiye çözülmeyen cinayetleriyle, sefalete düşmüş göç insanlarıyla, ordumuza yönelik karalama kampanyalarıyla, soruşturmalarıyla, aydın insanlarımızı yok yere hapis yatırmalarıyla hiçbir yere varamayacaktır. Yapılması gereken terörü yöneten siyasete "dur" demektir. Bize Kurt Kapanı kuran siyasetin adı Özal'dır, kapana geçiş dönemi Çiller'dir, Kurt'la kapanı yemleyen ise siyaset ise Erdoğan'dır...

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: ERDOĞAN DÖNEMİ

KURT KAPANI'NDA SON SİYASET

2. Körfez Krizi ve Ecevit Siyaseti (2002)

"ABD, Irak kuzeyindeki operasyonu Kürt guruplar KDP ve KYB'ye bağlı peşmergelerle işbirliği içinde yürüttü. Kürt guruplar ABD'nin en yakın müttefiki haline geldiler. Türkiye "Kırmızı Çizgi" ilan ettiği halde, Kerkük ve Musul'a girdiler...Peşmergeler bu iki kenti nerdeyse yağmaladılar, nüfus kayıtlarının bazılarını imha edip, bazılarını götürdüler...Nitekim Kerkük fiilen Kürt gurupların yönetimine verildi ve kente Kürt Vali seçildi."

Fikret Bila, Ankara'da Irak Savaşları, sf.247, 2003, Ümit Yayıncılık.

1990'da Irak'ın Kuveyt'i işgaliyle başlayan 1. Körfez Krizi, 1991'de ABD'nin Irak'a müdahalesiyle bir savaşa dönüşmüş, BM Güvenlik Konseyi'nin 687 Sayılı Kararı ile de savaş son bulmuştu. Irak ateşkes koşullarını kabul etmişti. Güvenlik Konseyi'nin kararı, ateşkesle birlikte *"balistik füzeler de dahil toplu tahrip silahlarının denetimini ve imhasını"* da öngörmekteydi[65]. Irak söz konusu kararı 6 Nisan'da kabul ettiğini BM'ye bildirdi[66]. Buna karşın Irak'ın BM silah denetçileriyle ilişkileri hep sorunlu oldu. Bu sorunu bahane eden ABD Kongresi Ekim 2002'de, Başkan Bush'a Irak'a karşı savaş açma

65 BM'in 3 Nisan 1991 gün ve S/RES/687 Sayılı Kararı.Kitle imha silahlarının imha ve denetim işlevini BM Özel Komisyonu (UNSCOM) ve Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı (IAEA) yürütecekti. Irak'a uygulanmakta olan ambargonun kaldırılması ise bu sürecin tamamlanmasına bağlanmıştı.

66 IRAK'A BM YAPTIRIMLARI: KİTLESEL İMHA SİLAHLARININ DENETİMİ VE AMBARGO, Doç. Dr. Tayyar ARI bunun üzerine BM 15 Ağustos 1991'de S/RES/706 (1991) sayılı kararla Irak'a çağrıda bulunarak UNSCOM'un görevine müdahale etmemesini ve 678 sayılı karar doğrultusunda gerekli bilgi ve belgeleri Komisyona vermesini istemiştir.

yetkisi tanıdı. 8 Kasım 2002'de, BM Güvenlik Konseyi'nin 1441 sayılı kararıyla silah denetçilerinin yetkileri arttırılırken, Irak'a da işbirliği yapmaması durumunda "ciddi sonuçlarla karşılaşacağı" uyarısı yapıldı. Bu kararla denetçiler Irak'a dönerken, süreci fırsata çevirmek isteyen ABD, savaş hazırlıklarını hızlandırdı. Başkan Bush 17 Mart'ta, Saddam Hüseyin ve oğullarına ülkeyi terk etmek için 48 saatlik süre tanıyan bir ültimatom verdi. 20 Mart'ta ABD öncülüğündeki koalisyon güçleri, *"Irak'ı kitle imha silahlarından arındırmak, Saddam Hüseyin'in teröre verdiği desteği kesmek ve Irak halkını özgürleştirmek"* gerekçeleriyle saldırıya geçti. 9 Nisan'da başkent Bağdat'a giren koalisyon güçleri Saddam Hüseyin iktidarını devirdi. 15 Nisan'da Irak tümüyle koalisyon güçlerinin denetimine geçti.

Krize konu olan Irak'ın kitle imha silahlarına sahip olduğu iddiasıdır. ABD'nin işgali sonrasında böylesi bir silahın Irak'ta bulunmadığı ortaya çıkmıştır. ABD'nin müdahale gerekçelerinden biri de Irak'a demokrasi getirme vaadidir, yani insanlara insanca bir yaşam olanağı sunmak. İşgal sürecinde bir milyondan fazla Müslüman öldürülmüş, üç milyona yakın insan ise göç etmek zorunda kalarak sefalete düşmüştür. ABD'nin işgal için son gerekçesi küresel terörün Irak uzantılarına son vermektir. İşgal sürecinde Irak'ta süregelen terör olayları artarak devam etmektedir. Demokrasi vaadiyle yola çıkan ABD, tıpkı İsrail planında olduğu gibi Irak'ı etnik ve dini temelde ayrıştırıp parçalamıştır. Parçalama stratejisi İsrail planı ile aynıdır; Şii-Sünni ve Kürt ekseni.

Körfez savaşında Türkiye, izlediği Erdoğan siyaseti ile kaybeden taraf olmuştur. Bu husus, Genelkurmay Başkanlığı'nın değerlendirme raporuyla teyit edilerek tarihe not düşülmüştür[67]:

"İkinci Körfez Savaşı'ndan sonra Türkiye yine iki nedenle

67 Genelkurmay Başkanlığı'nın 12 Nisan 2007 Basın Açıklaması.

zararlı çıkmıştır. Bir, coğrafyasına hapsolmuştur. İki, PKK çok büyük bir serbestlik kazanmıştır ve çok miktarda silah ve malzeme, dağılan Irak ordusundan ele geçirilmiştir."

İkinci Körfez krizinin yaşandığı son dönemde iktidar olan "Üçlü koalisyon dönemi", yani Ecevit Başbakanlığındaki siyaset, hem çok şanslıydı hem de çok şanssız. Şanslıydı, 15 Şubat 1999'da Öcalan teslim edilmişti. Öcalan davası başlatılmış ve bitmişti. PKK terör örgütün bilinmeyen yönleri ortaya çıkarılmıştı. Bu gelişmeler çok önemli avantajlara dönüştürülebilirdi, ama olmadı belki oldurulmadı. PKK terör örgütüne son darbe vurulamadı.

Şanssızdı, çünkü AB ile üyelik süreci hız kazanmış, süreç gereği idam cezası kaldırılmış ve Öcalan ipten kurtulmuştu. Şanssızdı, çünkü II Körfez Krizi çıkmış ve ABD Irak'a saldırmaya hazırlanıyordu. ABD'yi körü körüne izlemeyen bir Ecevit siyasetine karşı ABD siyasi manevralara girişti. Kemal Derviş getirildi, siyaset karıştı ve iş koalisyonun bozulmasına kadar devam etti. Üçlü koalisyon 3 Kasım 2002'de seçime gitmemiş olsaydı, belki de ABD bir Ecevit siyaseti ile Irak savaşına girmiş olacaktı ama ABD, Ecevit ile Irak siyasetini sürdürebilir miydi? Bu soruya 93 ateşkesinde sıkça adı geçen Cengiz Çandar, 30 Kasım 2001 günlü Yeni Şafak'taki yazısıyla cevap vermiş oldu. Aslında bu yazı Çandar'ın ikinci bir kehanetiydi. İlk kehaneti olan 93 ateşkesi doğru çıkmıştı.

Çandar, Ecevit'in 1991 Körfez Krizi öncesi ve sonrasında Saddam Hüseyin'i ziyaret etmiş olmasını anımsattıktan sonra, yeniden tırmanan kriz ortamında Saddam Hüseyin'in en büyük güvencesi Türkiye'de Ecevit'in Başbakan olmasıdır, diyordu.[68]

Çandar'a göre Ecevit, Türkiye'de Başbakan kaldığı sürece, Amerika'nın girişmek istediği Saddam'ı devirme operasyonunda Türkiye'nin dahil olması pek mümkün değildi. Bu-

68 Sivil Darbe Girişimi ve Ankara'da Irak Savaşları, Fikret Bila, s.31, Ümit Yayıncılık, 2004.

nu Amerikalılar da biliyordu. Çandar yazısının sonunda şöyle bir uzgörüde[69] bulunuyordu:

> *"Eğer Afganistan'daki Taliban rejimine yönelik olarak başlatılan terör ve terörist barındıran ve üreten rejimleri hedef alan kampanyanın içine –her ne oahasına olursa olsun- Irak'ı alarak genişlemesi bir Amerikan politikası halini alırsa; o gün geldiğinde Ecevit, Türkiye'de Başbakan olarak bırakılmayacaktır."*

Çandar'ın bu öngörüsü doğru çıktı. O gün geldiğinde, Ecevit Başbakan değildi. Ankara, ABD'nin Afganistan'dan sonra Irak'a müdahale etmesine karşıydı. Ecevit, Ankara'nın bu görüşünü Washington ziyaretinde Başkan Bush'a iletecek, Irak'ın toprak bütünlüğü ve Kuzey Irak'taki muhtemel gelişmelerle ilgili kaygılarını bildirecek ve Türkiye'nin bu müdahaleye karşı olduğu gerekçeleriyle anlatacaktı. Ankara'nın ABD ziyaretine hazırlığı böyleydi. Hükümet'in bu yaklaşımının Genelkurmay tarafından paylaşıldığı da biliniyordu. Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer'in, Katar Emiri Halife El-Tani onuruna, 25 Aralık 2001 günü verdiği yemeğe katılan gazeteci yazar Fikret Bila, dipnotta verilen kitabında, Genelkurmay Başkanı Org. Kıvrıkoğlu ile görüştüğünü ve ABD'nin Irak'a müdahalesi ve doğabilecek sonuçlarının ne olduğunu sorduğunu anlatmaktadır. Kıvrıkoğlu'nun verdiği yanıt aynen şöyledir:

> *"ABD'nin müdahalesi halinde Kuzey Irak'ta bir Kürt Devleti gündeme gelebilir. Böyle bir şeyi hazmedemeyiz. Türkiye buna kayıtsız kalamaz. Irak zaten fiilen üçe ayrılmış durumda. Irak'ın resmen üçe ayrılmasını Türkiye, Rusya, İran, Suriye, kısaca tüm Araplar kabullenemez. Arap topraklarında etnik başka bir ülkenin kurulmasını kimse hazmedemez."*

Bu yanıt oldukça önemlidir ve baştan bu yana açıklamaya çalıştığımız İsrail planını da ortaya çıkarmaktadır. Irak'ın

69 Uzgörü: Geleceğe yönelik, uzun vadeli ve yüksek olasılıklı görüş.

üçe ayrılması, Arap olmayan ve İsrail'e müttefik bir Kürt devletinin kurulması fikri İsrail stratejisidir. ABD bu planın ve stratejinin uygulayıcısıdır. Genelkurmay Başkanı'nın görüşleri de bu değerlendirmemizi doğrulamaktadır. Fikret Bila bu konularda Başbakan Ecevit ile de görüştüğü açıklamaktadır. Ecevit'in ABD'ye giderken Bila'ya verdiği beyanatlar, yine Bila'nın anlatımıyla şöyledir:

> *"Başkan Bush'a söyleyeceğim şu olacak: Irak işini çözersek büyük başarı olur. Ayrıca Kuzey Irak'ta Kürt devletini kabul edemeyeceğimizi, Türkmenlerin haklarını gözleteceğimizi, Irak'ın toprak bütünlüğünün korunması gerektiğini ve müdahale halinde ulusal güvenlik ve çıkarlarımız doğrultusunda askeri açıdan da seyirci kalamayacağımızı ileteceğim."*

Ecevit ABD ziyaretini yaptı ve Başkan Bush'a bu görüşlerini aktardı. Ziyaret sonrasında ortaya çıkan sonuç ise şuydu: ABD Saddam'ı devirmeye kararlıydı ve savaş başlayacaktı. Ecevit Hükümeti ABD'nin Afganistan'a müdahalesine destek olmuştu. Afganistan'da görev yapacak barış gücü için asker gönderme kararı almış, hatta barış gücüne bir Türk generalinin komuta etmesi de kabul edilmişti[70]. Ancak durum Irak konusunda farklıydı. Ankara, ABD'nin Afganistan'dan sonra Irak'a müdahale etmesine karşıydı. Hükümetin bu yaklaşımının Genelkurmay tarafından da paylaşıldığı biliniyordu. 16 Ocak 2001 Başkan Bush-Ecevit görüşmesi öncesi, ABD Dışişleri Bakanı Grossman Washington'un görüşlerini Ecevit'e aktardığını açıkladı.

Buna göre Grossman, Ecevit'e şöyle demişti:

> *"Irak muhakkak kontrol altında tutulmalı ve Irak liderliği değişmelidir. Washington bu konuda kararlıdır".*

Ecevit'in cevabı ise şuydu:

70 Sivil Darbe Girişimi ve Ankara'da Irak Savaşları, Fikret Bila, 2003, Ümit Yayıncılık.

"Irak parçalanmamalı. Bu Türkiye için çok olumsuz sonuçlar doğurur. Irak'taki çözülme bölgede büyük istikrarsızlığa sebep olur. Bu bakımdan Irak'ın toprak bütünlüğü çok önemli. Türkmenler ezilebilir. Güneyde Şiiler İran'ın etkisine girebilir".

Görüşmeler yapıldı ve Ecevit ABD ziyaretinden büyük bir memnuniyetle döndü, yani Ankara'nın talepleri ABD tarafından kabul görmüş anlamına geliyordu. 2002 yılında ABD ile Ankara arasında yoğun görüşme trafiği yaşandı. Dışişleri Bakanlığı (Ortadoğu Genel Müdür Yardımcılığı), Genelkurmay (Harekât, Genel Plan ve Prensipler ve Özel Kuvvetler Başkanlığı) yetkilileri Dışişlerinin koordinatörlüğünde 2,10 ve 24 Temmuz 2002 günlerinde üç toplantı yapmış ve Türkiye'nin olası bir Irak savaşında izleyebileceği politikaları saptamışlardı[71]. Bu çalışmalar bir rapor haline getirildi. Rapor, Başbakan Ecevit ile Dışişleri Bakanı Gürel'e sunuldu. Raporun can alıcı noktası, Türkiye'nın Kırmızı Çizgileri idi. Bu çizgiler, aksi durumda Türkiye'nin savaş ilan edeceğini ortaya koyuyordu. Neydi bu çizgiler:

- *Bağımsız bir Kürt Devleti'nin Kuzey Irak'ta ilan edilmesi.*
- *Musul ve Kerkük'ün Kürtlerin denetimine girmesi.*
- *Kürtlerin bağımsızlaşmasına yol açacak adem-i merkeziyetçi yapıların ortaya çıkması.*
- *Türkmenlerin de Kürtler gibi Irak nüfusunun ana unsurlarından biriş olarak görülmediği adem-i merkeziyetçi yapılar kurulması.*
- *Meşruiyet zemini olmadan uluslar arası bir müdahale taraf olunması (Arap ülkelerinin tutumu burada belirleyici olacaktır).*
- *ABD'nin bölgeye yönelik hazırlık ve hedeflerinin tam resmi görülmeden ve Türkiye açısından kabul edilebilir so-*

71 Sivil Darbe Girişimi ve Ankara'da Irak Savaşları, Fikret Bila, 2003, Ümit Yayıncılık.

nuç üzerinde mutabakata varılmadan müdahaleye taraf olunması.

ABD-Irak krizinin netleştiği 2001 yılı Ecevit için iyi geçmedi. Ecevit hastaydı. Rahatsızlığının ne olduğunu doktorlarından başkası bilmiyordu. Uzunca bir süredir hareketleri kısıtlıydı. Yürümekte zorluk çekiyor, konuşurken dili sürçüyor, zaman zaman unutkanlık gözleniyordu. Görüntüsü ekrana da pek sağlıklı yansımıyordu. Çok zayıf ve güçsüz görünüyordu. Hastalığının ne olduğunu ilk olarak Hacettepe Üniversitesi Rektörü Prof.Dr.Tunçalp Özgen açıkladı. 26 Şubat 2001'de gazetecilerle bir sohbet toplantısı yapan Rektör Özgen, Ecevit'in hastalığının "Myastenia" olduğunu söyledi ve hastalık hakkında bilgi verdi:

"Myastenia. Korkulacak bir şey değil. Başarıyla tedavi ediliyor. Şimdi sinir uçlarının kaslarla birleştiği yerler vardır. Biz buna kavşak deriz. Elektrik akımı gibi düşün. Sinirlerden kaslara gelen ileti de bazen aksamalar, zayıflıklarolur. Nörolojik bir durumdur yani. Bu da kas hareketlerinde düzensizlikler yaratır. Tedaviyi çok değerli iki hocamız yürütüyorlar. Biri bizden emekli oldu. Şimdi Başkent Hastanesi'nde Prof. Dr. Turgut Zileli. Diğeri hâlâ bizde görev yapan Porf.Dr. Okay Sarıbaş. Birlikte çalışıyorlar. İkisi de alanlarında otorite sayılacak doktorlardır. Yurt dışında iyi üniversitelerde dersler vermişlerdir. Gayet başarılı görünüyorlar. Sanırım Sayın Evecit de memnundur."[72]

Ecevit ülkemizin en ünlü doktorlarının kontrolünde tedavi gördü ama bu hastalık bir türlü son bulmadı. Her geçen gün daha da kötüleşti. Ağır ağır ilerleyen hastalık Ecevit'i hiç bırakmadı. 5 Kasım 2006 günü altı aydır tedavi gördüğü GATA'da hayata gözlerini yumdu. Özal'ın ölümü ne kadar kuşkulu ise Ecevit'in ölümü de o kadar kuşkuludur. Her ikisinin ölümü sonucu ABD'nin Kürt devleti siyaseti hiçbir en-

72 A.g.e. sayfa 53.

gele takılmadan işlemiştir. Ecevit hastalanmış olmasaydı, ABD belki de Irak harekâtını yapamayacaktı. Yapsa da belki Ecevit Irak'a karşı askeri harekâta girişip, bugünkü gibi Irak kuzeyinde bir Kürt devletinin kurulmasına izin vermeyecekti.

Dış kaynaklı siyasi cinayetler, bir ülkedeki siyaseti değiştirmek amaçlı yapılır. Özal'ın ölümüyle PKK'yı Irak'ta yok etmek siyaseti değişmiş, PKK eylemleri Türkiye'ye taşınmıştır. Ecevit'in ölümüyle de Türkiye'nin Irak politikası değişmiş, Kürt devleti kurulması savaş nedeni olarak gören Ecevit siyaseti gitmiş, yerine bu devletin kurulmasına destek veren Erdoğan siyaseti gelmiştir. Komplo teorisi değil yazdıklarımız, bizce sade ve akılcı yaklaşımlardır.

2002 yılı sonuna gelirken Türkiye Kırmızı Çizgileri'ni çizmiştir. Bir ülke için Kırmızı Çizgi demek, ihlali halinde savaş nedeni demektir. 3 Kasım 2002'de Türkiye erken genel seçime giderken ve ABD de Irak savaş hazırlıkları yaparken, işte dış politikamızın esası da budur.

2. Körfez Savaşı ve Erdoğan Siyaseti (2003)

11 Eylül 2001 tarihinde ABD'ye yönelik, bazı terörist unsurlarca yapıldığı iddia edilen bir takım saldırılar yapıldı. Aynı gün bir uçak, Dünya Ticaret Merkezi Kuzey Kulesi'ne çarptı. Bina çarpmadan yaklaşık bir saat sonra yıkıldı. Yine aynı gün ikinci bir uçak, Dünya Ticaret Merkezi güney Kulesine çarptı. Bu bina da çarpmadan yaklaşık bir saat sonra yıkıldı. Olaylarda 19 hava korsanı ile uçaklarda ve yerde bulunan 2,974 kişi hayatını kaybettiği açıklandı. Saldırı, dünya medyası tarafından "medeniyetler çatışması" olarak yorumlandı. Başkan Bush, bu saldırıları gerekçe gösterip 2001 yılında Afganistan'ı, ardından da 2003'te Irak'ı işgal etti. Başkan Bush, ABD'ye yapılan terör saldırıları ardından, *"Bu haçlı se-*

feri, terörizme karşı bu savaş, zaman alacak" dedi. ABD tarafından 2003 yılında başlatılan Irak savaşı, Türkiye için ayrı bir önem taşımaktadır. Çünkü Irak hem PKK terör örgütü açısından, hem Kerkük ve Musul'daki Türkmen varlığı açısından, hem de Irak kuzeyinde kurulması olası bir Kürt devleti sorunu nedeniyle Türk siyasetinin öncelikli ilgi alanıdır. Şimdi bu savaşa ve sonuçlarına gelelim...

ABD, Irak harekâtını Türkiye üzerinden yapmayı planlıyordu. Bu amaçla on binlerce Amerikan askerinin Türkiye'de konuşlanması gerekiyordu. Bunun için TBMM'den bir tezkere çıkarılması şarttı. 31 Mart 2003'te toplanan MGK Hükümet'e, yabancı asker kabul edilmesi ve yurt dışına asker gönderilmesi için TBMM'den yetki almasını tavsiye diyordu. Başbakan Abdullah Gül idi. 1 Mart 2003 günü TBMM toplandı. Türkiye topraklarında yabancı asker kabulü ve Irak'a asker gönderme konusunda oylama yapıldı. Yapılan oylama sonucu, 264 kabul, 250 ret ve 19 çekimser olarak açıklandı. TBMM Başkanı Arınç, bu sonuçla tezkerenin reddedildiği bildirdi. CHP milletvekilleri ret oyu kullanmışlar, iktidar partisi AKP gurubundan da 100'e yakın fire çıkmıştı. Aynı süreçte 3 Kasım 2002 genel seçiminde Milletvekili olamayan Recep Tayyip Erdoğan için bazı yasalar değiştirildi ve seçimlere katılmasının önü açıldı. Bu amaçla Siirt'te yapılan seçimler iptal edilerek yenilendi. Seçime giren Erdoğan 9 Mart'ta Milletvekili oldu. Başbakan Gül istifa etti ve Erdoğan 14 Mart'ta Başbakan olarak atandı. 18 Mart'ta güvenoyu aldı. 20 Mart'ta Erdoğan Hükümeti TBMM'ne ikinci bir tezkere sunarak, Türk Hava Sahasının ABD uçaklarına açılmasını ve Türk Silahlı Kuvvetleri'nin Irak'a gönderilmesi için izin istedi. Aynı gün yapılan oylama ile tezkere 332 oyla kabul edildi. Yine aynı gün ABD Irak'a savaş ilan etti. ABD-Irak savaşı 20 Mart sabahı saat 04.30'da başladı. 20 Mart tarihi PKK için de ABD için de önemli bir tarihtir. Tezkere ise gün içerisinde geçmişti. Bu nasıl tesadüf demekten de insan kendini alıkoyamıyor

doğrusu...

20 Mart'ta başlayan savaş sürecinde, 9 Nisan günü Bağdat düştü. Irak savaşı kaybetti. Aynı ay içinde Barzani ve Talabani peşmergeleri Musul ve Kerkük'e girdi. Kısa sürede her iki kenti de yağmaladı. Nüfus kayıtlarının bazılarını imha edip bazılarını alıp götürdüler. Nihayetinde Kerkük fiilen Kürt grupların yönetimine verildi ve kente Kürt Vali seçildi. Böylece Ecevit döneminde çizilmiş olan Kırmızı Çizgiler Barzani ve Talabani tarafından çiğnenmiş ama Erdoğan siyasetinin buna sesi çıkmamıştı.

Bu yetmedi, 4 Temmuz 2003 günü Süleymaniye'de görevli 1 Yüzbaşı, 2 Üsteğmen ve 8 astsubay, ABD'li askerler tarafından gözaltına alındı. Bu da yetmedi, askerlerimizin başına çuval geçirildi, Barzani ve Talabani peşmergelerinin gözetiminde. Bu da yetmedi, resimleri çekilip dünyaya servis yapıldı. 4 Temmuz ABD'nin kuruluşu olan 1776'nın yıldönümüydü.

Ardından ABD, yeniden Türkiye'den asker talebinde bulundu. Erdoğan siyaseti bu talebi kabul edip TBMM'ne tezkere sundu. Bu tezkere 358 oyla kabul edildi. Barzani, Türkiye'nin asker göndermesine karşı çıktı. Bunun üzerine Erdoğan siyaseti, bu karşı çıkmayı hoş görüp 7 Kasım'da Türkiye'nin bu yetkiyi kullanmayacağını açıkladı.

Erdoğan siyaseti Irak savaşı boyunca hep ABD'ye hizmet etti, bir dediğini iki etmedi. Bunun karşılığında, Irak parçalanmaya yüz tuttu. Barzani Kürt devleti kurmaya yüz tuttu. Kerkük kaybedilmeye yüz tuttu. PKK, Irak kuzeyindeki eski kamplarına iyiden iyiye yerleşmeye yüz tuttu. Bir başımıza çuval geçirilmediği kalmıştı, o da Erdoğan siyasetiyle hepimizin başına, Barzani ve Talabani gözetiminde, Amerikan askerlerinin kontrol ve denetiminde çuval da geçirildi. Erdoğan siyaseti, bu olay karşısında ABD'ye nota verilip verilmeyeceğini soran gazetecilere, *"Bu müzik notası değil"* diyecek kadar pişkindi...

ABD, Irak işgali boyunca PKK'lı teröristleri hep kullandı. İran'a karşı PJAK vasıtasıyla kullandı. Türkiye'ye karşı hep koz olarak kullandı. Nihayetinde bizim teröristleri alıp Afganistan'a kadar götürdü paralı asker olarak, ama yetmedi. Irak kuzeyindeki Barzani Kürt devleti artık iyiden iyiye palazlandığı zaman, sözde Büyük Kürdistan'ın kuzey aktörü PKK'nın da silahlı misyonu bitmişti. ABD, silah bırak dedi PKK'ya ama PKK silah bırakmadı. Ne yaptı? Geldi bize saldırdı, hâlâ direniş gücü olduğunu göstermek için, hem ABD'ye hem de Barzani'ye ve gelip bizi Dağlıca'da vurdu.

2003'ten 2007'ye Türkiye bir AB üyelik süreci ile oyalanırken PKK, 1992'deki yerleşik konumuna geri döndü ve Hakkari güneyindeki Hakurk, Basyan, Avaşin ve Zap kamplarına geri döndü. ABD'nin sayesinde iyice silahlandı. İsrail'in sayesinde iyi bir eğitim aldı. Bu dönemdeki PKK durumunu Genelkurmay Başkanlığı şu sözlerle kamuoyuna aktardı:

> *"Daha önceleri PKK ile mücadele içinde olan Kuzey Irak'taki Kürt gruplarından bir tanesi, ki bir zamanlar KYB, PKK ile birlikte o Kürt grubuna saldırıyordu, şimdi doğal bir müttefik haline gelmiştir ve Kuzey Irak'ta çok büyük bir hareket serbestisine sahiptir. Eskiden katırlarla gittikleri yere şimdi taksilerle gidiyorlar. Buna ait görüntüler elimizde. Bu da İkinci Körfez harekâtının Türkiye açısından olumsuz bir sonucu olmuştur."*

ABD işgali sonucu Irak'ın parçalanmaya yüz tuttuğunu da Genelkurmay şu şekilde açıkladı:

"Yine Kuzey Irak'a baktığımız zaman şöyle bir durum ortaya çıkıyor; hazırlanmış olan bir taslak anayasa var. Bu iyi incelendiğinde şu görülmektedir: Kağıt üzerinde federal bir yapı oluşturuluyor. Güney Şii bölgesi, Sünni bölgesi ve Kürt bölgesi diye üç bölge.

Ama anayasanın içindeki hükümleri iyi incelediğinizde, bunun değil federasyon, konfederasyon bile olmadığı, gevşek bir konfederasyon yani kopmaya hazır bir konfederasyon şeklinde olduğu, görülmektedir. Zaten tarihe de baktığımız-

da konfederasyonların uzun süreli yaşamadıklarını görüyoruz. Ya kopmuşlardır ayrı devletçikler kurmuşlardır ya da üniter bir yapıya kavuşmuşlardır. Bunların örnekleri var."

Genelkurmay bir adım daha ileri giderek Irak'ta bir Kürt devleti kurulmakta olduğunu Türk milletine ve Türk siyasetine açıkladı:

> *"Bugün Süleymaniye hava meydanına indiğiniz zaman, ziyarete gidiyorlar, onu sadece Kürt bayrakları karşılar. Irak bayrağı yoktur. Karşılama töreninde de Kürt milli marşı çalar. Irak'ın marşı yoktur. Şu anda Kuzey Irak'ta durum budur. Federal bir yapıda bazı şeyler merkezi olur. Kuzey Irak'ta merkez bankası kuruldu. Bunun anlamı her yönüyle diğerlerinden ayrı müstakil bir yapı oluştu. Merkez bankası para basıyor. Kendi parasını kullanıyor. Böyle bir yapı var."*

Genelkurmay yine o tarihte Irak'ta oluşan tehditlere karşı alınması şart olan tedbirleri de açıkladı ama dinleyen bir siyaset olmadı. Erdoğan siyaseti bu alınması teklif edilen tedbirlere güldü geçti:

> *"Şu soruyu bana sorabilirsiniz: 'Peki Kuzey Irak'a bir operasyon yapılmalı mı?' Yapılmalı. Olayın iki boyutu var. Birincisi sadece asker olarak baktığım zaman, evet yapılmalı. Fayda sağlar mı? Evet, sağlar. Olayın ikinci boyutu, siyasi olaydır. Bir hudut ötesi operasyon yapılması için bir siyasi kararın ortaya çıkması lazım. TSK, yasal zeminde görev verildiğinde bu operasyonları yapma gücüne fazlasıyla sahiptir."*

Şubat 2008'de Irak kuzeyindeki Zap terör kampına yapılan yedi günlük bir güç gösterisini saymazsanız, Kuzey Irak'a hiç askeri harekât yapılmadı. Halbuki Erdoğan siyaseti istemiş olsaydı, Türkiye bu savaştan kazanan taraf olarak çıkabilecekti, neden?

1991 Körfez Savaşı sonuçları hakkında, kamuoyuna açıklanmış olan tek belge vardır: O da Genelkurmay'ın 12 Nisan 2007 Basın Açıklaması'dır. Buna göre yapılan 91 Körfez Sava-

şı değerlendirmesi, aynı zamanda Genelkurmay'ın bir özeleştirisi olarak kamuoyuna sunulmuştur. Bu özeleştiri çerçevesinde, Birinci Körfez Savaşı'nda Türkiye'nin koalisyon güçlerine destek verdiği, ancak sonucunda Türkiye'nin zarar gördüğü ifade edilmiştir. Yine bu özeleştiride, savaş sonunda Saddam'ın Kuzey bölgeye saldırısı sonucunda 100 binlerce insanın Türkiye'nin hudutlarına yığılması, bu sığınmacılara en büyük desteği Türkiye'nin vermiş olmasına karşın, suçlananın yine Türkiye olduğu ve bu insanlık dramının da "burada bir Kürt sorunu var" diye dünya kamuoyuna mal edildiği açıklanmıştır. Iraklı Kürtlerin Saddam'ın zulmünden korunması çerçevesinde, 36. paralelin kuzeyinin Saddam'a yasaklanmasıyla, bunun, kuzeydeki insanları korumakla birlikte aynı bölgede PKK'ya korunma bölgesi oluşturduğu ve bugünkü durumu da yarattığını vurgulanmıştır. Türkiye, 1991 meydana gelen 1. Körfez Savaşı'ndan bu kayıp ve tecrübelerle çıkmıştır. 2001 yılında yeniden Irak krizi gündeme geldiğinde ve 2003 yılında Körfez savaşı başladığında Türkiye'nin önünde böylesi bir tecrübe ve bilgi vardır yani Erdoğan siyaseti bilgiliydi, tecrübeliydi, buna rağmen biz kaybetmiş isek bu; güçsüzlüğümüzden değil, bizim seçtiklerimizin bize hizmet etmeyişindendir. Peki, ne oldu? Erdoğan siyaseti Türkiye'yi hangi noktaya getirdi?

Dağlıca'dan başlayalım, Mehmetçiğin vurulduğu yerden...

Dağlıca Baskını Göz Göre Yapıldı (2007)

"Şimdi diyorlar ki teröristler Dağlıca karakolunu basmış. Basar elbet, ona bu cesareti veren kim, siz ona bakın!

Şimdi, teröristler askerimizi şehit etmiş diyorlar. Eder elbet, başka ne bekliyordunuz ki, bizi bu hallere kim düşürüyor, siz ona bakın!"

Son Harekât Kod Adı Yahuda, 2009, Pozitif Yayıncılık.

2003 Körfez Savaşı sonunda ABD'nin himayesi ve Barzani'nin desteğiyle PKK, yıllar öncesi kamplarına, yani inlerine geri döndü. ABD'nin yardımıyla iyi silah, İsrail'in yardımıyla iyi eğitim, AB'nin yardımıyla iyi siyaset aldı. 2007'ye gelindiğinde PKK terör örgütü Doğu illerimizde siyasi güç, Irak kuzeyinde ise tam bir silahlı güç haline getirildi. Biz ise, Erdoğan siyasetinin AB hikâyelerini dinleyerek uyuyorduk hem de mışıl mışıl. İşte biz tam bir derin uykuya dalmışken PKK geldi ve bizi Dağlıca'da vurdu. Aniden değil, yavaş yavaş...

Eylül 2007 Ayı sonunda teröristler, Şırnak'ın Beytüşşebap ilçesi Beşağaç Köyü yakınlarında su kanalında çalışan işçiler ile köy korucularını taşıyan minibüsü

Taradılar. Minibüste bulunan 7'si korucu 12 kişi hayatını kaybetti, 2 kişi ise yaralandı. Ölenlerin arasında köy muhtarı ve 3 çocuğunun da bulunuyordu. Bir hafta sonra 7 Ekim 2007'de teröristler bir komando birliğimize pusu kurdular ve çıkan çatışmada 13 askerimiz şehit düştü. Genelkurmay Başkanlığı bir basın bildirisi ile olayı kamuoyuna duyurdu: "Şırnak'ta görev yapan bir birliğimize, 07 Ekim 2007 tarihinde terör örgütü tarafından yapılan bir saldırıda, 13 Silahlı Kuvvetler mensubu şehit edilmiştir. Terör örgütü mensupları, yurt içerisinde operasyon birliklerimizle, yurtdışına kaçış noktalarında ise ateş destek vasıtalarıyla takip edilmektedir. Terörle mücadele kapsamında yürütülen faaliyetlerde ortaya çıkan bu tablo, mücadele azmimizi ve kararlılığımızı daha da artırmıştır."

Hepimiz sokağa döküldük ve "şehitlerimizin kanı yerde kalmasın, hesabını sorun" diye haykırarak Hükümet'i göreve çağırdık. Öylesine haykırdık ki, terör karşısında sessizliğini koruyan Hükümet, bu sesi duymazdan gelemedi ve 17 Ekim 2007'de TBMM'ni toplantıya çağırdı. Toplantıda terör olayları görüşüldü ve Irak'a harekât yapılmasına ve Irak kuzeyindeki

PKK kamplarının yok edilmesine millet iradesi adına karar verildi. Tezkere büyük bir heyecanla karşılandı ve medyada hak ettiği kadar yerini aldı: "Türk Silahlı Kuvvetleri unsurlarının, terör örgütü PKK'nın yuvalandığı Irak'ın kuzey bölgesi ile mücavir alanlara gönderilmesi için Hükümete 1 yıl süreyle izin verilmesini öngören Başbakanlık Tezkeresi, 19'a karşı 507 oyla TBMM Genel Kurulunda kabul edildi. Tezkere üzerinde elektronik cihazla yapılan açık oylamaya, 526 milletvekili katıldı. Başbakanlık tezkeresi, 19 ret oyuna karşı 507 oyla benimsendi. Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, tezkerenin TBMM'de kabul edilmesi ile ilgili olarak, "Ülkemiz, milletimiz için, teröre karşı mücadeleyi uluslararası bir karar olarak görenler için hayırlı olsun" dedi.

Tezkerenin kabul edildiği dakikalarda Başkan Bush da bir açıklama yaptı:

> *"Türkiye'nin sınır ötesine asker göndermesi Türkiye'nin yararına değildir."*

Bunun üzerine gazeteciler Başbakan Erdoğan'a sordu: *Başkan Bush tezkere hakkında bir açıklama yaptı. Siz de Kasım'da gidip bir görüşme yapacaksınız. Tezkerenin kabulü, bu açıklama ve görüşme öncesinde nasıl değerlendirilmelidir?*

Erdoğan cevap verdi:

> *"Kimin ne dediğini bilmiyorum. Ben sadece şu anda TBMM olarak tüm parlamenterlerimizle biz kahir ekseriyetle bir karar verdik. Bunun için de kimin ne dediği değil, TBMM'nin ne dediği önemlidir ve bu kararı da TBMM almıştır. Ülkemiz için, milletimiz için, teröre karşı mücadeleyi uluslararası bir karar olarak görenler için hayırlı olsun diyorum."*

Ne güzel değil mi, bu konuşmalara bakınca. İnsanın yiğit bir Başbakan, millet iradesi adına konuşan bir Başbakan, ABD'yi takmayan bir Başbakan, diyesi geliyor ama gerçek hiç de öyle değil. Neden mi? Anlatayım...

Tezkerenin geçtiği tarih, 17 Ekim 2007'dir. Bu tarih itiba-

riyle teröristler Irak kuzeyindeki Hakurk, Basyan, Avaşin ve Zap gibi her zamanki barınaklarında istirahat etmekte ve olası eylemler için planlar yapmaktadır. Avaşin terör kampı Dağlıca'da konuşlu birliklerimizin güneyinde, hemen iki saat yaya yürüyüş mesafesindedir. Basyan'daki barınaklardaki teröristler de Aktütün karakolumuzun hemen batısında ve iki saatlik yaya yürüyüş mesafesindedir.

Teröristlerin bu kamplarda olduğunu MİT bilmektedir, dolayısıyla Başbakan da bilmektedir, Genelkurmay da. Bu teröristlerin, sınır bölgelerinde fırsat bulursa eğer eylem yapacağını, Binbaşı Ersever'in deyimiyle "Sağır Sultan" da bilmektedir. Kaldı ki, Avaşin'deki teröristlerin Dağlıca'ya, Basyan'daki teröristlerin de Aktütün'e eylem planı yapmak için zamana ihtiyaçları yoktur, çünkü her ikisi de elinin ve kolunun altındadır.

— 17 Ekim'de şu ünlü tezkere, halk iradesi adına neden Meclis'ten geçmiştir?
— Peki, bu tezkere yetkisi neden ordumuza verilmemiştir?
— Çünkü Erdoğan'ın, önceden stratejik model sonradan ise ortak model arkadaşı olan ABD, *"Türkiye'nin sınır ötesine asker göndermesi Türkiye'nin yararına değildir"* açıklaması yaptığı için. Yani 17 Ekim'de Irak'a harekât kararı alınmış ancak Hükümet, bu yetkiyi ordumuza vermediği için bu kamplara harekât yapılamamıştır.
— Peki, Dağlıca baskını ne zaman oldu?
— 21 Ekim, yani tezkereden dört gün sonra.
— O zaman cevap açık. Harekât yapılmış olsaydı, Dağlıca baskını olmayacaktı, evet bu kadar da basit, açık ve net bir cevap.
— Bu durumda şehitlerimizin sorumlusu kimdir?
— Elbette ki Erdoğan siyasetidir.

— Diyelim gaflete düştüler, peki, ne oldu Dağlıca'da?
— 12 askerimiz şehit düştü, sekiz askerimiz kaçırıldı.
— Ne yaptı Erdoğan siyaseti?
— ?

Bir ülke başka türlü nasıl bir saldırıya uğrayabilir ve bir Başbakan, ülkesi saldıya uğradığında, ne yapacağını nasıl olur da yabancı bir ülke başbanına sorabilir, diye düşünüyor ve soruyoruz kendi kendimize. Çünkü yabancı bir ülkeden, yani Irak'tan gelen kalabalık bir silahlı gurup, Türk Bayrağı'nın dalgalandığı hükümranlık sınırlarımızı ezip geçmiş ve bununla da kalmayıp, Türk Ordusu'nun bir piyade taburuna saldırmıştı, 21 Ekim 2007 günü Dağlıca'da. Bu vatan daha başka nasıl bir şekilde saldırya uğrasın ki, bu da savaş sebebi sayılsın! Çıkan çatışmada 12 askerimzi şehit düşmüş ve 8 askerimiz bu silahlı guruplar tarafından Irak'a kaçırılmıştı. Başka savaş nedeni ne olabilir ki? Yabancı bir ülkeye savaş açacaksanız, başka ne gibi bir neden arayabilirsiniz!

İşte olanlar ortada, işte vatana saldırı ortada ama hiçbir şey yapılmadı, ne savaş açıldı ne de askerimizin peşinden gidildi. İşin daha da acısı, kaçırılan Mehmetçikleri kim geri getiridi biliyor musunuz? PKK, evet PKK! PKK'nın siyasi kolu olan DTP'li üyeler Irak'a gittiler, PKK'lı abileri ile masaya oturdular, sözde bir kağıt imzalayıp askerimizi alıp geldiler, yazıklar olsun! Yazıklar olsun, çünkü biz ağır bir yara aldık bu olaydan, bu olayın medyaya yansıyan görüntülerinden. Gurur duyduğumuz Mehmetçik sırtından vuruldu hem de seçtiklerimizin eliyle, yazıklar olsun! Sadece Mehmetçik mi? Hayır, biz vurulduk biz, Türk milleti vuruldu sırtından, kahramanlığımızın sembolü Mehmetçik ayaklar altına alındı ve bizi vurdular Dağlıca'da, yazıklar olsun!

Dağlıca baskını, ikinci bir Süleymaniye olayıdır, millet olarak onurumuza indirilmiş ikinci bir ağır bir darbedir.

Bu olay Türk Silahlı Kuvvetleri'nin terör karşısında nasıl

eli ve kolunun bağlanmış olduğunun açık bir resmidir.

Bu olay sonrası yapılan haberlerle; işbirlikçi medya, Türk Askeri'ne karşı yürüttüğü asimetrik psikolojik harekâttaki kirli yüzünü göstermiştir.

Bu olay Erdoğan siyasetinin ABD'ye karşı kayıtsız ve şartsız teslim olduğunun bir kanıtıdır.

Bu olay Erdoğan siyasetinin "Irak'a operasyon yapılmayacak" şeklinde ABD'ye vermiş olduğu sözlerin bir belgesidir.

Bu olay Erdoğan siyasetinin artık halk iradesini temsil etmediğini açıkça gösterir hukuki bir kanıttır.

Bu olay Erdoğan siyasetinin "vatana ihanet " suçundan yargılanması için yeterli bir kanıttır.

Daha çok söyleyeceklerimiz var ama şimdilik kaydıyla susuyoruz...

ABD'nin Anlık İstihbaratı; PKK'yı Barzanileştirmek (2007)

Türk Ordusu'nu altın kafese koydular, bir Erdoğan siyaseti vurdu, bir siyasetin medyası vurdu, bi de siyasetin terörü. Bilindiği gibi önce "Kürt açılımı", ardından "Demokratik açılım", sonrasında "Barış ve Kardeşlik açılımı" şeklinde çeşitli kavramlarla dile getirilen açılım. Yani Erdoğan siyasetinin açılımı aslında Dağıca baskını sonrasında ortaya çıktı. Elinde halk iradesi adına Irak'a harekât tezkeresi olan hükümet, 21 Ekim 2007'de yaşanan Dağlıca baskınına seyirci kalmış ve teröristler tarafından Irak'a kaçırılan 8 Mehmetçiğin peşinden Türk Ordusu'nun gitmesine izin vermemişti. Hatırlıyoruz o acı günleri; baskın sonrası ne tavır alacağı sorulan Başbakan Erdoğan, "5 Kasım 2007'de ABD'ye gideceğim. Bu olayları açık açık Başkan oğul Bush'a anlatacağım" şeklinde cevaplamıştı gazetecilerin sorularını. Niyet ve maksat, bu

saldırı sonrası Erdoğan'ın ABD ile görüşmesi sonucunda anlaşıldı. Başbakan Erdoğan, bu saldırı sonrası izleyeceği siyasetin ne olması gerektiğini öğrenmek için kalktı gitti ABD'ye. 5 Kasım günü ABD Başkanı oğul Bush'la görüştü. Görüşmeden çıkan sonuç şu oldu: *anlık istihbarat paylaşımı ve PKK müşterek düşman!*

Bu sloganla sanki savaş meydanlarında zafer kazanmış bir komutan edasıyla ülkemize dönen Erdoğan, bunun ne anlama geldiğini bize anlattı. Erdoğan ve medya, "Artık PKK ABD'nin de düşmanı" diyerek zafer naraları atıyordu. Ama kimse çıkıp sormadı Erdoğana ve bu medyaya, "ne zamandan beri bu ABD PKK'ya düşman oldu" diye. Öyle ya, 1991 Özal siyasetiyle sayıları 20 bin kişiyi bulan bir silahlı gücü başımıza bela eden ABD değil miydi ki, şimdi çıkıp da bize, "PKK benim düşmanım" diyordu. Aldattılar bizi, göremedik. Bugün başımıza dert açan açılımlar sürecini de böylece hayata geçirdiler ama biz yine göremedik....

17 Ekim 2007 günü halk iradesi adına Hükümet'e verilen tezkere yetkisi, 27 Kasım'da Türk Ordusu'na verildi ve 1 Aralık günü Irak kuzeyindeki PKK kamplarına ABD istihbaratıyla hava harekâtı başlatıldı. Ülkede bir anda hava değişti: Dağlıca baskını unutuldu, medya ABD yanlısı başlıklar atmaya başladı, her gün vurulan PKK kampları halka gösterilmeye başladı ve biz, sırtımızdan giren hançerin acısını geçici de olsa, unuttuk. Hatta dönemin Genelkurmay Başkanı Orgeneral Yaşar Büyükanıt, ABD isithbaratı sayesinde Irak, BBG[73] evi gibi diyerek istihbaratın güçlülüğü konusunda bizi umutlandırdı, doğru değilmiş ama geç anladık bunu.

O sıralar pür dikkatiz, her hava saldırısını izliyoruz, her hava saldırısı sonrası Genelkurmay Başkanlığı'nca yayınlanan bildirileri satır satır okuyoruz ve bu harekâtın örgüt üzerindeki etkisini anlamaya çalışıyoruz. Çünkü hava bombardımanı ile örgütün yok olmasının mümkün olmadığını

73 Biri Bizi Gözetliyor, isimli televizyon dizisi.

bildiğimiz için bu ABD istihbaratı neyin nesi, sorusuna cevap bulmaya çalışıyoruz. İlk dikkatimizi çeken şu oldu: Havadan vurulan yerler hep aynıydı: Hakurk, Basyan, Avaşin, Zap ve Kandil. Gerçi askeri açıklamalar farklı isimler üzerinden yapılıyordu ama bu yerleri haritaya işlediğiniz zaman şu ortaya çıkıyordu: 5 ana terör kampı. Mezi, Keryaderi, Lolan gibi farklı isimler ve noktalar söylenmiş olsa da, bu yerler hep bir bütünün parçalarıydı. Lolan, Hakurk alanının bir parçası, Mezi ve Keryaderi ise Basyan ve Avaşin kamplarının bir uzantısıydı, ama kamp alanları aynıydı. Geçmişten günümüze gelen 5 ana terör kampı. İşte bir örnek[74]:

> *"Irak'ın kuzeyindeki Zap, Avaşin, Hakurk bölgeleri ile derinlikteki Kandil Dağı'nın Irak tarafında kalan kesimlerinde tespit edilen PKK/KONGRA-GEL terör örgütüne ait hedefler, Türk Hava Kuvvetleri savaş uçaklarının 16 Aralık 2007 günü saat 01:00'dan itibaren uyguladığı, geniş kapsamlı bir hava harekâtı ile vurulmuştur."*

Bu arada medya nereyse her gün "PKK'ya büyük darbe, örgüt çöküyor, örgüt dağılıyor, teröristler kaçıyor" gibisinden laflarla, ABD sayesinde terörün artık bitmekte olduğu mesajını halkımıza veriyordu. Doğru değilmiş tüm bunlar ama geç anladık.

Bizim ikinci kez şaşkınlığa düşmemize neden ise şu oldu; hava harekâtı sonrasında askeri bildiri yayınlanıyor ve örgütün güneye, yani Barzani bölgesine sığındığı belirtiliyordu ama Hükümet'ten hiç ses çıkmıyordu. Madem ki bu örgüt Barzani'ye sığınıyor, neden Hükümet devreye girip de bu teröristleri teslim almıyor, diye kendimize sormaya başladık. Ardından yayınlanan bir başka mesajda Genelkurmay, yaralı teröristlerin Barzani hastanelerinde tedavi edilmekte olduğunu kamuoyuna açıkladı ama kimse gidip de bu teröristleri

74 Genelkurmay Başkanlığı'nın 16 Aralık 2007 gün ve BA/07 Sayılı Basın Açıklaması.

almadı. Almak için de harekete geçmedi[75]. Belki konuyu anlamadılar deyip televizyonlarda haykırdık, gidin teröristleri alın, diye, ama bizi duymazdan geldiler. Bir süre sonra Kandil'deki PKK silahlı cephesinin başı Murat Karayılan'ın bir mektubu yayınladı gazetelerde. Karayılan, Barzani'ye kaçan ve sığınan teröristlerini geri istiyordu. Şaşırdık, evet, açık açık geri istiyordu Karayılan teröristleri ama kimseden çıt çıkmadı. Bu ne iştir, diyen olmadı, o zaman anladık ki, bu Erdoğan siyaseti 5 Kasım'da oğul Bush'la anlaşmış, *"PKK'yı Barzanileştirerek çözüm bulmak"* için. Bu anlık istihbarat paylaşımı hikâyesini icat etmişler Ve PKK'yı Barzani'ye süpürmek istemişler.Ama yürümedi bu plan, biz ise geç anladık.

PKK'yı Barzanileştirmek ne demek?

Bu açılım diyor ki PKK'ya, dağdaysan teröristsin ama Barzani'ye gidersen peşmergesin, seni kimse yakalamayacak. Yani PKK'ya teklif yapılıyor: senin silahlı misyonun bitti, git Barzani'ye, onunla siyasi alanda birlikte siyaset yap, diyor. Teklif bu. Bu nedenle hava harekâtı yapılıyor, PKK'nın direncini kırmak için. Bu nedenle ABD isitihbarat veriyor. Teröristlerin sağına soluna bomba düşüyor, örgüt korkutuluyor, göz dağı veriliyor, örgüt örseleniyor, morali bozuluyor, Barzani'ye doğru itiliyor. Epeyce sürdü bu iş, epeyce bomba atıldı Irak'taki PKK kamplarına, ama açılımın ilk adımı yürümedi. PKK teklife karşı çıktı, Barzani liderliğini kabul etmedi, Bush-Erdoğan ikilisinin planına direndi. Nereden anladık bunu: Aktütün baskınından.

Aktütün bizim gözağrımız. Nisan 2008 sonu-Mayıs 2008 başlarında Türk Hava Kuvvetleri Basyan terör kampına bomba yağdırdı, şeklinde haberleri duyduğumuz zaman çok heyecanlandık, ne de olsa anılarımız var bizimle yaşayan[76]. Basyan, Aktütün Jandarma Hudut Bölük Komutanlığı'nın

75 Genelkurmay Başkanlığı'nın 25 Aralık 2007 gün ve BA-41/07 Sayılı Basın Açıklaması.

76 Genelkurmay Başkanlığı'nın 29 Nisan 2008 gün ve BA-28/08 Sayılı Basın Açıklaması

hemen yanıbaşında bulunan bir terör kampıdır. Hemen yanı başında, çıkın Leylek Dağına, bakın batıya doğru, belki de dolaşan teröristleri görebileceğiniz kadar yakındır, karakolun yanı başında bir kamp. Haberi duyduğumuzda, en azından Aktütün rahat uyuyor bu geceler, diye geçirmiştik içimizden, ama yanılmışız. Sekiz gün sonra, bu kamptan çıkan teröristler Aktütün karakolumuza saldırdı ve biz şehit olduk. Altı vatan evladı şehit düştü bu saldırıda[77]. Hemen sınır ötesi harekât yapılır, diye düşünmüştük, yine yanılmışız, Irak'a ne giden oldu ne de harekât yapıldı, kaldık öylece.

İşte bu iki olay, yani Basyan'ın bombalanması ve ardından Aktütün karakolunun saldırıya uğraması, şu gerçeği en yalın şekliyle ortaya çıkardı. ABD bize, sonuç alıcı ve örgüte gerçekten darbe vurucu istihbaratı vermiyordu, sadece örgütü hırpalatıyordu bize. Amacı PKK'yı Barzani'ye süpürmekti, bu bir. İkincisi ise ABD, Irak'a harekât yapılmasına izin vermiyordu. Bu düşüncelerimizin doğruluğu zaten kısa sürede ortaya çıktı, Basyan terör kampından gelen teröristler 3 Ekim 2008'de ikinci kez Aktütün Karakolu'na saldırdı[78]. Bu çatışmada 17 şehit verdiğimiz halde, Irak'a geçip de şehitlerimizin hesabını soramadık biz. Hükümet de elindeki tezkereye ordumuza verip harekâtı yaptırmadı bize, yani bizim hükümetimiz bizim ordumuzun elini kolunu bağladı ve teröristler gelip gelip vurdu bizi, yazıklar olsun!

Aktütün saldırıları şunu da gösterdi hem Hükümet'e hem ABD'ye: PKK onca hava saldırısına karşın direniyordu. Neye direniyordu? "PKK'yı Barzanileştirmek" planına. Üstelik bu planı kabul etmeyen sadece örgüt değildi, Barzani de PKK'lılara kendi yönetimden pay vermek istemiyordu. Peki, Özal 1992'de, Barzani ve Talabani ile anlaşarak PKK'yı bitirme planı yapmıştı Eşref Bitlis ile birlikte. Hatta teslim olan

77 Genelkurmay Başkanlığı'nın 10 Mayıs 2008 gün ve BA-29/08 Sayılı Basın Açıklaması

78 Genelkurmay Başkanlığı'nın 4 Ekim 2008 gün ve BA-42/08 Sayılı Basın Açıklaması

teröristleri Talabani almış ve *"Talabanileştirmişti"*. Aradan yıllar geçti, bu kez ABD PKK terör örgütünü Barzanileştirmeye çalıştı, neden? Özal'ın *"PKK'yı Barzanileştirmek formülü"*nün ardından 15 yıl geçtikten sonra, ABD'nin bu denemiş planı yeniden hayata geçirmeye çalışmasının nedeni neydi? Bunun nedeni ABD'nin, Türkiye'nin artık bu işleme hazır olduğunu düşünmesinden kaynaklanmaktadır. ABD'nin bu düşüncesinin temelinde yatan ana sebep de, Çiller siyaseti sonucu Türkiye'nin getirildiği durumdur, yani göçler ve PKK'ya halk tabanı.

Gerçekten de Çiller siyaseti ile 1993'te şiddetin zirvesine ulaşan Türkiye'de, bir yanda faili meçhul cinayetler, öte yanda göçlerle Kürtçülük hareketine sıcak bakan bir neslin doğmasına yol açtı. Göçlerin sorunları çözülmeyerek PKK çizgisinde bir kamuoyu oluşturuldu. Çözülmeyen faili meçhul cinayetlerle üniter devlet aleyhine bir propaganda zemini yaratıldı ve bu propaganda ile halkın bir kısmının PKK'ya sempati duyması sağlandı. Kod adı Ergenekon olan soruşturmaya Çiller siyaseti ile hukuki zemin hazırlandı, Erdoğan siyasetiyle bu zemin, Türk ordusu aleyhine propagandaya dönüştürülerek, toplumda devlete ve orduya karşı güvensizlik duygusu yaratılmaya başlandı. Kısacası ABD, Çiller siyasetiyle Türkiye'de Kürt devleti projesine halk tabanı sağladı ama bu da, projesini gerçekleştirmeye yetmedi. Bunun da iki temel nedeni vardır: Bir, PKK taşeron da olsa temelsiz bir örgüt değildir, yıllar içinde kurumsallaşmıştır. Bu aşamada yönetici kadroyu tasviye etmek kolay değildir. ABD bunu göremedi. İkincisi ise Türkiye'deki insanlarımızın sağ duyusudur, halkımız kardeş kavgasına gidecek bir sürece izin vermedi. ABD bunu da anlayamadı. Peki, ABD PKK'yı neden yok etmiyor? Edemez, çünkü PKK artık Barzani'nin içinde, Talabani'nin içinde. ABD'nin PKK'ya saldırması halinde, örgütün kullanabileceği tek koz vardır: O da Barzani ve Talabani'yi vurmak, yani PKK-Barzani savaşını başlatmaktır.

Böylesi bir savaşın çıkması demek ABD'nin Kürt devletinin projenin yatması demek olduğundan ABD PKK'yı vuramıyor. Bunu barış ve demokrasi içinde halletmek istiyor (!)

Sonuçta Bush-Erdoğan'ın ilk açılımı olan PKK'yı Barzanileştirme siyaseti fiyaskoyla bitti ve PKK'nın yönetici kadrosu bu plana direndi. Ama sonuç ne oldu: biz şehit olduk, biz can verdik, onlar seyretti. PKK işi de çözülmedi. Terör ülkemizde bitmedi. Şimdi ise yeni bir aşamaya gelindi, Erdoğan siyaseti ile ABD siyaseti bakalım bu kez karşımıza nasıl bir senaryo ile çıkacaktı?

O da kısa sürede anlaşıldı. ABD bu kez *"PKK'yı siyasallaştırmak"* istiyordu...

Erdoğan'ın Açılımı; PKK'yı Siyasallaştırmak (2009)

> *"Habur bir yol kazasıdır. Ama onun olmaması için 2 gün önceden Ahmet Türk ile görüştük. Tarım Bakanımız Mehdi Eker Bey'in, Orman Çiftliği Genel Müdürlüğü'ndeki makam odasında görüştük. Gizli bir görüşme değildi. 'Ne olur bu süreci tahrip ettirmeyin. Bu insanları öyle karşılatırsanız yansımaları yanlış olur, bunu yaptırmayın' dedim. 'Sizi üzecek bir şey olmayacak rahat edin' dedi. Oradan tekrar telefonla konuştuk. Sonuna kadar çaba gösterildi, ama önlenemedi."*
>
> ***Beşir Atalay, İçişleri Bakanı, 12 Temmuz 2010.***

PKK'yı Barzani'ye süpüren ABD ve Erdoğan siyaseti, bu kez açılımlarla halkımızın karşısına çıktı ve "analar artık ağlamasın" diyerek kamuoyunu en hassas yerinden vurdu. Günlerce bu ülkede "anaklar atık ağlamasın, akan kanlar dursun" propaganadaları yapıldı. Bu bir kandırmacaydı ama biz göremedik. Barzanileşmeyen PKK'yı siyasallaştırmak şeklinde ikinci bir plan, bugün hâlâ tartışılan "Açılım" adıyla

halkımıza sunuldu. Plan, yani silahlı terörü sözde bitirmek için ortaya konulan plan şuydu: PKK terör örgütünün yapılmasını istediği hususlar, AKP eliyle kanunlar değiştirilerek yapılacak ve örgüt silahlı terörden vazgeçirilip siyasi hayata alınacaktı. Yani PKK terör örgütü AKP çizgisinde siyasallaştırılarak sözde sorun çözülmüş olacaktı.

Erdoğan siyaseti hemen koları sıvadı ve "Analar artık ağlamasın, akan kanlar dursun, terör bitsin" sloganlarıyla bizi bu sürece hazırlamaya çalıştı. Önce Kürtçe özel dil kursları açıldı. Ardından TRT'de Kürtçe yayınlar başlatıldı, güya TRT Özerk kurumdu ve bu açılımı kendi kurum yönetmeliğinde değişiklik yaparak hayata geçirdi. Aslında bu bir açılım değil, bir trajediydi. Düşünebiliyor musunuz, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin resmi dili Türkçe, ortak dili Türkçe ve ülkede milyonu aşkın insan bu ortak dili konuşamıyor, çünkü Türkçe bilmiyor ve siz bu insanlara Türkçe öğretmek yerine Kürtçe öğretiyorsunuz. Bu trajedi değil de nedir!

Bunları YÖK'ün Kürtçe Enstitü kurma hazırlıkları izledi, derken Kürtçe seçim propagandası yapma serbestisi getirildi ve ülkemizde adının başında "Kürt ve Kürtçe bulunan bir açılımlar zinciri" aldı başını gitti. Üstelik açılım adı altında tüm bu yapılanlar, ülkede demokrasi ve insan hakları adına yapıldı. Ülkemizi çağdaş medeniyetler üzerine çıkarmak adıyla yapıldı. Ama kimse sormadı, bu açılımlar kimseye ekmek vermez, aş vermez, cehaleti yok etmez, yeni iş sahası açmaz, insanı insanca yaşatmak için bunlar yetmez, diye. Açılımlar öyle bir hızla yapıldı ki, daha ne olup bittiğine bir anlam veremeden, kendimizi Habur'da bulduk, evet Habur Gümrük Kapısı'nda. Ülkemize barış geliyor, kardeşlik geliyor, akan kanlar duruyor, sloganları altında 36 terörist, Habur Gümrük Kapısı'ndan, sözde örgütten kaçmış ve pişman olmuş tanıtımıyla giriş yaptı, hem de 19 Ekim 2009 günü. "PKK'yı siyasallaştırmak" planının en önemli adımı da bu oldu.

Gelenler terörist elbisesiyle geldiler, terörist elbisesiyle Habur'dan içeri alındılar, bu elbiseyle mahkemeye çıktılar. Bu elbiseyle otobüslerle binip üç gün boyunca Doğu ve Güney Doğu illerimizde zafer turları attılar, neden? Gelse de, pişman olsa da, bunlar kim? Evlatlarımızın katili, terörist. Neden bu elbiseyle aldılar bu ülkeye? İsteselerdi bu elbiseyi çıkartabilirlerdi ama yapmadılar, illa da bu elbiseyle il il, ilçe ilçe Doğu ve Güneydoğu'yu dolaştırdılar. Neden? Bu elbisenin anlamı nedir, önce buna bir bakalım...

Bu örgüt bir terör örgütüdür, doğru. Ama bu örgüt aynı zamanda bir siyasi örgüttür ve siyasi bir hedefi vardır. Nedir siyasi hedefi? Gücü yeterse eğer, ana vatan topraklarımızın bir kısmını ele geçirip bağımsız bir devlet kurmak, Kürt devleti. Siyasi hedefi işte bu. Örgüt zaten terörü bu siyasi hedefe ulaşabilmek için araç olarak kullanıyor ve bu siyasi hedefini bu elbise simgeliyor. Yani siyasi hedefini gösteren işaret işte bu terörist elbisesi. Siz devlet olarak, devleti yöneten hükümet olarak, bu teröristleri bu elbise karşınıza alıyorsanız ve otobüslere bindirip il il dolaştırıyorsanız, bunun anlamı şudur: Ben bu örgütü tanıyorum. Zaten sorun da burada başlamaktadır. Hükümet de olsanız yapabileceğiniz işler vardır, yapamayacağınız işler vardır, çünkü bu ülkenin anayasası var, ona uymak zorundasınız. Anayasamıza göre Türkiye Cumhuriyeti Devleti, ülkesi ve milletiyle bölünmez bir bütündür. Devletin bölünmez bütünlüğü hedef almış bir örgütü, hükümet de olsanız tanıyamazsınız, bu anayasal suç teşkil eder. Ama siz, "Ben hükümetim, tanırım" derseniz, gün gelir Yüce Divan'da yargılanırsınız. Bugün yaşadığımız anayasa değişikliği meselesi, referanduma götürme meselesi de, bir noktada Habur olayına dayanmaktadır. Bizim hükümetimiz Yüce Divan'dan kurtulmak için kendine göre hakim ve savcı, kendine göre Yüce Divan hazırlama peşindedir. İşte açılım adı altında PKK'yı siyasallaştırmak için örgütü resmen tanıdılar ama bu yetmedi, katilleri toplum içine geldikleri gibi saldılar.

Habur'dan gelenlerin mesleği nedir, bunu hiç düşündünüz mü?

Bunlar katil, evet, birer katil, üstelik ruh hastası psikopat. Belki çocukken kaçırıldı örgüte, belki de aldatıldı, kandırıldı, götürüldü örgüte ama şu geliş günü bakımından bunlar birer ruh hastası, tedaviye muhtaç kişilerdir. Neden? Yıllarca dağlarda gezdiler, insanlarımızı öldürdüler, kanla beslendi bunlar kanla. Kanla beslenen insan olabilir mi hiç! Elbet olmaz, tedavi edilmeleri gerekir ama yapmadılar. İçişleri Bakanı, Adalet Bakanı ve Başbaşan bunları bilmez mi hiç? İsteselerdi Anadolu'da, kıyıda köşede bir yerde, tedavi merkezleri kurulamaz mıydı? Elbet kurulurdu ama yapmadılar. İstelerserdi, bunları tedavi edip, insani değerler kazandırıp, bir de insani bir meslek öğretip topluma salabilirlerdi ama yapmadılar, saldılar toplum içine, toplum güvenliğini de tehlikeye düşürdüler. Neden?

Bunlar çıkar çıkmaz ne yaptı? Önce terörist elbisesiyle toplum içinde boy gösterdi, günlerce otobüs üzerinde dolaştı ve halka hitap etti. Ne demektir bu biliyor musunuz? "Artık ben buradayım, artık içinizdeyim" demektir. Çıktılar terörist elbisesiyle yola ve doğruca nereye gittiler? Osman Baydemir'in yanına, Diyarbakır Belediye Başkanı. O da kapıda karşıladı teröristleri, hem de elinde çiçekle. Gördük resimleri ve yandık, sanki ne konuştuklarını duyar gibi olduk:

— Baydemir: Hoş geldin kardeşim.
— Terörist: Hoş bulduk Baydemir abi.
— Baydemir: Hayırdır, buraya neden geldiniz?
— Terörist: İş istemeye geldik abi. Bizi sen dağa çıkardın, işte döndük, şimdi bize iş ver.
— Baydemir: Elbette kardeşim, işin hazır...

Önce DTP olan şimdi BDP olan partiye gittiler birlikte ve Baydemir abisi ona iş verdi, parti divan üyesi yaptı. Ardından

Kızıltepe'ye götürdüler futbol maçına ve o teröristi şeref locasına oturttular, resimlerini çekip ana haber bültenlerinde hepimize gösterdiler, yazıklar olsun! Bundan sonra ne olacağını düşünüyorsunuz, her şey açık değil mi?

Önce kendinizi Şemdinli'de yaşayan insanlarımızın yerine koyunuz, özellikle de bizimle birlikte terörle mücadele etmiş insanlarımızın yerine. Ne düşünüyor şimdi onlar biliyor musunuz? Diyorlar ki, devlet, devlet eliyle bu katilleri getirdi ve devlet içinde adam yaptı. Diyorlar, doğru da söylüyorlar, olan bitenin anlamı bu işte. Peki ya bundan sonra? Bunları mahalle muhtarı yapacaklar, seçim sandıklarında gözetmen yapacaklar. Siz sandığa gideceksiniz oy vermek için, bir bakacaksınız bu katil sandık başında sizi bekliyor. Peki, siz kime oy vereceksiniz? Elbette bu katile, onun partisine, başka şansınız yok. Vermezseniz, öldürecekler ve siz bunu biliyorsunuz. Biz açık açık söylüyoruz, bu resimlerden sonra, bu yaşananlardan sonra PKK terör örgütü adaylarının yarısını AKP'den, yarısını PKK'dan gösterecek ve hepsi seçilecek. Atatürk'ün Meclis'e girecekler topluca. AKP'den seçilenler istifa edip PKK'ya geçecek ve alacaklar ellerine mikrofuna, çıkacaklar sahneye ve bize diyecekler ki, *"Ey Türk milleti, işte demokrasi budur, işte halkın iradesi budur. Bakın, hepimizin halkın iradesiyle seçildik geldik. İstediklerimizi yapacaksınız! Yapmıyor musunuz, halkı sokağa dökeriz!"*

Bu ne demektir biliyor musunuz? İsyan demektir, isyan!

Şimdiden başladılar bile söylemeye, bugün 22 Haziran Salı, PKK'nın siyasi kolları çıktı piyasaya, isyan başlamıştır, dedi. "Özerlik istiyoruz, demokratik özerklik" dedi.

Burada bitecek mi sanıyorsunuz? Hayır. Yarın çıkıp, "Bağımsızlık istiyoruz, ayrı bir devlet istiyoruz, Kürdistan'ı istiyoruz" diye ortaya çıkacaklar. Asıl büyük tehlike de o zaman ortaya çıkacak, çünkü biz kardeşiz, her üçümüzün ikisi arasında kan bağı var, akrabayız, bizi ayıramazlar. Ayıramadıkları için zaten, bugün bizi çatıştırmak istiyorlar...

Habur Olayı; PKK ile Halkımızı Buluşturmak

"Mardin'in Kızıltepe İlçesi'nde bugün Kızıltepe Belediye Spor ile Kızıltepe Eğitim Spor arasında oynanan amatör lig maçını Kandil'den Öcalan'ın çağrısı üzerine gelen 8 PKK'lı arasında bulunan Hüseyin İpek şeref tribününden izledi."

Hürriyet Gazetesi, 13 Şubat 2010.

Habur'dan getirdiler, terörist elbisesiyle getirdiler, yetmedi. İl il, ilçe ilçe dolaştırdılar bu teröristleri, yine yetmedi. Habur'da bir de özel mahkeme kurdular. Bakın sonrasında neler oldu...

Diyarbakır'dan özel yetkili savcılar ve hakimler geldi ve Habur'da mahkeme kurdular. İfadelerini aldılar bunların ve sordular; pişman mısın? Hayır, değiliz, dediler. Yine sordular, örgütten kaçıp mı geldiniz? Hayır, dediler, kaçmadık, İmralı'nın talimatıyla geldik. Bunlar yazılmadı ve teröristlere nasihat edildi: "Evladım, sen yanlış biliyorsundur, kaçmışsındır, pişman olmuşssundur", dediler. Ne oldu, ne bitti, gazeteler yazdı tüm bunları; ifadeler değişti, Türk Ceza Kanunu'nun etkin pişmanlık maddesi uygulandı ve teröristler serbest bırakıldı. İşin trajik tarafı, nasihat alan bu terösitler mahkemeden çıkar çıkmaz, bindiler otobüsün üstüne, aldılar mikrofonu; biz pişmaz değiliz, kaçmadık örgütten, İmralı istedi, biz öyle geldik, dediler. Bu bizim hukuk, bu bizim adalet, dönüp bakmadı bile bu sözlere. Peki ya Silivri'de yatanlar, neden yatıyor diye insanoğlunun vicdanı hiç sormaz mı bu soruyu, kendi vicdanına?

İşte böyle getirdiler teröristleri, özel mahkeme kurdular, ifadeler değişti ve serbest bıraktılar. Hepsini anladık ama bu teröristlerin çıkışta davul ve zurnayla karşılanmasını ve karşılamak için on binlerce insanın toplanmasını, İçişleri Bakanlığı'nca da buna izin verilmesini anlayamadık. Neden, izin

verdiler buna? Bu ülkeyi yönetenler, bu ülkede milyonlarca insanın terör yüzünden acı çektiğini bilmiyor mu? Şehit anaları var, yakınları, eşleri çocukları var, katillerin törenle karşılanması, bu insanların yüreğinde nasıl bir yara açacağını bilmiyorlar mıydı? Biliyorlardı, elbette biliyorlardı...

Terörle mücadeleye katışmış, gerek kendisi gerekse ailesi terörün sıkıntılarını çekmiş kaç milyon insan var bu ülkede? Polis var, asker var, bilmiyorlar mıydı ki bu insanlar, bu görüntüler karşısında öfkelenecekler? Biliyorlardı. Öyleyse neden yaptılar bunu, neden bu gösterilere izin verdiler? Amaçları nedir bunların, milletin yüreğine ateş mi düşürmek? Buysa eğer, başardılar ve yüreğimize öfke düşürdüler. Peki ne bekliyorlar şimdi? Yüreğimizdeki bu öfkeyle sokağa çıkıp kardeş kavgasına ülkeyi sürükleyelim, bunu mu istiyorlar bizden? Asla, asla bu ülkede kardeş kavgasına izin vermeyeceğiz, ama bizi bu hallere düşüren siyasete de günü geldiğinde, demokratik zeminde hesap sormasını hem de çok ağır bir hesap sormasını da bileceğiz. Erdoğan siyaseti Habur açılımı terör örgütünün otuz yılda yapamadığını, adıyla yaptı ve örgütle halkı bir araya getirdi. Bundan terörist göreceğinizi artık beklemeyiniz, halk çıkacak devletin karşısına, halk. Bunun hazırlığını yapıyorlar şimdi, halkla devleti karşı karşıya getirmenin hazırlığını. Ama halkımızın sağduyusu güçlü, inanıyoruz buna ve halkımız bu tuzağa düşmeyecek...

PKK'yı siyasallaştırmak projesi de Habur açılımıyla son buldu. Kamuoyunun bu olaya gösterdiği sert tepkiler, Erdoğan siyasetini geri adım atmaya zorladı. Halk sağ duyusunun gücüyle, Erdoğan siyasetinin yaptığı onca kışkırtmaya rağmen, ülkede bir kardeş kavgasına izin vermedi. ABD'nin bu projesi de tutmamıştı.

12 Eylül Referandumu; Devletin üniter Yapısını Değiştirmek (2010)

3 Mart 2010'da, durup dururken Erdoğan siyaseti, anayasa değişikliklerinin halkoyuna, yani referanduma sunulma süresini dört aydan iki aya indiren bir yasa çıkardı. Düzenlemeye gerekçe olarak, 120 günlük sürenin, konunun güncelliğini kaybetmesine neden olduğu gösterildi. O günlerde kimse bu değişikliğin altında yatan gerçek nedeni anlayamamıştı. Ama şimdi projenin ne olduğu ortaya çıktı:

Erdoğan siyasetiyle, Irak kuzeyinde bir Kürt devleti kurulmuş olup bir ilanı eksik kalmıştı, yani projenin Irak ayağı hazırdı. Çiller siyasetiyle, Kürtçülük hareketine Türkiye'de halk tabanı hazırlanmış, bu taban Habur açılımıyla halka buluşturulmuştu, yani Kürtçülüğe halk desteği verilmesi sağlanmıştı. Bir halk ayaklanmasıyla isyan başlatarak önce ülkeyi kardeş kavgasına götürmek ardından bölmek projesi halk tarafından rağbet görmemişti. Bu durumda, anayasal değişiklikler yaparak Doğu'da bir Kürt devletinin hukuki zemini hazırlamak kalıyordu, yani kavga yapmadan bölmek. Bu nedenle referandum süresi kısaltıldı. Gerekli propagandalar ekran aracılığıyla, sözde demokrasi ve insan hakları adına yapıldı. Referanduma tarihi belirlendi: 12 Eylül 2010. Propaganda temaları hazırlandı, darbe anayasasını değiştiriyoruz! Ama asıl amaç bu değildi.

Referanduma konu edilen anayasa değişiklerinin özü üç temel noktaya dayanmaktadır. Birincisi sosyal güvenceler, temel hak ve özgürlüklerle ilgili düzenlemeler. İkincisi 12 Eylül 1980 darbesine yapanlara yargı yolunun açılması, sonuncusu ise Anayasa Mahkemesi ile HSYK'nun yapısını değiştiren düzenlemelerdir. En basit hukuk mantığı ile düzenlemelere baktığımızda, şu sonuca ulaşmak mümkündür: birey ve toplumun güvenliği ile sosyal hakları üzerinde bir değişiklik mi yapmak istiyorsunuz, bunu kanun değişikliği

ile rahatça yapabilirsiniz. Çünkü anayasamıza göre Türkiye Cumhuriyeti demokratik, laik, sosyal bir hukuk devletidir. Demokrasi, hukuk ve sosyal alanlarda her türlü iyileştirmeyi yapabilirsiniz, anayasaya aykırı olmadıkça. Üç adet değişiklik maddesi hariç diğerleri bu kapsamdadır. Kalan üç maddeye gelince, her üçü de anayasada hüküm olarak yer aldığı için, mecbursunuz anayasa değişikliğine gitmeye. Yani isteseydi hükümet, bu üç maddeyi ayırıp diğerlerinin hepsi için kanuni düzenlemelere gidebilirdi ama bunu yapmadı. Neden? Bu referandumla hükümet, kanunla düzenlenebilecek hususları anayasa maddesi halinde sunup, toplum üzerinde "demokrasi ve insan haklarını geliştiriyoruz, darbe anayasasını kaldırıyoruz" şeklinde propaganda yapma imkânı buldu. Asıl gündeme taşınması gereken üç maddeyi, hatta 12 Eylül'e yargı yoluna açan maddeyi de bir kenara koyarsanız, kalan iki maddeyi toplumun dikkatinden kaçırdı. Bu iki madde, hukuk sistemimizi düzenleyen ve değiştiren hükümler içermekteydi. Gerek Anayasa Mahkemesi gerekse HSYK'yı siyasi otoritenin kontrol ve denetimine bağlayan, bir ölçüde yargıyı siyasetin emrine veren maddelerdi.

Erdoğan siyaseti neyi amaçlıyordu?

Eğer ki siz, tek başına iktidara gelmiş Erdoğan siyaseti olarak, gelecekte kurmayı planladığınız ve ABD'nin bölgesel politikalarıyla uyumlu bir Kürt devletinin, Türkiye içerisinde alt yapısını kurmak istiyorsanız, Kürtçe eğitim, Kürtçe kimlik, Türk kimliğinin kaldırılması gibi, kanun çıkarabilirsiniz, düzenleme yapabilirsiniz. Ancak mevcut Anayasa ulus-devlet, üniter devlet yapısını benimsediği için tek devlet-tek millet-tek dil gibi, çıkardığınız kanunlar Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilebilir. İşte hükümet birinci olarak gelecekte çıkarmayı planladığı ve bu üniter yapıya aykırı düşecek kanunların, Anayasa Mahkemesi'nden dönmesi ihtimalini bertaraf etmeyi planlamaktadır.

İkincisi, Hükümet üyelerinin, gerek yolsuzluk gerekse

siyasi partiler yasasına aykırı eylemlerinde yargılanacakları yer Anayasa Mahkemesi, yani Yüce Divan'dır. İşte Erdoğan siyaseti, gelecekte olası bir yargılamaya karşı tedbir almak için bu mahkemeyi kontrol altına almayı planlamaktadır.

Üçüncüsü ise Erdoğan siyaseti, istediği yer, istediği mahkeme ve istediği suç dosyalarına ya da davalarına, kendi siyasi görüşünde olduğuna inandığı siyasileşmiş yargıç ve hakimleri (varsa eğer) atamayı planlamaktadır. Böylece istediği mahkemede, istediği sonuçlara siyasi yönden ulaşabilecektir. Bu demektir ki Erdoğan siyaseti, kendine karşı olan ve karşı çıkan herkesi yargı yoluyla sindirecektir. İşte Türkiye'yi önümüzdeki dönem bekleyen tehdit ve tehlikeler bunlardır. Bunlar içimizde olanlarıdır. Bir de bunlarla işbirliği yapan dış unsurlar vardır...

Erdoğan Siyaseti Cumhuriyet'i Tasfiye Ediyor

"Şehitler, Kuvâyi Milliye şehitleri, siz toprak altında derin uykudayken düşmanı çağırdılar, satıldık, uyanın! Biz toprak üstünde derin uykulardayız, kalkıp uyandırın bizi! Uyandırın bizi! Şehitler, Kuvâyi Milliye şehitleri, mezardan çıkmanın vaktidir!"

Nazım Hikmet, 1959

6 Nisan 2009'da ABD Başkanı Obama Türkiye'ye geldi. Ne dedi ya da ne istedi bizden? Ermeni sorununu çözün dedi:

"Türkiye'nin geçmişi ile barışması ve daha iyi bir geleceğe yönelmesi gerekmektedir. Bu Mecliste konuşurken, tabii ki 1915 yılında yaşanan kötü olayları da gündeme getirmek lazım. Bunlar benim değil, Ermenilerin ve Türklerin birlikte çözeceği sorunlardır."

Nasıl çözdü Erdoğan siyaseti? İsviçre'de Ermenilerle bir protokol imzalayarak. Neden İsviçre? Çünkü "Ermeni soykırımı yoktur" demenin suç sayıldığı dünyadaki tek ülkedir. Eğeri Erdoğan siyaseti İsviçre'ye gidip bu imzayı orada atıyorsa, bunun anlamı "Biz Ermenileri haklı görüyoruz" demektir. Başka ne dedi Obama? Kürt sorununu çözün dedi:

"Son birkaç yıl içerisinde Devlet Güvenlik Mahkemelerini kapattınız, ceza yasası reformları yaptınız. Basın özgürlüğü adına gelişmeler sağladınız. Kürtçe yayınlara başladınız. Bu gelişmeleri dünya, saygı ile izlemektedir. Yapılan bu yeni yasaların, bu ivmenin devam ettirilebilmesi için uygulamaya geçmesi lazımdır. Çünkü demokrasiler durağan olamazlar, ileriye hareket etmelidirler.

Türk ve Ermeni halkları, dürüst, açık ve yapıcı bir şekilde bu süreci ele almalıdırlar. Zaten bu anlamda Ermeni ve Türk liderlerinin attıkları cesur adımları gördük. Açılan sınırlar, Türk ve Ermeni halklarının, daha barışçıl ve refah içerisinde bir geleceğe adım atmalarını sağlayacaktır. ABD, bu anlamda iki ülke adına da ilişkilerin normalleşmesini desteklemektedir. Bu amaca yönelik çalışmaların yapılması gerektiğini düşünmektedir."

Nasıl çözüyor Erdoğan siyaseti bu sözde Kürt sorununu? Farklı bir kimlik, farklı bir dil, farklı bir millet yaratarak. Bunun anlamı nedir? Kürt devletinin, Özal ve Çillerle atılan temeline duvar örüp ev inşa etmek demektir. Kürt devleti kuruluyor, uyanalım artık.

Daha başka ne dedi Obama? Heybeliada Ruhban Okulu'nu açın dedi:

"İnanç özgürlüğü sayesinde, sivil toplum canlanarak devleti güçlendirir. İşte biz de bu nedenle Heybeliada Ruhban Okulunun açılması gibi eylemlerin son derece güçlü sinyaller vereceğini düşünüyoruz."

Ne yapıyor bu konuda Erdoğan siyaseti? Açmaya doğru gidiyor, şimdilik Trabzon'da Sümela Ortodoks kilisesini ayine açtı. Yarın Van'da Akdamar Ermeni kilisesini ayine açacak.

Arınç ne diyor? Heybeliada Ruhban Okulu'nun açılması düşünülebilir. Peki ya sonrası? Dinler arası diyalog, papaz yetiştirip her il ve ilçeye birer papaz göndermek. Nereye kadar gider bu iş? Anadolu Hıristiyanlaştırılıncaya kadar gider, öyle görünüyor. Obama daha başka neler söyledi? Kıbrıs sorununu çözün dedi:

> *"Kıbrıslı liderlerin müzakerelere girme yönünde çabaları vardır. BM ve ABD, her iki tarafa da barış getiren ve birleşmiş, iki taraflı, iki toplumlu bir federasyonu destekleyecektir."*

Kıbrıs sorunu nasıl çözülüyor? Erdoğan siyaseti güneydeki Rumları devlet yapan anlaşmanın altına imza attı. Rumlar AB üyesi bir devlet, Türkleri ise tanıyan yok. İşte budur Erdoğan'ın siyaseti. Şimdi nasıl çözülecek Kıbrıs? Biri devlet hem de AB üyesi, diğerini ise tanıyan yok! Ne çözüm kaldı bize bu durumda: ya AB Türk Devleti'ni tanıyacak Kıbrıs'ta, eşit iki ülke sorunlarını eşitçe çözecek ya da ilhak edeceksiniz ana vatana, üçüncü bir seçenek artık çok zor.

Obama'nın istekleri sıralanıp gidiyor. Açık olan şu: Kurtuluş savaşında silah gücüyle Anadolu'yu ele geçiremeyenler, şimdi para ve siyasetle geliyor. Örtülü savaş olduğu için düşman yok, görünmüyor. Çünkü silahlı değil, elinde para var, siyaset var.

Önümüze bir Türkiye haritası alıp baksak, ülkemizin doğusunda halkın yönetiminin Devlet'in elinden kayıp PKK'ya ve onun ardındaki küresel güçlerin eline geçtiği görülecektir. Eğer ki yerel yönetimlere özerklik veren yasa teklifi de Meclis'ten geçerse, bu demektir ki, Doğu Anadolu'da insan ve kaynak yönetimi PKK'nın ve onun ardındaki Küresel güçlerin eline geçecektir.

Batıya baktığınızda, topraklarımız satılıyor, kendine Bizans'ın çocukları diyenlerin eline geçiyor. Ne kadar toprağımızın yabancı bankalar eliyle ipotek altında olduğunu ya da satıldığını bilen yok, söyleyen yok. Şirketlerimiz satılıyor, fabrikalar, oteller satılıyor ve yeraltı kaynaklarımız satılıyor.

Madenlerimizin kaçta kaçı yabancıların elindedir, bilen yok, söyleyen yok, duyulmuyor. Sade bir örnek: bankalarımızın yüzde 70'i yabancıların elinde. Bankaların 2009 yılı net karı beş milyar dolar. Bu ne demektir biliyor musunuz? 3.5 milyar dolar paramız yabancılara gitti, yabancılar uzatmış kolunu cebimizden parayı çalıyor demektir. Borsa aynı durumda, sigorta şirketleri aynı durumda. Yabancılar toprağın ve kaynakların yönetimini eline geçiriyor. Geriye ne kalıyor Anadolu'da: Müslüman Türk milleti, Tük kimliği ve varlığı.

Bakın televizyonlara, bu Müslüman millet yıllardır Hazreti İsa, Musa, Davut, Yusuf gibi Yahudi peygamberlerin hayat hikâyelerini izliyor, her hafta bir film gösteriliyor nerdeyse. Bakın radyolara, özellikle İstanbul'da, bu Müslüman millet aylardır İncil'i, Tevrat'ı dinliyor radyolarda, her gün yayın var. Nereye kadar bu iş? Müslümanlığımız bir şekilde törpülenirken, öte yandan kimliğimiz değiştirilmek isteniyor. Ne diyor Başbakan: Türkiyeli! Var mı bu dünyada adı Türkiyeli olan bir millet? Yok. Türkiye'nin sahibi Türkler var ama Erdoğan siyaseti döneminde nerdeyse Türk adı hiç ağızlara alınmıyor, Türk'üm demek ırkçılıkla bir tutulmaya çalışılıyor. İstanbul'daki soruşturmanın kod adı neden Ergenekon? Çocuklarımızın hafızasından silmeye çalışıyorlar Türk kimliğini ve tarihini, görmüyor musunuz? Nereye kadar gider bu iş?

Anadolu'yu ele geçirmek isteyen Bizans'ın artık silahlı savaş yapmasına gerek kalmıyor, Erdoğan siyaseti adım adım Anadolu'yu satıyor, adım adım Müslüman Türk kimliğini yok ediyor, adım adım Doğu'yu elden çıkarıyor. Cumhuriyet eriyor. Nereye kadar gider bu iş?

Arınç Doğru Söylemiyor

Kod adı Ergenekon olan soruşturma ve yargılama, küresel siyasete direnenlere karşı bir operasyona dönüşmüştür.

Amaç ülkemizin dinamik güçlerini siyasi yargı eliyle "etkisiz ve tepkisiz" bir hale dönüştürmektir. Siyasetin emrindeki medya bu projenin temel aktörlerinden biridir. Şener Eruygur, Levent Ersöz, Atilla Uğur ve Cemal Temizöz ile Mustafa Özbek, Mustafa Balbay, Tuncay Özkan, Mehmet Haberal gibi isimler bu projenin hedefinde yer almaktadır. Bu isimlerin hedefe yerleştirilmiş olmasının ise ayrı bir nedeni vardır. Konun askeri cephesine bakacak olursak, Bülent Arınç'ın hedefindeki isim emekli Orgeneral Şener Eruygur ve beraber çalıştığı silah arkadaşlarıdır. Eruygur için en kara propaganda "Manisa Vak'ası" içinde, Ersöz ve Uğur için ise "Dinleme Vak'ası" içinde yapılmıştır. Cemal Temizöz Vak'ası ise ayrı bir hukuk trajedisidir. Önce Manisa Vak'asına bir göz atalım.

2003 yılında, İl Jandarma Komutanlığınca yapılan bir istihbarat çalışması sonucunda, Manisa Spil dağında yer alan köylerde "yazlık medreseler" açıldığı öğrenilmiştir. Bu dönemde Alay Komutanı Albay Erdal Sarızeybek, Jandarma Genel Komutanı Orgeneral Şener Eruygur, İstihbarat Başkanı Tuğgeneral Levent Ersöz, Teknik Takip Daire Başkanı Albay Atilla Uğur'dur. Ankara'da Emniyet İstihbarat ve Kaçakçılık Daire Başkanı ise Hanefi Avcı'dır. Durum, istihbaratın koordinesi açısından Ankara'ya bildirilmiş ama aynı zamanda Cumhuriyet Başsavcılığı'na da bildirilerek adli soruşturmaya başlanmıştır. Soruşturma İl Merkez Jandarma Komutanlığı'nca yürütülmüştür. Olayla yetkili Manisa Sulh Ceza Mahkemesi'nden alınan karar gereği, Spil Dağı'nda tespit edilen adreslerde arama yapılmıştır. Arama sonucunda, ülkemizin değişik il ve ilçelerinden getirilen onlarca genç ve çocuğun, bazı evlerde toplandığı, abi ve ablalar gözetiminde özel dini eğitim aldığı belirlenmiştir. TCK'ya göre izinsiz dershane açmak suçtur. Bu suç kapsamında ilgililerin ifadeleri alınmış ve Savcılık talimatıyla serbest bırakılmıştır. Buraya kadar her şey normaldir.

Evlerde yapılan aramalarda ele geçen belgeler tek tek

incelenmiş ve bu izinsiz faaliyetlerin bireysel değil örgütlü olduğu, yurt içi ve yurt dışında belirli merkezler tarafından koordine edildiği tespit edilmiştir. Bu merkez ve şubeler, takip ve kontrol için ilgili güvenlik güçlerine Tespit edilen medresevari dershaneler içinde, Manisa merkezde de bir adres tespit edilmiştir. Yapılan tüm işlemler ve elde edilen deliller Cumhuriyet Başsavcılığına bildirilmiş ve Manisa merkezideki ev için de arama kararı alınmıştır. Aynı zamanda durum, görev bağlantısı gereği Ankara'da Genel Komutan J.Gn.K. Orgeneral Eruygur'a, İstihbarat Başkanı Tuğgeneral Ersöz'e de bildirilmiştir. Buraya kadar her şey yine normaldir.

Manisa merkezde adli ve mülki görev yetkisi polise ait olduğundan, hakkında karar alınan adreste arama yapmak için, önce Emniyet Müdürü Kahraman Koçak ile görüşülmüş ve merkezde polis-jandarma işbirliği sağlanmıştır. Konu bir terör örgütü soruşturması değildir. Dolayısıyla olağanüstü tedbirlere başvurmaksızın, arama için adrese giden görevliler, söz konusu yerin tek bir ev değil, tek bir kapı girişli beş ayrı daireli, beş ayrı ev olduğunu görünce, ev sahipleri hakkında bir araştırma yapmışlardır. Sonuçta, bu beş daireli evin TBMM Başkanı Arınç'ın annesine ait olduğu öğrenilmiştir. Biraz daha detaylı araştırmaya girildiğinde, yine bu evin bir dairesinin Akhisar'da Hilaliye Vakfı'na hibe edildiği, diğer üç dairenin aynı vakfa kiraya verildiği, son dairede ise Arınç'ın annesine ait eşyaların bulunduğu öğrenilmiştir. Yani evde ikamet eden yoktur. Arınç bu tarihte TBMM Başkanı'dır. Bu nedenle durum J.Genel K.lığına bizzat iletilmiştir. Bu iletişim, Eruygur'a özel bilgi vermek için değil, Arınç'ın konumu gereği yapılmıştır. Jandarma'nın arama yapacağı ev TBMM Başkanı'nın annesine ait olunca, doğal olarak Eruygur Paşa, gelişmelerin her safhasından kendisinin bilgilendirilmesini istemiştir. Yoksa Arınç'ın söylediği gibi, "Eruygur Paşa evi izlememiş ve izlettirmemiştir". Zaten böyle bir yetkisi de yoktur, bu yetki adli makamlarındır. Bu ev, Savcılık talimatıy-

la izlemeye alınmıştır. İşte bu noktadan sonra işler normal seyrinden çıkmıştır, yani ev Arınç'a ait olunca işler değişmeye başlamıştır.

Önce TBMM Başkanı Arınç, Manisa İl Jandarma Komutanı Albay Sarızeybek'i arayarak, "Evin annesine ait olduğunu, arama yapılacaksa eğer çok dikkatli ve özenli olunmasını" istemiştir. Bu talebe saygı ile cevap verilmiş, olay özetlenerek aynı zamanda Sayın Arınç bilgilendirilmiştir. Bu arada arama yapılacak yerin durumu Savcılığa bildirilmiş ve verilmiş olan kararın beş daireyi de kapsayacak şekilde genişletilmesi talebinde bulunulmuştur. Cumhuriyet savcılığı şifahen yetki vermiş ancak bu yetkiyi yazılı hale getirmemiştir. Bunun üzerine durum yetkili ve görevli mahkemeye resmi bir yazı ile iletilmiştir. Bu mahkeme ise geniş çaplı arama için yetki vermemiştir. Hukuk açısından ortaya garip bir durum ortaya çıkmıştır; bir yanda "yeterli delil olduğu" için bir adreste arama kararı ama öte yanda, yine aynı adreste geniş arama yapmaya "yeterli delil yok" kararı. Sonuçta Arınç'ın annesine ait olan ev aranmamıştır, aranamamıştır. Olay budur.

Gerçek bu iken, gerçeği en yakından bilen biz iken, Arınç ne yapmıştır? "O generale ve o albaya söyleyeceklerim var" diyerek, sanki yasa dışı bir iş yapıldığı yolunda kamuoyunda şüphe uyandırmıştır. Ardından, kendilerine haber gönderdiğimiz halde, hâlâ bize ne söyleyecekse söylememiştir. Buna karşılık, "Annemin evini aradılar" gibisinden bir anlatımla duygu sömürüsü yapmıştır. "Eruygur evimi izlemiş, adım adım bizi takip etmişler" gibisinden sözlerle, Eruygur Paşa'yı ve onun kişiliğinde askeri, toplum nezdinde küçük düşürmeye gayret etmiştir. Sonradan bu faaliyetler "Arınç"a suikast" iddialarına çevrilmiş ve bu ülkede ülkenin güvenliğinden sorumlu olan Türk Ordusu'nun en gizli bilgilerinin bulunduğu "Kozmik Oda" bile, bu iddiadan yola çıkılarak aranmış ama bir şey bulunamamıştır. Suç işlemiş olan varsa, elbet ce-

zasını çeksin, hepimizin isteği budur, ama ortada suç yok iken, suçlu yok iken, Sayın Arınç'ın, Manisa Vak'ası içinde bile bile Eruygur'u hedef seçmesi ve bu hedefin, kod adı Ergenekon olan soruşturmanın hedefine dönüştürülmüş olması doğru değildir, vicdan bunu kabul etmez. Bu Manisa Vak'asında Arınç'ın kamuoyuna yaptığı açıklamaların hiç birisi doğru değildir. Bu gelinen noktada artık hepimizin şu sorulara cevap bulması gerekmektedir: Bu olay kamuoyuna "Arınç'ın annesinin evini aradılar" manşeti ile duyurulmuş ve Eyuygur hedefteki isim olarak algılatılmıştır. Yıl 2007'dir, olayın meydana geliş tarihi ise 2003'tür, yani dört yıl sonra gündeme taşınmıştır, neden? Vak'a tarihinde Arınç TBMM Başkanı'dır, ama o tarihte hiç sesi çıkmamıştır, neden? Arınç 2007'de bizim için, "O albaya söyleyeceklerim var" demiş, yani bir nevi hesap soracağı hatırlatmasında bulunmuş ama Arınç hâlâ diyeceği ne varsa söylememiştir, neden? Belki de en önemlisi, bu olayın üzerine Arınç usulü giden medya, neden bu Hilaliye Vakfı'nı merak etmemektedir? Bu vakıf neyin nesidir? Mahkemeye gönderilen dosyanın içerisinde, kimler var, neler var, merak edilmemektedir? Neden Arınç, bu dosyayı açıklamamaktadır? Sanırım, bizim de kod adı Ergenekon olan soruşturmanın hedefi haline gelmemizi bekliyordur. Uydurma delil, uydurma belge, uydurma izlemelerle, telefon görüşmeleriyle bizim de gözaltına alınmamızı istiyordur ve o günleri sabırla bekliyordur. Ardımızdan da "oh olsun" diyecektir her halde. O ne düşünürse düşünsün, bizim yaptığımız hukukidir, yasaldır ve ahlakidir ama ya Arınç'ın yaptığı? Arınç'a, Hanefi Avcı'nın Haliç'te Yaşayan Simonlar adlı kitabını okumasını öneririz. Okumadıysa biz ona anlatalım biraz. Sayfa 429:

> *"Danıştay olayında faillerin Ergenekon'la ilişkilendirilmesini Ahmet ve Şaşmaz, yani İstanbul Emniyeti İstihbarat şubesi desteklememiştir. Bunun yanlış olduğunu, eldeki delillerle böyle bir bağlantının kurulamayacağını aksine Alparslan Aslan'ın her ey-*

lemden önce ve sonra şeyh Salih Kurter ile irtibat kurduğunu, Aslan'ın telefon HTS raporları iyi okunursa bu irtibatın daha tutarlı olduğunun görüleceğini savunmuşlardı. Aslında işte o gün Ahmet'in İstanbul'dan alınması gerektiğine karar verildiği kanaatindeyim. Ankara, Danıştay olayı ile Ergenekon bağlantısı kurmak istiyordu. Delilin olup olmaması önemli değildi, onlar bunu istiyordu, o kadar..."

Bir de Hanefi Avcı'nın şu sözlerini hatırlayalım, sayfa 524:

"Şu açık ve net; bir örgüt, cemaat adalete sızmış, kendi kurallarını uyguluyor, kendi operasyonlarını yapıyor. Ortada hukuk yok, kimsenin numara yapmasının, bilmiyoruz demesinin manası yok. Bütün avukatlar, gazeteciler, polisler verilecek kararların ne olacağını merak dahi etmiyor zira kararı net olarak hangi savcı ya da hakimin baktığı belirliyor, herkes bu durumun farkında ama hâlâ kralın ne kadar güzel bir elbisesi var diyoruz. Kral çıplak!..

Bu durumdan herkes, en fazla da bugün bu durma yol açanlar zarar görecek. Böyle giderse iş adaletten çıkacak ve insanlar silaha sarılacak. İnsanların hayatları, şerefleri ile bu kadar oynanırsa, onlara en yakışıksız isnatlarda bulunulursa, hayatta onurlarında başka kaybedecekleri olmayanlar, kendilerine atılan lekeyi temizlemek için her şeyi yaparlar. Bu duruma çok uzak değiliz artık..."

Ersöz ve Uğur'u Hedef Seçtiler

Maisa Vak'ası içinde, zaten Sayın Arınç hem Eruygur'u, hem Ersöz'ü, hem de Uğur'u hedef göstermiştir. Biz, İstanbul'daki soruşturma ve yargılamada, emekli Tuğgeneral Levent Ersöz ile emekli Albay Atilla Uğur hakkında ne delil olduğunu bilmiyoruz, ama bizim bildiğimiz konular var, med-

yanın duymak istemediği. Eruygur bir yana, Ersöz'le Uğur'u hedef yapan cemaatin medyasıdır. Hiç unutmuyorum, evde oturmuş televizyon seyrediyoruz, ATV kanalında ana haberler var. Bir baktım bizim resmimiz gösteriliyor, şaşırdık. Evet, ATV ana haber "telekulak" deyip, "kaçan general" deyip Ersöz'ü anlatıyor ama haberin altında bizim resmimizi gösteriyor, Ersöz'ün resmi yerine. Biraz kızdık ama belli etmedik ve o gün ses çıkarmadık. Ertesi gün yine ATV kanalı, yine aynı haber ve yine bizim resmimiz! Bu nedir, biliyor musunuz? Hedef göstermektir, hedef! Toplumda bizim resmimiz üzerinden şüphe yaratmaktır! Bizim resmimiz üzerinden, toplumun var olduğuna inandığımız güvenini yok etmeye çalışmaktır! Hemen bu kanalı aradık, yapılan yanlışlığı (!) söyledik. Düzelteceğiz dediler ama düzeltmediler, ertesi gün yine bizim resmimiz, yine telekulak iddialarıyla birlikte. Yeniden aradık, mahkemeye vereceğiz sizi dedik. Neyse ki dördüncü haberlerinde bizim resmimiz yoktu, yazıklar olsun bunlara, erişilmez gibi görünüyor bunlar ama unutmasınlar, bu dünyada kimse erişilmez değildir Allah'tan başka!

Savcı Zekeriya Öz'ün bizi çağırdığını, ifademizi aldığını ama tutanağa yazmadığını biliyorsunuz[79]. Eruygur, Tolon, Ersöz ve Uğur hakkında sorguladığını da biliyorsunuz. Bizim söylediklerimiz içinde, bu kişilerin aleyhine bir ifademiz olmadığını da biliyorsunuz. Bunları kamuoyuna televizyonlar aracılığıyla açıklamıştık zaten hem de iki yıl önce. Biz açıkladık, hatta biz Zekeriya Öz hakkında şikâyet dilekçesi de verdik ama medya ne yazdı: "Sarızeybek darbe planlarını anlattı, Hilmi Özkök'ü de dinlemişler, herkesi dinlemişler, hatta Çilleri de", diyerek olayı maniple edip ordumuzu hedef gösterdi, özellikle de Ersöz ve Uğur'u. İşte biz buradayız, önceden yazdık ve anlattık, şimdi de açıklıyoruz: darbe marbe planı filan anlatmadık biz. "Hilmi Özkök'ü dinlemişler" de-

79 Ergenekon Gölgesinde İhaneti Yaşamak, Erdal Sarızeybek, 2009, Pozitif Yayıncılık.

medik biz. Jandarmada telekulak var, diye bir beyanda bulunmadık biz. Bu Hürriyet Gazetesi var ya, bir de muhabiri bir bayan var ya, her şey onlarla başladı. "Telekulaklık yaptım" şeklinde bizim ağzımızdan yalan haber yaptılar. Muhabiri aradık, "Kusura bakmayın, biz yapmadık, İstanbul merkez yaptı" dedi. İstanbul'u aradık, başvurmadığımız kimse kalmadı, yalandır bu, düzeltin dedik ama sesimizi duymazdan geldiler. Onca başvurumuz hiçe sayıldı, bildiklerini okumaya devam ettiler. Ekranlardan size sesimizi duyurmaya çalıştık ama bilmem ki, ne denli başarılı olduk. Yazdığımız bir kitapta, telefon tespitleriyle ilgili söylediklerimiz açık ve nettir: üç önemli telefon numarasının Urfa İl jandarması kanalıyla, Ersöz ve Uğur tarafından, tespiti istenmiştir[80]. Doğrudur, istediler ve aldılar. Ama bizden alınan ya da istenen yasa dışı telefon dinlemesi değildir. Nedir? Telefon görüşme numaralarının tespiti. Telekulak değil, yasadışı telefon dinleme değil, üç telefon numarasının üç aylık görüşme özeti dökümü. Peki, kime aitti bu üç numara? İki jandarma personeline, Tansu Çiller değil, Hilmi Özkök değil. NTV televizyon kanalından haykırdık, dedik ki:

> *"Bizden istenen sözde gizli telefon numaraları asker kişilere ait ve Jandarma Genel Komutanı tarafından yapılmakta olan bir askeri soruşturma kapsamında istenmiştir. Telekulak değildir. Yasadışı dinleme değildir. Bu soruşturmanın hedefi Türk ordusunu etkisizleştirmeye çalışmaktır. Bunun ardında ABD-AB ve İsrail vardır."*

Bu sözlerimizi önce yarıda kestiler, reklam arası girdiler, ardından kibarca sözümüzü bitirdiler. Ne yaptıysak, ne ettiysek Ersöz ve Uğur aleyhine yapılmış ve yapılmakta olan kara propagandanın önüne geçemedik. Medya bildiğini okudu, asker kişiler hakkında kamuoyunu yanılttı, askere karşı güven sarsıcı programlarını aralıksız sürdürdü. Hanefi Avcı

80 Ya Gazi Paşa Duyarsa, Erdal Sarızeybek, 2007, Pozitif Yayıncılık.

açık açık söylüyor işte, bizim o zamanlar söylemeye çalıştıklarımızı:

> *"Şu açık ve net; bir örgüt, cemaat adalete sızmış, kendi kurallarını uyguluyor, kendi operasyonlarını yapıyor. Ortada hukuk yok, kimsenin numara yapmasının, bilmiyoruz demesinin manası yok.[81]"*

2007'de ordumuza, askerimize ve emekli askerlere yönelik kara propagandalar had safhaya ulaştı. Önce annemin evini aradılar, diyerek ordu karşıtı propagandalara hız veren Arınç, ardından gelen telekulak iddiaları ve kimin izlediği, dinlediği, kayda aldığı belli olmayan internet ses kayıtlarıyla yeniden konuşmaya başladı:

> *"Emekli orgenerallere ait ses kayıtları ortaya çıktı. Aman Allah'ım neler konuşmuşlar, neler söylemişler. Allah'a çok şükür ediyorum ki Türkiye bunların zamanında bir savaşa falan girmemiş. Yoksa bunların savaşacak halleri yok. Askerlikten başka her şeyi yapmışlar. Siyasetle uğraşmışlar, darbelerle uğraşmışlar. Memlekette kendi kafalarına göre uygun buldukları işleri yapmak için maalesef yasa dışı güçlerle bile iş birliği yapmaktan çekinmemişler.[82]"*

Ersöz'ü ve Uğur'u gerçekten medya hedef seçti ve hedef gösterdi. Halbuki kanıtlanmış bir suçları yok, hâlâ yok ama iki yıldan fazla bir süredir hapisteler ve ordumuz karşıtı propagandaların da aracı haline getirildiler, yazık...

Albay Temizöz'ü Kurban Ettiler

Albay Cemal Temizöz'le birlikte hiç çalışmadık, birbirimizi ismen tanırız. Bizim onu asıl tanımamızı gerektiren kişi

81 Haliç'te Yaşayan Simonlar, Hanefi Avcı, s.524, 2010, Angora Yayınları.

82 Bugün Gazetesi, Ahmet Taşgetiren, 7 Nisan 2010.

ise Yalçın Tanfer'dir, köstebek[83]. Bu köstebeğin yer yüzüne çıktığı tarihte biz Şanlı Urfa Jandarma Komutanıyız, Temizöz ise Edirne Jandarma Komutanı. Tüm jandarma teşkilatına mesaj çektik, "Şu köstebeği tanıyan varsa bize bildirsin" istedik. Mesajımızı cevap veren tek kişi vard: O da Albay Temizöz. Yalçın Tanfer'in karanlık bir kişi olduğunu bize yazmıştı. Sonradan bu kişi yargılandı, on yıl hapis cezası aldı ama şimdi kod adı Ergenekon'un muhtemelen gizli tanığı oldu ve serbest. Üstelik bu köstebek, Yahudi kılıklı Tuncay Güney'in de arkadaşı hem de can ve ciğer. Üstelik bu köstebekler sahte belge uzmanı, yazdık hepsini size bir bir.

Aradan zaman geçti, o tarihte Kayseri İl Jandarma Alay Komutanı olan Albay Cemal Temizöz gözaltına alındı. Evi arandı, dairesi arandı, tıpkı Erzincan Cumhuriyet Başsavcısına yapıldığı gibi. Sebep Abdulkadir Aygan isimli bir PKK'lı ihbarda bulunmuş ve "Temizöz adam öldürdü" demiş. Olay tarihi ise yıllar öncesine ait, elde ne ceset var, ne mermi var, ne silah var. Elde olan tek şey: kemik, evet bir kemik. Bu itirafçı terörist Aygan'ın lafıyla, yıllar öncesine ait bir faili meçhul cinayetin zanlısı olarak Temizöz tutuklandı ve halen cezaevinde.

Haberi duyduğumuzda yüreğimiz yandı, daha geçenlerde, medyanın, bu itirafçı katil teröristlerin sözde ihbarlarını ekranlara taşıması yüzünden bir evladımızı kaybettik: Emekli Albay Abdulkerim Kırca. Bu kahraman subay, bu Devlet Şeref Madalyalı subay, bu ölümü göze alıp Antalya'da teröristleri yok etmeye çalışırken vurulmuş, Gazi olmuş ve ardından felç olmuş bu subay, bu işbirlikçi medyanın hakkında yazdığı yalan sözler üzerine intihar etti, onuruna yediremedi, vurdu kendisini. Bu kahraman subayımızın katili işbirlikçi medyadır ve ona hizmet edenlerdir. Daha onun acısı dinmeden, bu Temizöz haberini de duyunca yandık ve derdimizi

83 Ergenekon Gölgesinde İhaneti Yaşmak, Erdal Sarızeybek, 2008, Pozitif Yayıncılık.

sizlere anlatmak istedik internet yoluyla:[84]

> *"Silopi'de bazı kuyularda ceset bulunduğuna dair bir ihbar var. İhbarı yapan kim? Kanada'da yaşayan ve ne olduğu ve de kim olduğu henüz aydınlanmayan Tuncay Güney isimli bir kişi. Benzer bir ihbar da bir PKK itirafçısı tarafından yapılıyor, Abdulkadir Aygan, İsveç'te yaşıyor".*

Kazı yapıldı, kemikler bulundu ve Adli Tıp'a gönderildi ve sonuç henüz açıklanmadı, yani bu kemikler kime ait bilinmiyor. Bu arada ihbar doğrultusunda şüpheli olarak adı geçen kişiler gözaltına alınıp İstanbul'a gönderiliyor, yani soruşturma Ümraniye'de ele geçen el bombaları sonucu başlayan soruşturma kapsamında yürütülecek. Sizce hukuka uygun mu bu?

Bulunan kemiklerin kime ait olduğu belli değil, bu bir. İstanbul'da yürütülen soruşturma kapsamındaki sözde terör örgütünün faaliyetleri içerisinde olduğu da belli değil, bu iki. Görevli ve yetkili savcılık Silopi Cumhuriyet Savcılığı'dır, bu üç. Bu makam, yapacağı soruşturma sonucunda bu olayın İstanbul'daki soruşturma kapsamında olup olmadığına karar verecek makamdır ve bu konuda verilmiş bir karar yoktur, bu dört.

Peki, neden bu yola başvurulup İstanbul yetkisi içerisindeymiş gibi gösterildi? İstanbul'daki savcılık ekibi, Doğu'da işlendiği iddia edilen faili meçhul cinayetleri kendi yetkisi içerisinde kabul edip soruşturmak istiyor, bu açık. Atak isimli bir şahsın hâlâ arandığına göre, gözaltına alınanların yeni ya da eski köy korucuları olması güçlü bir olasılık. Yanlarında bir de eski bir itirafçı var. Peki, bunun anlamı nedir?

İstanbul'daki savcılık ekibi soruşturmayı Doğu'daki arazilerde bulunması muhtemel cesetlere doğru yönlendiriyor, bu açık. Peki neden?

Otuz yıldır süre gelen terör olaylarında Doğu illerimizde

84 www.erdalsarizeybek.com.tr

çok ateş edildi çok. Dağları taşları helikopter ve uçaklar vurdu. Bu hava harekâtı sonucu ölen varsa dahi biz bilmiyoruz, çünkü vurduğumuz her yeri gidip aramadık biz, arayamazdık zaten onca dağı ve taşı. Dolayısıyla olası kemikler her dağın ve taşın altında bulunabilir. Yüzlerce karakol baskını yaşandı, köy baskını yaşandı, terör kampları basıldı, çatışmalara girildi, birçok terörist etkisiz hale getirildi, ama ölen teröristlerin yurt içindeki cesetlerinin çok azına ulaşıldı, yaralanıp da bir köşede ölen hainlerin haddi ve hesabı bilinmiyor. Son otuz yılda 32.000 teröristin etkisiz hale getirilmiş olduğu açıklandı, ama bunların kaçının cesedi elde, bunu bilen yok. Dolayısıyla dağ da taş da kemik her zaman bulmak mümkün. Ölen 32.000 teröristin çoğunun kimliğini bilmiyoruz, çünkü şehitlerimizin katilleri faili meçhul. 6.500 şehidimiz var, hangi teröristin askerimizi şehit ettiğini de bilmiyoruz, çünkü terörist kimlik taşımıyor, kod adıyla çalışıyor.

Aynı Kod'dan onlarca var, kod isimlerin şifresi PKK arşivlerinde, ama bu arşivler bizim elimizde değil, hâlâ bulamadık. Yaşanan karakol baskınlarında karakol çevresinde ölüp de kimliği tespit edilemediği için ve de kimse sahip çıkmadığı için arazide kalmış yüzlerce cesede ait binlerce kemik bulmak mümkün.

Tüm bu anlatılanları İstanbul'daki savcılık ekibi bilmiyor mu? Bilmiyor olabilir, çünkü terörle mücadele sonuçlarını en iyi bu mücadeleyi yaşayanlar bilir, normaldir. Eğer bilmeden bu yola gidiliyorsa, işte bu yazımız referans olsun, yanlış yoldan dönülsün, samimi hukuk ve adalet bunu gerektirir. Niye dönülsün?

Çünkü bu yol çıkmaz sokak. Bu yoldan giderek faili meçhul cinayetlerin çözülmesi olası değil. Çünkü kemikler en aşağı yirmi otuz yıllık, kimliğini tespit mümkün değil. Ölen teröristlerin bir kısmı yabancı, Iraklı, Suriyeli, İranlı hatta Avrupalı olanı bile var. Kayıp oldukları iddia edilen kişilere gelince, bu kişilerin kayıp mı yoksa örgüte mi gitti, ya da ör-

güt adına infaz timi olarak mı çalıştı, bilmeniz mümkün değil. Dolayısıyla kemikten yola çıkıp cinayet çözmek olası değil. Peki, bu durum biliniyor da savcılık bir şansını mı deniyor, olur ya, ya tutarsa diyerek? Böyle olsaydı, önce işi Silopi Savcılığına bırakıp sonucu beklerlerdi, beklemediler. Dolayısıyla bu gözaltına alınan kişilerden yola çıkıp başka kişilere ulaşmak isteyebilirler.

Bu durumda en ünlü isim Kamil Atak. Kamil Atak, PKK terör örgütüyle yıllarca mücadele etmiş bir korucu, aşiret reisi. Bu kişinin telefon kayıtlarını inceleyip onunla görüşen kişilere ulaşmak isteyebilirler. Bu kişinin görüşmediği kişi yok ki! 90'lı yıllarda bir terörle mücadele stratejisi ortaya koyamayan hükümetler çaresiz kalınca aşiretlere yöneldiler. Onları Ankara'ya çağırdılar, desteklerini aldılar, destek verdiler. Bu insanlar da devlete güvenip PKK terörüyle mücadele etmeye kalktı, hâlâ da mücadele ediyorlar. Şimdi siz kalkıp elinizde hukuken geçerli, sağlam, inandırıcı deliller olmadan, terörle mücadele etmiş aşiret reislerinden yola çıkarak delil toplamaya kalkarsanız, bu hazırlık soruşturması taktiğine uymaz, bu bir. AB standardı söz konusu ise eğer, hazırlık soruşturmalarında delilden suça gidilir, bu iki. Ortada olan kemikler henüz delil değil, çünkü kimliği belli değil, cinsi belli değil. Bu durumda delil kabul edip terörle mücadele etmiş korucular da, Kamil Atak örneğinden yola çıkılıp, birer birer toplanmaya başlanırsa, birer birer İstanbul'a getirilip sorgulanmaya başlanırsa bunun anlamı PKK'ya karşı mücadele eden kişilerin elde delil olmadan hırpalanması anlamına gelir ki, bu soruşturma olmaktan çıkar, yürütülmekte olan siyasal bir stratejinin parçası olur. Peki, koruculardan sonra sıra kime gelir?

Kamil Atak'la görüşen, belki de hâlâ görüşen onlarca subay, astsubay, polis var, onlarca eski yeni siyasetçi var. Dolayısıyla bu soruşturma öncelikle terörle mücadele etmiş güvenlik personeline yönelir. Bu çerçevede bunun da anlamı,

Güneydoğu'da görev yapmış ve terörle mücadele etmiş kişilerle hesaplaşmak olur.

Neden mi? Açıklayalım...

Artık Terörist İtirafçı, Komutan Terörist Oluyor

46.000 insanın ölümünden sorumlu PKK terör örgütü ortada cirit atmaktadır. Elebaşları Avrupa ve Irak'ta kol gezmektedir. Siyasi kanadı DTP (şimdi BDP) Meclis'te nutuk atmakta, kul hakkı yetim hakkı paralardan maaş almaktadır. PKK'nın kara parası AB'de trafiğe çıkmış ama kimse müdahale etmemektedir. 74 askerimizin katili Osman Öcalan Süleymaniye'de fırıncılık yapmakta olup siyasi iradenin bunu yargılamaya niyeti yoktur. Terörle mücadele adına İstanbul'daki soruşturmaya destek veren siyasi irade, söz konusu PKK olunca görmezden gelmektedir. Aynı siyasi irade, soruşturma adına emekli generaller, subaylar, aydınlar tutuklanınca zafer naraları atıp, "Sonuna kadar gideceğiz" demektedir. PKK terör örgütünü görmezden gelen işbirlikçi medya, her gün yaşlı başlı emekli insanların terörist zannıyla reva görülen trajedisini ekran ekran yayınlamaktadır. Bizim ekrandan yaptığımız suç duyurularını görmezden gelenler, henüz delil bile kabul edilmeyen işbirlikçilerin internete sızdıkları ses kayıtları üzerinden şimdi de emekli general eşlerini sorguya almaktadırlar. Tüm bunların anlamı açık değil mi? Açık, hem de çok açık...

Tüm gücüyle terörle mücadeleye katılmış olan Türk Silahlı Kuvvetleri hedef durumuna gelmiştir artık, görmemek için deve kuşu olmak gerekir. Kemiklerden yola çıkan zihniyetler, bundan sonra emekli ya da muvazzaf subay, astsubay, polis gözaltına almaya başlarsa eğer hiç şaşmamak gerekir. Çünkü hesap veren PKK değil, PKK ile mücadele edenlerdir.

Peki, böyle giderse bunun sonucu ne olur?

Türk Silahlı Kuvvetleri artık dik duruş gösteremez hale gelir. Bu hale gelirse görevini yapamaz duruma düşer, düşerse de yok olur gider. Ordumuz yok olursa milletimiz de yok olur, yani Türk Ordusu ve Türk Milleti bir yok oluş sürecine girer. Bu aşamaya gelinir mi derseniz, gelmemesi gerekir derim. Peki, bu yanlıştan dönmek mümkün mü? Elbette mümkün...

Doğu'daki soruşturmaları yetkili ve görevli makamlara bırakırsınız. Soruşturma sonucu bir terör örgütü ile bağını tespit ederseniz İstanbul'daki soruşturma kapsamına alırsınız, bu iş bu kadar basittir. Peki, bu yollar gidilerek faili meçhul cinayetler çözülebilir mi? Belki bir ikisi, ama tamamı bu yolla çözülemez. Neden mi?

Doğu'da işlenen cinayetlerin çoğunda PKK infaz timlerinin ve işbirlikçilerinin rolü vardır, eli vardır, bunları ayırmak mümkün değildir. Bir kısım itirafçıların rolü vardır, hangi itirafçının PKK adına çalıştığını çözmek zordur. Cinayetlere karışan kaçakçı ağaları vardır, diğerleriyle ayırmanız mümkün değildir. CIA ve MOSSAD ajanlarının işlediği ya da işlettiği cinayetler vardır, bunu da ayırmanız olası değildir. Yani bu cinayetler çözülmeyecek mi? Elbet çözülür ama bu yolla değil.

Karanlık dönemlerde işlenen cinayetler dört guruptur: aydınlar (Uğur Mumcu), uyuşturucu kaçakçıları (topal), ayrılıkçılar (Musa Anter) ve bankalar (soyulan bankalar).

Şu an araştırılan cinayetler, ayrılıkçı diye gösterilip faili meçhule gittiği iddia edilenlerdir. PKK ile ilişkisi olduğu için öldürüldüğü iddia edilen kişilerin dışındaki diğer üç gurup cinayetle nedense uğraşan yoktur. Uğur Mumcu cinayeti faili meçhul değil midir? Çözülmek isteniyorsa eğer tüm faili meçhul cinayetler, bununla ilgili temel stratejileri masaya yatırmak gerekir. PKK demek, para demektir. Terör demek, para demektir ve bizde siyaset demek, para demektir. Hepsinin

ortak paydası para olduğuna göre, faili meçhul cinayetleri çözmek için önce paradan yola çıkmak gerekir. Para derken ne kadar bir paradan bahsediyoruz, önce onu anlatalım.

PKK'nın yıllık geliri yaklaşık bir milyar dolardır.

Topal'ın yıllık geliri yaklaşık bir milyar dolardır.

Uyuşturucu kaçakçılığından doğan kara para yaklaşık 10 milyar dolardır.

Soyulan bankalardan kaçırılan para yaklaşık 50 milyar dolardır.

Terörle mücadeleye harcanan yıllık 10 milyar dolardır. Yani biz yüzlerce milyar dolar paradan bahsediyoruz.

Önce Topal'ın banka hesapları, sonra soyulan bankalardaki paranın izleri, sonra Yeşil'in ve Çatlı'nın banka hesaplarından yola çıksak, en azından bu cinayetleri çözmek için doğru bir adım atmış oluruz. Bu doğru yolda ilerlemek istenirse eğer, PKK terör örgütünün AB'deki İsviçre'deki banka hesaplarını bulunur ve para trafiği çözülebilir. İşte size yol, ilerleyin biraz, göreceksiniz karşınıza ne çıkacak?

Madem bu yolla çözülmesi güçlü bir olasılık, neden bu yola gidilmiyor, sorusuna gelince. PKK terör örgütü ile mücadele etmeyip onlarla pazarlığa girişiyorsanız, terörü siyasi zemine çekiyorsanız, Barzani ve Talabani'yi tanıyıp (Barzani'de de çok para var, izlenmesi gerekir) Irak kuzeyindeki Kürt devletini de tanır hale geliyorsanız, Kerkük ve Kıbrıs'ı kaderine terk ediyorsanız, anası ağlayan vatandaşa, "Al anamı da git" deyip onu da kaderine terk ediyorsanız, o zaman siz kime hizmet ediyorsunuz, diye sorarlar. Kısacası, hizmetiniz bu yolda yukarıda anlattığımız gibi olup da size karşı çıkan varsa, iyi hizmet edebilmeniz için önce karşı çıkanları temizlemeniz gerekir. Bugün ülkemizde yapılan budur: karşı çıkanları temizlemek! Neye karşı? Emperyalizme ve küresel sermayeye karşı! Emekli ve muvazzaf subayları tutuklanan Türk Ordusu artık bu soruşturmaya müdahil olmalıdır. Hak, hukuk, adalet deniyorsa eğer, artık bu soruşturma vicdanımı-

zı rahatsız etmeye başladığına göre, adaletin terazisi dengede değil demektir. Cemal Temizöz'e sahip çıkmamak, terörle mücadele etmiş güvenlik güçlerine sahip çıkmamak anlamına gelecektir."

İşte böylesi bir haykırışla size sesimiz duyurmaya çalıştık ama değişen bir şey olmadı. Olmaması bir yana Albay Temizöz ile ilgili iddianame hazırlanmış ve hakkında dokuz ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası isteniyormuş. 54 bin insanın ölümünden sorumlu, 3.225 köy ve mezramızın boşaltılmasına neden olan, 1.5 milyon insanımızı yerinden yurdundan eden, ülkemizin 300 milyar dolarlık ulusal kaynağını yok eden Abdullah Öcalan'ın da ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasıyla İmralı'da yattığını düşündükçe, üstelik yattığı yerden PKK terör örgütünü idare ettiği aklımıza geldikçe, hele ki 15 Ağustos'ta yaptığı baskınların yıl dönümünde, koskoca Türk devletine yol haritası açıklayacağına ilişkin haberleri yazan ve konuşanları gördükçe, yazıklar olsun diyorum içimden, bizi bu hallere düşürenlere ve neden olanlara yazıklar olsun...

Şimdi de Bize Saldırıyorlar

Bu anlattıklarımız iç içe, biri biterken diğeri başladı, kara bulut hiç eksilmedi üzerimizden. Ama biz suçlu değiliz, biz bir şey yapmadık. Suçlu bizi bu hale düşürenlerdir biz değil. O dönemlerde üzüntümüz, derdimiz, acılarımızla iç içe iken, Savcı Zekeriya Öz bizi İstanbul'a çağırdı. Evet, savcı telefon açıp bizi çağırdı, zaten sorunlar zincirinin de ilki orada başladı. Koskoca Savcı bilmez mi hiç, bir tanığın nasıl çağırılacağını? Bilir. Koskoca Savcı bilmez mi hiç, sorgulanan tanığın ifadesinin yazılı alınacağını ve imza edilip onaylanacağını? Bilir. Ama öyle yapmadı Savcı Öz, telefonla şifahen çağırdı, sorguladı ama ifademizi tutanağa geçirmedi. Medya bizim

üzerimizden olur olmaz haberler yaptı. Karşı çıktık ama sesimiz duyuramadık. Bunun üzerine kalktık gittik, Savcı Öz'ü HSYK'ya şikâyet ettik. Adalet Bakanı soruşturmaya izin vermedi, dolayısıyla mağduriyetimiz giderilemedi. Ama bakın sonra neler oldu...

İkinci kod adı Ergenekon iddianamesi yazıldı, bir baktık ki bizim adımız da geçiyor. Hiç tanımadığımız M. Ali Özaltın adında birinin ifadesinin altına adımızı yazmış savcılar ya da polisler, üstelik kod adı Ergenekon olan sözde terör örgütünün finansörü anlamına gelen sözlerle. O dönemde Zekeriya Öz'ün aradığı, ki kendileri bize söylemişti bunu, Susurluk artığı Yalçın Tanfer'in de ifadesi almışlar ve bizim için, "Veli Küçük'ün adamıdır" demişler, bir güzel yazıp imzalamışlar. Biz ortaya çıkıp, "Ne finansörü, yiyecek ekmeği dişimizle kazanıyoruz biz", "Ne adamı, kula kulluk etmeyiz biz" demeye hazırlanırken, bir de baktık ki gazetelere manşet olmuşuz: "Ergenekon kasaları aranıyor"! Kimmiş Ergenekon kasası? Bizmişiz, adımızı ve soyadımızı da yazmışlar hem de büyük puntolarla. Tekrar kalktık gittik şikâyete, ettik ama nafile, derdin nedir diyen olmadı, soruşturma açan olmadı, şikâyetimizle kaldık. Ama soruşturma hâlâ devam ediyor, anladığımız kadarıyla telefonlarımız dinleniyor, bilgisayarımız izleniyor, özel yaşantımız mercek altında, hâlâ soruşturuyorlar bilmek için: "Acaba Sarızeybek kasa mı, değil mi" diyerek...

Ardından Taraf Gazetesi, tutmuş "Toplu Mezar" diye bir manşet atmış, Şemdinli Derecik'te askerler korucuları kurşuna dizdi, toplu mezara gömdü deyip bir haber yapmış ama haberin en altına, "Erdal Sarızeybek de Şemdinli'de Tabur Komutanıydı" deyip, bizi de olayın içinde göstermiş. Kalktık gittik mahkemeye, dava açtık, kazandık ama haberin tekzibini hâlâ yayınlatamadık. Elimizde mahkeme kararı var, Taraf'ın Sarızeybek'le ilgili yaptığı haber vicdansızlıktır diyen, ama gazete yayınlamıyor. Şimdilerde onunla uğraşıyoruz...

Bunlar yetmedi, Zaman gazetesi bir manşet attı: "Sarızeybek uyuşturucu işi yapıyor" diyerek, hem de PKK ile yapıyor diyerek. Olayın aslı şu; ta 1992'de tanıdığımız ve o zamanlar küçük bir çocuk olan Tayyar Güreli isminde Şemdinlili bir vatandaşla, yıllar sonra Şubat 2008 kara harekâtı nedeniyle gittiğimiz Şemdinli'de karşılaştık. Polis karakolunda sohbet ettik, malum emniyet nedeniyle. Ankara'ya geleceğiz dedi, biz de gelirken kara kovan balı getir dedik. Bir süre sonra telefonla aradı, geliyorum dedi. Biz de balı unutma, emaneti getir dedik. İşte olay bu. Van Cumhuriyet Başsavcılığı bu çocuk hakkında soruşturma başlatmış, telefonunu dinlemeye almış, dolaylı olarak bizi de dinlemiş ve bu konuşmayı duymuş. Çocuk hakkında uyuşturucu kapsamında bir soruşturma yapıldığı için, bizim emanet lafımız da belki uyuşturucu olabilir zannıyla soruştur açmışlar. İfade verdik. Anlattık, tıpkı size anlattığımız gibi. İşte Zaman gazetesi bu olaya hemen atlamış ve Sarızeybek uyuşturucu işi yapıyor, hem de PKK ile deyip kamuoyunu hakkımızda bilgilendirmiş. Yine kalktık gittik mahkemeye, bu haber yalandır deyip dava açtık. Epeyce itiraz etti bu Zaman gazetesi, mahkeme itirazlarını reddetti ve "Bu haber vicdansızlıktır" diyen tekzip metnimizin bir hafta süreyle aynı gazetede, aynı yerde yayınlanmasına karar verdi. Yine itiraz ettiler, yine reddedildiler ama biz, aradan onca ay geçmesine rağmen bu tekzip haberini yayınlatamadık, yayınlamıyor gazete ne yapalım. Savcılığa suç duyurusunda bulunduk ve bekliyoruz yayınlanmasını ya da yayınlatılmasını.

Van Cumhuriyet Başsavcılığı ise hakkımızdaki soruşturmasını hâlâ sürdürüyor, bilmek için ya da ortaya çıkarmak için, "Sarızeybek PKK ile uyuşturucu işi yapıyor mu yapmıyor mu?" İki yıl oldu, biz hâlâ aklanamadık, savcılık hâlâ bir karara varamadı, üstelik sen bu işi yapıyor musun, diye soran da olmadı. 18 yıl öncesinden tanıdığımız, üstelik görev tanıdığımız bir çocuk. 18 yıl içinde bir defa görmüşüz. İki defa

telefonla konuşmuşuz, başka bir ilgimiz yok. Çevresini bilmeyiz, tanımayız, ne yaptığını bilmeyiz, bizimle bir ilgisi yok ama hâlâ soruşturuluyoruz. Hem de iki yılı geçkin bir süredir. Biz soruşturulduğumuz için Zaman gazetesine açtığımız tazminat davasını kaybettik. Mahkeme, "Bu haber doğru olabilir" dedi. Şimdi Yargıtay'a gideceğiz temyiz için, karara itiraz ettik.

Şu halimize bir bakın: bir yanda İstanbul savcıları soruşturma yapıyor, "kod adı Ergenekon sözde terör örgütü üyesi miyiz, değil miyiz" bulmak için. Bu yetmiyor yine soruşturuyorlar, "bu örgütün kasası mıyız değil miyiz" bulmak için. Öte yanda Van savcıları soruşturma açmış, "PKK ile uyuşturucu işi yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz bilmek için". Takip ediliyoruz, izleniyoruz, dinleniyoruz, söyleyin biz ne yapalım, şu halimize bir bakın...

Ekmek almaya gidiyoruz bakkala, diyor ki bize: Albayım, dün yine gözaltılar olmuş, sizi de aldılar diye çok korktum. Eve dönüyoruz, hanım soruyor: seni almaya gelirlerse biz ne yapacağız, hangi avukata gidelim? Konferans vermek için Anadolu'ya gidiyoruz, halkımız yüreğini açıyor bize ve diyor ki: Aman albayım, kendine dikkat et, bunların ne yapacağı belli olmaz! Televizyonlar askerlerin gözaltı haberlerini zafer naraları atarak verdiğinde, telefonlar geliyor bize: albayım nasılsınız, kötü bir şey yok değil mi? Sınır arkadaşlarımla tesadüfen karşılaştığımızda, "Erdal, seni daha almadılar mı?" diye şaka yollu endişelerini dile getiriyorlar. Bazen annem arıyor, "Evladım iyisin değil mi?" diye soruyor ama belli ki bir endişesi var gelecekten. Söyleyin şimdi, biz ne yapalım? Yalnızlaştırdılar bizi... Ergenekon Kasası deyip soruşturmanın içine çekmeye çalıştılar, tutmadı! Uyuşturucu işi yapıyor, deyip soruşturmaya kalktılar, yine tutmadı! Ölüm kuyuları deyip adımızı medyaya düşürdüler, yine tutmadı, yine tutmadı! Belli ki telefonlarımızı dinliyorlar, çoğu kimse aramaz oldu artık bizi. Belli ki araştırıyorlar, olur olmaz her-

kese adımızı verip soruyorlar "Bu da işin içinde mi?" diyerek, bizi işin içine çekmeye çalışıyorlar. Soruşturmaya tanık olarak giren kişilerin ifadelerinin altına gizlice ismimizi yazıp dava konusu yapmaya çalışıyorlar. Arada sırada polis otoları evimizin önünden geçiyor, belli ki korku yaratmak istiyorlar. Şu halimize bir bakın... 1992 Alan Şemdinli çatışmasında biz ölmüş olmalıydık: mayın, pusu, roket, mermi, el bombası, atılan onca mühimmat vurmadı bizi, korudu Allah! 1992 Aktütün Şemdinli çatışmasında ölmüş olmalıydık şehitlerimizin yanı sıra ama olmadı, bir ömür verdi bize Allah, hâlâ yaşıyoruz onca silahlı çatışma sonrası. Şehitlerimizin acısıyla yaşıyoruz biz, kimden ne korkumuz olacak Allah'tan başka! Şehitlerimizin hesabını sormak için yaşıyoruz biz, kimseden korkumuz yok, namerde avuç açmayız biz! Yaşadıklarımızı anlatıyoruz ders alsın ülkeyi yönetenler, yetsin artık şehit acıları bu ülkede, insanlar huzurlu ve mutlu yaşasın diye. Ama bizi duymaz ve görmezden geliyorlar, olsun, bu devran döner! Kimseye iftira attığımız yok, yalan söylediğimiz yok, siyasi ve şahsi çıkar hesabımız yok, malımız mülkümüz yok, çocuklarımıza bile bir gelecek veremedik hâlâ, neyden korkacağız, kimden korkacağız, veremeyeceğimiz bir hesabımız yok bizim! Yalnızlaştırdılar bizi, olsun, tek gücümüz sizsiniz. Siz güç veriyorsunuz. Okuyorsunuz, davet ediyorsunuz, seviyorsunuz, değer veriyorsunuz, öyle ayakta duruyoruz biz. Yoksa kim katlanabilir bunca acıya, sıkıntıya, cefaya, yorgunluğa. Yazıyoruz okuyorsunuz, konuşuyoruz dinliyorsunuz, geçiyoruz selam veriyorsunuz, bakıyoruz ve gözlerinizdeki sevgiyi görüyoruz. Bu bize güç veriyor, öyle ayakta duruyoruz işte, sizin desteğinizle. İsterlerse bizi gözaltına alamazlar mı? Elbette alırlar, kanun gücü var ülkede. İsterlerse mahkemeye çıkarıp bizi tutuklamazlar mı? Elbette tutuklarlar, hukuk var bu ülkede. Peki ya sonra? Biz kimiz ki? Onlara kim olduğumuzu anlatalım... "....Ta uzaklardan gelen bir ses diyor ki, bu topraklar, her kusuru örter ama ihaneti asla! Bizim

korkacak bir şeyimiz yok! Düşündüğümüz tek şey, evlatlarımız ve onlara bırakacağımız bu vatan. Bu vatan bize ataları-mızdan emanet! Bu ülke bizim. Şehit kanıyla sulanmış bu toprak bizim. Bu bayrak bizim. Bu halk bizim. Biz sahip çıkmazsak kim sahip çıkacak? Hainlerle dolu bir vatan mı bırakacağız evlatlarımıza miras olarak! Bu hesabı biz sormazsak, şehitler bize sormaz mı? Bir umudumuz var. Türk ülkesi, ulusu, bayrağı ve vatanını can bilenlerle, bu canı almaya çabalayanlar arasında hesaplaşma zamanının geldiğini müjdeleyen bir umut. Bu umudu sizinle paylaşmak için yazdım. Anlattım size bir bir. Bizi gördünüz satırlarda ve bildiniz biz kim? Yapayalnız! Yapayalnız kaldık, yapayalnız bir Türk milleti tarihten beri! Ama asıl güç orada, asıl güç Türk milletinde, güç bizde! Biz demek sevmektir, devleti, toprağı, bayrağı ve insanı. Biz demek ölmek demektir, vatan uğruna, bayrak uğruna, Türk milleti uğruna[85]...

Dileğimiz Allah yeterli bir ömür versin bize, bu kötülükleri yapanların Türk adaleti önünde hesap verdikleri günü görmek için...

85 Hesaplaşma, Erdal Sarızyebek, 2006, Pozitif Yayıncılık.

SON BÖLÜM : ERDOĞAN DÖNEMİ

TÜRKİYE'NİN ÇÖZÜMÜ VAR

Siyaset, Ordu ve Yargı, Kendimizle Yüzleşmek Zorundayız

"...Bilgisiz kağan oturmuştur, kötü kağan oturmuştur. Buyruğu da bilgisizmiş tabii, kötü imiş tabii. Beyleri, milleti ahenksiz olduğu için, Çin milleti hilekâr ve sahtekâr olduğu için, aldatıcı olduğu için, küçük kardeş ve büyük kardeşi birbirine düşürdüğü için, bey ve milleti karşılıklı çekiştirttiği için, Türk milleti il yaptığı ilini elden çıkarmış, kağan yaptığı kağanını kaybedivermiş. Türk, Oğuz beyleri, milleti, işitin: Üstte gök basmasa, altta yer delinmese, Türk milleti, ilini töreni kim bozabilecekti? Türk milleti, vazgeç, pişman ol!"

Göktürk Kitabeleri, Kültigin Abidesi, MS. 732.

Önümüzde bir kapan var, Kurt Kapanı, bir tuzak. Düşüp düşmemek elimizde, kapana girip girmemek elimizde. Kapanı kuran belli, küresel siyaset. Kapana bizi yem yapan belli, iç siyaset. Kapana girecek olan da belli, biz! Bunu oturup düşünmek zorundayız. Kendimizle yüzleşmek zorundayız. Siyasetimiz, ordumuz, yargımız, insanımız, hepimiz kendimizle yüzleşmeliyiz. Geçmişten ders alıp geleceğimizi kurmak zorundayız. Ülkemizde bir sorun var ama adı belli değil. Doğu ve Güneydoğu yanıyor, doğrudur ama neden? Kürt sorunu bu? Bizim insanımızın sorunu nedir? Kürtçe eğitim mi? Hayır. Halkımızın talebi ayrı bir devlet kurmak mıdır? Hayır. Bu laflar bir tuzaktır, halkımız yaşamak istiyor yaşamak, başka bir şey değil. Yaşamak istiyor ama insan gibi. Toprak istiyor, kendine bir toprak, işlemek için. Cehaletin karanlığından kurtulmak ve çocuklarını okutmak istiyor. İş istiyor, çalışıp kazanmak istiyor. İsteyecek elbet, onlar bir in-

san, ağaların kölesi değil. Peki, bu sorunları zamanında neden çözmedik biz? Peki, neden feodal ağalığı zamanında kaldırmadık? Peki, neden toprak reformunu yapmadık da halkımızı ağanın toprağında çalışan köle durumuna düşürdük? Demokrasilerde ağalık, beylik, şeyhlik, şıhlık, seyidlik ve mirlik gibi bir feodal düzenin olmayacağını bilmiyor muyduk? Neden okullarımızı açıp halkımızı aydınlatmadık, "demokrasi nedir", "insan hakkı" nedir, neden bu değerleri öğretmedik? Bakın bir Doğu'ya, ne görüyorsunuz? Ağalık hüküm sürüyor orada, demokrasi değil. Toprak, köyler, sürüler, aşiretler hep ağaların elinde, halkımız sanki bir köle. Şimdi de terörün ağaları ortalıkta kol geziyor. Siyaseti yapan ağa, Meclis'e girip milletvekili olan ağa, kaçakçılığı yapan ağa, dağı taşı tapulayıp, tapu üzerinden teşvik alan ağa. Peki ya halk nerede? Halk yok, halktan bahseden yok, ortaçağdan kalma ağalık düzeninden bahseden yok ama sorarsanız onlara, hepsini halk için yapıyorlar. Yalan bunlar yalan. Gidin Şemdinli'ye, çıkın Aktütün'e, Yeşilova'ya, Karakoç'a, gidin de bir görün, halkımız nasıl yaşıyor? İş yok orada, yatırım yok, çağdaş yaşam yok, insanca bir nefes yok, orta çağ karanlığında yaşıyor insanımız. Şimdi çıkmış bize diyorlar ki, bu Kürt sorunudur! Hayır, bu bir insanlık sorunudur, bu bir demokrasi ve Cumhuriyet sorunudur.

Peki ya terör? Siyaset, bu mücadeledeki asli sorumluluğun kendisinde olduğunu bilmiyor muydu? Neden bu sorumluluğu ordumuzun üstüne yıktılar? Neden ordumuzun terörle mücadelesini desteklemediler? Neden Mehmetçiği dağlarda yalnız bıraktılar ve şimdi de can verişini seyrediyorlar? Siyaset kendisiyle yüzleşmelidir artık! Bilsinler ki ülkemizi bu duruma biz getirmedik. Biz feodal ağalarla anlaşmadık. Biz halkımızı karanlığa sürüklemedik, ne biz, ne gençlerimiz ne de çocuklarımız. İçinde düştüğümüz durum, her şeyden önce siyasetin kolaylığı yüzünden başımıza gelmiştir. Bu siyasetin körlüğüdür, kolaycılığıdır, vicdansızlığıdır. Ancak bizi karanlıktan aydınlığa çıkarak olan yine siyasettir. Ama önce kendisiyle yüzleşmeli, geçmişinden de ders alarak,

çağdaş Türkiye için kaybedilen yıllarımızı bize geri vermelidir.

Sadece siyaset değil yüzleşmesi gereken, başkaları da var. Ordu, Türk Ordusu, bizim ordumuz. Bu karanlığı göremedi mi, yoksa onun da mı kolayına geldi, düzenle işbirliği yapmak? Nasıl göremediler, feodal ağalığın Cumhuriyet karşısında en büyük engel olduğunu? Atatürk Cumhuriyeti'nin özgür birey, insanca yaşam ve özgür irade istediğini nasıl göremediler? Görüp de Milli Güvenlik Kurulu'nda neden siyaseti uyarmadılar? Bu bir suçlama değildir. Ordumuz, her daim halkımıza öncülük etmiştir, doğrudur. Halkın köleleştirildiği ağalık düzeninin kaldırılması için de öncülük yapabilirdi, bizi aydınlatabilirdi, ama olmadı. Budur üzüntümüz. Bu resmin bir yanı, bir de öbür yanı var. Terörle mücadeleyi neden üstlendi ordumuz? Terörle mücadele etmek ordumuzun mu görevidir? Hayır, bu görev siyasetindir. Peki, bunu komutanlarımız bilmiyor muydu da bu sorumluluğu üstlendi? Üstlendi de ne oldu? Siyaset bu mücadeleye destek vermeyince, terör bitmedi ama bitirmeyen siyaset değil ordumuz oldu. Ordumuz hak etmediği bir suçlama ile karşı karşıya kaldı. Yazık değil mi bize, bizler gibi ömrünü terörle mücadele adamış kişilere, çektiklerine? Hepsi boşa mı gitti? Atatürk Cumhuriyeti'ni korumak ve kollamak vazifesi olan ordumuz, göz ardı edilen bu gerçekler yüzünden bugünkü duruma düşmüştür. Düşülen durum nedir? Bakın ekranlara, bakın ordumuz aleyhine yapılan propagandalara, göreceksiniz. En başta faili meçhul cinayetler. Ardından derin devlet hikâyeleri. Peşinden, milletine ihanetle suçlanan bir ordu. Öyle bir duruma düştük ki, vicdansız medya nerdeyse kendi askerini ölüme terk eden bir ordu havası estirmeye başladı ülkede. Şimdilerde Özal'a suikast, Bitlis Paşa'ya suikast konuşuluyor ülkemizde. Neden zamanında olayların çözülmesini sağlamadınız? ABD tarafından Muavenet zırhlımızın vurulması, Eşref Bitlis Paşa'nın uçağının düşmesi, geçmişte suça karıştığı ileri sürülen askerlerin soruşturma dosyaları, Cem Ersever olayı, neden zamanında bu olayların açığa çıkmasını, kamu vicda-

gerçeği görme zamanıdır, şimdi geçmişten ders alma zamanıdır. Şimdi birbirimize sahip çıkma zamanıdır. Hesap sormak için zaten vaktimiz olacaktır, hesaplaşma günü de gelecektir. Çünkü soran biz, soracak biz, hesap verecek biz olduktan sonra, bundan endişe etmeyiniz ama önce şu tehlikeyi bir atlatalım, şu Kurt Kapanı'na düşmeyelim. Önce şu tuzağı bir bozalım...

PKK, Bekamızı Tehdit Ediyor

PKK örgütü bir siyasi partidir, partinin de bir adı vardır: Kürdistan İşçi Partisi. Bu örgütün siyasi hedefi, silahlı halk isyanı ile bizim topraklarımızın bir parçası üzerinde Kürt devleti kurmaktır. İleri aşamada Suriye, Irak ve İran'dan da birer parça ekleyip Büyük Kürdistan'a doğru ilerlemektir. Bu siyasi hedef, küresel ölçekte ABD-AB-İsrail tarafından desteklenmektedir. PKK'yı yöneten İmralı değil, küresel siyasettir. Erdoğan siyaseti de, bunun içimizdeki uzantısıdır. İçimizdeki Kürt Kapanı'na bu çerçeveden baktığımızda, PKK ile Erdoğan siyaseti arasındaki farkın, birinin silahsız diğerinin silahlı olmasından başka bir şey olmadığı görülecektir. Başka bir fark daha ararsanız eğer, biri, yasal değişiklik yaparak küresel hedefe ulaşmak, diğeri ise halk isyanı ile ulaşmak yolunda gitmektedir. Gidilen yol aynıdır: bir Kürt devleti!

Hal böyleyken, PKK örgütü ile anlaşma ya da uzlaşma yoluyla barışa gitmek mümkün müdür? Hayır. Neden hayır? Çünkü PKK'yı ayakta tutan İmralı ya da benzerleri değildir. Burada barışa gitmeyen PKK siyaseti değil, bu küresel siyasettir, çünkü yöneten odur. Kitabımızın ikinci bölümünde, bu siyasetin nasıl kurgulanmış olduğunu ayrıntıları ve belgeleriyle açıklamıştık. Sözlerimizin doğruluğu konusunda bir şüphe var ise eğer, lütfen PKK'nın para kasası ve trafiğine bir bakınız, siyasi cephe teşkilatına bir bakınız. Her ikisinin de Avrupa'da olduğu görülecektir. AB istese engelleyemez mi?

Elbette engeller ama bunu yapmaz, çünkü PKK siyaseti, kendi siyasetinin silahlı uzantısıdır. Hâlâ sözlerimizin doğruluğundan bir şüphe var ise eğer, PKK'nın silahlı cephesine bir bakınız, kamplarına bir bakınız. Her ikisi de Irak'tadır, Barzani bölgesinde ve ABD'nin himayesindedir. ABD istese engelleyemez mi, elbet engeller ama yapmaz bunu. Çünkü PKK, küresel güçlerin küresel siyasetinin silahlı bir aracıdır. Eskiden savaş denilirdi buna ama şimdi değişti, terör diyorlar adına. Peki ya Erdoğan siyaseti, o istese PKK'yı bitiremez mi? Elbette bitirir, PKK'nın yeri belli ini belli, destekleri belli, Türkiye'nin gücü bu terörü bitirmeye yeter. Ama bu siyaset terörü bitirmez, çünkü kendisi de küresel siyasetin bir aracı durumuna düştüğü için, Kürt devleti kurgusunu bozacak bir eyleme girişemez.

Şu soruyu sorabilirsiniz: Türkiye'nin Doğu'sundaki siyasi gelişmeler Kürt devleti için zaten bir zemin hazırlamıştır, o halde ABD ya da Erdoğan siyaseti PKK'dan vazgeçemez mi? Hem geçmez, hem geçemez. Vazgeçmezler, çünkü PKK ile işleri bitmedi henüz, sırada İran var, Suriye var. Olası bir İran savaşında PKK'yı kullanacaklar. Öte yandan "Büyük Kürdistan" parçalarını birleştirmek için, zamanı geldiğinde İran ve Suriye'ye karşı PKK'yı kullanacaklar, bu yüzden vazgeçmezler. Vazgeçemezler, çünkü PKK'yı öylesi bir kurumsal yapıya ulaştırdılar ki, yok etmek için harekete geçtiklerinde, PKK'nın da karşı atakları ortaya çıkacak, bundan çekiniyorlar. PKK'nın karşı atağı nedir? PKK, AB ülkelerinde yaygın bir siyasi cepheye sahiptir. Türkiye'de ise, Habur olayı ile halkla bütünleşmiş ve halkın temsilcisi konumuna gelmiştir. Irak kuzeyinde Barzani içinde silahlı unsurlar yerleştirmiştir. Barzani bölgesinde, bugün peşmerge olup geçmişte PKK olan binlerce insan vardır. Dolayısıyla, olası bir ABD harekâtında PKK'nın karşı koz olarak kullanabileceği üç önemli alan ortaya çıkmaktadır. Birincisi, Avrupa ve Türkiye'de ağır toplumsal olaylar çıkarmak. Türkiye'de çıksın, biz alışık can vermeye, bu yüzden küresel güçler bizim kayıplarımızı umursamayacaktır, şimdiye kadar umursamadıkları gibi. Ama ya Avrupa?

AB ülkelerinde çıkacak ve günlük yaşamı felç edecek toplumsal olaylar, AB siyasetini rahatsız eder ve oradaki insanlar bizim çektiklerimize katlanamaz. Bu demektir ki AB siyaseti, PKK'ya karşı bir harekâta destek vermeyecektir. Öte yandan, Irak kuzeyindeki PKK'ya yönelik bir ABD harekâtında ise, PKK-Barzani çatışması kaçınılmaz bir durum olarak ortaya çıkar. Bu da, küresel siyasetin Kürt devleti projesini sekteye uğratacağı için ABD, böyle bir harekâtı asla yapmayacaktır. Sonuç olarak PKK sorunu bizi terk etmeyecektir. Barzani peşmergesi ölmesin ya da Avrupalı insanlar rahatsız olmasın ya da küresel projeler sekteye uğramasın için, Mehmetçik ve bizler, Erdoğan siyaseti tarafından terör ateşine atılmaktayız.

Bu tablo içerisinde, PKK ile sözde uzlaşma zeminin aranması ya da BDP ile barış görüşmeleri gibi konular, bize kurulmuş olan tuzağın bir başka yönüdür. Amaç; bu tür arayışlarla kamuoyunu oyalamak ve yapılması düşünülen anayasal değişikliklere zemin hazırlamaktır. Bu zemin, referandum sonrasında hemen hazırlanmaya başlamıştır. Erdoğan siyaseti, PKK'nın siyasi kolu BDP ile görüşmelere başlamış ve PKK örgütü de sözde eylemsizlik kararı almıştır. Bugün Ekim 2010'dur. Kış gelmektedir. Yurt içinde PKK üyeleri, yurt dışındaki kamplarına gitmek için yola çıkmıştır bile. Kısacası örgütün kış uykusuna geçme zamanıdır. Dolayısıyla adına eylemsizlik diyerek, sözde uzlaşma arayışlarına geçmek, örgüt için bir siyasi taktiktir. Bu taktik aynı zamanda Erdoğan siyaseti için de geçerlidir, çünkü referandumdan güçlü çıkmış ve anayasal değişikleri yapmak için de bir zemin kazanmıştır. 2011 yılı ilk döneminden itibaren, örgüt kış eğitimini yaparak gelecek yaza eylem için hazırlanırken, Erdoğan siyaseti de anayasal düzenlemelerle bir Kürt devletine yasal temel oluşturmaya çalışacaktır. Önümüzdeki yaz aynı zamanda genel seçim yazıdır. AKP zihniyeti, teröre son vereceğini kamuoyuna anlatarak oy toplamaya çalışacaktır. Hatta bu düzenlemelerle ülkeye barış geleceği iddiasında bulunarak güven kazanmaya gayret edecektir. Diğer tarafta eylem hazırlığını tamamlayan PKK örgütü, baharla birlikte ara sıra

eylem yaparak bir yandan varlığını sürdürecek, öte yandan "barış isteniyorsa eğer anayasal düzenleme" yapılmasının şart olduğunu söyleyerek Erdoğan siyasetine güç kazandıracaktır. İşte iç siyaset yönünden Kurt Kapanı budur. Türkiye, örgüt ve siyaset sarmalına alınacaktır. İçine çekildiğimiz tuzağın dış siyaset yönü ise, ABD ve AB'nin, "Türkiye iyi yolda yürüyor" diyerek Erdoğan siyasetine verdiği desteğin sürdürülmesiyle şekillenecektir. Bu da Kurt Kapanı'nın dış sarmalıdır. Peki, iç ve dış siyaset, karşımıza nasıl bir anayasa çıkaracaktır? Öncelik, Anayasa'nın 66. maddesinde yazılı olan "Türk" kimliğinin kaldırılmasına verilecektir. Buna ait çalışmalar da başlamış durumdadır. Bakın Yeniçağ'dan Fatih Erboz'un yazısına;

> *"TBMM'de zaman zaman yaşanan birçok kavgada ismi ön planda olan AKP Grup Başkanvekili Ayşenur Bahçekapılı, hükümetin 'PKK açılımı' politikasının bir sonucu anayasanın değiştirileceğini belirterek, 'Demokratikleşmek için Türklük tanımının anayasadan çıkması gerektiğini' dile getirmişti. Açılım çerçevesinde, dağlardaki Türklükle ilgili yazıların kaldırılması, öğrencilerin 'Andımızı' okumaması gibi taleplerle birlikte, 66. maddedeki Türklük tanımının da değiştirilmesi talebi dile getirilmişti. 301. maddedeki değişikliğin ardından alevlenen tartışmalar sırasında AKP Grup Başkanvekili Ayşe Nur Bahçekapılı, 'Anayasayı değiştireceğiz, vatandaşlıktaki Türklük tanımını kaldıracağız. Yoksa demokratikleşmeyi yapamayız. Herkes kendi etnik kökenini ifade edebilecek ve üst kimlik olarak 'Türkiye Cumhuriyeti vatandaşıyım' diyecek. Bu sorunu çözer' demişti. BDP ise anayasanın başlangıç bölümüyle birlikte 66. maddenin de değiştirilmesini talep etmişti. ABD'de yayımlanan raporlarla Türklüğe karşı girişilen altyapı hazırlığı ortaya çıkmıştı."*

Ardından Kürt-Laz-Çerkez gibi çok etnik farklılıkları ifade eden "genel bir kimlik" arayışına geçilecektir. Bakınız adı TRT olan TRT'ye; "TRT Kürt" açtılar. Yetmedi, "TRT Arap" açtılar; yetmedi, şimdi de "TRT Türk" açtılar. Ne demektir bu? "Türk ülküsü" etnik bir kimliğe dönüştürülebilir

mi? Projenin bir parçası işte bu: kimliksiz toplum, kimliksiz birey! Burada yaratılmak istenen "genel kimlik" aslında kimliksiz bir toplum ve bireyi ifade etmek için kullanılacaktır. Bunun üzerine çok din, çok dil, çok bayrak, çok toprak gibi tek olan devleti ve tek milleti parçalamak ve Doğu'da ayrı bir devlet ve millet yaratabilmek için, aklınıza gelen her "çok" u ekleyebilirsiniz. Peki, bunu da yapsalar, Türkiye aradığı huzur ve güvenliğe kavuşacak mıdır? Hayır. Çünkü küresel siyasetin adı PKK olan örgütü, nihai hedefe ulaşılıncaya kadar ortadan kaldırılmayacak, bir tehdit unsuru olarak yanı başımızda yaşatılacaktır, ta ki bu örgüt, kurulması planlanan Kürt yönetiminin başına geçinceye ve teröristlerin de bu yeni oluşumun güvenlik gücü oluncaya kadar. Hatırlarsınız, Erdoğan siyaseti "Özel Ordu" diyerek böylesi bir çalışma da başlatmıştı, ancak Türk Ordusu ve kamuoyunun tepkileri üzerine geri çekilmişti ve bu konuyu gündemden şimdilik kaydıyla düşürmüştü.

Peki, ne olacak, biz ne yapacağız?

Bize ne ile kapan kuruyorlar? Kürt ile. Peki, Türkiye'de Kürtlerin ne sorunu var da, bu sorun karşımıza küresel siyasetin bir parçası olarak çıkıyor? Kürt kardeşlerimizin elbette sorunu var, yaşamak istiyorlar ama insanca, asıl sorun bu. Peki, onları yaşatmayan kim? Peki, bu insanlarımızı bu hale düşüren kim? Ortaçağ'dan kalma feodal yapıyı kim yaşattı, kim insanlarımızı bu ağaların insafına terk etti? Siyaset, evet, siyaset bu insanlarımızın sorununu görmezden gelip, ağalarla işbirliği yaparak bizi bugünlere taşıdı. Şimdi insanca yaşamak isteyen insanlarımızın bu sorunları görmezden geliniyor ve küresel siyasete paralel olarak, yaşadığımız trajediye "Kürt sorunu" deyip Kürtleri çengele takıyorlar, Kurt Kapanı'ndaki çengele. Ardından da bizi salıyorlar kapana girmemiz için. İşte bunu engellemeliyiz. Ne kardeşimiz olan Kürtler yemdir, ne de Türk milleti bu tuzağa düşer. Türkiye'nin, Kürt kardeşlerimizi bu çengelden kurtaracak gücü vardır. İnsanımızı insanca yaşatıp sorunları çözecek gücü vardır. Artık gücümüzü bilmenin, görmenin ve göstermenin zamanı gelmiştir.

Artık PKK örgütünü, bir terör örgütü olarak görmekten ziyade, ABD-AB-İsrail'in küresel projesinin "silahlı ayağı" Erdoğan siyasetini de bu projenin içimizdeki "siyasi ayağı" olarak görmenin de zamanı gelmiştir. Bu dış siyaset, silahlı bir örgüt oluşturmuş ve adında da PKK demiştir. Aslında bu örgüt bizim örgütümüz değil, bu üçlünün karma bir silahlı gücüdür. Yine bu dış siyaset, küresel projesini destekleyecek ve işletecek bir iç siyaset ayağı oluşturmuş, adına da Erdoğan siyaseti demiştir. Bu durum aslında, Türkiye için bir savaş nedenidir. Çünkü vatan saldırı altındadır ve bu saldırıyı yapanlar bellidir, destekleyenler bellidir, himaye edenler bellidir. Devletin ve milletin bekası, silahlı bir güç tarafından tehdit edilmektedir. Bu silahlı güç topraklarımıza saldırmaktadır. Hiçbir devlet, kendi bekasına yönelik bu ağır ve yakın tehdidi görmezden gelemez. Bu hal ve şartta Türkiye'nin artık tek çıkış noktası vardır: O da; izlenen bu siyaseti değiştirmektir. Türkiye gücünü göstermeli ve savaşı göze almadan barışı beklemenin, artık bir hayal olduğunu görmelidir. Bu hayalle yaşamanın ise, hem ülkemize hem de çocuklarımızın geleceğine en büyük kötülük olacağının farkına tez elden varmalıdır. Kitabımızın adındaki Kurt Kapanı'nın gerçek anlamı ve yüzü de işte budur. Türkiye'ye kapan kurulmuştur. Kendi kardeşimiz olan Kürtler, bize kurulmuş kapanda yem olarak kullanılmaktadır. Bu kapana düşmek demek, kendi kardeşlerimizi yok etmek demektir. Aynı zamanda kapandaki bu yeme takılan bir Türk milleti için de sonun başlangıcı demektir. Türkiye, ne pahasına olursa olsun bu kapana düşmemelidir. Bunun için Türkiye'nin çıkış yolu vardır. Türk milleti asla çaresiz değildir.

Önce Güvenliği Sağlamak

Ülkemizde önce güvenlik sağlanmalıdır. Bizler "önce güvenlik" dediğimiz zaman, bazı uzmanlar ortaya çıkıyor ve bu

sözlerimize karşılık, "Bunlar denenmiş yöntemler, başarıya ulaşma şansı olmayan tercihler" gibisinden kamuoyuna açıklama yapıyorlar ama söyledikleri doğru değil. Doğru değil, çünkü bir devletin devlet olabilmesi için vatandaşının mal ve can güvenliğini sağlaması şarttır. İnsanların özgür iradeleriyle düşünmesi, karar vermesi ve yaşaması için bir güven ortamı sağlamak, devletin ilk görevidir. Özgür iradenin olmadığı bir ortamda ne demokrasi olur ne de insan hakkı. Bugün bize ekranlardan demokrasi ve insan hakkı dersi verenlere sorumuzdur; güvenliğin olmadığı bir yerde, insanlarımız nasıl temel hak ve özgürlüklerini kullanacaktır?

Bakın Diyarbakır'a... Bir köşede Başbakan, diğer köşede terör örgütü, ikisi de otorite. Başbakan ardında aldığı devlet güçleriyle halk üzerinde otorite, terörün siyaseti de ardına almış silahlı kanunsuz güçleri: o da otorite. Biri demokrasi dersi veriyor insanlara, yüzlerce polisin korumasında, diğeri de kepenk kapattırıyor ticaret yapmak isteyen halka. Demokrasi dersi veren bilmez hiç, bu insanların Anayasa ile güvence altına alınmış hak ve özgürlüklerini kullanamadığı? Bilir ama terör üzerinden siyaset yaptığı için, görmezden gelir. Hadi gidelim bakalım Hakkari'ye! Gidemeyiz, neden? Çünkü can güvenliği yok. Peki, nerede bizim seyahat özgürlüğümüz? Seyahat etmek bir insan hakkı değil midir? Haydi, Cumhurbaşkanı alsın bakalım ailesini yanına da, gitsin bakalım Berçalan Yaylası'na! Gidemez, "Koruma Ordusu" olmadan gidemez, neden? Çünkü terör örgütün tehdidi var, bir eylem yapabilir, hayatı tehlikeye düşebilir. Cumhurbaşkanı'nın gidemediği bir yere, biz sıradan insanlar nasıl gideceğiz? Hani bizim insan haklarımız? Hani bizim yaşam hakkımız, seyahat özgürlüğümüz, ticaret özgürlüğümüz? Yok, hepsi tehdit altında, terör devlet içinde otorite olmuş. Peki, bu mudur demokrasi? Bu mudur insan hakları? Kimse kendini kandırmasın, PKK terör örgütünün otoriter olduğu bir bölgede devlet yok demektir. Devlet yok ise eğer, demokrasi de yoktur, temel hak ve özgürlükler de yoktur!

Biz ısrarla vurguluyoruz, diyoruz ki güvenliği sağlayın,

çünkü siz devletsiniz, diyoruz. Güvenliği sağlayın ki, insanlar özgür olsun, özgür düşünsün ve harekete etsin. Üstelik Anayasa emridir bu, güvenliği sağlamak. Bakın, Anayasa diyor ki:

> *"Madde 17. – Herkes, yaşama, maddî ve manevî varlığını koruma ve geliştirme hakkına sahiptir."*

Devlet, insanların bu hakkını koruyacak, yaşam hakkını güvence altına alacak. Bunu yapmanın yolu da, ülkemizin her karışından devlet otoritesini sağlamaktan geçer. Sporun bakalım İçişleri Bakanı'na, her gün ekranlarda, bize insan hakkı dersi veren İçişleri Bakanı'na sorun, ilk görevi nedir? Bakan'ın ilk görevi yurt içinde emniyet ve asayişi sağlamaktır! Bu vazife, İçişleri Bakanlığı'na düşen bir görev ve sorumluluktur. Bakanlık bu vazifesini polis ve jandarma güçleriyle yerine getirir. Bu da bir kanun emridir. 1937 yılında çıkarılmış olan Emniyet Teşkilatı Kanunu'nun ilk maddesi bu emri düzenler:

> *"Madde 1 - Memleketin umumi emniyet ve asayiş işlerinden Dahiliye Vekili mesuldür. Dahiliye Vekili bu işleri, kendi kanunları dairesinde hareket eden Emniyet Umum Müdürlüğü ile Umum Jandarma Komutanlığı ve icabında diğer bütün zabıta teşkilatı vasıtası ile ifa ve lüzum halinde İcra Vekilleri Heyeti kararı ile ordu kuvvetlerinden istifade eder."*

Nedir emniyet? İnsanlarımızın temel hak ve özgürlüklerini kullanabileceği emniyetli bir ortam sağlamak demektir. İnsanlarımızın yaşam hakkının korunması için, emniyet için kurulmuş teşkilatların fiilen tedbir alması demektir. Peki, asayiş nedir? İnsanlarımızın, özgürce temel hak ve hürriyetlerini kullanabilmesi ve kullanabileceğine inanması demektir. En sade mantıkla konuya yaklaştığımızda, Berçalan Yaylası'na ailemizle piknik yapamaya gidemediğimize göre, bu ülkede emniyetin olmadığı düşünülecektir. Terör korkusu hâlâ içimizde olduğuna göre de, asayiş de yok demektir. Peki o zaman, bu İçişleri Bakanı'nın ne iş yaptığını sormak ve sorgula-

mak, en doğal demokratik hakkımız değil midir? Hakkımızdır, Bakan'ın hesap vermesi gerekir. En azından, vazifesini yapamıyorsa kendiliğinden istifa etmesi gerekir, ama yapmaz. Çünkü ülkemizde böyle bir gelenek henüz yerleşmemiştir. Bizim ülkemizde kimse, vazifesinde başarılı olmadığı ya da görevini yapamadığı için istifa etmez.

Türkiye iç güvenliğini derhal sağlamak zorundadır ve bunu sağlayacak gücü vardır. İç güvenliğimize tehdit olan PKK terör örgütünün bilinmeyeni yoktur. İç ve dış destekleri açık ve bellidir. Finans kaynakları, yeri, ini bellidir. Türkiye'nin polis ve jandarması içeride tehdit olan unsurları, ordumuzun da desteğiyle, yok edecek güçtedir. Bununla birlikte, örgütü içeride yok edebilmek için mutlaka dış desteğinin kesilmesi gerekmektedir. Dış destekleri iki ülkeyi işaret etmektedir: ABD ve AB. Irak bize tehdit değildir, onu saf dışı bırakmak Türkiye için zor değildir. Bunu yapabilmek için, Türkiye'nin izleyeceği dış siyasetle ABD ve AB'nin küresel politikalarını etkisiz hale getirmesi kaçınılmazdır. Türkiye'nin bunu başarabilmek için, her iki küresel güce savaş açması gerekmez. Karşılıklı çıkarlar dengesi üzerinde inşa edilecek bir dış politika yeterlidir. Yeter ki Türkiye, "Bu oyunda ben de varım" diyerek ortaya çıkabilsin. Çıkacak güç vardır ama bunu yapacak siyasi irade yoktur.

İşimiz biraz zor olsa da, güvenlik tez elden sağlanabilir. Önce halkın, devletine olan güvenini tazelemek gerekmektedir. 1978'den günümüze siyasetin yanlış karar ve uygulamaları, Doğu Anadolu'da yaşayan halkımızı canından bezdirmiş ve devletine olan güvenini nerdeyse yok etmiştir. Bu yüzden, önce bu güvenin sağlanması şarttır. Bunun için de Türkiye'nin çıkış yolu vardır. Devletimizi yöneten siyasetin, önce Diyarbakır'a gitmesi ve halkın huzuruna çıkıp, "Ben devletim" demesi gerekir. Başlangıçta halk, siz ne kadar da deseniz ben devletim diye, inanmayacaktır. Kolay değil, otuz yıldan fazla bir süredir devletini göremedi bu halk. Devlete güvenip de koyunu kuzusunu satanlar şimdi perişan, yardım eden yok, çaresiz. O halde inandırmanız gerek halkımızı devlet olduğu-

nuza. İnandırabilmeniz için de gücünüzü, herkesin anlayabileceği ve görebileceği bir dille göstermeniz gerek. Öyle ya devlet olarak yıllardır Doğu'da güç kaybettiniz, Barzani-Talabani peşmergeleri karşısında güç kaybettiniz, PKK karşısında nerdeyse yok oldunuz, bu nedenle ilk olarak devletin bir güç olduğunu yapacağınız eylemlerle göstermeniz gerekir. Bunun da ilk şartı Irak'a askeri harekât yapmaktır. PKK'yı orada tarihten silmektir. Barzani-Talabani'ye güç göstermektir. Üstelik bunu da, ABD'ye rağmen yapmanız gerekmektedir. Yapınız, korkmadan çekinmeden yapınız. Göreceksiniz ABD anlayacaktır güç olduğunuzu, hem de bağımsız. Hepsi anlayacaktır Irak'takilerin. Bu ilk adımdır. Eğer ki ilk adımı atabildiyseniz, dönün Diyarbakır'a, halkı toplayın ve deyin ki, "Ben devletim!" Halk biraz şaşıracaktır, çünkü kafese konulmuş, hatta kapatılmış Türk'ün sesi, son otuz yılda ilk kez böylesine güçlü çıkmaktadır. Şaşıracak ama yine de size inanmayacaktır. Öyle ya koruculara da zamanında güven vermiştiniz, ama şimdi terk ettiniz, size nasıl güvensin halkımız? Bu durumda ikinci adımı atmanız gerekecektir. Çıkarın AB'ye bir diplomat ordusu, alın elinize BM kararlarını ve PKK'ya terör örgütü diyen AB kararlarını. Bu kez AB'ye haykırın, deyin ki, "Bak AB, yıllardır bu PKK'ya destek verdin, senin bu desteğin yüzünden benim evlatlarım can verdi, yeter artık. Ya bu desteği kes ya da ben keserim" deyin. Deyin, korkmayın, göreceksiniz kesecekler PKK'ya verdikleri destekleri, belki de tek tek yakalayıp teslim edecekler.

Bunu da sağladıysanız, dönüp gelin tekrar Diyarbakır'a. Toplayın halkımızı meydana ve deyin ki, "Ey halkım ben devletim. Benim dışımda kimse sizin üzerinde otorite olamaz. Bu ülkede tek güç vardır, o da devletin gücüdür" deyin. Bu kez gerçekten halkımız şaşıracak, benim de bir devletim varmış, diyecek ama bu da yetmeyecek, çünkü dışarıda Baydemir vardır, PKK vardır, onu gözleyen. O zaman üçüncü adımı atıp PKK'nın siyasi kol ve kanatlarını etkisiz hale getirin. Bu ülkenin kanunları yok mu, uygulayın. Bu ülkede terörün siyaseti olmak suç değil mi, kanunları uygulayın. Parti

kapatmanıza gerek yok, kanunları uygulayın yeter.

Bunu da başardıysanız eğer göğsünüzü gere gere yeniden Diyarbakır'a gidin ve halka, "Ben devletim evlatlarım, yaralarınızı sarmaya geldim" deyin. Deyin ve işe koyulun, önce göçlerden başlayın, göçlerin yaralarını sarın. Devletin Valisi kömür kamyonlarına çıkacağına, çıksın halkın yaralarını sarsın. Ardından hayvancılığı geliştirin, açın yayları kuzulara. Kurun fabrikalarınızı. Açın okullarınızı, öğretin insanlara demokrasi nedir, Cumhuriyet nedir, diye. Öğretin ki halkımızı bilsin Cumhuriyet'in değerini, kıymetini ve sahip çıksın, ağalara beylere bırakmasın. Çocuklarımıza sahip çıkacağız, onları devlete teslim edeceğiz, cemaate değil. Atatürk ne diyor:

> *"Ölülerden medet ummak, medeni bir cemiyet için, şindir (lekedir). Efendiler ve ey millet, biliniz ki, Türkiye Cumhuriyeti şeyhler, dervişler, müritler ve meczuplar memleketi olamaz. En doğru en hakiki tarikat, medeniyet tarikatıdır."*

Bu güvenliği sağlayın, insanlarımızın devlete ve gücüne olan güvenini tazeleyin, inanın bana, ülkeye özgür düşünce ve yaşam hakim olacaktır. Güvenlik ortamında, istediğiniz her tedbiri, ister ekonomik ister sosyal, kolayca alabileceksiniz. Türkiye'yi istediğiniz aydınlığa taşıyabileceksiniz ve hemen ardından yaralarımızı saracaksınız...

Terörün Yaralarını Sarmak

Güvenlik sağlandıktan sonra Türkiye'nin yapması gereken ilk iş terörden doğan yaralarını sarmaktır. Türkiye terörden çok acı çekmiştir. Evlatlarımız can vermiş, evlatlarımız Gazi olmuş, yıllarca acılar bu ülkede hiç bitmemiştir. Bu acıların artık dinmesi ve yaralarımızın sarılması gerekmektedir. Türkiye'nin bunu yapacak gücü vardır. Yapılması gereken ilk iş koyun ve kuzularını bekleyen insanlarımıza bunları vermektir. Çünkü terör ve kaçakçılık, Doğu'daki insanlarımızın

koyun ve kuzularını elinden almıştır. Koyun demek, kuzu demek; can demektir onlar için. Canlarını geri verilmeli ve hayvancılık acilen geliştirilmelidir. 1990'lı yılları unutmayınız, insanlarımıza koyununu kuzusunu sattırdığımızı, korucu yapıp terörle mücadeleye bulaştırdığımızı unutmayınız. Bu insanlar devlete güvenip de sattı koyunu kuzuyu. Şimdi, yayla yok, koyun yok, kuzu yok. Öte yandan PKK devlet içinde devlet, bu insanlara geçmişin hesabını sormaya hazırlanıyor, görmüyor musunuz bunu? Bu insanlara yardım edin. Yaylalarını geri verin. Arısını, kuzusunu geri verin. Yapamaz mıyız bunu? Elbet yaparız, elbet. Ama şu yaşadığımız garipliğe bir bakın. Biz çıkmışız haykırıyoruz "hayvancılığı geliştirin, yaylaları kuzulara verin" diye. Bizim Erdoğan siyaseti sesimizi duymazdan gelip Avrupalı İnek ithal ediyor, bu ne yaman bir çelişkidir! Hani terörle mücadelenin ekonomik boyutu vardı? Hani Erdoğan, "Terörle mücadelenin çok boyutu vardır, biri de ekonomiktir," diyordu? Alın işte size mücadelenin ekonomik boyutu; geliştirin hayvancılığı, açın yaylaları, kurun et-süt-iplik-deri gibi kombine fabrikaları, insanlara iş verin, aş verin, para kazansın, insanca yaşasın. Bunu yapacak Türkiye'nin gücü yok mu? Var. Neden yapmıyorlar bunu, bir düşününüz...

Koyunlarımız ve kuzularımız yaylara çıktıktan sonra terörle mücadelenin sosyal boyutunu ele almalıyız. Terörden doğan en büyük yara göçlerdir. Terör yüzünden 1.5 milyon insanımız yerinden yurdundan göç etmiş ve şimdi sefalete düşmüştür. Bakın bir İstanbul'a, polisimize Molotof kokteyli atan kim? Bakın bir Mersin'e, karakolumuza saldıran kim? Polisimize her yerde taş atanlar kim? Hepsi göçle gelenler, hepsi göçle gelenlerin çocukları. Bu sosyal yarayı derhal sarmamız gerekiyor. Göç etmiş insanlarımıza para vermek ve oy istemek yerine sorunlarını çözmemiz gerekiyor. Göçlerle gelen insanlarımızın hem kendilerine hem de çocuklarına sahip çıkmak zorundayız, onları hem mafyadan hem de PKK'dan kurtarmalıyız. Onları insanca yaşatmalıyız ki, devlet yaşasın! Bu sorunları çözecek gücü yok mu Türkiye'nin? Var ama iste-

miyorlar ki, bu sorun çözülsün. Bugün ülkemizde göçlerden bahseden var mı hiç? Yok. Neden? Çünkü göç sorunu çözülürse PKK'nın Kürt siyaseti taban kaybeder de ondan, hani şu Çiller'in yaratmış olduğu halk tabanı. Bu sorun çözülmelidir. Valilerimiz kamyon üstüne çıkıp kömür dağıtacağı yerde, oturmalı Sosyal vakfın başına ve bu sorunu el birliğiyle çözmelidir.

Koyun kuzu yaylaya çıktığında, göçle gelen insanlarımızın sorunları çözüldüğünde, artık okullarımızı açma zamanıdır, hepsini. Açılmalı okullar ve demokrasi ve insan hakları nedir, öğretilmeli insanlarımıza. Okul demek öğretmen demektir, aydınlanma demektir. Okul demek bayrak demektir, devlet demektir. Açın okullarımıza yurdumuzun dört bir köşesine. Kaldırın şu özelin özeli olmuş okulları, devletleştirin yurtları, pansiyonları, ışık evlerini, okullarını. Çocuklarımızı neden bir cemaatin eline ve insafına terk ediyorsunuz! Hani sosyal devlet! Şu halimize bir bakınız; biz haykırıyoruz, diyoruz ki, *"Doğu cehaletten yanıyor, bu yangını söndürmek için okulları açın"*. Ama Erdoğan siyaseti okulları kapatıyor, taşımalı sistem deyip öğretmeni köylerden uzaklaştırıyor ve köyler imamlarımıza kalıyor, bu ne yaman bir çelişkidir!

Yapalım tüm bunları, yapacak gücümüz var. Çin'e, Rusya'ya tatile gideceğimize Şemdinli'ye gidelim, ülkemizi tanıyalım, insanlarımızı tanıyalım. Balını alalım, kıymetini bilelim, cevizini, kilimini alalım. Bu iş verir, aş verir, iç turizmi geliştirir. Hayal değil bunlar, bir gerçek, hepsi yapılabilir. Alalım öğretmenlerimizi, öğrencilerimizi, verelim harçlıklarını, gönderelim Doğu'ya, Batı'ya, insanlar birbirini görsün, tanısın, hali nicedir bilsin, görsün, öğrensin. Bu bizim birlik ve beraberliğimizi güçlendirecektir. Bu bizi ayrıştırmayacak, aksine bizi bize bağlayacaktır. Bunlar öncelikli düşüncelerimizdir, kısa sürede hayata geçirebileceklerimizdir. Bunların ötesinde bakarsak eğer, çalışmak ama çok çalışmak zorunda olduğumuz da görülecektir. Üretmek zorundayız hem de çok üretmek. Seçtiklerimiz de söylüyor ama nedense düşünceler, iyi düşünceler bizim ülkemizde hayata geçilemiyor. Bakın ne

diyor bir vekilimiz[86]:

> *"Sayın Başkan, değerli milletvekilleri... Cumhuriyet Halk Partisi Grubu adına, hepinizi en içten sevgi ve saygılarımla selamlıyorum. Değerli milletvekilleri, yine köylerde dolaşıyoruz... Bilhassa Bursa'nın dağ köylerinde bununla karşı karşıyayız. Şunu açıkça söyleyebiliyorlar: 'Üretmek istemiyoruz.' Bunun anlamı nedir arkadaşlar; üretilmeyen bir Türkiye'de, Türkiye'nin sorunlarını çözmek mümkün değildir. Çiftçinin üretmesi lazım, ürettiğini satması lazım, sattığından para kazanması lazım, kazandığı parayla da insanca yaşaması lazım, çocuklarının geleceğinin de garanti altında olması lazım. Şimdi, siz ekiyorsunuz biçiyorsunuz, pazara gidiyorsunuz, satıyorsunuz, bir de karşılaştığınız tabloya bakıyorsunuz; masrafınız ile gelirinizi karşılaştırdığınız zaman cebinizden para çıkıyor. O zaman çiftçi diyor ki: 'Üretmeye ne gerek var, niye üreteyim? Eğer ben borçlanacaksam niye üreteyim?..' Onun için, üreten insanlarımıza sahip çıkılması lazım."*

Biz 1926'da Kayseri'de tayyare fabrikası kurmadık mı? Kurup da öz be öz Türk malı uçak yapmadık mı? Yapıp da yurt dışına satmadık mı? O fakir yıllarımızda yerli malı haftaları düzenleyip de üretmeyi teşvik eden biz değil miydik? 1961'de Devrim otomobilini yapmadık mı, öz be öz Türk malı otomobil? Yapmaz mıyız yeniden tüm bunları? Elbette yaparız, hem de en iyisini yaparız ama bu Erdoğan siyasetiyle bu dediklerimiz olmaz, çünkü onların işi bize hizmet değil, başkalarına hizmet. Bunları yapabilmek için, bu siyaseti değiştirmemiz gerek hem de tez elden...

Ulusal (Milli) Bir Dış Politika İzlemek

> *"EFENDİLER!*
> *Avrupa'nın bütün ilerlemesine, yükselmesine ve medenileş-*

86 CHP Grubu adına Kemal Demirel (Bursa), TBMM, Genel Kurul Tutanağı 22. Dönem 3. Yasama Yılı, 57. Birleşim, 10/Şubat /2005 Perşembe.

mesine karşılık Türkiye tam tersine gerilemiş ve düşüş vadisine yuvarlanadurmuştur. Artık vaziyeti düzeltmek için mutlaka Avrupa'dan nasihat almak, bütün işleri Avrupa'nın emellerine göre yapmak, bütün dersleri Avrupa'dan almak gibi bir takım zihniyetler belirdi.

Halbuki, hangi istiklal vardır ki, ecnebilerin nasihatleriyle, ecnebilerin planlarıyla yükselebilsin? Tarih, böyle bir hadiseyi kaydetmemiştir."

Mustafa Kemal Atatürk, 1922.

Anadolu'da huzur ve güvenlik içinde yaşamak istiyorsak eğer, Anadolu dışındaki hak ve menfaatlerimizi korumak zorundayız. En başta Irak'ta, Kerkük'te, Musul'da ve Kıbrıs'ta ulusal çıkarlarımızı korumak zorundayız. Allah Aşkına, bakın bir dış politikamıza; komşularla sıfır sorun diyorlar, bizim olanı her şeyi başkalarına veriyorlar, milli menfaatlerimizi yok sayıyorlar, nereye kadar gider bu iş?

Kıbrıs'ta çözüm yolu tıkanmıştır, çünkü Erdoğan siyaseti, Rumları devlet yapan hatta AB üyesi devlet yapan bir anlaşmanın altına imza atmıştır. Bakmayın siz medyaya, Kıbrıs'ta Rum kesimi yok artık, Rum devleti var, Kıbrıs Cumhuriyeti var, o da Rumların, çünkü Türk devletini tanıyan yok. Bu aşamadan sonra Türkiye'nin önünde iki seçenek kalmıştır; ya Kıbrıs Türk devletinin AB tarafından tanınmasını ve üye yapmasını sağlayacak, eşit iki ülke oturup sorunlarını çözecek ya da Türkiye, Hatay gibi bir çözüm bulup Kuzey Kıbrıs Türk devletini ilhak yoluna taşıyacaktır. Türkiye bu niyetini yüksek sesle dile getirsin, inanın bize, hepsi koşa koşa gelecek kapımıza, Türkiye'de neler oluyor diyerek.

Ermenilerle oturup konuşacak artık bir şeyin kalmadığı noktaya taşınmıştır Türkiye. Erdoğan siyaseti yapacağını yapmış ve Ermenilerle İsviçre'de anlaşma imzalayarak Ermeni sorununu tanımak noktasına gelmiştir. Türkiye Cumhuriyeti'nin sınırlarını tanımayan, soykırım, tazminat ve toprak talebinden vazgeçmeyen bir Ermeni ile oturup konuşacak değiliz artık. Azerbaycan'ın işgal ettiği topraklardan çekilmeyen bir Ermenistan'ı tanımak yerine işgalden çekilmeye zor-

lamak Türkiye'nin dış siyaseti olmalıdır. Bu siyaseti izleyecek Türkiye'nin gücü vardır.

Erdoğan siyaseti Irak'ta da Türkiye'nin kaybına yol açmıştır. Barzani'yi tanımak ve O'na bir Konsolos atamak, Türkiye'nin izleyeceği siyaset olmamalıdır. Barzani demek PKK demektir, bu gerçek artık hepimiz tarafından anlaşılmalıdır. Bugün Türkiye Barzani'yi durduramazsa eğer, gelecekte çocuklarımız Barzani ile savaş yapmak zorunda kalacaktır. Türkiye'nin Irak siyaseti, Irak'ın toprak bütünlüğü esasına dayanmalı ve Barzani'yi bu bütünün bir parçası olarak ama merkeze bağlı bir parçası olarak görmelidir.

Türkiye, tüm bunları yapabilir mi ya da mevcut küresel terör siyaseti buna izin verir mi ya da Türkiye bu siyasetten bağımsız bir politika izleyebilir mi? Elbette evet!

Türkiye Kıbrıs konusunda tavrını net ve açık alabilir ve bunu da kimse engelleyemez. AB'nin Kuzey Kıbrıs Türk devleti ile ticaret yapması durumunda Erdoğan siyasetinin AB üyesi yaptığı Rumlar, Türkiye'nin AB üyeliğini veto edeceğini açıklamıştır. Rumlar bile böylesi bir açık tavır alabildikten sonra Türkiye neden alamasın ki? Bu işbirlikçi medya Türk milletini hep küçümsüyor, hep küçültmeye çalışıyor, hep yabancıya bağımlı bir sömürge gibi bizi göstermeye çalışıyor. Bunlar doğru değil, biz küçük devlet ve küçük insanlar değiliz. Bizi küçük görmeye çalışanlar açsın Türk tarihini okusun, Kurtuluş Savaşı'nı okusun. Türkiye'nin önce bu psikolojik baskıyı üzerinden atması gerekiyor. Kendimize geldiğimizde açık ve net bir Kıbrıs politikası izlememiz gerekiyor. Bunu yapacak gücü var Türkiye'nin, kimse de bizi engelleyemez.

Türkiye Ermenistan'a açık ve net bir tavır alması gerekiyor. Kendi toprağımızı tanımayan bir Ermeni için, Türkiye'nin kıvrak siyaset izlemesine gerek yok. Onların tavrı açık, bizim de tavrımız açık olmalı ve Azerbaycan'a verdiğimiz desteği Ermeniler görmeli ve anlamalıdır. Türkiye bunu yapabilir, yapacak gücü de vardır. Bunu yapması için de bir savaş açması gerekmiyor, sadece onurlu bir duruş, dik duruş, onurlu bir siyaset yetiyor.

Türkiye'ye Irak konusunda tavır alabilir ve bunu dünyaya gösterebilir. Erdoğan siyasetinin bunca yıkımından sonra ve bunca güç kaybından sonra, Türkiye'nin bunu yapabilmesi için güç göstermesi kaçınılmazdır. Güç göstermek için de uluslararası hukuk Türkiye'den yanadır. Madem ki teröristler Irak'tadır, madem ki PKK bir terör örgütüdür, madem ki Türkiye terörist bir örgütün saldırısı altındadır, o halde yapılacak iş Irak'a girip bu örgütü yok edinceye kadar harekâtı sürdürmektir. Bu da Türkiye'nin en doğal hakkıdır. ABD'ye rağmen Türkiye bunu yapabilir mi? ABD'ye rağmen 1974'te Kıbrıs harekâtını yapabilen bir Türkiye, ABD'ye rağmen Irak harekâtını da yapabilir, bunu engellemeye de ABD'nin gücü yetmez.

AB'ye üyelik sürecinde olan bir Türkiye artık kendisi ile yüzleşmelidir. Demokrasi ve insan hakları AB istiyor diye değil, Türk insanı buna layık olduğu için gayretlerini sürdürmelidir. Türkiye kendini kandırmamalıdır. Doğu'da demokrasi yoktur, demokrasi ve insan hakları feodal ağaların tekelindedir. Ağalıkla beylikle demokrasi olmaz. Bunu AB biliyor da, biz mi bilmiyoruz? Herkes biliyor ama kimse söylemiyor. Anayasa resmi dil Türkçe dediği halde milyonlarca insan Türkçe bilmiyor. Toprak işleyenin elinde değil ağaların elinde. Erdoğan siyaseti toprağı işleyene değil, tapuyu elinde bulundurana teşvik veriyor, çalışan teşvik almıyor. Doğu'da ekonomi kayıt dışı, nerdeyse her şey kaçak. Milli eğitim bir cemaatin eline geçmiş, herkes istediği eğitimi yaptırıyor, herkes istediği şekilde beyin yetiştiriyor. Polise bir cemaat egemen olmuş, Hanefi Avcı haykırıyor bunu, duymuyor musunuz! Polis demek güvenlik demektir, yasaların eşit olarak herkese uygulaması demektir. Biz yasalara mı güveneceğiz yoksa cemaate mi? Böyle demokrasi olur mu hiç! Yargı siyasete düşmek üzere, biz kime güveneceğiz? Böyle demokrasi olmaz, girmeyelim bu halimizle AB'ye, çünkü AB bu bizim görmediklerimizi, nasıl olsa günü gelince, sorun olarak karşımıza çıkaracak. Adamlık bizde kalsın, biz çözelim iç sorunlarımızı, demokrasi sorunlarımızı. Bu sorunun adı Kürt sorunu

değil, insanlık sorunu, demokrasi sorunu. Bu sorunla Türkiye'nin yaşaması artık mümkün değildir. Böyle insan halkları olmaz! Bırakın AB'yi önce biz düzeltelim bunları. Bunları yapabilmek için kimseden nasihat almamıza gerek yok, bizim bilgi ve tecrübemiz, bizim tarih ve kültürümüz, bizim yetişmiş insan kaynaklarımız bize yeter.

Erdoğan siyaseti bunları yapar mı? Hayır. Bize hizmet etmeyen bir siyaset bu sorunları çözmez, çünkü bu sorunlar üzerinden siyaset yapıyor bunlar, terör yapıyor...

Son Sözlerimiz

"Efendiler!

İşittim ki bazı arkadaşlar yoksulluğumuzu bahane ederek memleketlerine dönmek istiyorlarmış. Ben kimseyi zorla Milli Meclise davet etmedim. Herkes kararında hürdür, bunlara başkaları da katılabilirler. Ben bu kutsal davaya inanmış bir insan sıfatıyla buradan bir yere gitmemeye karar verdim. Hatta hepiniz gidebilirsiniz. Asker Mustafa Kemal mavzerini eline alır, fişeklerini göğsüne dizer, bir eline de bayrağı alır, bu şekilde Elmadağ'ına çıkar, orada tek kurşunum kalana kadar vatanı müdafaa ederim. Kurşunlarım bitince bu aciz vücudumu bayrağıma sarar, düşman kurşunlarıyla yaralanır, temiz kanımı, kutsal bayrağıma içire içire tek başıma can veririm. Ben buna and içtim."

Mustafa Kemal Atatürk, TBMM, 23 Nisan 1920.

2010 Ekim itibariyle Erdoğan siyaseti, ülkeyi yöneten siyasetin adıdır. Sekiz yıldır, Türkiye'yi yöneten ve yönlendiren bu siyasettir. İzlediği politika açık ve nettir. Bu politika, birliğimizi Türk-Kürt diyerek ayrıştırmakta ve bunun bir devamı olarak Irak'ta bir Kürt devleti kurmayı amaçladığı için, geleceğimizi de tehlikeye atmaktadır. Geldiğimiz nokta, Özal'la başlayıp Çiller'le devam eden siyasi sürecin bir sonucudur, biri diğerinin devamıdır. Bu siyaset, Kürt sorununu çözmek

bahanesiyle bağımsız bir Kürt devletine doğru hızla yol almaktadır. Kürt devleti siyaseti, bizim siyasetimiz değildir. Bu siyaset küresel bir projedir, en yakın geçmişi 1920'nin Sevr'ine dayanmaktadır. Amaç Anadolu'daki Türk kimliği ve varlığını yok etmektir. Bu, aynı zamanda Avrupa'nın özlemini çektiği Bizans'a giden yoldur. Erdoğan siyaseti aldığı karar ve yaptığı uygulamalarla, her türlü milli (ulusal) değerlerinden uzaklaşarak, küresel projenin bir parçası haline gelmiştir. Bir bütün olan devletimiz ve milletimizin Türk-Kürt diye ayrışması, çocuklarımızın ve ülkemizin geleceği için ne kadar tehlikeli ise, Irak'ta bir Kürdistan'ın da hayata geçirilmesi de bir o kadar tehlikelidir, çünkü bunlar tuzaktır. Anadolu'nun deyimiyle bir kuş gibi ökseye geldik biz, Kürt adıyla kapana çektiler bizi. Aslında bu bir Kurt Kapanı'dır. Bir yanda demokrasi öte yanda insan haklarıyla bize bizle kurulmuş bir tuzaktır. Bu ökseden kurtulmak ya da Kurt Kapanı'na düşmemek bize bağlıdır. Tuzağı görür isek, düşmeyiz. Peki, ya tuzağı göremez isek? Peki, ya tuzağa düşer de, farkına varamaz isek? O zaman olacakları anlatalım...

12 Eylül 2010 referandumuna halkımızın katılım oranı % 73.71'dir. Katılanların % 57.88'i Erdoğan siyasetinin anayasa değişiklik paketine "evet" oyu vermiştir. Bu bir anlamda halkımızın bu siyasete vermiş olduğu güvenoyudur ya da Erdoğan siyasetinin çıkan oylardan anladığı budur. Bu demektir ki bu siyaset, durmaksızın yola devam edecektir, yani ayrıştırma siyaseti derinleştirilerek sürdürülecektir. Ama aynı zamanda, Başbakan Erdoğan'ın söylemiş olduğu, "Taraf olmayan bertaraf olur" siyaseti de yürürlüğe girecek demektir. Nasıl mı?

Daha şimdiden yargının yapısını değiştirme çabaları başlamıştır. Yargının siyaset yörüngesine alınmasıyla Erdoğan siyaseti, öncelikle kendine karşı siyasi güç olmak isteyenleri etkisiz hale getirebilmek için gayret gösterecektir, yani "karşıt olanları bertaraf etme" operasyonları başlayacaktır. Bu operasyondan herkes payına düşeni alacaktır. Bunda da öncelikle parayı yönetenler, sermaye kullananlar, yani ticaret

yapanlar ilk sırayı alacaktır. Dolayısıyla bu para dünyası ilk sırada tehdit altındadır. Erdoğan siyaseti karşıtı olan ya da görünen başta iş adamları, şirket sahipleri, ithalat ihracat işleriyle uğraşanlar, hepsi ama hepsi artık tehdit altındadır. Bunun örmeklerini çok gördük ve yaşadık biz. Odalar ve Borsalar Birliği Başkanı Rıfat Hisarcıklıoğlu, "Ülkede ticari işlerin iyiye gitmediğini" söylediği anda, Erdoğan siyaseti onlarca maliye müfettişiyle Hisarcıkoğlu'nun şirketlerine saldırmadı mı, teftişe almadı mı? Ne zaman ki Hisarcıklıoğlu bu söylemlerinden vazgeçti, teftiş de kalkmadı mı? Yarını daha nasıl göreceğiz ki biz, bugünden belli değil mi? Bu tür uygulamalarla, yani görev ve yetkinin kötüye kullanımıyla, Türkiye'nin ticari işleri ve hayatı Erdoğan siyasetinin emrine girecektir. Örneğin taraf olmayan TÜSİAD ya bertaraf olacak ya da bu bu siyasetin yanlışlarına göz yumacaktır. Bu şekilde Erdoğan siyaseti, bu mali gücü hizmetine alacak ve bunu zamanla siyasi güce dönüştürecektir. Siyasi güç demek halkın oyları demektir. Dolayısıyla bu oylar 2011'de Erdoğan siyasetine gidecektir. Ancak tuzağın erken farkına varır da, sermaye gücü olanlar ellerindeki imkânları örgütlü sivil toplum için kullanırsa eğer, meydan Erdoğan siyasetine bırakılmamış olacak ve plan işlemeyecektir.

Ardından sivil toplum örgütleri tehdit altındadır. Biraz daha seslerini "Erdoğan siyaseti karşıtı" olarak çıkartmaya başladıklarında siyasi yargı, siyasi polis, siyasi maliye, kısaca Erdoğan siyasetinin bütün güçleri bu sivil toplum örgütlerinin üzerine saldıracaktır. Bu durumda da ilk hedef Atatürkçü Düşünce Dernekleri olacaktır, çünkü Anadolu'da halkın, yaygın olarak sivil bir çatıda toplandığı tek yer ADD şubeleridir. Dolayısıyla bugünlerde İstanbul'daki soruşturmanın devamı olarak, ADD için yeni soruşturma başlatılırsa hiç şaşırmayınız. Amaç demokrasiye inanmış örgütlü toplumu yok etmektir. Bu dernekler susturulur ya da sindirilirse, Erdoğan siyaseti halkımı kolay etkilemek imkânı bulacak. Bu da oy olarak bu siyaset hanesine yazılacaktır. ADD bu tuzağın farkında olarak, toplumu bilinçlendirme faaliyetlerini daha da yoğun-

laştırarak sürdürmesi halinde, en azından halkımız gerçeklerin farkına varacak ve bu siyasetin tuzağına düşmeyecektir.

Bir diğer husus da şudur: artık tüm siyasi soruşturmalar İstanbul'dan yapılacaktır, hem de kendilerine Ergenekon savcısı denilmesine ses çıkarmayan savcılar tarafından yapılacaktır. Kod adı Ergenekon olan İstanbul'daki soruşturmalar daha da siyasallaşacak, daha da kurumsallaşacaktır. Aslında yargı siyasallaşacaktır. Bunun da anlamı şudur: siz ne savunma yaparsanız yapın, "gereği düşünüldü" denilip, "tutukluluk halinin devamına" hükmü verilecektir. Siz isterseniz dünyanın en namuslu insanı olun, sahte belgeler, sahte ses ve bilgisayar kayıtlarıyla, herkes artık soruşturma konusu yapılabilecektir. Hanefi Avcı bu gereği bize anlatılmak için, daha geçenlerde nerdeyse beş yüz sayfalık bir kitap yazmıştır. İleri sürdüğü iddialara Genelkurmay Başkanlığı dahi tepkisiz kalamamış ve askeri savcılar konuyu incelemeye almıştır. Bu ne demektir biliyor musunuz? Türkiye'de artık kimsenin güvenliği yok demektir. Güvenliği olmayan birey ve toplum tepkisizleşecektir. Bu da Erdoğan siyasetine yarayacaktır. Eğer ki Cumhuriyet savcıları, yasalardan aldıkları güçle siyasetin işlemiş olduğu suçlar üzerine giderek soruşturma ve yargılama sürecini başlatmaları halinde, bilinçli toplumun direncini sağlamlaştırmış olacak, bu da halkımızın siyasetin akıntısında sürüklenmesini engelleyecektir.

Medya tehlikededir. Medya patronları hedeftedir. Özgür ve bağımsız kalemler, yazarlar, çizerler tehdit altındadır. Bakın işte, 12 Eylül referandumundan hemen sonra, Haber Türk gazetesinin en önemli kalemlerinden Bekir Çoşkun da işten çıkarıldı, daha önce Hürriyet'ten çıkarılan Emin Çölaşan gibi. Bakın araştırmacı Bülent Tanla'nın referandum sonrası açıklamalarına:

> *"AKP bugünkünden daha yoğun bir kampanya yapacak. Medya desteği tarihimizde görülmemiş bir seviyeye ulaşacak. Buna içerik ve sahiplik de dahil. Bugün yaşadıklarımız yaşayacaklarımızın yanında meltem esintisi gibi kalabilir. Sadece rek-*

lam ve medya değil, bankalar, finans kuruluşları da bu destek konvoyuna katılacak. AKP merkez partisi olmak için bazı partileri parçalayacak ya da yolu üzerindeki bazı küçük partileri yutmaya çalışacak."[87]

Medyanın bu durumu ağırlaşarak devam edecek, yakın gelecekte bizi tehlikelerden haberdar edecek kalem de kalmayacaktır, ekran da. Zaten sayıları azdı, daha da azalacak, belki de kalmayacaktır. Bu demektir ki, bütün ekranlar ve bütün kalemler Erdoğan siyasetinin emrine girecektir. Bunun da anlamı şudur; halkımız gerçeği göremez hale getirilecek ve 2011'de, ekran ve kalem yoluyla oylar Erdoğan siyasetine yöneltilecektir. Ancak medya, anayasal basın özgürlüğünden ve basın ahlakından alacağı güçle, siyasetin gizli plan ve projelerini açığa çıkaracak habercilik anlayışını sürdürürse, bilinçli toplum Erdoğan siyasetine fren olabilecektir.

Artık özel yaşamımız da tehdit altındadır. Daha da ötesi, Türkiye'de herkes ama herkes fişlenecektir, AKP yanlısı AKP karşıtı gibi. Bütün iş adamları, gazeteciler, akademisyenler, sendikalar, sivil toplum örgütleri, özel sektör, bütün memurlar hatta asker ve yargı "AKP yanlısı", "AKP sempatizanı", "AKP karşıtı" şeklinde fişlenecektir. Bunu zaten AKP Milletvekili Avni Doğan bunu bize açık açık ekranlardan söylemedi mi[88]:

"Kahramanmaraş Milletvekili Avni Doğan, Türkiye'nin 10 yıl daha partilerine ihtiyacı olduğunu öne sürerek, '... Onun için biz desteğinizi istiyoruz.Türkiye'nin 10 sene daha ihtiyacı var. Her yerde, Karacasu'da ihtiyacı var.. Türkiye'de ihtiyacı var. Eğer biz birazcık tökezlersek, bu Ergenekoncular falan bu defa çok kötü intikam alır, halktan. Bu memlekette kimin kızının başı örtülü, hepsini fişlemişler. Kimin çocuğu İmam Hatip'e gidiyor hepsini fişlemişler. Kim muhafazakar, kim ramazanda oruç tutuyor hepsini fişlemişler. Eee şimdi biz onları fişliyoruz. 40 sene onlar bu

87 Vatan Gazetesi, 24 Eylül 2010.

88 En Son Haber, 20 Şubat 2010.

halka yaptı, inşallah sıra bizde. Yapmaya çalıştığımız bu arkadaşlar..."

Bu ne demektir biliyor musunuz? AKP'ye karşı gurupta olanların telefonları dinlenecek, banka kayıtları, bilgisayar kayıtları, aile yaşamları, özel yaşamları didik didik edilecektir, demektir. Aslında bunlar zaten yapılmaya başlanmıştır; bakın Kod adı Ergenekon olan soruşturmaya, soruşturmanın kalmayan gizliliğine, dinlenen telefonlara, araştırılan banka kayıtlarına, hepsi hep kayıt altına alınıyor hem de yayınlanıyor. Şimdi ise bu durum daha da organize hale gelecek ve Erdoğan siyasetinin bütün gayreti, karşıt olanları tasfiye etmek olacaktır. Bu demektir ki "insanlar tepkisizleştirilecek" ve Erdoğan siyasetinin akıntısına sürüklenip gidecektir. Bu da, bu siyasete destek anlamına gelecek ve oy olarak sandığa atılacaktır. Bununla birlikte, Cumhuriyet'in ve demokrasinin erdemine inanan bizler, bize ve başkalarına yapılması muhtemel haksızlıklara direnir isek, bu durum topluma örnek teşkil edecek ve halkımızın sağduyusu bu siyasete izin vermeyecektir.

ABD'nin küresel BOP projesine karşı çıkan ordumuz da tehdit altındadır. Ordumuz ve yargımız üzerindeki baskılar sürdürülecek, ta ki etkisizleştirilinceye kadar devam edilecektir. Olmazsa Ergenekon devreye girecek ve yeni soruşturmalar başlatılacaktır. Etkisiz Ordu ne demektir? Etkisiz Ordu Erdoğan siyasetinin Kapıkulu Ordusu demektir. Yani bu siyaset "çekil" diyecek Ordu'ya Kıbrıs'tan, çekilecek! "Tanı" diyecek Barzani'yi, Ordumuz Barzani'nin Kürt devletini tanıyacak. Tanımakla kalmayıp Barzani Ordusuna, zamanı geldiğinde bize karşı savaşması için eğitim de verecek. "Aç" diyecekler Ermeni Kapısını, Ordumuz açacak. "Git savaş" diyecekler Afganistan'da, ordumuz savaşacak Afganlı kardeşlerimizle. İşte Kapıkulu olmak böyle bir şey. Zaten bir ordu mensubu çıktı ekrana, açık açık söyledi bunu. Üstelik bu açıklamayı yapan, bir amiraldi. Amiral Ertürk açık açık söyledi, işte haykırışı:

"TSK, Atatürk ile birlikte Cumhuriyet'i kurucu unsur, Kurtuluş Savaşı ve sonrasındaki Türk devrimlerinin arkasındaki güçtür. Bu nedenle kuruluş felsefesine sımsıkı bağlıdır. Çeşitli yöntemler kullanılmasına, bazı mevziler elde edilmesine rağmen antiemperyalist yapısı, Türkiye Cumhuriyeti ve felsefesine bağlılığı, kırmızı çizgilere sahibiyet konusundaki hassasiyeti, yer yer aşılmış olsa bile kırmızı çizgiler nedeniyle Türk siyaseti üzerindeki kısmen etkinliği, liyakatı esas alan subay yapısı ve mecburi askerlik sistemiyle sahip olduğu Türk ulusuyla arasındaki organik bağ devam etmektedir. Bozulması için gayret gösterilen bu yapı, Türkiye Cumhuriyeti'ni içine alan Büyük Ortadoğu Projesi için de bu coğrafyada yapılması planlanan hedefler için de TSK bir engeldir, baş ağrısıdır."

Biz ordumuzun bu tehdit ve tehlikenin farkında olduğuna inanan insanlarız. Türk Ordusu'nun bir yandan asimetrik psikolojik savaş yöntemlerini etkisiz kılarken, bir yandan yasalarla belirlenmiş vazifesini yapacağına, bununla birlikte Türk yurdunu, Türk Cumhuriyeti'ni, Türk devletini ve milletini korumak için ön alıcı tedbirlerini geliştireceğine inancımız tamdır. Ordumuzun güvenliğimizin teminatıdır.

Anayasamızın değişmez ve değiştirilmesi dahi teklif edilmez hükümleri ile devletimizin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğü tehdit altındadır. Çünkü gelecek dönemde Erdoğan siyasetinin, Yahudi planına uygun olarak yürüttüğü ayrıştırma çabaları hız kazanacak, Türk-Kürt ayrımı ile Alevi-Sünni ayrımı derinleştirilerek sürdürülecektir. İnsanlar artık "ben kimim" diyerek kendini sorgular hale getirilecektir. Bu durum, tek olan milletimizi, tek olan devletimizi, tek olan dilimizi ve tek olan vatanımızı ayrıştıracak ve yasa değişiklikleriyle bu ayrışmalar, üniter devletimizi bir yok oluş sürecine taşıyacaktır. Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı, inanıyoruz ki en az bizim kadar gidişatı izlemektedir, yeri ve zamanı geldiğinde anayasamızı koruyucu tedbirleri alacaktır.

Teröre gelince, yine bu süreçte PKK, siyasallaştırılmaya

devam edilecektir. Af konusu daha sık gündeme taşınacak ve Erdoğan siyaseti özellikle, "Irak'taki lider PKK kadrosu Türkiye'ye nasıl getirebilir" sorusuna cevap bulmak için çaba harcayacaktır. Çünkü AKP'leşmeye direnen PKK'nın sözde lider kadrosudur, Karayılan'dır, Fehman Hüseyin'dir. Eğer ki bir yol bulunup bunlar Türkiye'ye getirilebilirse ve de Doğu'da devlet yönetimimizden bunlara da pay verilirse, hele ki İmralı da çıkarılıp Başbakan yardımcısı yapılabilirse, işte o zaman PKK da bitecektir. Eğer ki Erdoğan siyaseti, PKK'yı siyalaştırılmazsa ve Irak'taki kadro da direnişini sürdürürse, işte o zaman ABD'nin ikinci planı devreye girecek, Doğu'da ağır sonuçlara yol açacak toplumsal olaylar çıkarılıp, Irak'taki kadronun sözde isyan liderleri gibi Türkiye'ye getirilmesi planına geçilecektir. Bu tabloda, amaçları aynı ama gidiş yolları farklı olan AKP ile PKK ne acıdır ki Doğu'da güç savaşına girecek, AKP devlet gücüyle ortaya çıkarken PKK da silahlı gücüyle halkı vuracaktır. Bunu gören PKK, elindeki kozların tamamını kullanacaktır: halk ayaklanmasına gitmek, yani Serhildan. Ancak buna ABD izin vermeyecektir. Bu durumda da yer yer çıkacak çatışmalar zaten yaratılmış olan Türk-Kürt ayrımını daha da derinleştirecektir. Türkiye'ye, başlangıçtaki adı ister "özerk yapılar" olsun, ister "federe yapılar" olsun, ister "bölgesel meclisler" olsun bölünmeye doğru gelecek yüzyıla girecektir. Bu durum, tüm anayasal kurumlarımızın ve artık hepimizin bu vatanı ve Cumhuriyet'i nasıl koruyacağımızın hesabını şimdiden yapmamızı zorunlu kılacaktır. Bu tehlikeyi gören Banu Avar köşesinden bize haykırıyor, bu tuzağa düşmeyin, bu kapana girmeyin diyor[89]:

"Dünyayı ele geçireceğiz!' diyen küresel sermayenin komuta merkezi CFR[90] emriyle, Türkiye hızlı bir virajdan geçiyor.

89 Banu Avar, Bir Yıldan Az Bir Zamanda, www.banuavar.com.tr.

90 CFR; 'Dış İlişkiler Konseyi (Council on Foreign Relations.) Bu gizli örgüt, ilk paylaşım savaşı sonrası örgütlendi. Dev şirketlerin sahipleri ve dünyanın en büyük kan emicileri çekirdek bir yapılanmada birleşti. Başkanı, Avrupa'nın en zengini Lord Rothshields'di. En büyük patlayıcı yapan fabrikalar, tüm savaş oyuncakları bu ailenindi. Hedefleri tarih boyu diğer istilacılarınki gibiydi: Dün-

Sözümüz odur ki, bu virajın sonunda bu araba devrilir. Enerji anlaşmaları, uyuşturucu işleri, krom ve bakır peşkeşleri, Türkiye, İran,Suriye, Irak'ın parçalı haritaları yollara serilir...Öncelikle, Güneydoğu'da yaşayan PKK ve uzantısı ağaların elinde tarumar olmuş yöre halkı, bu baskı ve zülme 'yeter' diyecektir. Ortak dertlerle kavrulan ülkenin her yanında mazlumlar da giderek seslerini yükseltecektir. Bunu öngören yabancı istihbarat memurları, milli duruşu, Kürt Türk çatışmasında eritmek isteyeceklerdir. Her unsuruyla Türk halkı, tüm partilerin içindeki vatansever güçler, bir araya gelecek, başımıza örülen çorabı delik deşik edecektir. Ve tüm bunlar 1 yıldan az bir zamanda gerçekleşecektir."

Referandumun hemen ertesi günü, PKK'nın yaptığı şu açıklama öngörülerimizi teyit açısından dikkat çekidir:

"İspanyol El Mundo gazetesine konuşan Terör örgütü PKK'nın elebaşlarından Murat Karayılan, özerk bir bölgesel yönetim talep ettiklerini belirtti. Murat Karayılan, 'Katalonya'nınkine benzer bir statü tanındığı takdirde bağımsızlık için silahlı mücadeleden vazgeçer ve silahlarımızı Birleşmiş Milletler'e teslim ederiz' dedi. Terör örgütünün elebaşı PKK'nın 20 Eylül'e kadar eylemsizlik kararı aldığını hatırlatarak, güvenlik güçlerinin operasyonlarını sürdürmesi halinde bu kararlarını iptal edecekleri tehdidinde de bulundu. Murat Karayılan, o zaman çatışmada yeni bir evreye girileceğini ve sivil itaatsizlik başlatacaklarını ileri sürdü.[91]"

Yine referandumun ertesi günü Erdoğan siyasetinin sözcüleri iş başı yapmış ve içlerindeki kini satırlarına dökmüşlerdir. Her bir kelimesi yakın gelecekteki tehlikeyi haykırıyor adeta. Yazan Ahmet Altan. Gazetenin adı Taraf. Gün 14 Eylül. Bakın şu kine, Atatürk'e ve Cumhuriyet'e duyulan:

"Gizli ve açık taraftarlarının büyük desteğine rağmen Kema-

yaya 'Yeni bir düzen' kurmak, bunun için ulus devletleri 'bölüp parçalamak!' (Banu Avar, www.banuavar.com.tr)

91 13 Eylül 2010, Vatan Gazetesi.

list rejim halkın güçlü sillesiyle sallandı. Aslında bu kaçınılmazdı. Kemalizm, artık bu ülkenin yaşamını sınırlandıracak güce sahip değil..."

Referandumun daha haftası geçmeden, Diyarbakır'da Kürt Çalıştayı yapıldı ve sonuç bildirgesinde yapılan açıklamaya, Ahmet Altan'ın gözlüğü ile bir bakın:

"Kemalist resmi ideolojik dayatmaların neticesi olarak bugüne kadar binlerce insanın ölümüne ve büyük acıların yaşanmasına yol açan Kürt sorununun kaynağı doğru tespit edilmeli, inkarcı-asimilasyoncu söylem ve politikalarla kapsamlı biçimde yüzleşilmeli ve militarist vesayet reddedilmelidir."

12 Eylül referandumdan hemen sonra ADD Genel Başkanı Tansel Çölaşan da, Hatay'da yaptığı bir konuşmada, içine düştüğümüz tehlikeyi açık açık ifade ediyor:

"Emperyalistler, Türkiye'deki yerli işbirlikçileriyle demokrasiyi getirme ayağına Büyük Ortadoğu Projesi'ni genişlettirdiler. Emperyalistler, ülkelerindeki insanların refahı için çalışırken, maalesef Türkiye'deki yerli işbirlikçileri demokrasi gelecek adı altında Türkiye'nin bölünmesi için adam atıyorlar."

Çözüm yolunu da gösteriyor Çölaşan:

"AKP hükümetinden kurtulmak bizim elimizde, bizim oylarımızla bunu sağlarız. Eğer, oylarımıza sahip çıkarsak, önümüze gelecek sandıkta AKP'yi silip süpürürsek, Türkiye aydınlık günlere kavuşacak."

Tehlike ağır ve yakındır. Türk gençliği cemaat eliyle AKP'leştirilecektir. Müslüman Türk halkı, cemaat yoluyla AKP'leştirilecektir. Türk kimliği süreç içinde yok edilecektir. Erdoğan siyasetinin ya da İmralı'nın ortaya attığı Türkiyelilik kavramı tarihsel dayanaktan yoksundur, çünkü tarihte Türkiyeli diye bir millet yoktur. Ekonomi ve kaynak yönetimi, tam anlamıyla yabancıların eline verilecektir, adına özelleştirme denilecektir. Erdoğan siyaseti yine bu süreçte, Irak kuzeyindeki Kürt devletinin başı olan Barzani'yi güçlendirecektir.

Kürt devleti kelimenin tam anlamıyla devlet haline getirilecektir. Bu devletle anlaşmalar imzalanacaktır. Öte yandan dinler arası diyalog hızlanacak, önce Van'daki Ermeni Kilisesi ayine açılacak, ardından diğerleri izleyecektir. Heybeliada Ruhban Okulu açılıp papaz yetiştirilecektir. Fener Rum Patriği fiilen ekümenik olacak ve Doğu Bizans Ortodoks Kiliseleri Başı olarak yükselecektir. Plan ve projeler bunlardır. Bunların hayata geçip geçmemesi ise bizim kararımıza bağlıdır, hepimizin; ya bu süreci seyredeceğiz ya da bu sürece izin vermeyeceğiz. Süreci uzaktan seyretmemiz halinde, 2011'e gelindiğinde, genel seçimler yapılırken Türkiye'nin görünen yüzü ise şu olacaktır;

Cemaat okulları, gençliğin yüzde elliden fazlasını kontrol eder durumdadır. Gençlik, Atatürk'ün gençliği olmaktan çıkmıştır. Bu durumda, cemaat gençliğinin oyları Erdoğan siyasetine gidecektir.

Ülkede ticari faaliyetlerin yüzde elliden fazlasını Erdoğan siyaseti kontrol eder durumdadır. Mali güç siyasi güce dönüştürülmüştür. Dolayısıyla ticari hayatın oyları Erdoğan siyasetine gidecektir.

Sivil toplum kalmamıştır. Batı'da halk AKP'leştirilmiştir, elbette biz hariç, "Biz Türk'üz, Biz Atatürk'üz, Biz Cumhuriyet'iz, Bu vatan bizimdir, bu bayrak bizim, bu insan bizim" diyenler hariç. Bu durumda, Batı'da halk ikiye bölünmüştür, oyların yarısı AKP'ye kalan yarısı da Atatürk'e gidecektir.

Doğu'da da halk ikiye bölünmüştür. AKP'leşmiş halk ile PKK'laşmış halk. Bu durumda oyların yarısı AKP'ye, kalan yarısı PKK'ya gidecektir.

Bu gidişata "dur" demez isek, 2011'de AKP, yani Erdoğan siyaseti yeniden iktidara gelecektir. Erdoğan Cumhurbaşkanı olacak ve Türkiye artık başkanlık idaresini konuşacaktır. Bu başkanlıkta her şey çok olacak ama "Türk" olmayacaktır. Türkiye "Türklerin yurdu" olmayacaktır. Adı "Türk" olan her şey kaldırılacaktır. Çok bayrak, çok dil, çok din, çok ticaret ile Türkiye serbest bölge haline getirilecektir. Kürdistan kurulacak, onu Büyük Ermenistan, onu Pontus Rum, onu

da Büyük İsrail izleyecektir. Türk ordusu üzerinde oynanan oyun da budur. Milletin ordusu, sömürge ordusuna dönüştürülmek ve yabancı menfaatlerini koruyan bir güç haline getirilmek istenmektedir. İstanbul Doğu Bizans olacak ve Fener Rum Patriği Doğu Bizans'ın Vatikan'ı olacaktır. Tüm kiliseler ibadete açılacak, halkımız yavaş yavaş Hıristiyanlaştırılacaktır. Türkiye'nin kaynakları ve ekonomisi yabancıların denetim ve kontrolüne geçecektir, kısmi olarak değil bütünüyle. Özel okullar Türk genci değil Bizans'ın çocuğu yetiştirecektir. Fakir halk köle durumuna getirilecektir. Anadolu'da Müslüman Türk tarihi, Türk kimliği ve varlığı tarihten yavaş yavaş silinecektir. Üstelik tüm bunlar, "Ben Müslümanım diyen Erdoğan siyaseti" eliyle yapılacaktır. Bu bir senaryo değildir. Bu bir komplo teorisi değildir, gidişat budur. Bu gidişatı önleyecek gücümüz var mıdır? Elbette vardır...

Bakın Kurtuluş savaşına, bu sömürgeci zihniyetlere ders vermedik mi biz! Bakın Cumhuriyet'in ilk yıllarına, yerli malı üretmedik mi biz, üretip de Osmanlı'nın borçlarını da ödemedik mi biz! Türk malı uçak, Türk malı otomobil yapmadık mı biz! Bakın Cumhuriyet'in ilk yıllarına, Cumhuriyet faziletter deyip insanımızı insanca yaşatmaya karar vermedik mi biz! Nedir şimdi bu halimiz; bir yanda ayrışıyoruz, parça parça olup gücümüzü yitiriyoruz. Kardeşler neydeyse düşman haline getiriliyor birbirlerine. Türk toplumu Türk-Kürt diye ayrıştırılıyor, Alevi-Sünni diye ayrıştırılıyor, Yahudi stratejisi bu, elimizde belgesi var, yazıyor açık açık. Öte yanda, kaynaklarımızın yönetimi yabancıların eline geçiyor, ekonomik bağımsızlığımız elimizden alınıyor, yavaş yavaş gücümüzü yitirip tam bağımlı hale geliyoruz. Bu yetmiyormuş gibi, Türk milli eğitimi cemaatin eline geçiyor, özel okullar Milli olan ne varsa yok ediyor, kendine özel çocuklar yetiştiriyor. Fakir çocuklarımız, zeki çocuklarımız elimizden alınıp bir cemaate teslim ediliyor. Hanefi Avcı'yı okuduk, Cumhuriyet polisi bir cemaat polisine, devlet cemaat devletine dönüştürülüyor. Nereye kadar gider bu iş?

Bu siyaseti, küresel güçlerin bir oyunu olan terörün bu

son tuzağını, bu Kurt Kapanı'nı görmeli ve bu siyaseti durdurmalıyız. Bu siyaseti tez elden değiştirmeliyiz. Ayrışmak bizim işimiz değil, birlik olmalıyız, güç olmalıyız yoksa yok olup gideceğiz Türk olarak, Müslüman Türk olarak, Anadolu'daki binlerce yıllık varlığımız ve kimliğimiz tarihten silinip gidecek, yazık bize, yazık verdiğimiz milyonlarca şehide...

Şunu baştan kabul etmeliyiz: yazık da olsa, acı da olsa, bir kere bu hale düştük biz. Kurt kapanı kuruldu artık, bu tuzağa düşüp düşmemek bize bağlı. "O suçlu, bu suçlu" demenin bir yararı yok artık bu aşamada. Biz bu hale düştük ve bu halden nasıl kurtulacağız, onu konuşmamız gerekiyor. Mademki söz konusu olan vatanımız, küs isek barışmamız gerekiyor, birbirimizle konuşmamız gerekiyor. Artık mesele, türban takıp takmamak meselesi değildir. Bu mesele, bir tarikat ya da cemaat meselesi değildir. Bu mesele, o parti ya da bu parti meselenin çok ötesine geçmiştir artık. Bu mesele, AKP'li olmak ya da olmamak meselesi de değildir. Mesele AKP siyasetidir ve bu siyaset bizi ayrıştırmakta ve parçalamaktadır. Dolayısıyla bugün mesele, vatan meselesidir. Vatanımız fiilen tehlikededir. Ülkemiz her an için, yabancı istihbarat örgütlerince düzenlenebilecek bir provokasyonla bir kaosa sürüklenebilir, kardeş kavgasının tam içine düşebilir, ülkemizde her an kardeşkanı akabilir. Bu duruma düştükten sonra söylenecek "ahların" bir faydası yoktur, olamaz ve kardeşkanı yerden kolayca kalkmaz. Bu gidişatı durdurmalıyız. Ne yapacak isek şimdi yapmalı, inandığımız demokrasi içinde bu tehlikeyi derhal savuşturmalıyız. Bunu yapabilmek için de Erdoğan siyasetini değiştirmeliyiz. Nasıl yapacağız bunu?

İster erken seçim olsun ister genel seçim, birleşeceğiz, sağduyumuzun sesini dinleyip birleşeceğiz ve sandığa birleşip gideceğiz. Önce vatan deyip, birleşeceğiz. Bu gidişata "dur" diyeceğine inandığımız siyasi partide, partilerde birleşeceğiz. Seçim tuzağı olan %10 barajını aşacağına ve bizi bu karanlıktan kurtaracağına inandığımız yerde birleşeceğiz. Birleşip güç olacağız ve bu siyaseti değiştireceğiz. Demokrasi

içinde tek çıkış yolumuz budur. Bize bu toprakları vatan yapan şehitlerimizin ve Atalarımızın da bizden beklediği budur:

"Tehlikeye düştüyseniz birleşin!"

Bakınız destanlarımıza, bakınız Ergenekon ve kurtuluş savaşı destanlarına, her ikisinde de Türk milleti düşmanları tarafından kuşatılmış, her ikisinde de Türk milleti birleşip güç olmuş, düşmanlarını yenerek dünya tarihi sahnesinde layık olduğu yeri almıştır. Türk tarihi bize şunu öğütlemektedir:

"Tehlikeye düştüyseniz birleşin!"

Bakınız Bilge Kağan'a, ne diyor:

"Türk milleti sesimi işit!
Birlik olursanız sizi bu dünyada yenecek güç yoktur!"

Bakınız Şeyh Edebali'ye, ne diyor:

"Ey Oğul! Parçalanma bütünleş!"

Bakınız Pir Sultan Abdal'a, ne diyor:

"Gelin Canlar! Bir olun, güçlü olun!"

Peki, ya Mustafa Kemal ne diyor:

"Söz konusu vatansa..."

Artık söz sizindir...

EKLER:

RESİMLERLE KURT KAPANI

1

"Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Cemil Çiçek, Emekli Albay Erdal Sarızeybek'in dile getirdiği, "Bakanın danışmanı aracılığıyla kendisinden PKK'nın İsviçre bankalarındaki hesap numarasını istediği" yönündeki iddiasını doğruladı. Çiçek, MHP Hatay Milletvekili Süleyman Turan Çirkin'in soru önergesine verdiği yanıtta "Anılan şahsın bir televizyon kanalındaki konuşmasının ertesi günü kendisiyle irtibata geçilmiş ve konu kısaca belirtilerek görüşme talebinde bulunulmuştur," dedi.

Gazete Haberleri, 9 Ocak 2010

"Eski ABD Başkanı George Bush'un danışmanı Türk-ABD Konseyi Başkanı General Brent Scowcroft, Akşam gazetesine "terör örgütü PKK'ya göz yumduklarını ve PKK'yı İran'a karşı cesaretlendirdikle-rini" açıkladı. "Artık ihtiyaç kalmadı. Çünkü İran'ı yanımızda istiyoruz" diyen Scowcroft, güçlerini PKK için harcamadıklarının da altını çizdi. Akşam gazetesine konuşan ABD'li danışman Brent Scowcroft, "PKK'nın İran kolu olan PJAK'ın rolü bizim için önemliydi. Destekledik, cesaret verdik. Ama durum değişti. Artık İran'ı yanımızda istiyoruz" dedi.

Akşam Gazetesi, 3 Nisan 2009.

2

"Türkiye Cumhuriyeti terörle mücadeleden asla vazgeçmeyecektir. Hatta bu noktada en küçük bir hız kesmeye dahi müsaade etmeyeceğiz. Türkiye Cumhuriyeti hükümeti olarak terör örgütlerini, onun liderlerini, illegal yapılanmalarını bugüne kadar muhatap almadık. Böyle bir zillete de düşmeyiz. Bölünme, parçalanma, ihanet, hıyanet gibi ithamlar Türkiye'nin bütünleşme projesine, Milli Birlik ve Kardeşlik Projesi'ne çamur atmaya dönük, engellemeye dönük son derece çirkin ifadelerdir. Bu sorunların çözülmesini istemeyenler bu sorunlardan nemalananlardır."
Recep Tayyip Erdoğan, Başbakan, 6 Şubat 2010.

"20 yaşında gencecik askerlerimiz hayatlarını kaybettiği için orada harcanan trilyonlar kimsenin aklına gelmiyor. 26 yıldır o bölgede harcanan milyar dolarları kimse hesaplamıyor. Terörün ekonomik kaybı olsa olsa ne olur şeklinde bir hesap çıkartıldığında sonuç görülüyor. Terörün ekonomik kaybı sonucu orada 426 milyar doları toprağa gömdük. Hem kan kaybettik, hem de ekonomik kayıp yaşadık. Terörü bu ülkeden ve topraklardan def etmedikçe kimse bugünüyle ve geleceğiyle ilgili huzur beklemesin."
Osman Pamukoğlu, HEPAR Gen. Bşk, Cihan HA, 4 Temmuz 2010.

"Celal Talabani ve Mesud Barzani'nin temsilcisi hangi sıfat ile Türkiye'ye çağrılıyor? Dışişleri sözcüsünün "gayri resmi nitelik" taşıdığı ileri sürdüğü bu gizli görüşme "devlet" adına nasıl yapılabiliyor? Devlet adına kim, nasıl yetki kullanıyor? Bu ülkede Dışişleri Bakanlığı yok mu? TBMM yok mu? Hükümet yok mu? Genelkurmay yok mu? Bu gibi konuların görüşüldüğü MGK yok mu? Yetkili kurumlar ve kurullar yok mu?

Uğur Mumcu, 14 Mart 1991, Cumhuriyet.

"Sonra, "Kendimize bir kent kuralım" dediler, "Göklere erişecek bir kule dikip ün salalım. Böylece yeryüzüne dağılmayız." RAB insanların yaptığı kentle kuleyi görmek için aşağıya indi."Tek bir halk olup aynı dili konuşarak bunu yapmaya başladıklarına göre, düşündüklerini gerçekleştirecek, hiçbir engel tanımayacaklar" dedi, "Gelin, aşağı inip dillerini karıştıralım ki, birbirlerini anlamasınlar." Böylece RAB onları yeryüzüne dağıtarak kentin yapımını durdurdu. Bu nedenle kente Babil (Babel, İbranice "Kargaşa") adı verildi. Çünkü RAB bütün insanların dilini orada karıştırmış ve onları yeryüzünün dört bucağına dağıtmıştı."

Eski Ahit :Babil Kulesi Bölüm 11.

"Araplar arasındaki her türlü çatışma kısa vadede bize yardımcı olur ve Suriye ve Lübnan'da olduğu gibi önemli bir hedef olan Irak'ın parçalanması için yolu kısaltır. Osmanlı döneminde Suriye'de olduğu gibi Irak'ta da etnik/dini bazda bölgelere bölünme mümkündür. Üç büyük şehir etrafında üç (veya daha fazla) eyalet var olacaktır: Basra, Bağdat ve Musul ve güneydeki Şii bölgeler Sunni ve Kürt kuzeyden ayrılacaktır. Mevcut İran-Irak çatışmasının kutuplaşmayı derinleştirmesi olasıdır."

Oded Yınon, 1980'lerde İsrail için Strateji..

Orta Doğu, 16 Mayıs 1916 günlü "Sykes-Picot" anlaşması ile İngiltere ve Fransa arasında paylaşılmış, 24 Nisan 1920 "San Remo" ile de Irak, Ürdün ve Filistin İngiltere, Lübnan da Fransız mandasına bırakılmıştı. 10 Ağustos 1920 "Sevres Anlaşması" ile de Ortadoğu'daki Osmanlı egemenliğine son verilmiş, Musul ve Kerkük petrol kaynaklarını da içine alan bölgede "Özerk Kürt Devleti" kurulması kararlaştırılmıştı.

Uğur Mumcu, 7 Ekim 1992, Cumhuriyet.

"Millet ve memleketin menfaatleri icap ettirirse, insanlığı teşkil eden milletlerden her biriyle Medeniyet icabı olan dostluk ve siyaset münasebetlerini büyük bir hassasiyetle takdir ederim. Ancak, benim milletimi esir etmek isteyen herhangi bir milletin, bu arzusundan vazgeçinceye kadar amansız düşmanıyım."

Mustafa Kemal ATATÜRK (Nutuk, 1919)

Bütün bu şeraitten daha elim ve daha vahim olmak üzere, memleketin dahilinde, İktidara sahip olanlar gaflet ve dalâlet ve hatta hıyanet içinde bulunabilirler."

Mustafa Kemal Atatürk, 20 Ekim 1927

Hatta bu iktidar sahipleri şahsî menfaatlerini, müstevlilerin siyasi emelleriyle tevhit edebilirler.
Mustafa Kemal Atatürk, 20 Ekim 1927

Silahlı Kuvvetlerin görevi yurt savunmasıdır. Yurt savunması da en kutsal görevdir. Bu görev ne okyanus ötesi ülkelere ihale edilir ne de başka devletlerin stratejileri için kullanılabilir. Genelkurmay Karargahında buralarda görüştüğümüz komutanların kafalarında yalnızca bir amaç var: Ne sınır ötesi fetihler, ne Musul, ne Kerkük; yalnızca yurt savunması...
Uğur Mumcu, Cumhuriyet, 9 Mart 1991.

"PKK bugün "savaş hükümeti" kurup "ulusal kongre"yi toplamak istiyor. (Almanya'da yayımlanan PKK'nın yayın organı Berxwedan, 15 Eylül, 30 Eylül ve 15 Ekim 1991 tarihli sayıları). Eski İngiltere Başbakanı Callagan, NATO toplantısında "Kürt sorunu saatli bombadır, Türkiye'de patlayacaktır" derken, acaba ne gibi olası olayları anlatmak istiyor?"

Uğur Mumcu, Cumhuriyet, 10 Temmuz 1992

"Ben Ahmet Cem Ersever, PKK ile mücadelede atılan adımların yanlış olduğunu, TC'nin PKK sorununa karşı bir stratejisinin olmadığına inandığımı ve 1992 yılında zevahiri kurtarmak gerekçesiyle bilgisizce yapılan Kuzey Irak harekâtının devleti bir açmaza soktuğunu, PKK'ya siyasi kazanımlar getireceğini, güçlenmesini sağlayacağını, siyasi işportacı Celal Talabani isimli şahsın Türkiye'de sadece PKK'nın askeri gücünü ele geçirmek maksadıyla tezgâhlar peşinde olduğunu beyan ederek, 1993 yılı Mart Ayında.....
kendi isteğimle ve bazı arkadaşlarımla birlikte emekli oldum."

Ahmet Cem Ersever, 1993

"Ey şehit annesi, ey şehit babası canınızdan can koptuğunu biliyoruz. Düşmanı sevindirmemek için sessizce ağladığınızı biliyoruz. Sizin kahraman yavrularınız bugün artık bu milletin yavruları olmuştur. Terör, güçlenen Türkiye'yi kararlılığından asla döndüremeyecektir. Türkiye'nin istikrarına, huzuruna, kardeşliğine kasteden bu taşeronlara, bu figüranlara karşı kahraman Silahlı Kuvvetlerimiz bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da gereken cevabı verecektir."

Recep Tayyip Erdoğan, Şemdinli, 20 Haziran 2010.

"Bugüne kadar yapılan istatistiklere göre, boşaltılan köy sayısı 742, mezra sayısı 2 379'dur; yani, 3 100 küsur köyümüz, insanların iradeleri dışında, maalesef, boşaltılmıştır veya boşaltılmaya zorlanmıştır. Bunun aile bazındaki sayısı 45 binin üzerinde veya 50 bine yakın bir aile demektir. Bugün yaşanan göç hadisesi, ülkenin öncelikli meselelerinden biri haline gelmiştir ve acilen çözümlenmediği takdirde, büyük sosyal patlamaların temelini oluşturacağı hepimiz tarafından bilinmelidir."

Sebgetullah Seydaoğlu, ANAP, Diyarbakır Milletvekili, TBMM, 1998.

"Arınç, "Biz Türkiye'de bir çığır açıyoruz. Mafyayı çökerttik, çeteleri bitirdik, Ergenekon'u tepeledik. AK Parti bunu yapıyor. 4 defa darbe teşebbüsü, 5 defa suikast, 10 defa bilmem ne... Kuyulardan insan kemikleri çıktığını, JİTEM'in yaptıklarının gazetelere yansıdığını hatırlatan Başbakan Yardımcısı, "4 kişiyi götürdük, infaz ettik. Sonra nüfus kâğıdını filana teslim ettik' diye haberler çıkıyor... Her şey açığa çıktı. Her şey ortaya çıktı. Özgürlük nefesi alıyoruz. İnsan hakları ihlalleri son buluyor. Türkiye demokrasi ile buluştu. Bunu AK Parti yaptı." ifadelerini kullandı."

20 Temmuz 2009, Zaman Gazetesi.

"Çetelerin sadece silahlı ve insan öldüren görünümü tartışılmakta başta uyuşturucu ticareti yapan gruplar gündeme gelmektedir. Bu kanunsuz yapı, Devletin kolayca baş edeceği, dünyanın her tarafında müşahade edilen, ortaya çıkan ve her ciddi Devlette hele de toplumsal reaksiyon doğmuşken tasfiyesi mümkün bir görüntüdür. Oysa ülkemizde çete konusu iki ayrı gelişme göstermiştir; birincisi Ömer Lütfü Topal organizasyonunun uluslararası ölçekte ve değerde "mafya"laşma süreci, ikincisi silahlı faaliyetlerin ve zor kullanmanın dışında kalan eğitimli, saygın kişilerden oluşan, kravatlılar grubu olarak tariflenebilecek gruplaşmalardır.

Kutlu Savaş, Başbakanlık Tef.Krl.Bşk. Susurluk Raporu.

2003 ABD-IRAK KÖRFEZ SAVAŞI

BİR MİLYON MÜSLÜMAN KATLEDİLDİ!

YİNE ABD'YE DESTEK VERDİK,
YİNE KAYBEDEN BİZ OLDUK!

"ABD, Irak kuzeyindeki operasyonu Kürt guruplar KDP ve KYB 'ye bağlı peşmergelerle işbirliği içinde yürüttü. Kürt guruplar ABD'nin en yakın müttefiki haline geldiler. Türkiye "Kırmızı Çizgi" ilan ettiği halde, Kerkük ve Musul'a girdiler... Peşmergeler bu iki kenti nerdeyse yağmaladılar, nüfus kayıtlarının bazılarını imha edip, bazılarını götürdüler... Nitekim Kerkük fiilen Kürt gurupların yönetimine verildi ve kente Kürt Vali seçildi."

Fikret Bila, Ankara'da Irak Savaşları, s.247, 2003, Ümit Yayıncılık.

ORDUMUZU SAVUNMASIZ BIRAKTILAR

17 EKİM 2007 HALK İRADESİ
21 EKİM 2007 DAĞLICA BASKINI
5 KASIM 2007 ABD-ERDOĞAN

SIRTIMIZDAN VURULDUK!

MEHMETÇİĞİ VURDULAR!
TÜRK MİLLETİ'Nİ YARALADILAR!

"Şimdi diyorlar ki teröristler Dağlıca karakolunu basmış. Basar elbet, ona bu cesareti veren kim, siz ona bakın! Şimdi, teröristler askerimizi şehit etmiş diyorlar. Eder elbet, başka ne bekliyordunuz ki, bizi bu hallere kim düşürüyor, siz ona bakın!"

Son Harekat Kod Adı Yahuda, 2009, Pozitif Yayıncılık.

"Habur bir yol kazasıdır. Ama onun olmaması için 2 gün önceden Ahmet Türk ile görüştük. Tarım Bakanımız Mehdi Eker Bey'in, Orman Çiftliği Genel Müdürlüğü'ndeki makam odasında görüştük. Gizli bir görüşme değildi. 'Ne olur bu süreci tahrip ettirmeyin. Bu insanları öyle karşılatırsanız yansımaları yanlış olur, bunu yaptırmayın' dedim. 'Sizi üzecek bir şey olmayacak rahat edin' dedi. Oradan tekrar telefonla konuştuk. Sonuna kadar çaba gösterildi, ama önlenemedi."

Beşir Atalay, İçişleri Bakanı, 12 Temmuz 2010.

"Mardin'in Kızıltepe İlçesi'nde bugün Kızıltepe Belediye Spor ile Kızıltepe Eğitim Spor arasında oynanan amatör lig maçını Kandil'den Öcalan'ın çağrısı üzerine gelen 8 PKK'lı arasında bulunan Hüseyin İpek şeref tribününden izledi."

Hürriyet Gazetesi, 13 Şubat 2010.

"Başbakan Yardımcısına suikast girişimi Sanki Aşk-ı Memnu dizisi. Her hafta yeni heyecan, gerilim. Yeni bir senaryo. Birileri oturup yazıyor. Biz de oturup bekliyoruz. Başbakan yardımcısına suikast denildi. 8 kişi gözaltına alındı. İncelendi sonra da bu kişiler serbest bırakıldı. Bunların fos çıkması. Birer fiyasko haline dönüşmesi bir anlam taşımıyor mu? Bize hatırlattığı bir gerçek yok mu? Sonrasında Kozmik Oda arandı. Didik edildi. Ardından resmi açıklama yapıldı. Yasalara aykırı hiç bir şeye rastlanmadı. TSK'nın resmi planlarının, tatbikatlarının içinde tepeden tırnağa herkesi itham eden bir olaya dönüşüyor.

Deniz Baykal, 26 Ocak 2010.

"EFENDİLER!

Avrupa'nın bütün ilerlemesine, yükselmesine ve medenileşmesine karşılık Türkiye tam tersine gerilemiş ve düşüş vadisine yuvarlanadurmuştur. Artık vaziyeti düzeltmek için mutlaka Avrupa'dan nasihat almak, bütün işleri Avrupa'nın emellerine göre yapmak, bütün dersleri Avrupa'dan almak gibi bir takım zihniyetler belirdi. Halbuki, hangi istiklal vardır ki, ecnebilerin nasihatleriyle, ecnebilerin planlarıyla yükselebilsin?... Tarih, böyle bir hadiseyi kaydetmemiştir.

Mustafa Kemal Atatürk, 1922.

VATAN KOLAY KAZANILMADI

GELECEKTEN HEPİMİZ SORUMLUYUZ!

"Efendiler!

İşittim ki bazı arkadaşlar yoksulluğumuzu bahane ederek memleketlerine dönmek istiyorlarmış. Ben kimseyi zorla Milli Meclise davet etmedim. Herkes kararında hürdür, bunlara başkaları da katılabilirler. Ben bu kutsal davaya inanmış bir insan sıfatıyla buradan bir yere gitmemeye karar verdim. Hatta hepiniz gidebilirsiniz. Asker Mustafa Kemal mavzerini eline alır, fişeklerini göğsüne dizer, bir eline de bayrağı alır, bu şekilde Elmadağ'ına çıkar, orada tek kurşunum kalana kadar vatanı müdafaa ederim. Kurşunlarım bitince bu aciz vücudumu bayrağıma sarar, düşman kurşunlarıyla yaralanır, temiz kanımı, kutsal bayrağıma içire içire tek başıma can veririm. Ben buna and içtim."

Mustafa Kemal Atatürk, TBMM, 23 Nisan 1920.

"TEHLİKE AĞI

KURT KAPANI

ERDAL SARIZEYBEK

Türkiye 1978'den beri terör belâsından bir türlü kurtulamadı. Bunda hem devletin izlediği yanlış politikalar hem de uluslar arası konjonktürün sorumluluğu vardı. Peki devlet nerede yanlış yapmıştı?

Yazdığı kitaplarla terör kavramına net tanımlar getiren ve okuyucuların büyük ilgisine mazhar olan **Erdal Sarızeybek** bu kez **"Kurt Kapanı"**yla terörün tarihçesini çıkartıyor. **Turgut Özal**'dan **Tansu Çiller**'e, **Tayyip Erdoğan**'dan Genelkurmay'a kimin, nerede, nasıl ve niçin yanlışlar yaptığını etraflıca sorguluyor.

3-5 terörist denilerek küçültülen **PKK**'nın bugün kimlerin eliyle nasıl siyasallaştırıldığını ve bu işin yerli ve yabancı taşeronlarını tartışmaya açıyor. Sadece sorunları anlatmakla kalmayan **Sarızeybek** çözüm önerilerini de sunuyor ve farkını ortaya koyuyor.

Kurt Kapanı terör, terörist ve terörizm meselelerini analiz eden son yıllarda yazılmış en çarpıcı kitap olmaya aday. Eğer yakın tarihimizde terör konusunda ne olduğunu anlamak istiyorsanız bu kitap size rehb[illegible]

ISBN 978-605-5514-09-9

pozi+if